

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

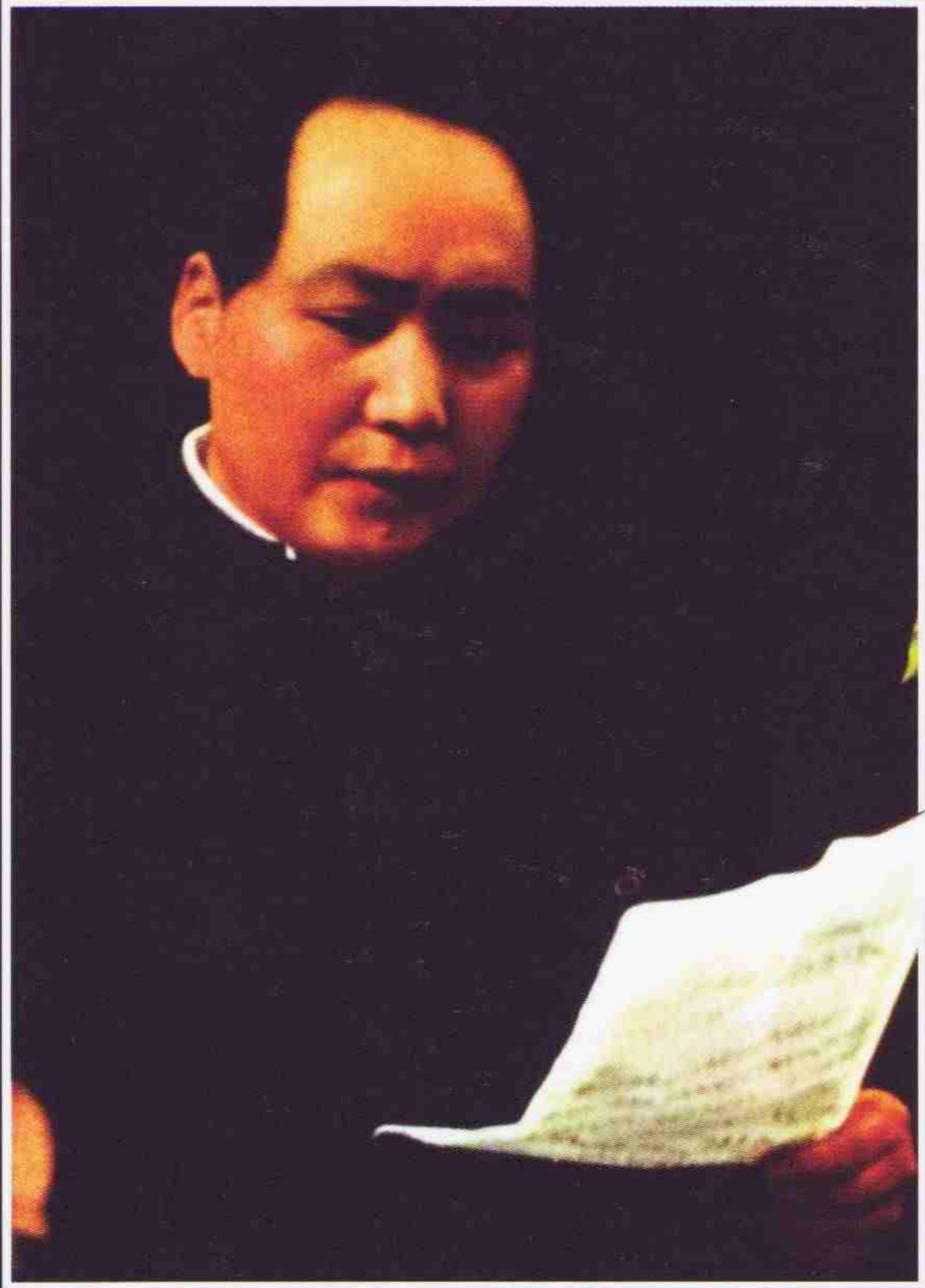
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Mao Zedung

seçme eserler

111

**Maao
Zeung**

seçme eserler

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Mao Zedung
SEÇME ESERLER
Cilt III

© Bu kitabın yayın hakları

Analiz Basım Yayın Tasarım Gıda Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.nindir.

Bu Kitap, Nisan 1960'da Pekin Halk Yayınevi tarafından yayımlanan
Mao Zedung, *Seçme Eserler*'in ikinci Çince basımının,
1967 tarihli İngilizce çevirisinden dilimize aktarılmış ve
Uygurca basımıyla karşılaştırılmıştır.

Birinci Basım: Aydınlık Yayınları, 1976

İkinci Basım: Ekim 1992

Üçüncü Basım: Ekim 2012

Teknik Hazırlık: Analiz Basım Yayın

Baskı: Analiz Basım Yayın • 0212 501 82 87

Yayıncı ve Matbaa Sertifika No: 14071

ISBN: 978-975-343-009-8

KAYNAK YAYINLARI: 111

ANALİZ BASIM YAYIN TASARIM GIDA

TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Meşrutiyet Cad. Kardeşler Han No: 6/3

34430 Galatasaray-İstanbul

web adresi: www.kaynakyayinlari.com

e-posta: iletisim@kaynakyayinlari.com

Tel: (0212) 252 21 56-99 Faks: (0212) 249 28 92

Mao Zedung

seçme eserler

III

İÇİNDEKİLER

KÖY ARAŞTIRMALARINA ÖNSÖZ (17 Mart 1941)	13
SONSÖZ (19 Nisan 1941)	17
İNCELEME TARZIMIZI YENİDENDÜZENLEYELİM (Mayıs 1941)	20
BİR UZAKDOĞU MÜNİH'İ KOMPLOSUNU AÇIĞA ÇIKARALIM (25 Mayıs 1941)	29
FAŞİZME KARŞI ULUSLARARASI BİRLEŞİK CEPHE ÜZERİNE (23 Haziran 1941)	31
ŞENİ - KANSU NİNGSİA SINIR BÖLGESİ TEMSİLCİLER MECLİSİNDE KONUŞMA (21 Kasım 1941)	32
PARTİNİN ÇALIŞMA TARZINI DÜZELTELİM (1 Şubat 1942)	36
BASMAKALIP PARTİ YAZILARINA KARŞI ÇIKALIM (8 Şubat 1942)	55
YENAN SANAT VE EDEBİYAT FORUMUNDA KONUŞMALAR (Mayıs 1942)	
AÇILIŞ KONUŞMASI (2 Mayıs 1942)	73
KAPANIŞ KONUŞMASI (23 Mayıs 1942)	79
ÇOK ÖNEMLİ BİR SİYASET (7 Eylül 1942)	106
İKİNCİ DÜNYA SAVAŞININ DÖNÜM NOKTASI (12 Ekim 1942)	110
EKİM DEVRİMİNİN YİRMİ BEŞİNCİ YILDÖNÜMÜNÜN KUTLANMASI DOLAYISIYLA (6 Kasım 1942)	116
JAPONYA'YA KARŞI SAVAŞTA EKONOMİK VE MALİ MESELELER (Aralık 1942)	117
ÖNDERLİK YÖNTEMLERİNE İLİŞKİN BAZI MESELELER (1 Haziran 1943)	123
GUOMİNDANG MERKEZ YÜRÜTME KOMİTESİNİN VE SİYASİ HALK KONSEYİNİN TOPLANTILARI	

ÜZERİNE BİR YORUM 5 Ekim 1943)	129
ÜS BÖLGELERİNDE TOPRAK KİRASINI AZALTMA, ÜRETİMİ ARTIRMA VE "HÜKÜMETİ DESTEKLEYELİM HALKI SEVELİM" KAMPANYALARINI YAYALIM (1 Ekim 1943)	136
GUOMİNDANG'A YÖNELTİLEN BAZI SORULAR (12 Temmuz 1943)	141
ÖRGÜTLENİN! (29 Kasım 1943)	158
İNCELEMEMİZ VE ŞİMDİKİ DURUM (12 Nisan 1944)	168
HALKA HİZMET (8 EYLÜL 1944)	183
ÇİFTE ONUNCU BAYRAMINDAÇAN KAYŞEK'İN YAPTIĞI KONUŞMA ÜZERİNE (11 Ekim 1944)	185
KÜLTÜREL ÇALIŞMADA BİRLEŞİK CEPHE (30 Ekim 1944)	190
EKONOMİK ÇALIŞMA YAPMAYI ÖĞRENMELİYİZ (10 Ocak 1945)	193
GERİLLA BÖLGELERİNDE DE ÜRETİM MÜMKÜNDÜR (31 Ocak 1945)	201
PARTİMİZİN TARİHİNDEKİ BAZI MESELELER ÜZERİNE KARAR (20 Nisan 1945)	206
ÇİN'İN İKİ MUHTEMEL GELECEĞİ (23 Nisan 1945)	256
KOALİSYON HÜKÜMETİ ÜZERİNE (24 Nisan 1945)	259
I. Çin Halkının Temel Talepleri	
II. İç ve Dış Durum	
III. Japonya'ya Karşı Savaşta İki Çizgi	262
Çin'in Meselelerinin Anahtarı	
Tarih Dolambaçlı Bir Yol İzler	264
Halk Savaşı	268
İki Savaş Cephesi	272
Çin'in Kurtarılmış Bölgeleri	275
Guomindang Bölgeleri	276
Bir Zıtlık	278
"Direniş Savaşı'nı Baltalayan ve Devleti Tehlikeye Düşüren" Kimdir?	280
"Hükümet Emirlerine ve Askeri Emirlerle İtaatsizlik"	281
İç Savaş Tehlikesi	282

Görüşmeler	283
İki Muhtemel Gelişme	283
IV. Çin Komünist Partisi'nin Siyaseti	285
Genel Programımız	286
Özel Programımız	293
1. Japon Saldırganlarını Tamamen Yok Edelim, Yarı Yolda Uzlaşmaya İzin Vermeyelim	298
2. Guomindang'ın Tek Parti Diktatörlüğüne Son Verelim, Demokratik Bir Koalisyon Hükümeti Kuralım	299
3. Halka Özgürlük	302
4. Halkın Birliği	304
5. Halk Ordusu	305
6. Toprak Meselesi	308
7. Sanayi Meselesi	313
8. Kültür, Eğitim ve Aydınlar Meselesi	316
9. Azınlık Milliyetleri Meselesi	317
10. Dış Siyaset Meselesi	318
Guomindang Bölgelerindeki Görevler	321
Japon İşgali Altındaki Bölgelerdeki Görevler	323
Kurtarılmış Bölgelerdeki Görevler	324
V. Bütün Parti Birleşsin ve Görevlerini Gerçekleştirmek İçin Mücadele Etsin!	327
DAĞLARI TAŞIYAN BUDALA İHTİYAR (11 Haziran 1945)	333
ORDUNUN KENDİ İHTİYACINI KARŞILAMAK İÇİN ÜRETİM YAPMASI ÜZERİNE VE BÜYÜK DÜZELTME VE ÜRETİM HAREKETLERİNİN ÖNEMİ ÜZERİNE (27 Nisan 1945)	337
HURLEY-ÇAN DÜETİ BİR FİYASKODUR (10 Temmuz 1945)	342
HURLEY SİYASETİNİN TEHLİKESİ ÜZERİNE (12 Temmuz 1945)	346
WILLIAM Z. FOSTER YOLDAŞA TELGRAF (29 Temmuz 1945)	348
JAPON İSTİLACILARINA KARŞI SON RAUND (9 Ağustos 1945)	350

JAPONYA'YA KARŞI DİRENME SAVAŞI DÖNEMİ (II)

KÖY ARAŞTIRMALARI'NA ÖNSÖZ ve SONSÖZ

Mart ve Nisan 1941

ÖNSÖZ

17 Mart 1941

Partinin bugün köylük bölgelerde izlediği siyaset, on yıllık iç savaş sırasındaki gibi bir Toprak Devrimi siyaseti değil, Japonya'ya Karşı Millî Birleşik Cephe için bir köylük bölge siyasetidir. Bütün Parti, Merkez Komitesi'nin 7 Temmuz ve 25 Aralık 1940 tarihli talimatlarını¹ ve önümüzdeki Yedinci Millî Kongre'nin talimatlarını uygulamalıdır. Aşağıdaki belgeler, yoldaşların meseleleri incelemek için bir yöntem bulmalarına yardımcı olmak üzere yayımlanmaktadır. Birçok yoldaşımız hâlâ kaba ve dikkatsiz bir çalışma tarzına sahiptir, meseleleri tam olarak anlama çabasında değildirler ve hatta alt kademelerdeki durumdan bütünüyle habersiz olabilirler; ama gene de çalışmaların yönetilmesinden onlar sorumludur. Bu, son derece tehlikeli bir durumdur. Çin toplumundaki sınıfların bugünkü durumları hakkında gerçekten somut bir bilgi olmadan, iyi bir önderlik de olamaz.

Koşulları öğrenmenin biricik yolu, sosyal araştırmalar yapmak, her sosyal sınıfın gerçek hayattaki durumunu araştırmaktır. Bir çalışmanın yönetiminden sorumlu olanlar için koşulları öğrenmenin temel yöntemi belli bir plan içinde, çalışmalarını birkaç şehir ve köy üzerinde

1. Merkez Komitesinin 7 Temmuz 1940 tarihli talimatı, "Şimdiki Durum ve Partinin Siyaseti Üzerine Çin Komünist Partisi Merkez Komitesinin Kararı"dır. Merkez Komitesinin 25 Aralık 1940 tarihli talimatı Mao Zedung, *Seçme Eserler*, Kaynak Yayınları, cilt II "Siyaset Üzerine" (s.449) adlı makale olarak yer almaktadır.

yoğunlaştırıp Marksizmin temel bakış açısını, yani sınıf tahlili yöntemini kullanarak derinlemesine araştırmalar yapmaktır. Çin'in sosyal sorunlarına ilişkin en basit bilgileri bile ancak bu yolla elde edebiliriz.

Bunu yapmak için, kafayı dikip göğe bakacağınıza, önce önünüze bakın. Bir insan önüne bakmaya ilgi duymadıkça ve bunu yapmaya kararlı olmadıkça, ömrü boyunca asla Çin'de olup bitenleri gerçekten anlayamayacaktır.

İkinci olarak, bilgi derleme toplantıları düzenleyin. Elbette sadece şöyle bir göz atmakla ve kulaktan dolma birkaç lafla dört başı mamur bilgi edinilemez. Bilgi derleme toplantıları yoluyla edindiğim bilgilerden Hunan Eyaleti'ne ve Çing kangşan'a ilişkin olanlar kayboldu. Burada yayımlanan belgeler esas olarak "Singkuo Araştırması", "Çangkang İlçesi Araştırması" ve "Zaysi İlçesi Araştırması"ndan oluşmaktadır. Bilgi derleme toplantıları benim çok yararını gördüğüm, en basit, en pratik ve en güvenilir yöntemdir. Herhangi bir üniversiteden daha iyi bir okuldur. Bu toplantılara katılanlar, orta ya da alt kademelerdeki gerçekten tecrübeli kadrolar ya da sıradan insanlar olmalıdır. Hunan Eyaleti'ndeki beş ve Çing kangşan'daki iki ilde yaptığım araştırmalarda, orta kademedeki sorumlu kadrolara, başvurdum. Sunvu araştırmasında orta ve alt kademelerdeki kadrolara yoksul bir *siuzai*'ye², ticaret odasının iflas etmiş eski bir başkanına ve il vergi dairesinde çalışırken işini kaybetmiş küçük bir memura başvurdum. Bütün bu insanlardan çok şey öğrendim. Bana ilk kez Çin hapishanelerinin bütün çürümüşlüğüne eksiksiz bir tablosunu çizen kişi, Hunan'da Hengşan ilindeki araştırmam sırasında tanıdığım küçük rütbeli bir gardiyandı. Singkuo ilindeki, Çangkang ve Zaysi ilçelerindeki araştırmalarımda, ilçe kademesinde çalışan yoldaşlara ve sıradan köylülere başvurdum. Bu kadrolar, köylüler, *siuzai*, gardiyan, tüccar ve vergi memuruydu. Bunların hepsi benim saygıdeğer öğretmenlerimdi ve bir öğrenci olarak onlara karşı saygılı, çalışkan ve yoldaşça bir tavır içinde olmak zorundaydım. Aksi halde beni dikkate almayacaklar, bildiklerini anlatmayacaklardı. Bilgi derleme toplantısının kalabalık olması gerekmez, üç-beş ya da yedi-sekiz kişi yeterlidir. Geniş zaman ayrılmalı ve araştırma için bir taslak ha-

2. *Siuzai*, imparatorluk sınavlarından en alt derecelisini veren kimselere derir.

zırlanmalıdır. Ayrıca, araştırmayı yapan kişi çeşitli sorular sormalı, notlar almalı ve toplantıya katılanlarla tartışmalıdır. Bu nedenle, çaba göstermeden, önüne bakmada kararlı olmadan, bilgiye susamışlık duymadan ve çirkin iddiacılık huyundan kurtulmadan ve istekli bir öğrenci haline gelmeden araştırma yapılamaz. Gerçek kahramanların kitleler olduğu, buna karşılık bizim genellikle acemi ve bilgisiz olduğumuz kavranmalıdır. Bu kavranmadıkça en basit bilgileri bile edinmek mümkün değildir.

Şunu tekrar belirtmek isterim ki, bu kaynak belgelerin yayımlanmasının asıl amacı; yoldaşlara bu belgeleri ve bunlardan çıkarılan sonuçları ezberletmek değil, alt kademelerdeki durumu araştırmak için bir yönetime işaret etmektir. Genel olarak baktığımızda, şunu söyleyebiliriz: Çin'in cılız burjuvazisi; Avrupa, Amerika ve Japonya burjuvazisinin yaptığı gibi, sosyal koşullar üzerine görece geliştirilmiş, hatta en basit malzemeyi bile sağlayamamıştır ve asla sağlayamayacaktır. Onun için bunları biz toplayacağız, başka çare yoktur. Özel olarak baktığımızda, şunu söyleyebiliriz: Pratik çalışma ile uğraşan herkes, değişen durumu her zaman çok yakından izlemelidir ve bu konuda hiçbir ülkenin Komünist Partisi, başka bir ülkenin Komünist Partisine bel bağlayamaz. Bu nedenle, pratik çalışma yapan herkes alt kademelerdeki durumu araştırmalıdır. Böyle bir araştırma, teoriyi bilip de gerçek durumu bilmeyenler için özellikle gereklidir, aksi halde bunlar teori ile pratiği birleştiremeyeceklerdir. "Araştırma yapmayanın söz hakkı yoktur" şeklindeki görüşüm "dar deneycilik" olarak alaya alınmıştı. Ama bugüne kadar, bu görüşü ileri sürmüş olmaktan pişmanlık duymadım. Pişmanlık şöyle dursun, araştırma yapmadan hiç kimsenin söz hakkı olamayacağında hâlâ ısrar ediyorum. "Resmi arabasından iner inmez" ortalığı velveleye veren, nutuk atan, önüne gelen her şeyi eleştirip, mahkûm eden pek çok insan vardır; ama aslında böyle kaç kişi varsa, hepsi de başarısızlığa uğramaya mahkûmdur. Çünkü ayrıntılı bir araştırmaya dayanmayan bu tür görüşler ve eleştiriler, cahil gevezeliğinden başka bir şey değildir. Her yerde hazır ve nazır olan "padişah elçileri"nden Partimizin gördüğü zarar saymakla bitmez. Stalin haklı olarak "Teori, devrimci pratikle birleştirilmezse, amaçsız hale gelir" diyor. Ve gene haklı olarak şunu

ekliyor: "Yolu devrimci teori ile aydınlatılmayan pratik, karanlıkta el yordamıyla yürür."³ Karanlıkta el yordamıyla yürüyen, kavrayıştan ve uzak görüşlülükten yoksun "pratikçi" dışında hiç kimseye "dar deneyci" damgası vurulamaz.

Çin ve dünya olayları üzerine ayrıntılı araştırma yapma gereğini bugün hâlâ şiddetle hissediyorum. Bu, benim Çin ve dünya olayları üzerine bilgimin yetersizliğinden ileri gelmektedir; yoksa benim her şeyi bildiğim, başkalarının ise cahil olduğu anlamına gelmez. Ben Partili bütün yoldaşlarla birlikte kitlelerden öğrenen bir öğrenci olarak kalmak istiyorum.

SONSÖZ

19 Nisan 1941

On yıllık iç savaş döneminin pratiği, bugünkü dönem yani Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı dönemi için en iyi ve en uygun deneyimdir. Bu, taktik açıdan değil, kitlelerle nasıl kaynaşacağımız ve onları düşmana karşı nasıl seferber edeceğimiz açısından geçerlidir. Partinin şimdiki taktik çizgisi, ilke olarak geçmiştekinden farklıdır. Geçmişte Partinin taktik çizgisi, toprak ağaları ve burjuvaziyle mücadele etmektir; şimdi ise Japonya'ya direnilmesine karşı olmayan bütün toprak ağaları ve burjuvalarla birleşmektir. On yıllık iç savaşın son döneminde bile, bir yanda bize karşı silahlı saldırılara girişen gerici hükümet ve siyasi partiye, öte yanda bizim yönetimimiz altındaki kapitalist bir nitelik taşıyan bütün sosyal kesimlere karşı farklı siyasetler benimsememek yanlıştı; gerici hükümet ve siyasi parti içindeki farklı gruplara karşı farklı siyasetler benimsememek de yanlıştı. O sıralar, köylülük ve şehir küçük burjuvazisinin alt tabakaları dışında toplumun her kesimine karşı "hep mücadele" siyaseti izleniyordu ve bu siyaset kuşkusuz yanlıştı. Toprak siyasetinde, on yıllık iç savaşın ilk ve orta dönemlerinde⁴ çiftçilikle uğraşabilmeleri, yerlerinden yurtlarından olmamaları, eşkiya olarak dağa çıkıp kamu düzenini bozmamaları için toprak ağalarına köylülerinki kadar toprak bırakılmasını öngören doğru siyasetin reddedilmesi de yanlıştı: Bugün Partinin si-

4. On yıllık iç savaşın ilk dönemi 1927 sonlarından 1928 sonlarına kadar sürdü ve genellikle Çingkaşan dönemi diye bilinir. Orta dönem 1929 başlarından 1931 sonbaharına kadar, yani Merkezi Kızıl Üs Bölgesinin kuruluşundan üçüncü "kuşatma ve bastırma" harekâtına karşı savaşın zaferle sonuçlanmasına kadar devam etti. Ve üçüncü dönem 1931 sonlarından 1934 sonlarına kadar olan, yani savaşın zaferle son bulmasından Parti Merkez Komitesi tarafından Kveyçov Eyaleti'ndeki Zunyi'de toplanan Siyasi Büro Genişletilmiş Toplantısına kadar olan dönemdir. Ocak 1935'deki Zunyi Toplantısı, Parti içinde "sol" oportünist çizginin 1931'den 1934'e kadar süren hâkimiyetine son verdi ve Partiyi tekrar doğru çizgiye yöneltti.

yaseti kaçınılmaz olarak farklıdır: bu, ne "hep mücadele, hiç ittifak yok" ne de (1927'deki Cen Dusiuculuk gibi) "hep ittifak, hiç mücadele yok" siyasetidir. Tersine bu: Japon emperyalizmine karşı çıkan bütün sosyal kesimlerle birleşme, bunlarla bir birleşik cephe kurma, ama yine de onlara karşı mücadele etme, yani onların yalpalayan yanlarının ya da düşmana teslim olma, Komünist Partisi'ne ve halka karşı çıkma şeklinde kendini gösteren gerici yanlarıyla, o ölçüde ve değişik biçimlerde mücadele etme siyasetidir. Şimdiki siyaset, "ittifak" ve "mücadele"yi birleştiren ikili bir siyasettir. İşçi siyasetinde bu, işçilerin yaşama koşullarını gereğince düzeltme ve kapitalist ekonominin düzgün şekilde gelişimini engellememe ikili siyasetidir. Tarım siyasetinde bu, toprak ağalarından toprak kirasını ve faizi azaltmalarını isteme ve köylülere de bu azaltılmış kira ve faizi ödemelerini şart koşma ikili siyasetidir. Siyasal haklar alanında; Japonya'ya karşı olan bütün toprak ağalarına ve kapitalistlere, işçiler ve köylülerle aynı kişi haklarını, aynı siyasal hakları ve mülkiyet haklarını tanıma ve gene de onlardan gelebilecek karşı-devrimci faaliyete karşı uyanık olma ikili siyasetidir. Devlet ve kooperatif ekonomisi geliştirilmelidir. Ancak bugün köylük bölgelerdeki üs bölgelerimizde gerçek ekonomik sektörü devlet işletmeleri değil, özel işletmeler oluşturmaktadır. Ekonomimizdeki tekelci olmayan kapitalist sektöre gelişme olanağı tanınmalı ve bu, Japon emperyalizmine ve yarı-feodal düzene karşı kullanılmalıdır. Bu, bugün Çin için en devrimci siyasettir; bunun uygulanmasına karşı çıkmak ya da bunu engellemek kuşkusuz bir hatadır. Hem Parti üyelerinin komünist saflığını titizlikle ve kararlılıkla korumak, hem de sosyal ekonominin kapitalist sektörünün yararlı kısmını korumak ve onun uygun bir biçimde gelişmesini mümkün kılmak, Japonya'ya karşı direnme ve bir demokratik cumhuriyet inşa etme döneminde bizim için zorunlu görevlerdir. Bu dönemde bazı komünistlerin burjuvazi tarafından yoldan çıkarılması ve Parti üyeleri arasında kapitalist fikirlerin ortaya çıkması mümkündür; biz, bu yoz fikirlere karşı mücadele etmeliyiz. Ancak Parti içinde kapitalist fikirlere karşı mücadeleyi yanlış bir biçimde sosyal ekonomi alanına yaymamalı ve ekonominin kapitalist sektörüne karşı çıkmalıyız. İkisi arasına kesin bir çizgi çekmeliyiz. Çin Komünist Partisi karmaşık bir

ortamda çalışmaktadır ve her Parti üyesi, özellikle her kadro, Marksist taktikleri kavramış bir savaşçı haline gelmek için kendisini çelikleştirmelidir. Mesclelere tek yanlı ve aşırı basitleştirilmiş bir yaklaşım, asla devrimi zafere götürmez.

İNCELEME TARZIMIZI YENİDEN DÜZENLEYELİM *

Mayıs 1941

Bütün Parti içindeki inceleme yöntemimizi ve sistemimizi yeniden düzenlememizi öneriyorum. Bunun nedenleri şunlardır:

I

Çin Komünist Partisi'nin yirmi yılı boyunca, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeği Çin devriminin somut pratiğiyle gittikçe daha çok kaynaşmıştır. Partimizin çocukluk döneminde Marksizm-Leninizmi ve Çin devrimini ne kadar sığ ve yetersiz bir şekilde kavradığımızı anımsayacak olursak, bugünkü kavrayışımızın çok daha derin ve zengin olduğunu görebiliriz. Felakete uğrayan Çin milletinin en yiğit evlatları, yüz yıl boyunca, her ölenin yerini bir yenisi alarak, ülkeyi ve halkı kurtaracak gerçeği bulmak için savaştılar ve hayatlarını feda ettiler. Bununla gurur duyuyoruz. Ama Marksizm-

* Mao Zedung yoldaş bu raporu Yenan'daki bir kadro toplantısı için hazırladı. Bu rapor ve "*Partinin Çalışma Tarzını Düzeltme*" ve "*Basmakalıp Parti Yazılarına Karşı Çıkalım*" adlı iki makale, Mao Zedung yoldaşın düzeltme hareketi üzerine yazdığı temel eserlerdir. Mao Zedung yoldaş, bu makalelerde, Parti içindeki Parti çizgisiyle ilgili geçmişteki ayrılıkları ideolojik düzeyde özetlenmiş ve Marksizm-Leninizm kisvesi altında Parti içinde varlığını sürdüren, kendilerini esas olarak subjektivist ve sekte eğilimlerde gösteren ve ifade tarzı olarak basmakalıp Parti yazılarını kullanan küçük burjuva ideolojisini ve çalışma tarzını tahlil etmiştir. Marksizm-Leninizmin ideolojik ilkelerine uygun olarak, çalışma tarzını düzeltmek üzere Parti çapında bir Marksist-Leninist eğitim hareketi için çağrıda bulunmuştur. Bu çağrı, hemen, gerek Parti içinde, gerekse Parti dışında, proletarya ideolojisi ile küçük burjuva ideolojisi arasında büyük bir tartışmaya yol açmıştır. Bu tartışma, proletarya ideolojisinin hem Parti içindeki, hem de Parti dışındaki durumunu sağlamlaştırmış, geniş kadroların ideolojik bakımdan büyük bir ilerleme kaydetmelerini ve Partinin eşi görülmemiş bir birliğe ulaşmasını sağlamıştır.

Leninizmi, yani gerçeklerin en doğrusunu, milletimizi kurtaracak silahların en güçlüsünü ancak Birinci Dünya Savaşı'ndan ve Rusya'daki Ekim Devrimi'nden sonra bulduk. Bu silahın kullanılması, yayılmasını ve örgütlenmesini ilk başlatan Çin Komünist Partisi oldu. Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeği Çin devriminin somut pratiğiyle kaynaşır kaynaşmaz, Çin devrimine yepyeni bir görünüm kazandırdı. Partimiz, Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın patlak vermesinden bu yana, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğine dayanarak, bu savaşın somut pratiğini, Çin'i ve bugünkü dünyayı incelemede ileri bir adım attı ve aynı zamanda Çin tarihini incelemeye başladı. Bütün bunlar çok olumlu belirtilerdir.

II

Ama hâlâ eksiklerimiz, hem de çok büyük eksiklerimiz var. Kısacası, bu eksiklerimizi gidermezsek, çalışmalarımızda ve Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini Çin devriminin somut pratiğiyle kaynaştırma davamızda, bu büyük davamızda bir adım bile ilerleyemeyiz.

İlk olarak, bugünkü durumun incelenmesini ele alalım. Günümüzün iç ve dış koşullarının incelenmesinde bir ölçüde başarılı olduk; ama bizimki gibi büyük bir siyasi parti için, bu konuların her bir yönüyle, siyasal, askeri, ekonomik ve kültürel yönleriyle ilgili olarak topladığımız malzeme bölük pörçük, yaptığımız araştırma ise sistemsizdir. Genellikle son 20 yıl içinde, bu alanlara yönelik malzeme toplama ve buları inceleme konusunda sistemli, kapsamlı bir çalışmada bulunmadık. Dolayısıyla bugün nesnel gerçekliğin araştırılması ve incelenmesi için uygun bir ortamdan yoksunuz. "Gözleri kapalı serçe yakalamaya çalışan bir adam" ya da "el yordamıyla balık tutmaya çalışan bir kör" gibi davranmak, özen göstermeden ve üstünkörü çalışmak, laf ebeliği yapmak ve yüzeysel bilgiyle yetinmek. Bu; partimizdeki birçok yoldaş arasında hâlâ var olan son derece kötü Marksizm-Leninizmin ruhuna bütünüyle aykırı bir çalışma tarzıdır. Marks, Engels, Lenin ve Stalin; bize, koşulları ciddi bir şekilde incelememiz gerektiğini, kendi isteklerimizden değil, nesnel ger-

çeklikten hareket etmemiz gerektiğini öğretmişlerdir. Ama birçok yoldaşımız bu gerçeği açıkça çiğnemektedir.

İkinci olarak, tarihin incelenmesini ele alalım. Geçti birkaç Parti üyesi ve sempatizan bu işe girişti, ama bu çalışma örgütlü bir biçimde yapılmadı. Birçok Parti üyesi gerek son yüzyılın, gerekse eski çağların Çin tarihinden hâlâ habersizdir. Birçok Marksist-Leninist bilim adamı, eski Yunanistan'a değinmeden konuşamıyor ama kendi atalarını unuttuyor. Günümüz koşullarını ve geçmiş tarihi ciddi bir şekilde incelemek için uygun bir ortam yoktur.

Üçüncü olarak, uluslararası devrimci tecrübenin incelenmesini, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğinin incelenmesini ele alalım. Birçok yoldaş, Marksizm-Leninizmi devrimci pratiğin ihtiyacını karşılamak için değil, sırf inceleme yapmış olmak için inceliyor. Bu yüzden de okuyorlar, ama okuduklarını özümleyemiyorlar. Marks, Engels, Lenin ve Stalin'den tek yanlı birtakım aktarmalar yapıyorlar: ama onların tutumunu, bakış açısını ve yöntemini, Çin'in bugünkü durumuna, tarihine ya da Çin devriminin sorunlarının somut tahliline ve çözümüne uygulayamıyorlar. Marksizm-Leninizme karşı bu tutum, özellikle orta ve üst kademelerdeki kadrolar arasında büyük zarara yol açar.

Sözünü ettiğim bu üç şey; yani günümüzün koşullarını incelemeyi göz ardı etmek, tarihi incelemeyi göz ardı etmek ve Marksizm-Leninizmi uygulamayı göz ardı etmek, çok kötü bir çalışma tarzını doğurur. Bu çalışma tarzının yaygınlaşması, birçok yoldaşımıza zarar vermiştir.

Gerçekten de, saflarımız arasında, bu çalışma tarzı nedeniyle yolunu şaşırmış birçok yoldaş vardır. Ülke içindeki ve dışındaki, eyalet, il ve ilçelerdeki somut durumu sistemli ve kapsamlı bir biçimde araştırmak ve incelemek istemeyen bu yoldaşlar, sadece kendi dar bilgilerine ve "bana öyle geliyorsa öyledir" gibi bir anlayışa dayanarak sağa sola emirler yağdırıyorlar. Bu öznelci çalışma tarzı, yoldaşlarımızın çoğu arasında hâlâ varlığını sürdürmüyor mu?

Kendi tarihimiz hakkında hiçbir şey bilmedikleri ya da pek az şey bildikleri için utanacakları yerde gurur duyanlar var. En önemlisi de, Afyon Savaşından bu yana yüz yıllık Çin tarihini ve Çin Komünist Partisi'nin tarihini gerçekten bilenlerin sayısı pek az. Hemen hiç kimse

son yüz yılın ekonomik, siyasal, askeri ve kültürel tarihini ciddi bir şekilde incelemeye girişmemiştir. Kendi ülkelerinden habersiz olan bazıları ise, eski yabancı kitaplardan edindikleri son derece yetersiz ve hölük pörçük bilgilere dayanarak, eski Yunanistan'a ve başka yabancı ülkelere ait masallar anlatmaktadırlar.

20-30 yıldır, yurtdışından dönen öğrencilerde bu hastalık var. Avrupa'dan, Amerika'dan ya da Japonya'dan yurda dönen bu öğrenciler yabancı şeyleri papağan gibi tekrarlamaktadırlar. Birer gramofon olup çıkmakta ve yeni şeyleri kavrama ve yaratma görevlerini unutmaktadırlar. Bu hastalık Komünist Partisine de bulaşmış bulunuyor.

Gerçi Marksizmi inceliyoruz, ama çoğumuzun inceleme tarzı Marksizme taban tabana zıttır. Daha doğrusu, bunlar Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in bize içtenlikle öğütledikleri temel ilkeyi, yani teori ile pratiğin birliği ilkesini çiğniyorlar. Bu ilke çiğnenince, ona bütünüyle zıt bir ilke, yani teori ile pratiğin ayrılığı ilkesi icat ediliyor. Okullarda ve çalışan kadroların eğitiminde, felsefe öğretmenleri öğrencilerine Çin devriminin mantığını incelemeleri için yol göstermiyorlar; ekonomi öğretmenleri öğrencilerine Çin ekonomisinin özelliklerini incelemeleri için yol göstermiyorlar; siyaset bilimi öğretmenleri öğrencilerine Çin devriminin taktiklerini incelemeleri için yol göstermiyorlar; askerlik bilimi öğretmenleri öğrencilerine Çin'in özel koşullarına uygulanmış strateji ve taktikleri incelemeleri için yol göstermiyorlar vb. Bunun sonucunda, hata yaygınlaşıyor ve halka büyük zarar veriyor. Bir kimse Yenan'da öğrendiklerini Fusien'de¹ nasıl uygulayacağını bilemiyor. Ekonomi profesörleri Sınır Bölgesi parası ile Guomindang parası² arasındaki ilişkiyi açıklayamıyor. Bu nedenle, birçok öğrencide çarpık bir anlayış yaratılmıştır. Çin'in sorunlarıyla ilgilenecekleri ve Parti talimatlarını ciddiye alacakları yerde, öğretmenlerinden öğrendikleri sözüm ona edebi ve değişmez dogmalara bağlanmaktadırlar.

1. Fusien ili, Yenan'ın yetmiş kilometre güneyindedir.

2. Sınır Bölgesi parası, Şensi-Gansu Ningsia Sınır Bölgesi Hükümeti Bankasının bastırdığı banknotlara verilen addı. Guomindang parası ise, 1935'ten itibaren İngiliz ve ABD emperyalistleri tarafından desteklenen, Guomindang'ın dört büyük bürokrat-kapitalist bankasının bastırdığı banknotlara verilen addı. Mao Zedung yoldaş burada bu iki para arasındaki kurun gösterdiği dalgalanmalara değinmektedir.

Hiç kuşkusuz. sözünü ettiğim çalışma tarzı, Parti içindeki en kötü çalışma tarzıdır; yoksa genel durumun böyle olduğunu söylemiyorum. Ama gene de bu tür kişiler vardır: üstelik sayıca çok fazla olmadıkları halde, çok büyük zarara yol açmaktadırlar. Bu sorun hafife alınmamalıdır.

III

Bu fikri daha iyi açıklayabilmek için, iki zıt tutumu karşılaştırmak istiyorum.

Birincisi, öznelci tutumdur.

Öznelci tutuma sahip olan bir kimse, çevreyi sistemli ve kapsamlı bir biçimde incelemez, sadece kendi özel hevesiyle çalışır ve bugünkü Çin'e ilişkin bilgisi son derece bulanıktır. Öznelci olan, tarihi parçalara ayırır; Çin'i değil, yalnızca eski Yunanistan'ı bilir ve Çin'in uzak ve yakın geçmişinden habersizdir. Marksist-Leninist teoriyi soyut olarak amaçsız inceler. Marks, Engels, Lenin ve Stalin'e, Çin devriminin teorik ve taktik sorunlarını çözmeye yarayacak tutumu, bakış açısını ve yöntemi elde etmek için değil, sırf teoriyi incelemiş olmak için başvurur. Oku hedefe göndereceğine, gelişgüzel fırlatır. Marks, Engels, Lenin ve Stalin, bize, nesnel gerçeklerden hareket etmemiz ve eylemimize yol gösterecek yasaları bu gerçeklerden çıkarmamız gerektiğini öğretmişlerdir. Bunu yapabilmek için de, Marks'ın dediği gibi, malzemeyi ayrıntılı olarak toplamalı, onu bilimsel tahlile tabi tutmalı ve senteze vardırmalıyız.³ Birçoğu bunun tam tersini yapıyor. Birçoğu araştırma çalışması yapmakla birlikte, ne bugünkü Çin'in, ne de dünkü Çin'in incelenmesiyle ilgileniyor. İncelemelerini gerçeklikten kopuk boş "teoriler" arasına hapsediyorlar. Birçoğu ise, pratik çalışma yapıyorlar, ama nesnel koşulları incelemeye hiç önem vermiyor. bir heves başlıyorlar ve siyasetin yerine kişisel duygularını geçiriyorlar. Bunların hepsi de, öznel olana da-

3. Bkz. Karl Marks, *Kapital*. "İkinci Almanca Basımına Sonsöz": "İkinci inceleme yöntemi malzemeyi ayrıntılı bir şekilde toplamak, onun farklı gelişme biçimlerini tahlil etmek ve onların iç bağıntılarını bulup çıkarmak zorundadır. Ancak bu çalışma yapıldıktan sonra, gerçek hareket doğru olarak tanımlanabilir. " (*Kapital*, İng. bas., Moskova, Cilt I. s. 19)

yanarak nesnel gerçeği göz ardı ediyorlar. Konuşma yaparken A, B, C, D ve 1, 2, 3, 4 gibi uzun uzun başlıklar sıralıyor, yazı yazarken de gevezelikten başka bir şey yapmıyorlar. Bunların, gerçeği olgularda arama diye bir meseleleri yoktur; sadece tumturaklı sözlerle göze hoş görünmek isterler. Gösterişli, ama kofturlar; sağlam olmadıkları için çabuk kırılırlar. Her zaman haklıdırlar, dünyanın bir numaralı otoritesidirler, her yere yetişen "padişah elçileridirler". İşte, saf-larımızdaki bazı yoldaşların çalışma tarzı budur. Bu çalışma tarzını kendi davranışlarımıza hâkim kılmak kendimize zarar vermektir; başkalarına öğretmek başkalarına zarar vermektir. Özetleyecek olursak, bilime ve Marksizm-Leninizme aykırı olan bu öznelci yöntem, Komünist Partisi'nin, işçi sınıfının, halkın ve milletin zorlu bir düşmanıdır, Parti ruhunun saf olmayışının bir göstergesidir. Karşımızda zorlu bir düşman durmaktadır, onu alt etmeliyiz. Ancak öznelcilik alt edildiği zaman, Marksizm-Leninizm gerçeği galebe çalabilir, Parti ruhu sağlamlaşabilir ve devrim zafere ulaşabilir. Şunu belirtmemiz gerekir: Eğer bilimsel bir tutum yoksa, yani teori ile pratiğin birleştirilmesi konusunda Marksist-Leninist bir yaklaşım yoksa, Parti ruhu ya hiç yok demektir ya da yetersizdir.

Bu tür kimseleri çok iyi anlatan bir beyit vardır:

Duvarda büyüyen kamışların ucu ağır, gövdesi ince, kökü yukarlardadır;

Tepelerdeki bambu filizlerinin ucu sivri, kabuğu kalın, içi boş olur.

Bu sözler, bilimsel bir tutuma sahip olmayan ve Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in eserlerinden sadece sözcükler ve cümleler aktarabilen ve gerçek bilgiyle elde edilmemiş haksız bir üne sahip olan kimseleri ne kadar güzel anlatıyor! Bu hastalıktan gerçekten kurtulmak isteyenlere, bu beyiti akıldan çıkarmamalarını, hatta daha da cesaretle gösterip odalarının duvarına yazmalarını öğütlerim. Marksizm-Leninizm bir bilimdir; bilim ise, dürüst ve sağlam bilgi demektir; bilimde yalan dolana yer yoktur. Öyleyse, dürüst olalım.

İkincisi, Marksist-Leninist tutumdur.

Marksist-Leninist tutuma sahip olan bir kimse, Marksizm-Leninizmin teori ve yöntemini çevrenin sistemli ve kapsamlı bir biçimde araştırılmasına ve incelenmesine uygular. Sadece hevesle ça-

lışmakla yetinmez, aynı zamanda Stalin'in dediği gibi, devrimci coşku ile pratikliği birleştirir.⁴ Bu tutumda olan bir kimse, tarihi parçalara ayırmaz. Yalnızca eski Yunanistan'ı bilmekle yetinmez, Çin'i de öğrenmek ister. Yalnızca yabancı ülkelerin devrimci tarihini değil, Çin'in devrimci tarihini de; yalnızca bugünkü Çin'i değil, yakın geçmişteki Çin'i, hatta daha eski Çin'i de öğrenmek ister. Bu tutumda olan bir kimse, Marksizm-Leninizmin teorisini belli bir amaçla inceler: Marksist-Leninist teoriyi, Çin devriminin pratiğiyle kaynaştırmak Çin devriminin teorik ve taktik sorunlarını çözecek tutumu, bakış açısını ve yöntemi elde etmek amacıyla inceler. Bu tutum, oku hedefe gönderme tutumudur. "Hedef" Çin devrimidir; "ok" ise Marksizm-Leninizmdir. Biz Çin Komünistleri bu oku arıyoruz, çünkü onu Çin devrimi ve Doğu devrimi hedefine göndermek istiyoruz. Böyle bir tutumu benimsemek, gerçeği olgularda aramak demektir. "Olgular" nesnel olarak var olan şeylerdir; "gerçek" olguların iç ilişkileridir, yani onlara hükmeden kanunlardır; "aramak" ise incelemek demektir. Ülke içi ile ülke dışındaki, eyalet, il ve ilçelerdeki gerçek durumdan hareket etmemiz ve eylemimize yol gösterecek kanunları, yani bu gerçeğin bağrında var olan ve hayali olmayan kanunları gene bu gerçek durumdan çıkarmamız gerekir. Başka bir deyişle, çevremizde meydana gelen olayların iç ilişkilerini bulup çıkarmamız gerekir. Bunu yapabilmek için de, gerçek dışı hayallere, gelip geçici heveslere, cansız kitaplara değil, nesnel olarak var olan olgulara dayanmamız gerekir. Malzemeyi ayrıntılı bir biçimde toplamamız ve Marksizm-Leninizmin genel ilkelerinin rehberliğinde, bu malzemedan doğru sonuçlar çıkarmamız gerekir. Bu tür sonuçlar, bilimsel sonuçlardır; yoksa olayların A, B, C, D diye sıralandığı listeler ya da boş laflarla dolu yazılar değil. Bu tutum, tumturaklı sözlerle göze hoş görünme tutumu değil, gerçeği olgularda arama tutumudur. Parti ruhunun ve teori ile pratiği birleştiren Marksist-Leninist çalışma tarzının bir ifadesidir. Her Komünist Partisi üyesinin kesinlikle sahip olması gereken bir tutumdur. Bu tutumu benimseyen bir kimse ne "ucu ağır, gövdesi ince, kökü yukarlarda", ne de "ucu sivri, kabuğu kalın, içi boş" olacaktır.

4. Bkz. J.V. Stalin, *Leninizmin İlkeleri*.

Yukarıdaki görüşlere uygun olarak, şu önerilerde bulunmak istiyorum:

1. Çevremizdeki durumu sistemli ve kapsamlı bir şekilde incelemeyi, bütün Partinin görevi olarak saptamalıyız. Kendimizin, dostlarımızın ve düşmanlarımızın; ekonomik, mali, siyasal, askeri, kültürel ve parti faaliyetlerindeki gelişmeleri, Marksizm- Leninizmin teori ve yönteminin ışığında ayrıntılı olarak araştırmalı, incelemeli ve sonra da bunlardan doğru ve gerekli sonuçları çıkarmalıyız. Bu amaçla, yoldaşlarımızın bütün dikkatini bu pratik sorunların araştırılmasına ve incelenmesine yöneltmeliyiz. Yoldaşlarımıza, Komünist Partisi'nin önder organlarına iki yönlü temel görevlerinin, somut durumu bilmek ve siyasette ustalaşmak olduğunu kavratmalıyız. Somut durumu bilmek, dünyayı bilmek demektir. Siyasette ustalaşmak ise, dünyayı değiştirmek demektir. Yoldaşlarımıza, araştırma yapmayanın söz hakkı olmadığını; lafazanlık yapmanın ve olayları 1, 2, 3, 4 diye sıralamanın hiçbir yararı olmadığını kavratmalıyız. Sözelimi, propaganda çalışmasına bakalım; düşmanlarımızın, dostlarımızın ve bizim yaptığımız propagandayla ilgili olarak durumdan haberimiz yoksa, doğru bir propaganda siyaseti saptamalıyız. Her bölümün çalışmasında ilk önce durumu bilmek gerekir; çalışma ancak o zaman doğru düzgün yürütülebilir. Partinin çalışma tarzını düzeltmede tutulacak esas halka, bütün Parti içinde araştırma ve inceleme planlarını gerçekleştirmektir.

2. Çin'in son yüz yıllık tarihine gelince; bu işe yatkın kişileri işbirliği ve uygun bir işbölümü içinde Çin tarihini incelemek üzere bir araya getirmeli ve böylece bugünkü dağınıklığa son vermeliyiz. İlk önce ekonomi, siyaset, askerlik ve kültür tarihinin çeşitli alanlarında tahlilci incelemeler yapmak gerekir; senteze varan incelemelerin yapılması ancak o zaman mümkün olabilir.

3. Kadroların çalışma içindeki ya da kadro okullarındaki eğitimine gelince; bu eğitimi Çin devriminin pratik sorunlarının incelenmesinde yoğunlaştıran, Marksizm-Leninizmin temel ilkelerini rehber alan bir siyaset saptanmalı ve Marksizm- Leninizmi durağan bir şekilde ve bölük pörçük inceleme yöntemi terk edilmelidir. Ayrıca, Marksizm-

Leninizmi incelerken, ana malzeme olarak *Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) Tarihi, Kısa Ders* kullanılmalıdır. Bu kitap, son yüz yıllık komünist hareketin en iyi sentezi ve özeti, teori ile pratiği birleştirmenin bir örneği, bugüne kadar dünyada yazılmış tek geniş kapsamlı örnektir. Lenin ve Stalin'in, Marksizmin evrensel gerçeğini Sovyet Devrimi'nin somut pratiğiyle nasıl kaynaştırdıklarını ve böylece Marksizmi nasıl geliştirdiklerini gördüğümüz zaman, Çin'de nasıl çalışmamız gerektiğini de anlayacağız.

Birçok hata yaptık. Ama hata çoğu zaman doğrunun habercisidir. Çin devriminin ve dünya devriminin böylesine canlı ve böylesine değişken kapsamı içinde, inceleme tarzımızı yeniden düzenlemenin kesinlikle iyi sonuçlar vereceğine inanıyorum.

BİR UZAKDOĞU MÜNİH'İ KOMPLOSUNU AÇIĞA ÇIKARALIM*

25 Mayıs 1941

1. Japonya ve Birleşik Amerika arasında, Çin'in zararına bir uzlaşma, Komünizm ve Sovyetler Birliği'ne karşı bir Doğu Münih'inin yaratılması: Bugün Japonya, Birleşik Amerika ve Çan Kayşek tarafından tezgâhlanan yeni komplo budur. Biz, bu komployu açığa çıkarmalı ve ona karşı mücadele etmeliyiz.

2. Japon emperyalistleri Çan Kayşek'i teslim olmaya zorlamayı amaçlayan askeri saldırılarının en son raundunu da bitirdiklerine göre, şimdi onu kandırma yönünde atak yapacaklardır. Bu kaçınılmazdır. Bu, düşmanın eski siyaseti olan kamçı ve börek siyasetini ya birbiri ardı sıra ya da ikisini aynı anda kullanmasının tekrar piyasaya sürülmesidir. Biz, bu siyaseti açığa çıkarmalı ve ona karşı mücadele etmeliyiz.

3. Japonya, askeri saldırıyla aynı sırada, "Sekizinci Yol Ordusu'nun Guomindang Merkezi Ordusu'yla birlikte hareket ederek savaşmak istemediğini", "Sekizinci Yol Ordusu'nun topraklarını genişletmek için her fırsatı kullandığını", "onun uluslararası bir yol açtığını", "başka bir merkezi hükümet kurduğunu" vb. iddia ederek bir dedikodu kampanyası başlattı. Bu, Guomindang ile Komünist Partisi arasına nifak sokmak ve böylece Guomindang'ı teslim olmaya kandırmayı kolaylaştırmak için Japonya'nın çevirdiği bir dolaptır. Guomindang Merkezî Haber Ajansı ve Guomindang basını bu dedikoduları kopya edip yaymaktan ve Japonya'nın anti-komünist propagandasını tekrarlamaktan hiç çekinmemektedir. Onların niyetleri çok karanlıktır.

* Bu Parti talimatı, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi için Mao Zedung Yoldaş tarafından yazılmıştı

Biz, bunu da açığa çıkarmalı ve buna karşı mücadele etmeliyiz.

4. Yeni Dördüncü Ordu'nun "isyan halinde olduğu"nun açıklanmasına ve Sekizinci Yol Ordusu'nun Guomindang'tan bir tek kurşun ya da bir tek kuruş almamış olmasına karşın bu iki ordu, düşmana karşı savaştan bir an bile geri durmamışlardır. Üstelik, Sekizinci Yol Ordusu', bugünlerde Güney Şansi'deki sefer sırasında harekâtlarının Guomindang birliklerinin harekâtlarıyla uyumunu sağlamak için inisiyatifi kullanıyor ve şu anda şiddetli çarpışmalarını sürdüğü Kuzey Çin'deki bütün cephelerde saldırılara girişiyor. Komünist Partisi önderliğindeki silahlı kuvvetler ve halk, daha şimdiden Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın belkemiği haline gelmiştir. Komünist Partisi aleyhindeki bütün iftiralar, Direnme Savaşı'nı balatalamayı ve teslimiyete giden yolu açmayı hedef almaktadır. Sekizinci Yol Ordusu' ve Yeni Dördüncü Ordu'nun askeri başarılarını çoğaltmalı, bütün bozguncu ve teslimiyetçilerle mücadele etmeliyiz.

- 1. Güney Şansi seferi ile Çungtiao Dağları seferi kastedilmektedir. Mayıs 1941'de 50 bin kişilik bir Japon istila kuvveti Güney Şansi'de Sarı İmağın kuzeyindeki Çungtiao Dağları bölgesine saldırdı. Bu bölgede yedi Guomindang kolordusu ve kuzeydoğudaki Kaopin bölgesinde de dört Guomindang kolordusu toplanmıştı. Hepsinin toplamı 250 bin askerdı. Sarı İmağın kuzeyindeki Guomindang birliklerinin esas görevi Komünistlere karşı savaşmak olduğundan bunlar kendilerini asla Japona karşı savaşmaya hazırlanmamışlardı ve büyük kısmı Japon saldırganları hücum ettiğinde savaştan kaçınmaya çalıştı. Bu yüzden Sekizinci Yol Ordusu'nun bu sefer sırasında Guomindang birliklerini düşmana karşı desteklemek için zorlu çabalarına rağmen, üç hafta içinde 50 bin asker kaybeden ve geri kalanı Sarı İmağın güneyine kaçan Guomindang birlikleri bütünüyle bozguna uğratıldı.**

FAŞİZME KARŞI ULUSLARARASI BİRLEŞİK CEPHE ÜZERİNE*

23 Haziran 1941

22 Haziran'da Almanya'nın faşist yöneticileri Sovyetler Birliği'ne saldırdılar. Bu, sadece Sovyetler Birliği'ne karşı değil, aynı zamanda bütün milletlerin özgürlük ve bağımsızlığına karşı canice bir saldırıdır. Sovyetler Birliği'nin faşist saldırıya karşı kutsal direnme savaşı, sadece kendini savunmak için değil, aynı zamanda faşist boyunduruktan kurtulmak için mücadele eden bütün milletlerin savunulması için verilmektedir.

Şimdi dünyadaki bütün Komünistlerin görevi, faşizme karşı savaşmak, Sovyetler Birliği'ni savunmak, Çin'i savunmak ve bütün milletlerin özgürlük ve bağımsızlığını savunmak için bütün ülkelerin halklarını seferber etmek ve uluslararası bir birleşik cephe kurmaktır. Bu dönemde bütün çabalar faşist boyunduruğa karşı mücadele üzerinde yoğunlaştırılmalıdır.

Çin Komünist Partisi'nin ülke çapındaki görevleri şunlardır:

1. Japonya'ya Karşı Millî Birleşik Cephe'de ısrar etmek, Guomindang- Komünist işbirliğinde ısrar etmek, Japon emperyalistlerini Çin'den sürüp atmak ve böylece Sovyetler Birliği'ne yardımcı olmak.
2. Gericilerin büyük burjuvazi içindeki bütün anti- Sovyet ve anti-komünist faaliyetlerine karşı kararlılıkla mücadele etmek.
3. Dış ilişkilerde: İngiltere'de, Birleşik Amerika'da ve öbür ülkelerde Almanya, İtalya ve Japonya'nın faşist yöneticilerine karşı çıkan herkesle ortak düşmana karşı birleşmek.

* Bu parti talimatı Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi için Mao Zedung yoldaş tarafından yazılmıştı.

ŞENSI - KANSU NİNGSİA SINIR BÖLGESİ TEMSİLCİLER MECLİSİNDE KONUŞMA

21 Kasım 1941

Meclis üyeleri! Yoldaşlar! Bugün Sınır Bölgesi Temsilciler Meclisi'nin açılması, büyük bir önem taşıyor. Meclisin tek amacı vardır: Japon emperyalizmini alt etmek ve Yeni Demokrasi Çinini ya da başka bir deyişle devrimci Üç Halk İlkesi Çinini inşa etmek. Günüümüz Çini'nde başka hiçbir amaç olamaz. Çünkü baş düşmanlarımız iç düşmanlar değil: Japon faşistleri, Alman ve İtalyan faşistleridir. Şu anda Sovyet Kızıl Ordusu'. Sovyetler Birliği'nin ve bütün insanlığın geleceği uğruna dövüşüyor ve biz de kendi payımıza Japon emperyalizmiyle savaşıyoruz. Japon emperyalizmi Çin'i boyunduruk altına almak amacıyla saldırısını sürdürüyor. Çin Komünist Partisi, Japon emperyalizmini alt etmek için ülkenin dört bir yanındaki Japon aleyhtarı güçlerin birleşmesini ve bütün Japon aleyhtarı partiler, sınıflar ve milliyetlerle işbirliğini savunuyor. Hainler dışında herkes ortak mücadelede birleşmelidir. Komünist Partisi'nin tutarlı tavrı bu olmuştur. Guomindang ile Komünist Partisi'nin ve bütün sınıflar, partiler ve milliyetlerin işbirliğiyle yürütülen bir savaş olan Direnme Savaşı'nı Çin halkı, dört yılı aşkın bir süredir kahramanca sürdürüyor. Ancak henüz zafer kazanılmamıştır, kazanılması için savaşmayı sürdürmeli ve devrimci Üç Halk İlkesi'nin uygulanmasını sağlamalıyız.

Devrimci Üç Halk İlkesi'ni neden uygulamalıyız? Çünkü Dr. Sun Yatsen'in devrimci Üç Halk İlkesi bugüne kadar Çin'in her yerinde gerçekleştirilmemiştir. Sosyalizmin uygulanmasını neden şimdi istemiyoruz? Elbette sosyalizm üstün bir sistemdir ve uzun süreden beri Sovyetler Birliği'nde uygulanmaktadır: ama bugün Çin'de sosyalizmin

koşulları henüz oluşmamıştır. Bizim Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Böl-
gemizde uygulanan, devrimci Üç Halk İlkesi'dir. Pratik so-
rularımızdan herhangi birini çözmede, bunların ötesine geçmiş de-
ğiliz. Bu ilkelere gelince, bugün Milliyetçilik İlkesi Japon
emperyalizmini alt etmek, Demokrasi ve Halkın Refahı İlkeleri de, sa-
dece bir kesimin değil, Japonya'ya karşı olan herkesin çıkarları uğruna
çalışmak demektir. Bütün ülkede halk, kişi özgürlüklerine, siyasal fa-
liyet katılma hakkına ve mülkiyetin korunması hakkına sahip ol-
malıdır. Bütün ülkede düşüncelerini açıklama olanağına, yiyeceğe,
yiyeceğe, çalışacak işe ve okuyacak okula sahip olmalıdır; kısacası
herkesin bazı ihtiyaçları karşılanmalıdır. Çin toplumunun iki ucu
küçük, ortası büyüktür: yani bir uçtaki proletarya ile öbür uçtaki top-
rak ağaları sınıfı ve büyük burjuvazi, sadece küçük birer azınlığı oluş-
tururken, halkın büyük çoğunluğu köylülerden, şehir küçük bur-
juvazisinden ve öbür ara sınıflardan oluşur. Çin'de işleri gereği gibi
yürütmek isteyen bir siyasi parti: siyasetinde bu sınıfların çıkarlarını
dikkate almazsa, bu sınıfların mensuplarının bazı ihtiyaçlarını kar-
şılamazsa ve bu sınıflar görüşlerini açıklama hakkına sahip ol-
mazlarsa, başarılı olamaz. Çin Komünist Partisi'nin ortaya koyduğu si-
yasatlar, Japonya'ya karşı çıkan bütün insanları birleştirme amacı
güder ve böyle davranan her sınıfın çıkarlarını, özellikle de köy-
lülüğün, şehir küçük burjuvazisinin ve öbür ara sınıfların çıkarlarını
dikkate alır. Komünist Partisi'nin halkın bütün kesimlerine görüşlerini
açıklama olanağı veren ve onların çalışacak işe ve yiyeceğe sahip ol-
malarını gözetlen siyasetleri, gerçekten devrimci Üç Halk İlkesi'ni içe-
ren siyasetlerdir. Tarımsal ilişkilerde, bir yandan köylülerin yiyeceğe
sahip olmaları için toprak kirasını ve faizi azaltıyoruz, öte yandan top-
rak ağalarına da yaşayabilmeleri için azaltılmış kira ve faizin öden-
mesini sağlıyoruz. Emek ile sermaye arasındaki ilişkilerde, bir yandan
hem işe hem yiyeceğe sahip olmaları için işçilere yardım ediyoruz, öte
yandan kapitalistlerin bir miktar kâr elde edebilmeleri için sanayiye ge-
liştirme siyaseti izliyoruz. Bütün bunlardan amacımız, bütün ülke hal-
kını Japonya'ya karşı direnme ortak mücadelesinde birleştirmektir. Yeni
Demokrasi siyaseti dediğimiz şey budur. Günümüz Çin'inin ko-

şullarına gerçekten uygun olan siyaset budur. Bu uygulamanın cephe gerisindeki Japonya'ya karşı üs bölgeleri ile sınırlı kalmayıp bütün ülkeye yayılacağını umuyoruz.

Bu siyaseti başarıyla uyguladık ve Çin'in dört bir yanındaki halkın desteğini kazandık. Ama gene de bazı şeyler eksik kaldı. Bazı komünistler, Parti üyesi olmayanlarla nasıl demokratik bir şekilde işbirliği yapılacağını hâlâ bilmiyorlar ve dar, "kapalı-kapı"cı ya da sektter bir çalışma tarzına sahiptirler. Komünistler, Parti üyesi olmayan ama Japonya'ya karşı olan insanlarla işbirliği yapmak ve onları dışarda bırakmamak temel ilkesini hâlâ anlamıyorlar. Bu ilke, kitlelerin görüşlerini can kulağıyla dinlememiz, onlarla yakın ilişki halinde olmamız ve onlardan kopmamamız gerektiği anlamına gelir. Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi Yönetim Programı'nda, komünistlerin Partili olmayanlarla demokratik bir şekilde işbirliği yapmalarını, keyfî hareket etmemelerini ya da her şeyi kendi ellerinde toplamalarını öngören bir madde vardır. Bu madde, özellikle Partinin siyasetini hâlâ anlamayan yoldaşları hedef almaktadır. Komünistler, Partili olmayanlara fikirlerini açıklama fırsatı tanınmalı ve onların görüşlerini can kulağıyla dinlemelidir. Eğer söyledikleri doğruysa, bunları sevinçle karşılamalı ve ileri sürdükleri haklı noktalardan dersler çıkarmalıyız; eğer söyledikleri yanlışsa, sözlerini bitirmelerini beklemeli, sonra da onlara meseleleri sabırla açıklamalıyız. Bir Komünist, asla kendi bildiğinde direten ya da başkaları üzerinde baskı kuran bir kimse olmamalı ya da kendinin her şeyde en iyi, başkalarının her şeyde kötü olduğunu sanmamalıdır; küçük odasına kapanmamalı, başkalarına karşı palavra sıkmaya, böbürlenmeye ve ağalık taslamaya kalkışmamalıdır. Japon saldırganları ve hainlerle işbirliği halinde olan, direnme ve birliği baltalayan ve hiç kuşkusuz söz hakkına sahip olmayan iflah olmaz gericiler dışındaki herkesin söz hakkı vardır ve onların söyledikleri yanlış olsa bile, bu önemli değildir. Devlet işleri, bir tek parti ya da grubun özel işleri değil, bütün milleti ilgilendiren işlerdir. Bu nedenle komünistlerin Partili olmayanlarla demokratik bir şekilde işbirliği yapma görevi vardır; onları işlerin dışında bırakmaya ve her şeyi tekellerinde toplamaya hakları yoktur. Komünist Partisi, ülkenin ve halkın çıkarları uğruna çalışan ve kesinlikle hiçbir özel

amaç peşinde koşmayan bir siyasi partidir. Parti, halkın gözetimi altında olmalı ve asla halkın iradesine karşı gelmemelidir. Parti üyeleri halkın içinde ve halkla birlikte olmalı, kendilerini onların üzerinde görmemelidir. Meclis Üyeleri ve Yoldaşlar Komünist Partisi'nin bu ilkesi, Partili olmayanlarla demokratik işbirliği ilkesi, kesindir ve değişmez. Partiler var olduğu sürece bu partilere üye olanlar daima azınlıkta kalacak, buna karşılık bunların dışındakiler daima çoğunlukta olacaklardır. Bu nedenle Parti üyelerimiz, Partili olmayanlarla daima işbirliği yapmalı ve hemen burada, Mecliste, buna iyi bir şekilde başlanmalıdır. Bizim bu siyasetimizle, Meclisin komünist üyelerinin burada iyi bir eğitim göreceklerine ve "kapalı-kapıcılık"larını ve sekteliklerini alt edeceklerine inanıyorum. Biz, sabit fikirli, dar bir tekke değiliz ve kapılarımızı nasıl açacağımızı, Partili olmayanlarla nasıl demokratik bir şekilde işbirliği yapacağımızı ve başkalarına nasıl danışacağımızı öğrenmeliyiz. Belki, şu anda bile şöyle diyebilecek komünistler vardır: "Eğer başkalarıyla işbirliği yapmak zorunluysa, o zaman ben bu işte yokum." Ama bunların çok az olduklarına eminim. Üyelerimizin ezici bir çoğunluğunun Partimiz Merkez Komitesinin çizgisini kesinlikle izleyeceğine sizi temin edebilirim. Aynı zamanda, Partili olmayan bütün yoldaşlardan, bizim neyi savunduğumuzu anlamalarını ve Komünist Partisi'nin kişisel amaçlar peşinde koşan dar bir tekke ya da klik olmadığını kavramalarını isteyeceğim. Hayır! Komünist Partisi, samimi ve dürüst bir şekilde devlet işlerini düzeltmek istemektedir. Ama hâlâ birçok eksikliklerimiz vardır. Bunları kabul etmekten korkmuyoruz ve bunlardan kurtulmaya kararlıyız. Bunu, Parti içindeki eğitimi güçlendirerek ve Partili olmayanlarla demokratik bir şekilde işbirliği yaparak gerçekleştireceğiz. Eksikliklerimizi ancak, hem içeriden hem dışarıdan iki yanlı ateş altında tutarak tedavi edebilir ve devlet işlerini gerçekten düzeltebiliriz.

Meclis Üyeleri! Bu toplantıya katılmak için zahmete edip buraya geldiniz. Bu seçkin topluluğu selamlamaktan mutluyum ve ona başarılar diliyorum.

PARTİNİN ÇALIŞMA TARZINI DÜZELTELİM *

1 Şubat 1942

Parti Okulu bugün açılıyor; her bakımdan başarılı olmasını dilerim.

Partimizin çalışma tarzı sorunuyla ilgili bazı şeyler söylemek istiyorum.

Neden bir devrimci parti olmalıdır? Bir devrimci parti olmalıdır; çünkü dünyada halkı ezen düşmanlar vardır ve halk, düşmanın bu zulmünü yok etmek istemektedir. Kapitalizm ve emperyalizm çağında, Komünist Partisi gibi devrimci bir partiye ihtiyaç vardır. Böyle bir parti olmadan, halkın düşmanın zulmünü yok etmesi mümkün değildir. Biz Komünistiz, düşmanı alt etmede halka önderlik etmek isteriz; dolayısıyla, saflarımızı düzenli tutmalı, uygun adım yürümeli, birliklerimizi seçkin birliklerden, silahlarımızı iyi silahlardan oluşturmaliyiz. Bu koşullar sağlanmadan, düşman yenilgiye uğratılamaz.

Bugün Partimizin önündeki sorun nedir? Partinin genel çizgisi doğrudur ve ortaya hiçbir sorun çıkarmamaktadır. Ayrıca Partinin çalışması da verimli olmuştur. Parti, düşmana önderlik eden birkaç yüz bin üyeye sahiptir. Bu, herkes için açık olan su götürmez bir gerçektir.

Öyleyse bugün Partimizin önünde herhangi bir sorun var mıdır, yok mudur? Bence, vardır; üstelik mesele bir bakıma son derece ciddidir.

Nedir bu sorun? Bazı yoldaşlarımızın kafasında pek doğru ya da pek uygun görünmeyen bir şey vardır; sorun budur.

Başka bir deyişle, inceleme tarzımızda, Partinin iç ve dış ilişkilerindeki çalışma tarzımızda ve yazış tarzımızda, hâlâ yanlış olan bir

* Bu konuşma, Mao Zedung yoldaş tarafından Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin Parti Okulu'nun açılışında yapılmıştı.

şey vardır. İnceleme tarzında yanlış olan bir şey derken, öznelcilik hastalığını kastediyoruz. Parti ilişkilerindeki çalışma tarzımızda yanlış olan bir şey derken, basmakalıp Parti yazıları¹ hastalığını kastediyoruz. Bunların hepsi de yanlış şeylerdir, kötü rüzgârlardır, ama bütün göğü kaplayan soğuk kuzey rüzgârlarına benzemezler. Çünkü öznelcilik, sekterlik ve basmakalıp Parti yazıları artık hakim çalışma tarzları değildirler: birden esen karşı rüzgârlardır: surdaki gediklerden esen kötü rüzgârlardır. (*Gülüştürmeler*.) Ama gene de, böyle rüzgârların Parti içinde hâlâ esiyor olması kötü bir şeydir. Onlara geçit veren gedikleri kapamalıyız. Bütün Partimiz ve Parti Okulu, bu gedikleri kapatma görevini üstlenmelidir. Bu üç kötü rüzgârın, yani öznelcilik, sekterlik ve basmakalıp Parti yazılarının tarihi kökleri vardır. Bunlar artık bütün Parti içinde hâkim durumda olmadıkları halde, hâlâ durmadan güçlük çıkarmakta ve ayakbağı olmaktadırlar. Bu yüzden, onlara karşı koymalı, onları incelemeli, tahlil etmeli ve ortadan kaldırmalıyız.

Önümüzdeki görev şudur: İnceleme tarzını düzeltmek için öznelciliğe karşı mücadele etmek, Parti ilişkilerindeki çalışma tarzını düzeltmek için sekterliğe karşı mücadele etmek ve yazış tarzını düzeltmek için basmakalıp Parti yazılarına karşı mücadele etmek.

Düşmanı alt etme görevini yerine getirebilmemiz için, Parti içindeki bu çalışma tarzlarını düzeltme görevini yerine getirmemiz gerekir. İnceleme tarzı ve yazış tarzı aynı zamanda Parti'nin çalışma tarzıdır. Partimizin çalışma tarzını bütünüyle düzelttiğimiz zaman, bütün ülke halkı bizi örnek alacaktır. Parti dışında olup aynı kötü çalışma tarzını sürdüren insanlar da, eğer iyi ve dürüst iseler, bizi örnek alacak ve

1. Basmakalıp yazı ya da "sekiz ayaklı deneme" 15. yüzyıl ile 19. yüzyıl arasında Çin'deki feodal hanedanların imparatorluk okullarındaki sınavlarda öngörülen özel yazı tarzıydı. Bu yazı tarzı, kelime oyunlarına dayanıyor, sadece biçime önem veriyordu; özden yoksundu. Bu yazılar esas olarak sekiz bölümden oluşuyordu: Giriş, konunun açılması, ön sergileme, ilk görüşün ortaya konulması, başlangıç paragrafları, karşıt görüşleri savunan iki paragrafın olması gerekiyordu; "seara paragraflar, art paragraflar ve sonuç paragrafları. Beşinci bölümden sekizinci bölüme kadar her bölümün iki "ayağı" vardı. "Sekiz ayaklı deneme" adı buradan geliyordu. "Sekiz ayaklı deneme", Çin'de yazılardaki basmakalıp biçimciliği ve yavanlığı belirtmek için kullanılan bir deyim oldu. "Basmakalıp Parti yazısı" deyimini de, devrimci saflardaki bazı kimselerin, olguları tahlil edecek yerde, bir sürü devrimci laf ve terimi karmakarışık bir biçimde kullanan yazılarını tanımlamaktadır. Bu yazılar da, tıpkı "sekiz ayaklı deneme" gibi, bir laf salatasından başka bir şey değildi.

hatalarını düzelteceklerdir. Böylece bütün millet etkilenmiş olacaktır. Eğer Komünist saflarımızı düzgün tutar, uygun adım yürür ve birliklerimizi seçkin birliklerden, silahlarımızı iyi silahlardan oluşturursak, ne kadar güçlü olursa olsun hiçbir düşman karşımızda duramaz.

Şimdi öznelcilikten söz etmek istiyorum.

Öznelcilik, yanlış bir inceleme tarzıdır. Marksizm-Leninizme aykırıdır ve komünist partisiyle bağdaşmaz. Biz, Marksist-Leninist inceleme tarzından yanayız. İnceleme tarzı derken, sadece okullardaki inceleme tarzını değil, aynı zamanda bütün Partideki inceleme tarzını kastediyoruz. Bu; yönetici organlarımızdaki yoldaşların, bütün kadroların ve Parti üyelerinin düşünme yöntemiyle, Marksizm-Leninizme karşı tutumumuzla, bütün Partili yoldaşların çalışmalarındaki tutumlarıyla ilgili bir konudur. Bunun için de, son derece önemli, gerçekten en önemli konudur.

Birçok kimsede hıttakım bulanık fikirlere rastlanıyor. Sözc gelimi, bir teorisyenin ne olduğu, bir aydının ne olduğu, teori ile pratiği birleştirmekten ne kastedildiği gibi konularda bulanık fikirler var.

İlkönce şunu soralım: Partimizin teorik düzeyi ileri midir, yoksa geri midir? Son zamanlarda dilimize daha fazla Marksist-Leninist eser çevrilmiştir ve bunları daha çok sayıda insan okumaktadır. Bu, çok iyi bir şeydir. Ama buna bakarak, Partimizin teorik düzeyinin çok yükseldiğini söyleyebilir miyiz? Evet, Partimizin teorik düzeyinin eskisine oranla yüksek olduğu doğrudur; ama teorik cephemiz Çin devrimci hareketinin zengin içeriğiyle büyük bir uyumsuzluk içindedir ve ikisini karşılaştıracak olursak, teorik yanın çok geride kaldığını görürüz. Genel olarak bakıldığında, teorimiz, devrimci pratiğimize rehberlik etmek bir yana, ona ayak bile uyduramamaktadır. Zengin ve çok yönlü pratiğimizi henüz yeterli bir teorik düzeye çıkaramadık. Henüz devrimci pratiğin bütün sorunları, hatta en önemlilerini bile ne inceledik, ne de teorik bir düzeye çıkardık. Bir düşünelim, acaba içimizden kaç kişi Çin'in ekonomisi, siyaseti, askeri sorunları ya da kültürü üzerine, kaba ve gelişigüzel değil, bilimsel ve kapsamlı sayılabilecek, sözü edilmeye değer teoriler yaratmıştır. Özellikle ekonomik teori alanında. Çin kapitalizminin Afyon Savaşından bu

yana yüz yıllık bir gelişmesi vardır. oysa Çin'in ekonomik gelişmesinin gerçeklerine uygun düşen ve gerçekten bilimsel olan tek bir teorik eser yazılmamıştır. Bu durumda, Çin'in ekonomik sorunlarının incelenmesinde teorik düzeyin yüksek olduğunu söyleyebilir miyiz? Partimizin sözü edilmeye değer ekonomi teorisyenlerine sahip olduğunu söyleyebilir miyiz? Hiç kuşkusuz, hayır. Bir yığın Marksist-Leninist kitap okuduk; ama buna bakarak, teorisyenlere sahip olduğumuzu iddia edebilir miyiz? Hayır, edemeyiz. Çünkü Marksizm-Leninizm, Marks, Engels, Lenin ve Stalin tarafından pratiğe dayanılarak yaratılmış bir teoridir: onların tarihi ve devrimci gerçeklikten çıkardıkları genel sonuçtur. Eğer onların eserlerini sadece okumakla yetiniyor, Çin tarihinin ve Çin devriminin gerçeklerini onların teorisinin ışığında incelemiyor ve Çin'in devrimci pratiğini teori açısından dikkatli bir şekilde düşünmek için hiçbir çaba harcamıyorsak, kendimize Marksist teorisyen diyecek kadar kibirli olmamamız gerekir. Eğer Çin Komünist Partisi üyeleri olarak, gözlerimizi Çin'in kendi sorunlarına kapar ve Marksist yazılardan tek tek birtakım sonuçlar ve ilkeler ezberlemekle yetinirsek, teorik cephedeki çalışmalarımız gerçekten çok yetersiz kalacaktır. Eğer bir kimsenin bütün yapabildiği, Marksist ekonomiyi ya da felsefeyi ezberlemekten, Birinci Bölümden Onuncu Bölüme kadar çarçabuk okumaktan ibaretse, okuduklarını uygulamaktan bütününüyle yoksunsa, o kimse Marksist bir teorisyen olarak görülebilir mi? Hayır! Görülemez. Biz nasıl teorisyenler istiyoruz? Biz, tarihin ve devrimin akışı içinde ortaya çıkan pratik meseleleri Marksist-Leninist tutum, bakış açısı ve yönetime uygun bir biçimde doğru olarak yorumlayabilen ve Çin'in ekonomik, siyasi, askeri, kültürel ve diğer meselelerini bilimsel bir şekilde açıklayabilen ve teorik bakımdan açıklığa kavuşturabilen teorisyenler istiyoruz. Biz böyle teorisyenler istiyoruz. Böyle bir teorisyen olabilmek için: Marksizm-Leninizmin özünü, Marksist-Leninist tutum, bakış açısı, yöntemi ve Lenin ile Stalin'in sömürge ülkelerdeki devrim ve Çin devrimi hakkındaki teorilerini doğru bir şekilde kavramak, bunları Çin'in pratik meselelerinin derin ve bilimsel bir tahliline uygulamak ve bu meselelerin gelişme kanunlarını keşfetmek gerekir. Bizim işte böyle teorisyenlere ihtiyacımız var.

Partimizin Merkez Komitesi, yoldaşlarımızı, Marksist-Leninist tutum, bakış açısı ve yöntemi Çin'in tarihinin, ekonomisinin, siyasetinin, askeri sorunlarının ve kültürünün ciddi olarak incelenmesine nasıl uygulayacaklarını, her konuyu ayrıntılı malzemeye dayanarak somut olarak nasıl tahlil edeceklerini ve sonra da bunlardan nasıl teorik sonuçlar çıkaracaklarını öğrenmeye çağıran bir karar alınmış bulunuyor. Üstlenmemiz gereken sorumluluk budur.

Parti Okulundaki yoldaşlarımız, Marksist teoriyi cansız bir dogma olarak görmemelidir. Marksist teoriyi özümlemek ve uygulamak, hem de sadece uygulamak amacıyla özümlemek gerekir. Marksist-Leninist bakış açısını bir-iki pratik meselenin aydınlatılmasına uygulayabiliyorsanız, bir ölçüde başarıya ulaştığınız söylenebilir. Ne kadar çok konuyu aydınlatırsanız ve bunu ne kadar derin ve kapsamlı bir biçimde yaparsanız, başarınız da o kadar büyük olur. Aynı zamanda Parti Okulumuz, Marksizm-Leninizmi inceledikten sonra Çin'in sorunlarını nasıl gördüklerine, sorunları berrak bir şekilde görüp görmediklerine ya da herhangi bir şekilde görüp görmediklerine bakarak öğrencileri iyi ya da zayıf diye sınıflandırmayı bir kural haline getirmelidir.

Şimdi de "aydınlar" sorunundan söz edelim. Çin yarı-sömürge, yarı-feodal ve kültürü pek gelişmemiş bir ülke olduğundan, aydınlar özellikle değerlidir. Aydınlar sorunuyla ilgili olarak Parti Merkez Komitesi, iki yıl önce, çok sayıda aydını saflarımıza kazanmamız gerektiğini, devrimci oldukları ve Japonya'ya karşı direnişe katıldıkları sürece onları iyi karşılamamız gerektiğini kararlaştırmıştı.² Aydınlar değer vermemiz son derece doğru bir şeydir, çünkü devrimci aydınlar olmadan devrim zafere ulaşamaz. Ama hepimizin bildiği gibi, kendilerini çok bilgili sanan, bilgiçlik taslayan ve bunun kötü, zararlı, kendi gelişmelerini köstekleyen bir şey olduğunu fark etmeyen birçok aydın vardır. Oysa bunlar şunu iyi bilmelidirler ki, aslında bu sözüm ona aydınların çoğu bir bakıma en cahil kişilerdir; bazen işçiler ve köylüler onlardan daha çok şey bilirler. Şimdi bazıları şöyle di-

2. Bu, Aralık 1939'da Çin Komünist Partisi Merkez Komitesinin aydınların saflara kazanılmasına ilişkin aldığı karardır. Bu karar, "Çok Sayıda Aydını Saflarımıza Kazanalım" adıyla yayımlanmıştır. Mao Zedung, *Seçme Eserler*, Cilt II, Kaynak Yayınları s. 304-305.

yecektir: "Haydi canım sen de! sorunları tepetaklak ediyorsun, saçmalıyorsun." (*Gülüşmeler.*) Sakin olun, yoldaşlar; söylediklerim o kadar da saçma değil.

Bilgi nedir? Sınıflı toplumun ortaya çıkışından bu yana dünyada yalnızca iki tür bilgi var olmuştur: Üretim mücadelesi bilgisi ve sınıf mücadelesi bilgisi. Doğa bilimi ve toplumsal bilim, bu iki tür bilginin billurlaşmasıdır. Felsefe ise, doğa bilgisiyle toplum bilgisinin genelleştirilmesi ve özetlenmesidir. Başka tür bir bilgi var mıdır? Hayır, yoktur. Şimdi de, toplum pratiğinden bütünüyle kopuk okullarda yetişmiş öğrencilere bir bakalım. Nedir bu öğrencilerin durumu? Bir kimse ilkokuldan üniversiteye kadar hep bu tür okullarda okuyup mezun olur, sonra da onun engin bir bilgiye sahip olduğu kabul edilir. Oysa bütün sahip olduğu, kitabi bilgiden başka bir şey değildir; henüz hiçbir pratik faaliyete katılmamış, öğrendiklerini hayatın hiçbir alanına uygulamamıştır. Böyle bir kimse tam bir aydın olarak görülebilir mi? Bence pek görülemez; çünkü sahip olduğu bilgi henüz tam değildir. Peki, görece tam bilgi nedir? Görece tam bilgi, iki aşamada oluşur: Birinci aşama, algısal bilgidir; ikinci aşama ise, akli bilgidir. İkincisi birincinin daha yüksek bir aşamaya geliştirilmesidir. Öyleyse, öğrencilerin kitabi bilgisi ne tür bir bilgidir? Bütün bilgilerinin gerçek olduğunu kabul etssek bile, kendi deneyimleriyle edindikleri bir bilgi değil, kendilerinden öncekilerin üretim mücadelesi ve sınıf mücadelesi deneyimlerini özetleyerek ortaya koydukları teorilerden oluşan bir bilgidir. Öğrencilerin bu tür bir bilgi edinmeleri son derece gereklidir; ama bilinmelidir ki, böyle bir bilgi bir bakıma hâlâ tek yanlı bir bilgidir ve doğruluğu başkalarınca saptanmış, ama kendileri tarafından henü saptanmamış bir şeydir. Önemli olan, bu bilgiyi hayata ve pratiğe uygulayabilmektir. Dolayısıyla, sadece kitabi bilgiye sahip olan, ama gerçeklikle henüz hiçbir bağı olmayanlara ve aynı zamanda çok az deneyimi bulunanlara, kendi eksikliklerini görmelerini ve biraz daha alçakgönüllü olmalarını öğütlerim.

Yalnızca kitabi bilgisi olanlar, gerçek aydınlara nasıl dönüştürülebilir? Bunun tek yolu, onların pratik çalışmalara katılmalarını ve pratikle uğraşan insanlar haline gelmelerini sağlamak, teorik çalışma yapanların önemli pratik sorunları incelemelerini sağlamaktır.

Hedefimize ancak böyle ulaşabiliriz.

Bu söylediklerim, bazıları kızdırabilir. "Sana kalırsa, Marks'ı bile aydından saymamamız gerekir." diyebilirler. Ama ben de-yanıldıklarını söylerim. Marks, hem devrimci hareketin pratiğine ka-tilmiş, hem de devrimci teoriyi yaratmıştır. Kapitalist toplumun en basit unsuru olan metadan hareket ederek, kapitalist toplumun eko-nomik yapısının kapsamlı bir incelemesini yapmıştır. Milyonlarca insan metaları her gün görüp kullanıyor; ama onlara çok alışkın olduğu için farkına varmıyordu. Metaları bilimsel bir şekilde inceleyen, yalnız Marks oldu. Marks, metaların gerçek gelişmelerine ilişkin olağanüstü bir araştırmaya girişti ve evrensel olarak var olan şeydentümüyle bi-limsel bir teori elde etti. Doğayı, tarihi ve proletarya devrimini inceledi ve diyalektik materyalizmi, tarihi materyalizmi ve proletarya devrim teorisini yarattı. Böylece Marks, insan aklının doruk noktasının bir ila-desi olarak, kusursuz bir aydın oldu. Yalnızca kitabı bilgisi olanlardan temelden ayrılıyordu. Marks, pratik mücadelenin seyri içinde ayrıntılı araştırma ve inceleme yaptı, genellemeler çıkardı ve sonra da çıkardığı bu sonuçları pratik mücadele içinde sınavarak doğruladı. İşte bizim te-orik çalışmadan anladığımız budur. Partimizin, bu tür çalışmayı öğ-renecek çok sayıda yoldaşa ihtiyacı var. Partimizde bu tür teorik araş-tırma yapmasını öğrenebilecek birçok yoldaş var; bunların çoğu akıllı ve umut verici kimselerdir, onları değerlendirmeliyiz. Ama onların da doğru ilkeleri izlemeleri, geçmişteki hatalarını tekrarlamamaları ge-rekir. Dogmatizmi bir yana bırakmalı, kitaplardaki hazırlop cümlelerle yetinmekten vazgeçmelidirler.

Dünyada sadece tek bir doğru teori vardır; o da, nesnel ger-çeklikten çıkarılan ve gene nesnel gerçekliğin doğruladığı, teoridir. Bizce, başka hiçbir şey teori olarak anılmaya hak kazanmamıştır. Sta-lin, teorinin, pratikten kopuk olduğu zaman amaçsız bir hale geldiğini söylemiştir.³ Amaçsız teori hem yararsız, hem de sahtedir; bir kenara atılması gerekir. Amaçsız teorilerle uğraşmaktan hoşlananları ciddi bir biçimde uyarmalıyız. Marksizm-Leninizm en doğru, en bilimsel ve en devrimci gerçektir; nesnel gerçeklikten doğmuş ve gene nesnel ger-çeklik tarafından doğrulanmıştır. Ama çokları, Marksizm- Leninizmi

3. Bkz. J.V. Stalin, *Leninizmin İlkeleri*.

incelerken, onu cansız bir dogma olarak görüyor, böylece de hem teorinin gelişmesini köstekliyor, hem de kendilerine ve başka yoldaşlara zararlı oluyorlar.

Buna karşılık, pratik çalışmayla uğraşan yoldaşlarımız da eğer deneyimlerini yanlış değerlendirirlerse başarısızlığa uğrarlar. Evcil bu yoldaşlarımız, genellikle zengin ve çok değerli deneyimlere sahiptirler; ama sadece kendi deneyleriyle yetinmeleri son derece tehlikeli bir şeydir. Kendi bilgilerinin büyük ölçüde algısal ve kısmi olduğunu, akılcı ve kapsamlı bilgiden yoksun olduklarını görmelidirler. Başka bir deyişle, teoriden yoksun olduklarını ve bilgilerinin görece eksik olduğunu görmelidirler. Görece tam bir bilgiye sahip olmadan, iyi bir devrimci çalışma yürütmek mümkün değildir.

Bu nedenle, iki tür eksik bilgi vardır. Biri, kitaplardan elde edilen hazırlop bilgi; ötekiyse, büyük ölçüde algısal ve kısmi olan bilgidir. Bunların her ikisi de tek yanlıdır. Sağlam ve görece tam bilgi ancak bu ikisinin birleşmesiyle ortaya çıkar.

Ne var ki, işçi ve köylü kökenli kadrolarımız, teoriyi inceleyebilmek için ilkönce temel bir eğitim görmelidirler. Temel bir eğitim olmadan, Marksist- Leninist teoriyi öğrenemezler. Bu temel eğitimi gördükten sonra, Marksizm- Leninizmi her zaman inceleyebilirler. Ben çocukluğumda hiçbir zaman Marksist- Leninist bir okula gitmedim ve yalnızca, "Hocamız dedi ki: İnsanın öğrenmesi ve öğrendiğini sürekli olarak gözden geçirmesi ne kadar güzel"⁴ gibi şeyler öğrendim. Bunlar köhnemiş şeyler oldukları halde, gene de bana bir bakıma yararları dokundu, çünkü onlardan okumayı öğrendim. Bugün artık Konfüçyus'un klasik eserleri incelenmiyor; artık yeni Çince, tarih, coğrafya ve doğa bilimi gibi öğrenildikleri zaman her yerde yararlı olan yeni konular inceleniyor. Bugün Partimizin Merkez Komitesi, işçi ve köylü kökenli kadrolarımızın temel bir eğitim görmesini kesinlikle istemektedir, çünkü o zaman siyaset, askerlik bilimi ya da ekonomi gibi herhangi bir inceleme dalını seçebileceklerdir. Aksi halde, bugün zengin deneyimlerine karşın, teoriyi hiçbir zaman inceleyemeyeceklerdir.

4. Bu, Konfüçyus ile müritleri arasındaki konuşmalardan oluşan *Konfüçyus'un Seçme Eserleri*'nin ilk cümlesidir.

Bu nedenle, öznelcilikle mücadele etmek için, bu iki tip insanın eksik oldukları yönlerde gelişmelerini ve birbirleriyle kaynaşmalarını sağlamalıyız. Kitabi bilgisi olanlar pratik yönden gelişmelidir: sadece kitaplarla yetinmekten ve dogmatik hatalar işlemekten ancak böyle kurtulabilirler. Pratik çalışmada deneyimli olanlar ise teoriyi incelemeye ve ciddi bir şekilde okumaya girişmelidirler. Ancak böyle yaparlarsa, deneyimlerini sistemli bir hale getirebilir, bir senteze var-
dırabilirler ve teori düzeyine çıkarabilirler; ancak böyle yaparlarsa, kendi pratiklerini evrensel gerçek olarak görmekten ve dar deneyci hatalara düşmekten kurtulabilirler. Zıt kutuplardan kaynaklandıkları halde, dogmatizm de, dar deneycilik de öznelciliştir.

İşte bu yüzden, Partimizde biri dogmatizm, biri de dar deneycilik olmak üzere iki öznelcilik vardır. Her ikisi de bütünü değil, parçayı görürler. Eğer uyanık olmaz, böyle bir tek yanlılığın bir eksiklik olduğunu fark etmez ve onu yenmeye çalışmazsak, yolumuzu şaşırabiliriz.

Ama bu iki tür öznelcilikten bugün Partimiz içinde hâlâ daha tehlikeli olanı, dogmatizmdir. Çünkü dogmatikler, kolayca Marksist bir kisveye bürünebilir ve onların gerçek yüzünü göremeyen işçi ve köylü kökenli kadroları aldatabilir, elde edebilir ve kendi amaçları için kullanabilirler; ayrıca deneyimsiz gençliği de aldatabilir ve tuzağa düşürebilirler. Eğer dogmatizmi alt edersek, kitabi bilgi sahibi olan kadrolard deneyimli olan kadrolarla hemen birleşecek ve pratik sorunları incelemeye koyulacaklardır; o zaman ortaya hem teori ile tecrübeyi birleştiren kadrolar, hem de gerçek teorisyenler çıkacaktır. Eğer dogmatizmi alt edersek, pratiği olan yoldaşlar deneyimlerini teori düzeyine yükseltmelerine yardımcı olacak iyi öğretmenler kazanacak ve böylece dar deneyci hatalara düşmekten kurtulacaklardır.

Birçok yoldaş arasında "teorisyen" ve "aydın" konusundaki bulanık düşüncelerin yanı sıra, her gün dillerinden düşürmedikleri bir deyim olan "teori ile pratiği birleştirme" konusunda da bulanıklık var. Bunker durmadan "birleştirmek"ten söz ediyor, ama aslında "koparma"yı kastediyorlar, çünkü birleştirmek için en küçük bir çaba göstermiyorlar. Marksist- Leninist teori Çin devriminin pratiğiyle nasıl birleştirilmelidir? Yaygın bir deyimle, "oku hedefe göndererek",

Hedef için ok neyse, Çin devrimini için de Marksizm- Leninizm odur. Oysa bazı yoldaşlar "oku hedefe göndermiyor", gelişigüzel atıyorlar. Böyleleri devrime zararlı olabilir. Bazıları da "Ne güzel ok! Ne güzel ok!" diye bağırarak oku okşuyor, ama hiçbir zaman atmak istemiyorlar. Böyleleri yalnızca birer antika meraklısıdır ve devrimle uzaktan yakından ilişkileri yoktur. Marksizm- Leninizm okunu Çin devrimini hedefine göndermek gerekir. Bu nokta açıklığa kavuşturulmadıkça, Partimizin teorik düzeyi hiçbir zaman yükseltilmez ve Çin devrimini hiçbir zaman zalere ulaşamaz.

Yoldaşlarımız, Marksizm-Leninizmi gösteriş olsun diye ya da gizemli bir yanı olduğu için değil, salt proletaryanın devrimci davasını zalere götüren bilim olduğu için incelediğimizi kavramalıdır. Bugün bile, Marksist-Leninist eserlerden yapılan gelişigüzel aktarmaları, bir kere elde edildi mi her hastalığı kolayca iyileştirecek hazır reçeteler olarak gören birçok kişi vardır. Bunlar çocukça bir cehalet içindedir: onları aydınlatmamız gerekir. Marksizm-Leninizmi dinî bir dogma olarak kabul edenler, işte bu cahil kişilerdir. Onlara açıkça, "Sizin dogmanız değersizdir" demeliyiz. Marks, Engels, Lenin ve Stalin, bizim teorimizin bir dogma değil, bir eylem kılavuzu olduğunu defalarca açıklamışlardır. Ama bu kişiler, bu en önemli, gerçekten en önemli açıklamayı göz ardı etmeyi yeğ tutmaktadırlar. Çin komünistleri: ancak Marksist-Leninist tutum, bakış açısı ve yöntemi ile Lenin ve Stalin'in Çin devrimine ilişkin öğretilerini ustalıkla uyguladıkları ve dahası, Çin tarihinin ve Çin devriminin gerçeklerini ciddi bir biçimde araştırarak, Çin'in çeşitli alanlardaki ihtiyaçlarını karşılayan yaratıcı teorik çalışmalar yaptıkları zaman, teori ile pratiği birleştirmiş sayılabilirler. Gerçekte hiçbir şey yapmadan teori ile pratiği birleştirmenin sadece lafını etmenin, yüz yıl da konuşsak, hiçbir yararı yoktur. Sorunlara özneci ve tek yanlı yaklaşıma karşı çıkmak için, dogmatik özneliği ve tek yanlılığı ortadan kaldırmalıyız.

Parti içindeki çalışma tarzını düzeltmek için özneciliğe karşı mücadele konusunda söyleyeceklerim bugünlük bu kadar.

Şimdi de sekterlik konusundan söz etmek istiyorum.

Yirmi yıl boyunca çelikleşmiş olan Partimizde artık sekterlik hakim değildir. Ne var ki, Partinin gerek iç, gerekse dış ilişkilerinde

sekteerliğin kalıntılarına hâlâ rastlanmaktadır. Partinin iç ilişkilerindeki sekteer eğilimler. Parti içindeki yoldaşlara karşı kapalı-kapıcılığa yol açmakta ve Partideki birlik ve dayanışmayı kösteklemektedir. Partinin dış ilişkilerindeki sekteer eğilimler ise, Parti dışındaki insanlara karşı kapalı kapıcılığa yol açmakta ve Partinin bütün halkı birleştirme görevini yerine getirmesini engellemektedir. Parti, ancak bu kötülüğün her iki yönünün de kökünü kazıdığı takdirde, bütün Partili yoldaşlar arasında ve bütün ülke halkı arasında birliği sağlama büyük görevini hiç engellenmeden yerine getirebilir.

Parti içindeki sekteerliğin kalıntıları nelerdir? Esas olarak şunlardır:

Birincisi, "bağımsızlık" ilan etmektir. Bazı yoldaşlar bütünün çıkarlarını değil, sadece parçanın çıkarlarını görmektedirler; bütün faaliyetin içinde kendilerinin sorumlu olduğu bölüme gereğinden çok önem vermekte, bütünün çıkarlarını kendi bölümlerinin çıkarlarına tabi kılmak istemektedirler. Partinin demokratik merkeziyetçilik sistemini kavramamakta ve Komünist Partisi'nin sadece demokrasiye değil, hatta demokrasiden de çok merkeziyetçiliğe ihtiyacı olduğunu görmemektedirler. Azınlığın çoğunluğa, alt kademenin üst kademeye, parçanın bütüne ve bütün üyelerin Merkez Komitesine tabi olduğu demokratik merkeziyetçilik sistemini unutmaktadırlar. Çang Kuotao⁵ Parti Merkez Komitesi'nden "bağımsızlığını" ilan etti ve bunun sonucunda, Partiye ihanetini "ilan etmiş" oldu ve bir Guomindang ajanı olup çıktı. Bugün tartışmakta olduğumuz sekteerlik bu derece ciddi değildir, ama gene de ona karşı uyanık olmalı ve bütünün dağınıklık belirtilerini bütünüyle yok etmeliyiz. Yoldaşları, bütünün çıkarlarını gö-

5. Çang Kuotao, Çin devrimine döneklik etmiş bir kimsedir. Gençliğinde, devrimini kendi çıkarları için kullanmak amacıyla Çin Komünist Partisi'ne katıldı. Parti içinde birçok hata yaptı ve bunun sonucunda ciddi suçlar işledi. Bunların en önemlisi, 1935'te Kızıl Ordu'nun kuzeye ilerlemesine karşı çıkması ve Kızıl Ordu'nun Seçuan-Sikang sınırındaki azınlık milliyetlerin bölgelerine geri çekilmesini savunarak teslimiyetçilik ve tasfiyecilik yapmasıdır. Dahası, Partiye ve Merkez Komitesine karşı açıktan açığa haince faaliyetlere girişti, kendi sahte merkez komitesini kurdu, Partinin ve Kızıl Ordu'nun birliğini sarstı ve Kızıl Ordu'nun Dördüncü Cephe Ordusu'nun ağır kayıplara uğramasına yol açtı. Ama Mao Zedung yoldaşın ve Merkez Komitesinin sabırlı eğitimi sayesinde, Dördüncü Cephe Ordusu ve onun birçok kadrosu çok geçmeden Parti Merkez Komitesinin doğru önderliğini yeniden benimsediler ve daha sonraki mücadelelerde şanlı bir rol oynadılar. Ne var ki, Çang Kuotao akıllanmadı ve 1938 ilkbaharında Şensi-Gansu -Ningsia Sınır Bölgesi'nden kaçarak Guomindang gizli polisine katıldı.

zetmeye teşvik etmeliyiz. Her Parti üyesi, her çalışma kolu, her söz ve her eylem bütün Partinin çıkarlarından hareket etmelidir. Bu ilkenin çiğnenmesine asla izin verilemez.

Bu türden "bağımsızlık" ilan eden kimseler çoğunlukla "önce ben" anlayışına sahiptirler ve genellikle birey ile Parti arasındaki ilişkiyi yanlış kavrarlar. Lafta Partiye karşı saygılı oldukları halde, uygulamada kendilerini birinci plana çıkarır, Partiyi ikinci plana atarlar. Bu kimseler neyin peşindedirler? Onlar, ün ve mevki peşindedirler: herkesin hayranlığını toplamak istemektedirler. Ne zaman bir çalışma kolunun başına getirilseler, "bağımsızlıklarını" ilan ederler. Bu amaçla, bazı kimseleri tutar, bazı kimseleri atarlar: yoldaşlar arasında böbürlenmeye, dalkavukluğa ve ispiyonculuğa başvurarak, burjuva siyasi partilerinin aşağılık usullerini Komünist Partisi'ne bulaştırırlar. Dürüst olmadıkları için de, başarısızlığa uğrarlar. Ben her şeyde dürüst olmamız gerektiğine inanıyorum, çünkü bu dünyada dürüst bir tutum olmadan hiçbir şey başarılamaz. Kimler dürüştür? Marks, Engels, Lenin ve Stalin dürüştür, bilimden yana olanlar dürüştür. Kimler dürüst değildir? Troçki, Buharin, Cen Dusiu ve Çang Kuotao kesinlikle dürüst değildirler: kişisel çıkarlarını ya da kendi bölümlerinin çıkarlarını her şeyin üstünde tutarak "bağımsızlık" ilan edenler de dürüst değildir. Saman altından su yürütenler, çalışmalarında bilimsel bir tutuma sahip olmayanlar kendilerini çok becerikli ve zeki sanırlar. Oysa aslında son derece aptaldırlar ve beş para etmezler. Parti Okulu'muzdaki öğrenciler bu soruna dikkat etmelidirler. Merkezi ve birleşik bir Parti inşa etmeli, bütün ilkesiz hizip mücadelelerini ortadan kaldırmalıyız. Partimizin uygun adım yürüyebilmesini ve tek bir ortak hedef uğruna savaşabilmesini sağlamak için bireyciliğe ve sekterliğe karşı mücadele etmeliyiz.

Dışardan gelen kadrolarla yerel kadrolar birleşmeli ve sekter eğilimlere karşı mücadele etmelidirler. Dışardan gelen kadrolar ile yerel kadrolar arasındaki ilişkilere büyük özen göstermek gerekir: çünkü Japonya'ya karşı üs bölgelerinin birçoğu ancak Sekizinci Yol Ordusu ya da Yeni Dördüncü Ordu geldikten sonra kurulabilmiş ve yerel çalışmaların birçoğu ancak dışarıdan gelen kadroların katılmasından sonra gelişebilmiştir. Yoldaşlarımız şunu kavramalıdır: Bu koşullarda

üs bölgelerimizin sağlamlaşması ve Partimizin oralarda kök salması ancak bu iki tür kadronun tek bir bütün halinde birleştirilmesi ve çok sayıda yerel kadro yetiştirilmesi ile mümkündür. Yoksa bunların hiçbirisi başarılamaz. Gerek dışardan gelen kadroların, gerekse yerel kadroların hem güçlü, hem de zayıf yanları vardır: ilerleme kaydetmek için, birbirlerinin güçlü yanlarından ders çıkararak zayıf yanlarını alt etmelidirler. Genellikle, dışardan gelen kadrolar, yöreyi tanımada ve kitlelerle bağ kurmada yerel kadrolarla aynı düzeyde değildirler. Söz-gelimi beni alın. Beş-altı yıldır Kuzey Şensi'de bulunduğum halde, yörenin özelliklerini kavramada ve insanlarla bağ kurmada buralı yoldaşlardan çok geriyim. Şansi, Hebey, Şandung ve öbür eyaletlerdeki Japonya'ya karşı üs bölgelerine giden yoldaşlarımız buna dikkat etmelidir. Üstelik, bazı yöreler daha önce, bazıları daha geç geliştikleri için, aynı üs bölgesinde bile bir yörenin yerel kadroları ile oraya dışardan gelen kadrolar arasında fark vardır. Daha gelişmiş bir yöreden daha az gelişmiş bir yöreye gelen kadrolar da o yöre açısından dışardan gelen kadro sayılırlar ve onların da, yerel kadrolara destek ve yardımcı olmaya büyük önem vermeleri gerekir. Genellikle, dışardan gelen kadroların yönetici durumda oldukları yerlerde, yerel kadrolarla ilişkilerinin bozuk olmasının esas sorumluluğu kendilerine aittir. Üst kademedeki yoldaşlar ise daha da fazla sorumluluk üstlenmelidir. Bazı yerlerde bu konuya verilen önem hâlâ çok yetersizdir. Bazı kimseler yerel kadrolara tepeden bakmakta ve "Bunlar ne bilir ki? Köylü takımı, n'olacak!" diye onları küçümsemektedir. Böyle insanlar yerel kadroların önemini asla anlayamazlar: ne yerel kadroların güçlü yanlarını görürler, ne de kendi zayıf yanlarını; bunun sonucunda da, hatalı ve sekte bir tutum takınırlar. Dışardan gelen bütün kadrolar yerel kadroları desteklemeli ve onlara yardım etmelidir. Dışardan gelen kadroların yerel kadroları küçümsemesine ya da onların aleyhinde bulunmasına izin verilmemelidir. Kuşkusuz, yerel kadrolar da dışardan gelen kadroların güçlü yanlarından ders çıkarmalı ve "onlar" ve "biz" ayrımına son verip tek bir bütün halinde birleşebilmek için kendilerini yanlış ve sık görüşlerden arındırmalı ve böylece sekte eğilimlerden kurtulmalıdırlar.

Aynı şey ordudaki kadrolar ile o yörede çalışan öbür kadrolar ara-

sındaki ilişkiler için de geçerlidir. Bunlar bütünüyle birleşmeli ve sektör eğilimlere karşı çıkmalıdır. Ordu içindeki kadrolar yerel kadrolara, yerel kadrolar da ordu içindeki kadrolara yardımcı olmalıdırlar. Eğer aralarında bir sürtüşme varsa, birbirlerine karşı anlayışlı davranmalı ve gereğince özleştirme yapmalıdırlar. Genellikle, ordu kadrolarının fiilen önder durumda oldukları yerlerde, yerel kadrolarla ilişkilerinin iyi olmasının sorumluluğu ordu kadrolarına aittir. Savaşma konusundaki çabalarımızın ve üs bölgelerindeki inşaat çalışmalarımızın düzgün bir şekilde gelişmesi için gerekli koşullar, ancak ordu kadroları kendi sorumluluklarını kavradıkları ve yerel kadrolara karşı alçakgönüllü bir tutum takındıkları zaman yaratılabilir.

Aynı şey farklı ordu birlikleri, farklı yöreler ve farklı çalışma kesimleri arasındaki ilişkiler için de geçerlidir. Kendi çalıştığı birimin çıkarlarını öteki birimlerin çıkarlarının üstünde tutan bencil dar-kısmcılık eğilimine karşı çıkmalıyız. Başkalarının karşılaştığı güçlüklerle kayıtsız kalan, gerektiğinde başka birimlere kadro göndermeyi reddeden ya da sadece zayıf kadrolar göndererek "kendi tarlasından artan suları komşusunun tarlasına çeviren" ve başka bölümleri, yöreleri ya da insanları zerre kadar dikkate almayan bir kimse, komünist ruhunu bütünüyle yitirmiş, bencil bir dar-kısmcının özelliklerini taşıyor demektir. Böyle kimseleri eğitemeliyiz. Bencil dar-kısmcılığın gelişmesine göz yumulduğunda, çok tehlikeli olabilecek sektör bir eğilime dönüşeceğini onlara kavratmalıyız. Bunun için yoğun çaba harcamalıyız.

Bir başka sorun da, eski kadrolar ile yeni kadrolar arasındaki ilişkilerdir. Direnme Savaşı'nın başlangıcından bu yana, Partimiz olağanüstü büyümüş ve ortaya çok sayıda yeni kadro çıkmıştır. Bu, çok iyi bir şeydir. Stalin yoldaş, Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) On Sekizinci Kongresi'ne sunduğu raporunda şöyle demişti: "... hiçbir zaman yeterince eski kadro yoktur, eski kadroların sayısı gerekli olandan çok daha azdır ve daha şimdiden yavaş yavaş, doğa kanunlarının bir sonucu olarak görevden ayrılmaktadırlar." Stalin yoldaş bu konuşmasında, sadece doğa kanunlarını değil, kadroların durumunu da ele almaktaydı. Eğer Partimiz, eski kadrolarla birlik ve işbirliği içinde çalışan çok sayıda yeni kadroya sahip olmazsa, davamız yarı

yolda kalır. Bu nedenle, bütün eski kadrolar yeni kadroları büyük bir coşkuyla karşılamalı ve onlara yakınlık göstermelidir. Yeni kadroların da kendilerine göre eksiklikleri olduğu doğrudur. Devrim içinde uzun bir süre bulunmamışlardır ve deneyimsizdirler: bazıları eski toplumun zararlı ideolojisinin izlerini, bireyci küçük burjuva ideolojisinin kalıntılarını kaçınılmaz olarak beraberlerinde getirmişlerdir. Ama bu eksiklikler, devrim içinde eğitilerek ve çelikleşerek yavaş yavaş giderilebilir. Stalin'in dediği gibi, yeni kadroların güçlü yanı, yeni olana son derece açık olmaları ve bu yüzden de büyük ölçüde coşkulu ve faal olmalarıdır. Bunlar, bazı eski kadroların yoksun oldukları niteliklerdir.⁶ Gerek eski, gerekse yeni kadrolar, ortak davada tek bir bütün halinde birleşmek ve sekter eğilimlere karşı uyanık olmak için birbirlerine saygı göstermeli, birbirlerinden öğrenmeli ve birbirlerinin güçlü yanlarından ders çıkartarak eksikliklerini gidermelidirler. Genellikle, eski kadroların yönetici durumda olduğu yerlerde, eğer yeni kadrolarla ilişkiler iyi değilse, bunun sorumluluğunu eski kadrolar yüklenmelidir.

Bütün bu yukarda saydıklarımız; yani parça ile bütün arasındaki ilişkiler, birey ile Parti arasındaki ilişkiler, dışardan gelen kadrolar ile yerel kadrolar arasındaki ilişkiler, ordu içindeki kadrolar ile o yörede çalışan öbür kadrolar arasındaki ilişkiler, tek tek ordu birlikleri, tek tek yöreler ve tek tek bölümler arasındaki ilişkiler ve eski kadrolar ile yeni kadrolar arasındaki ilişkiler, hep Parti içindeki ilişkilerdir. Partimizin saflarının düzenli olması, uygun adım yürümesi ve iyi savaşması için, bütün bu ilişkilerde komünizm ruhunu geliştirmeli ve sekter eğilimlere karşı uyanık olmalıyız. Bu, Partinin çalışma tarzını düzeltirken köklü bir biçimde çözmemiz gereken çok önemli bir sorundur. Sekterlik, öznelciliğin örgütsel ilişkilerdeki yansımasıdır; öznelcilikten kurtulmak ve Marksizm-Leninizmin gerçeği olgularda arama anlayışını yükseltmek istiyorsak, Partiyi sekterliğin kalıntılarından arındırmalı, Partinin çıkarlarını tek bir kişinin ya da tek bir bölümün çıkarlarının üstünde tutma ilkesinden hareket etmeli ve böylece Partinin tam bir dayanışma ve birliğe kavuşmasını sağlamalıyız.

6. Bkz. J.V. Stalin, "Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) On Sekizinci Kongresine Merkez Komitesi Çalışmaları Üzerine Rapor", *Leninizmin Meseleleri*, Ing. bas, Moskova, 1954 s. 784-86

Sekterliğin kalıntıları, Partinin iç ilişkilerinden olduğu kadar, dış ilişkilerinden de tasfiye edilmelidir. Bunun nedeni şudur: Düşmanı sadece bütün Parti içindeki yoldaşları birleştirerek alt edemeyiz, düşmanı ancak bütün ülke halkını birleştirerek alt edebiliriz. Çin Komünist Partisi 20 yıldır bütün ülke halkını birleştirme davası uğruna büyük ve zorlu uğraşlar vermiştir. Bu uğraşlarda Direnme Savaşı'nın patlak vermesinden sonra elde edilen başarılar, geçmişteki başarılardan da büyüktür. Ama bu, artık bütün yoldaşlarımızın kitleler arasında doğru bir çalışma tarzına sahip oldukları ve sekter eğilimlerden arındıkları anlamına gelmez. Hayır. Aslında sekter eğilimler bazı yoldaşlar arasında, bazı durumlarda çok da ciddi ölçülerde hâlâ mevcuttur. Birçok yoldaşımız, Partili olmayanlarla ilişkilerinde, onlara tepeden bakmak, onları hor görmek ya da onlara saygı göstermeyi ve onların güçlü yanlarını değerlendirmeyi reddetmek eğilimindedirler. Bu, gerçekten de sekter bir eğilimdir. Bu yoldaşlar birkaç Marksist kitap okuduktan sonra daha alçakgönüllü olacakları yerde, kibirlenmekte ve kendi bilgilerinin henüz ham olduğunu fark etmeksizin herkese işe yaramaz damgası vurmaktadırlar. Yoldaşlarımız, Komünist Partisi üyelerinin Partili olmayanlara oranla her zaman azınlıkta olduğunu kavramalıdır. Her 100 kişiden birinin Komünist olduğunu kabul etsek, Çin'in 450 milyonluk nüfusunun 4 milyon 500 bini komünist olurdu. Oysa üyelerimizin sayısı bu dev rakama ulaşsa bile, komünistler toplam nüfusun yalnızca yüzde 1'ini oluşturacak, nüfusun yüzde 99'u ise Partili olmayanlardan meydana gelecektir. Öyleyse nasıl olur da, Partili olmayanlarla işbirliği yapmamayı düşünebiliriz? Bizimle işbirliği yapmak isteyen ya da işbirliği yapabilecek herkesle işbirliği yapmak bizim için bir görevdir, onlara kapımızı kapamaya asla hakkımız yoktur. Ama bazı Parti üyeleri bunu kavramıyor ve bizimle işbirliği yapmak isteyenleri hor görüyor, hatta onlara kapımızı kapatıyorlar. Böyle hareket etmek için hiçbir neden yoktur. Marks, Engels, Lenin ve Stalin böyle hareket etmemizi gerektirecek herhangi bir neden göstermişler midir? Hayır, göstermemişlerdir. Tam tersine, bize, her zaman kitlelerle sağlam bağlar kurmamızı ve kitlelerden kopmamamızı öğütlemişlerdir. Yoksa Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi mi böyle hareket etmemizi ge-

rektirecek bir neden göstermiştir? Hayır. Kitlelerden kopabileceğimizi ve kendimizi kitlelerden soyutlanacağımızı söyleyen tek bir Merkez Komitesi kararı yoktur. Tam tersine, Merkez Komitesi bize her zaman kitlelerle sıkı bağlar kurmamızı ve kitlelerden kopmamamızı söylemiştir. Dolayısıyla, bizi kitlelerden koparan hiçbir hareket asla haklı görülemez. Böyle bir eylem, bazı yoldaşlarımızın kendi icat ettikleri sekter düşüncelerin zararlı sonucundan başka bir şey değildir. Bu tür sekterlik bazı yoldaşlarımız arasında varlığını çok ciddi olarak koruduğundan ve hâlâ Parti çizgisinin uygulanmasını engellediğinden bu sorunun üstesinden gelmek üzere Parti içinde yaygın bir eğitim çalışması yürütmemiz gerekir. Her şeyden önce, kadrolarımızın, sorunun ne kadar vahim olduğunu ve Parti üyelerinin Partili olmayan kadrolarla, Partili olmayan insanlarla birleşmediği takdirde düşmanı alt etmenin ve devrim hedefine ulaşmanın mümkün olmayacağını gerçekten kavramalarını sağlamalıyız.

Bütün sekter düşünceler öznelcidir; devrimin gerçek ihtiyaçlarına ters düşerler. Bu nedenle sekterliğe karşı mücadele ile öznelciliğe karşı mücadele bir arada yürütülmelidir.

Bugün basmakalıp Parti yazıları sorununu konuşacak vaktimiz yok. Bu konuyu başka bir toplantıda ele alacağım. Basmakalıp Parti yazıları batağa götürür; öznelcilik ve sekterliğin bir ifade biçimidir; halka ve devrime zarar verir. Dolayısıyla, ondan bütününüyle kurtulmamız gerekir.

Öznelcilikle mücadele edebilmek için materyalizmi ve diyalektiği yaygınlaştırmalıyız. Ama Partimizde materyalizmin ve diyalektiğin propagandasına hiç önem vermeyen birçok yoldaş vardır. Bazıları öznelci propagandayı hoş görüyor ve ses çıkarmadan kabulleniyorlar. Marksizme inandıklarını sanıyor, ama materyalizmi yaygınlaştırmak için hiçbir çaba harcamıyor; öznelci bir görüşle karşılaştıklarında onun üstünde kafa yormuyor, herhangi bir fikir belirtmiyorlar. Bu, bir Komünistin tutumu değildir. Bu tutum, birçok yoldaşımızın öznelci görüşler tarafından zehirlenmesine ve duyarlıklarının körelmesine yol açmaktadır. Bu nedenle, yoldaşlarımızın zihinlerini öznelcilik ve dogmatizm bataklığından kurtarmak üzere Parti içinde bir aydınlanma kampanyası başlatmalı ve yoldaşlarımızı öznelciliği, sekterliği ve bas-

makalip Parti yazılarını boykot etmeye çağırmalıyız. Bu tür kötülükler Japon mallarına benzer; onları korumamızı ve kafamızı onlarla bulandırmamızı sadece düşmanımız ister. Dolayısıyla, Japon mallarını nasıl boykot ediyorsak, bu kötülükleri de öyle boykot etmeliyiz.⁷ Öznelciliğin, sekterliğin ve basmakalip Parti yazılarının bütün mallarını boykot etmeli, bu malların satılmasını engellemeli ve onları satanların Parti içindeki teorik düzeyin düşük olmasından yararlanarak ticaretlerini sürdürmelerine izin vermemeliyiz. Bu amaçla yoldaşlarımız koku alma duyularını geliştirmeli; kabullenmek ya da boykot etmek üzere karar vermeden önce her şeyi iyice koklamalı ve iyiyi kötüden ayırt etmelidirler. Komünistler her zaman bir şeyin neden ve nasıl olduğunu araştırmak, kendi kafalarını kullanmak ve bir şeyin gerçeğe uygun olup olmadığını ve gerçekten sağlam bir temele dayanıp dayanmadığını dikkatle düşünmek zorundadırlar. Ne olursa olsun bir şeyi körü körüne izlememeli, köleliği teşvik etmemelidirler.

Son olarak, öznelciliğe, sekterliğe ve basmakalip Parti yazılarına karşı çıkarken iki amaç gütmeliyiz: Birincisi, "gelecekteki hataları önlemek için geçmişteki hatalardan ders çıkarmak"; ikincisi, "hastayı kurtarmak için hastalığı tedavi etmek". Geçmişteki hatalar kimsenin gözünün yaşına bakmadan açığa çıkarılmalıdır; gelecekteki çalışmaların daha dikkatli ve daha iyi yapılabilmesi için, geçmişteki kötü olan şeylerin bilimsel bir tutumla tahlil edilmesi ve eleştirilmesi gerekir. "Gelecekteki hataları önlemek için geçmişteki hatalardan ders çıkarmak"tan kastedilen budur. Ne var ki, hataları açığa çıkarırken ve eksiklikleri eleştirirken amacımız, tıpkı hastalığı tedavi eden bir hekim gibi, sadece hastayı kurtarmaktır, yoksa onu aşırı tedaviyle öldürmek değil. Apandisiti olan bir kimsenin apandisi cerrah tarafından alınırsa, o kimse kurtulur. Hatalar işlemiş olan bir kimse tedaviden korkarak hastalığını gizlemediği ya da hatalarında tedavi edilemez duruma gelene kadar diretmediği sürece, dürüstçe ve içtenlikle tedavi olmak ve kendini düzeltmek istediği sürece, ona karşı iyi davranmalı ve iyi bir yoldaş olabilmesi için hastalığını tedavi etmeliyiz. Kendimizi kay-

7. Japon mallarının boykot edilmesi: 1919'daki yurtsever 4 Mayıs Hareketinde, 1931'deki 18 Eylül Olayından sonra ve Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı sırasında olduğu gibi, 20. yüzyılın ilk yarısında Çin halkı tarafından emperyalist Japon saldırısına karşı sık sık başvurulan bir mücadele yöntemi idi.

bedip ona vargücümüzle yüklenirsek, hiçbir zaman başarılı olamayız. İdeolojik ya da siyasi bir hastalığı tedavi ederken, hiçbir zaman kaba ve sabırsız olmamalı, biricik doğru ve etkili yöntem olan "hastayı kurtarmak için hastalığı tedavi etmek" tutumunu benimsemeliyiz.

Parti Okulunun açılışı dolayısıyla uzun uzun konuşma olanağı buldum. Yoldaşların, söylediklerim üzerinde düşüneceklerini umarım. *(Coşkun Alkışlar.)*

BASMAKALIP PARTİ YAZILARINA KARŞI ÇIKALIM*

8 Şubat 1942

Kay-feng yoldaş bugünkü toplantının amacını az önce belirtti. Şimdi ben, öznelcilik ve sekterliğin, basmakalıp Parti yazılarını (ya da Parti içindeki "sekiz ayaklı deneme" yi)¹ kendi propaganda araçları ya da ifade biçimleri olarak nasıl kullandıklarını ele almak istiyorum. Gerçi öznelciliği ve sekterliğe karşı mücadele ediyoruz, ama aynı zamanda basmakalıp Parti yazılarına karşı mücadele etmezsek, öznelcilik ve sekterlik gizlenecek bir delik bulmaya devam edeceklerdir. Eğer basmakalıp parti yazılarının da önünü alabilirsek öznelcilik ve sekterliği "mat etmiş" ve bu iki canavarın gerçek yüzünü açığa çıkarmış olacağız. O zaman onları, "sokaklarda kaçıırken arkalarından herkesin, 'Öldürün!' Öldürün! diye bağırdığı fareler" gibi kolayca yok edebileceğiz.

Bir kimsenin sadece kendisinin okuyacağı basmakalıp Parti yazıları yazması o kadar önemli değildir. Ama eğer bunları başka birine aktarırsa okur sayısı iki katına çıkmış olur ve bunun doğuracağı zarar hiç de az sayılmaz. Eğer bu yazıları duvarlara asar, çoğaltır, gazetelerde yayımlar ya da kitap halinde basarsa, olay gerçekten büyük bir sorun haline gelir; çünkü o zaman bu yazılar birçok insanı etkileyebilir. Üstelik basmakalıp Parti yazıları yazan kimseler daima çok sayıda okuyucu ararlar. Dolayısıyla, basmakalıp Parti yazısını açığa çıkarmak ve ortadan kaldırmak zorunlu olmuştur.

Ayrıca, basmakalıp Parti yazısı, uzun zaman önce Lu Sun'un karşı

* Bu konuşma Mao Zedung yoldaş tarafındanYenan'daki bir kadro toplantısında yapılmıştı.

1. Basmakalıp Parti yazısı için, "*Partinin Çalışma Tarzını Düzeltelim*" adlı yazının birinci notuna bakınız (s.37).

çıkmiş olduğu "yabancı basmakalıp yazı"nın bir türüdür.² Peki öyleyse, biz niçin buna Parti içindeki "sekiz ayaklı deneimc" diyoruz? Çünkü yabancı tadının yanı sıra, yerli bir kokusu da vardır. Belki bu da bir çeşit yaratıcı eser sayılabilir! Kim demiş halkımız hiçbir yaratıcı eser meydana getirmemiş diye? Alın işte! (*Yüksek sesle gü-lüşmeler.*)

Basmakalıp Parti yazısının Partimiz içinde uzun bir geçmişi vardır. Özellikle Toprak Devrimi sırasında zaman zaman epeyce öne çıktığı görülmüştür.

Tarihî olarak bakacak olursak, basmakalıp Parti yazısı 4 Mayıs Hareketine karşı bir tepkidir.

4 Mayıs Hareketi sırasında çağdaş kafalı insanlar, klasik Çin dilinin kullanılmasına karşı çıkararak konuşma dilini savundular; geleneksel dogmalara karşı çıkararak bilimi ve demokrasiyi savundular. Bütün bunlar son derece doğrudur. O sıralar hareket güçlü ve canlıydı, ilerici ve devrimciydi. O günlerde hâkim sınıflar öğrencilere Konfüçyus öğretilerini aşılama ve bütün halkı dinî bir dogma olarak Konfüçyusçuluğun debdebesi karşısında boyun eğmeye zorlamaktaydılar. Bütün yazarlar klasik dili kullanmaktaydı. Kısaca hâkim sınıflar ve onların çanak yalayıcıları tarafından yazılan ve öğretilen her şey gerek öz, gerek biçim bakımından basmakalıp yazı ve dogma niteliğindeydi. Bu, eski basmakalıp yazı ve eski dogmaydı. 4 Mayıs Hareketinin en büyük başarılarından biri de, bu eski basmakalıp yazının ve eski dogmanın çirkinliğini halkın gözü önüne sermesi ve halkı bunlara karşı başkaldırmaya çağırmasıydı. 4 Mayıs Hareketinin bununla bağlantılı diğer bir başarısı da emperyalizme karşı

2. Lu Sun bütün eserlerinde, eski olsun, yeni olsun bütün basmakalıp yazılara karşı çıkar. Yabancı basmakalıp yazılar, 4 Mayıs Hareketinden sonra da görüşlü birtakım burjuva ve küçük burjuva aydınlar tarafından geliştirilmiş ve yaygınlaştırılmış ve devrimci kültür işçileri arasında da uzun bir süre varlığını sürdürmüştü. Lu Sun, birçok yazısında, devrimci kültür işçileri arasında rastlanan yabancı basmakalıp yazılarla mücadele etmiş ve onları şöyle mahkûm etmiştir.

Eski olsun, yeni olsun, bütün basmakalıp yazılar süpürölüp atılmalıdır... Sözelimi, eğer bir kimsenin bütün yapabildiği, «hakaretler savunmak», «tehdit etmek» ve «hüküm vermek»ten ibaretse ve her gün ortaya çıkan yeni olguları ve olayları yorumlamak için bilimden çıkarılan formülleri belirli ve somut bir biçimde kullanmak yerine, sadece eski formülleri kopya etmekle yetiniyor ve onları hiçbir ayırım yapmadan bütün olgulara uyguluyorsa, bu da bir çeşit basmakalıpçılıktır. («Gösteriye Son Verme»e ek olarak, «Çu Siu-sia'nın Mektubuna Cevap»)

verdiği savaştı. Ama genc de eski basmakalıp yazıya ve eski dogmaya karşı verdiği mücadele 4 Mayıs Hareketi'nin en büyük başarılarından biridir. Fakat daha sonraları ortaya yabancı basmakalıp yazı ve yabancı dogma çıktı. Partimizdeki bazı kimseler Marksizme aykırı hareket ederek, yabancı basmakalıp yazıyı ve yabancı dogmayı öznelcilik, sekterlik ve basmakalıp Parti yazısı noktasına vardırıdılar. İşte bunlar da, yeni basmakalıp yazı ve yeni dogmadır. Bunlar birçok yoldaşın kafasında öylesine yer etmiştir ki, bugün hâlâ önümüzde çok çetin bir yeniden biçimlendirme görevi durmaktadır. Böylelikle eski feodal basmakalıp yazı ve dogmaya karşı mücadele eden 4 Mayıs dönemindeki canlı, güçlü, ilerici ve devrimci hareketin sonradan bazı kimseler tarafından tam zıddına dönüştürüldüğünü ve ortaya yeni basmakalıp yazı ve dogmanın çıktığını görüyoruz. Bu hareket, canlı ve güçlü değil, ölü ve donuktur: ilerici değil, gericidir: devrimci değil, devrimi engelleyicidir. Görüldüğü gibi, yabancı basmakalıp yazı ya da basmakalıp Parti yazısı, 4 Mayıs Hareketinin ilk baştaki niteliğine karşı bir tepkidir. Ama 4 Mayıs Hareketinin de kendince zaatları vardı. Bu hareketin önderlerinin birçoğu Marksizmin eleştirici ruhundan yoksundu, kullandıkları yöntem ise genellikle burjuvazinin yöntemi, yani şekilci yöntemdi. Eski basmakalıp yazı ve dogmaya karşı çıkmakta, bilimi ve demokrasiyi savunmakta bütünüyle haklıydılar. Ama günün koşullarını, tarihi ve yabancı şeyleri ele alışlarında tarihi materyalizmin eleştirici ruhundan yoksundular. Kötü olanı mutlak ve bütünüyle kötü olarak, iyi olanı da mutlak ve bütünüyle iyi olarak görüyorlardı. Meslecleri bu şekilci ele alış, hareketin daha sonraki gelişmesini etkiledi. Gelişmesi içinde 4 Mayıs Hareketi iki akıma bölündü. Bir kesim, hareketin bilimsel ve demokratik ruhunu devraldı ve onu Marksizm temeli üzerinde geliştirdi. Komünistlerin ve Partili olmayan bazı Marksistlerin yaptığı budur. Öteki kesim ise burjuvazinin yolunu tuttu: bu, şekilciliğin sağa doğru gelişmesiydi. Ama Komünist Partisi her bakımdan bütünlük göstermiyordu. Orada da bazı üyeler saptılar ve Marksizmi sağlam bir biçimde kavramadıkları için şekilcilik hataları yani öznelcilik, sekterlik ve basmakalıp Parti yazısı hataları işlediler. Bu da, şekilciliğin "sol"a doğru gelişmesiydi. Bütün bu nedenlerle, basmakalıp Parti yazısının

bir rastlantı olmadığı, bir yandan 4 Mayıs Hareketinin olumlu unsurlarına karşı bir tepki, öte yandan da bu hareketin olumsuz unsurlarının bir mirası, devamı ve gelişmesi olduğu kolaylıkla görülebilir. Bu noktayı kavramamızda yarar vardır. 4 Mayıs Hareketi sırasında eski basmakalıp yazıya ve eski dogmatizme karşı mücadele etmek nasıl devrimci ve gerekli idiyse, bugün de yeni basmakalıp yazıyı ve yeni dogmatizmi eleştirmek için Marksizmi kullanmamız aynı şekilde devrimci ve gereklidir. Eğer 4 Mayıs döneminde eski basmakalıp yazıya ve eski dogmatizme karşı bir mücadele verilmemiş olsaydı, Çin halkının kafası bunlara kölelikten kurtulamayacak ve Çin'in özgürlük ve bağımsızlık için hiçbir umudu kalmayacaktı. Bu görev 4 Mayıs Hareketi döneminde sadece başlatılmıştı. Bütün halkın eski basmakalıp yazının ve eski dogmatizmin hâkimiyetinden kendini bütünüyle kurtarmasını sağlamak için bugün hâlâ çok büyük bir çaba, devrimci yeniden biçimlendirme yolunda çok büyük bir çalışma gereklidir. Eğer bugün yeni basmakalıp yazıya ve yeni dogmatizme karşı çıkmazsak, Çin halkının kafasına başka türden bir şekilcilik hâkim olacaktır. Eğer Partili yoldaşların bir kesiminde (kuşkusuz, sadece bir kesiminde) görülen basmakalıp Parti yazısı zehirinden ve dogmatizmin hatasından kurtulmazsak, güçlü ve canlı bir devrimci ruh yaratmak; Marksizme karşı yanlış bir tutum takınma kötü alışkanlığını yok etmek ve gerçek Marksizmi yaymak, geliştirmek; dahası, eski basmakalıp yazı ve dogmanın bütün halk üzerindeki etkisine karşı ve yabancı basmakalıp yazı ve dogmanın birçok insan üzerindeki etkisine karşı canlı bir mücadele yürütmek ve bu etkileri yıkmaya ve yok etmeye amacına ulaşmak imkânsız olacaktır.

Özneleilik de, sekteçilik de, basmakalıp Parti yazısı da Marksist değildir ve proletaryanın ihtiyaçlarına değil, sömürücü sınıfların ihtiyaçlarına cevap verirler. Küçük burjuva ideolojisinin Partimiz içindeki bir yansımasıdır. Çin, küçük burjuvazinin sayıca çok fazla olduğu bir ülkedir; Partimiz bu kalabalık sınıf tarafından kuşatılmıştır. Parti üyelerimizin büyük bir bölümü bu sınıftan gelmekte ve Partiye katılırken de beraberlerinde ister istemez uzun ya da kısa bir küçük burjuva kuyruğu getirmektedirler. Küçük burjuva devrimcilerinin bağnazlığı ve tek yanlılığı eğer denetim altına alınmaz ve değiştirilmezse,

bir ifade tarzı da yabancı basmakalıp yazı ya da basmakalıp Parti yazısı olan öznelciliğe ve sekterliğe kolayca yol açabilir.

Bunları temizlemek ve süpürüp atmak kolay değildir. Bu işin gereğince, yani insanları ikna etmenin güçlüklerine katlanılarak yapılması gerekir. Ancak içtenlikle ve doğru bir şekilde ikna etmeye çalışırsak, etkili olabiliriz. Bu ikna süreci içinde yapılacak ilk iş, terini iyice alması için hastaya "Sen hastasın!" diye bağırarak onu tepeden tırnağa sarsmak, sonra da iyileşmesi için ona samimi öğütlerde bulunmaktır.

Şimdi de basmakalıp Parti yazısını tahlil edelim ve onun kötülüklerinin nerede yattığını görelim. Zehire karşı panzehir kullanacağız: basmakalıp sekiz bölümlü yazı biçimini taklit edip aşağıdaki "sekiz ayağı" ortaya koyacağız. Bunlara sekiz temel suçlama da denilebilir.

Basmakalıp Parti yazısına karşı birinci suçlama, boş laflarla sayfalar doldurmasıdır. Bazı yoldaşlarımız, "pasaklı bir kadının uzun ve kokmuş sargıları"na* çok benzeyen, uzun ve içi boş makaleler yazmayı çok seviyorlar. Peki neden böyle uzun ve içi boş makaleler yazıyorlar? Bunun tek bir açıklaması olabilir: Kitlelerin bu yazıları okumasını istemiyorlar. Kitlelerin bunları okumaları nasıl beklenebilir? Böyle yazılar, saf kimselerin gözünü boyamaktan başka hiçbir işe yaramaz. Onlar arasında kötü etkiler yayar ve kötü alışkanlıkları kökürükler. Sovyetler Birliği geçen yıl 22 Haziran'da saldırıya karşı muazzam bir savaş açmıştı, oysa Stalin'in 3 Temmuz'da yaptığı konuşma bizim *Kurtuluş Gazetesi*'ndeki bir başyazıdan uzun değildi. Bu konuşmayı bir de bizim beylerden birinin yazdığını düşünün! En azından on binlerce kelime sıralardı. Bir savaşın içindeyiz, daha kısa ve daha özlü makaleler yazmayı öğrenmeliyiz. Henüz burada .Yenan'da bir çarpışma yok, ama cephedeki birliklerimiz her gün savaşıyor, cephe gerisindeki halk harıl harıl çalışıyor. Makaleler çok uzun olursa, kim okur? Cephedeki bazı yoldaşlar da uzun raporlar yazmayı seviyor. Onları yazmak için onca zahmete katlanıyor, okumanız için buraya gönderiyorlar. Ama onları okumayı kim göze alabilir? Peki, uzun ve boş makaleler kötüdür de, kısa ve boş makaleler iyi midir? Hayır, onlar da kötüdür. Her türlü boş lafı yasaklamalıyız. Ama birinci ve en önemli

görevimiz, pasaklı kadının uzun ve kokmuş ayak sargılarını çöp tenekesine atmak. Bazı kimseler, "*Kapital* de çok uzun değil mi? Onu ne yapacağız?" diye sorabilir. Cevap basittir: okumaya devam edin. "Değişik dağlarda değişik türküler söyle" diye bir atasözü vardır. Bir başka atasözü de, "İştahını yemeğine göre, elbiseni kalıbına göre ayarla" der. Yaptığımız her şeyi, gerçek duruma uygun olarak yapmalıyız. Aynı şey, makale yazmak ya da konuşma yapmak için de söz konusudur. Biz uzun ve boş basmakalıp yazılara karşı çıkıyoruz, yoksa bir şeyin iyi olması için ille de kısa olması gerekir demek istemiyoruz. Doğru, savaş zamanında kısa makalelere ihtiyacımız var, ama her şeyden önce özü olan makalelere ihtiyacımız var. Özden yoksun olan makaleler, en az haklı gösterilebilecek ve en fazla karşı çıkılacak makalelerdir. Aynı şey, konuşma yapmak için de geçerlidir: boş ve bitmek bilmeyen konuşmalara son vermeliyiz.

Basmakalıp Parti yazısına karşı ikinci suçlama, insanları yıldırma amacıyla gösterişçi bir tutumla kaleme alınmasıdır. Bazı basmakalıp Parti yazıları yalnızca uzun ve boş olmakla kalmıyor, aynı zamanda halkı bile bile yıldırma amaçlıyor, yani en kötü zehiri taşıyor. Bitmek bilmeyen ve boş makaleler yazmak acemiliğe verilebilir, ama halkı yıldırma için gösterişçi bir tutum takınmak sadece acemilik değil, düpedüz hilekârlıktır. Lu Sun, böyle kimseleri eleştirirken bir keresinde şöyle demişti: "Kuşkusuz, hakaretler ve tehditler savurmak mücadele etmek değildir."³ Bilimsel olan, eleştiriden korkmaz, çünkü bilim gerçektir ve çürütülmekten korkmaz. Ama Parti basmakalıpçılığı tarzında öznel ve sekte makaleler ve konuşmalar yazarlar çürütülmekten korkarlar: çok korkaktırlar. Bu yüzden de, halkı susturacaklarını ve "baskın çıkacaklarını" sanarak, başkalarını yıldırma için gösterişçiliğe sığınır. Böyle bir gösterişçilik gerçeği yansıtamaz: tam tersine, gerçeğin karşısına dikilen bir engeldir. Gerçek, halkı yıldırıcı bir tutum takınmaz: tam tersine, konuşması ve davranışı dürüsttür, içtendir. Birçok yoldaşın makale ve konuşmalarında sık sık iki deyişme rastlanıyor. Bunlardan biri "amansız mücadele", öteki de "acımasız darbeler"dir. Hiç kuşku yok ki, bu tür önlemler

3. «Hiç Kuşkusuz Hakaretler ve Tehditler Savurmak Mücadele Etmek Değildir» adlı yazı 1932'de yazılmıştır ve Karışık Lehçeler (Lu Sun, *Bütün Eserler*, Çince bas., 1957, cilt V) adlı derlemde bulunmaktadır.

düşmana ya da düşman ideolojisine karşı son derece gereklidir. Ama onları kendi yoldaşlarınıza karşı kullanmak son derece yanlıştır.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) Tarihi, Kısa Ders'in Sonuç bölümünün dördüncü maddesinde belirtildiği gibi, düşmanlar ve düşman ideolojisi sık sık Parti içine sızar. Elbette bu düşmanlarla amansızca mücadele etmeli ve onlara acımasız darbeler indirmeliyiz. Çünkü bu alçaklar, Partiye karşı aynı önlemlere başvurmaktadır. Eğer onlara karşı hoşgörülü davranırsak, kurdukları tuzağın tam ortasına düşeriz. Ama bu önlemler, zaman zaman hata yapan yoldaşlara karşı kullanılmamalıdır; bu yoldaşlara, *Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) Tarihi, Kısa Ders'in* Sonuç bölümünün beşinci maddesinde belirtilen yöntemi, yani eleştiri ve özeleştiri yöntemini uygulamalıyız. Zaman zaman hata yapmış olan yoldaşlara karşı geçmişte "amansız mücadele" ve "acımasız darbeler"i hararetle savunmuş olan yoldaşların böyle yapmalarının nedeni, ele aldıkları kişileri tahlil edememeleri ve onları yıldırmaya çalışan bir tutum takınmalarıydı. Ele aldığınız kim olursa olsun, bu yöntem işe yaramaz. Yıldırma taktiği düşman karşısında bütünüyle yararsızdır, kendi yoldaşlarımıza ise sadece zarar verir. Bu, sömürücü sınıfların ve lumpen-proletaryanın alışkanlık haline getirdiği, ama proletaryanın hiç işine yaramayan bir taktır. Proletaryanın en amansız ve en etkili silahı ciddi ve militan bir bilimsel tutumdur. Komünist Partisi, halkı yıldırarak değil Marksizm-Leninizm gerçeğiyle, gerçeği olgularda arayarak, bilimle yaşar. Gösteriş yaparak şöhret ve mevki elde etme düşüncesinin daha da aşağılık bir şey olduğunu söylemeye gerek yok. Kısacası, örgütler kararlar alırken ve talimatlar yayınlarken, yoldaşlar makaleler yazarken ve konuşmalar yaparken, kesinlikle Marksist-Leninist gerçeğe dayanmalı ve yararlı bir amaca hizmet etmeye çalışmalıdırlar. Devrim ancak bu temel üzerinde zafere ulaştırılabilir, bunun dışında her şey boşunadır.

Basmakalıp Parti yazısına karşı üçüncü bir suçlama, okurları düşünmeksizin oku rasgele fırlatmasıdır. Birkaç yıl önce Yenan surlarında şöyle bir slogan belirmişti: "İşçiler ve köylüler, birleşin ve Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nda zafer için mücadele edin!" Aslında sloganın dile getirdiği düşünce hiç de fena değildi, ama " " (Kung Cen, çalışan insanlar, işçiler) karakterlerindeki " " (Kung, çalışan) ka-

rakteri " " şeklinde yazılmış, yani bu karakterin dikey fırça darbesi zikzaklı bir hale getirilmişti. Peki, ya " " (Cen. insanlar) karakteri? O da " " olmuş, yani sağ bacağına üç eğik fırça darbesi eklenmişti. Bunu yazan yoldaş, kesinlikle eski âlimlerin müritlerinden biri olmalı. Ama gene de, bu sloganı Direnme Savaşı sırasında Yenan surları gibi bir yere böyle karakterlerle yazmış olması son derece tuhaftır. Kim bilir, belki de yazdıklarını halka okutturmamaya yeminliydi. Bunu başka türlü açıklamak zordur. Propaganda yapmayı gerçekten isteyen Komünistler, okurlarını dikkate almalı, makalelerini ya da sloganlarını kimlerin okuyacağını, konuşmalarını ve söylevlerini kimlerin dinleyeceğini asla akıllarından çıkarmamalıdır. Aksi takdirde, bunları ne okuyan olur, ne de dinleyen. Birçokları yazdıkları ya da söyledikleri her şeyin herkes tarafından kolayca anlaşılabilirliğini sanıyorlar, oysa durum hiç de sandıkları gibi değildir. Eğer Parti basmakalıplılığı tarzında yazar ve konuşurlarsa, halk onları nasıl anlayabilir? "İneğe ud çalmak" deyiminde, dinleyiciye karşı bir alay vardır. Ama biz, asıl saygının dinleyiciye duyulması gerektiğini düşünüyorsak, o zaman gülünç duruma düşen çalgıcı olur. Çalgıcının dinleyicilerini dikkate almadan dilediği gibi çalması doğru mudur? Daha da kötüsü, çalgıcı, ortaya karga gibi bet sesli bir basmakalıp Parti yazısı çıkarmakta ve kitlelerin karşısında karga gibi gaklamakta directmektedir. Bir kimse ok atarken hedefe nişan almalıdır, ud çalarken dinleyicileri dikkate almalıdır. Peki öyleyse, okuru dikkate almadan makale yazılabilir mi, dinleyiciyi dikkate almadan konuşma yapılabilir mi? Diyelim, bir kimseyle dostluk kurmak istiyoruz, bu kimse kim olursa olsun birbirimizin duygularını anlamadan, düşüncelerini öğrenmeden samimi bir dostluk kurabilir miyiz? Propaganda görevlilerimiz de, kendilerini dinleyen insanların araştırmasını, incelemesini ve tahlilini yapmadan boş laf ederlerse, bu işin üstesinden gelemezler.

Basmakalıp Parti yazısına karşı dördüncü suçlama, kullandığı yavan dilin bir *piehsan*'ı hatırlatmasıdır. Şanghay'da "küçük *piehsan*" diye bilinen yaratıklar da, tıpkı bizim basmakalıp Parti yazıları gibi, çirkin ve buruş buruşurlar. Eğer bir makale ya da konuşma, ruhsuz ve cansız bir biçimde tam bir öğretmen edasıyla birkaç deyim üzerinde

dönüp dolaşırsa, yavan bir dili ve itici bir görünüşü olan bir *piehsan*'a benzemez mi? Eğer bir kimse yedi yaşında ilkokula gitmiş, on yedi-on sekiz yaşlarında ortaöğrenimini tamamlamış, yirmi iki-yirmi üç yaşlarında üniversiteden mezun olmuş, ama bu arada kitlelerle hiçbir zaman bağı olmamışsa, o kimse dilinin kötülüğünden ve yavanlığından dolayı suçlanamaz. Ama biz kitleler için çalışan devrimcileriz, kitlelerin dilini öğrenmezsek çalışmamızı iyi yürütemeyiz. Bugün propaganda çalışmasında bulunan yoldaşlarımızın birçoğu hiçbir dil incelemesi yapmamaktadır. Yaptıkları propaganda son derece sıkıcıdır: makalelerini okuyan ya da konuşmalarını dinleyen pek az insan çıkmaktadır. Niçin dili incelememiz, hatta dil üzerinde daha çok çaba harcamamız gerekmektedir? Çünkü dili ustaca kullanmak kolay değildir ve zorlu bir çabayı gerektirir. Birinci olarak, dili kitlelerden öğrenelim. Halkın söz dağarcığı zengin, güçlü ve canlıdır: gerçek hayatı yansıtır. Birçoğumuz dili ustaca kullanamadığımız için güçlü, canlı ve etkili deyimlerden yoksun olan makale ve konuşmalarımız, sağlam ve sağlıklı bir insandan çok, kupkuru bir *piehsan*'a, bir kemik torbasına benzemektedir. İkinci olarak, yabancı dillerden yalnızca ihtiyacımız olanı alalım. Yabancı deyimleri mekanik bir biçimde aktarmamalı, gelişigüzel kullanmamalıyız. Yalnızca iyi olanı ve ihtiyacımıza uygun düşeni almalıyız. Eski Çincenin söz dağarcığı yetersiz olduğundan, bugünkü söz dağarcığımıza zaten birçok yabancı deyim girmiş bulunmaktadır. Sözgelimi, bugün bir *kampu* (kadrolar) toplantısı yapmaktayız ve *kampu* deyimini yabancı bir sözcükten türetilmiştir. Dışardan yeni şeyleri almaya, sadece ilerici fikirleri değil, yeni deyimleri de almaya devam etmeliyiz. Üçüncü olarak, klasik Çin dilinde de canlı olan ne varsa öğrenelim. Klasik Çinceyi yeterince incelemediğimiz için, onda hâlâ canlı olanı gerektiği gibi ve tam olarak kullanamadık. Kuşkusuz, eskimiş deyimlerin ve benzetmelerin kullanılmasına kesinlikle karşıyız: bu açıktır. Ama iyi ve hâlâ kullanışlı olanı devralmak gerekir. Basmakalıp Parti yazılarının etkisi altında kalanlar, halkın dilinde, yabancı dillerde ve klasik Çince de kullanışlı olan şeyleri inceleme zahmetine katlanmamakta ve bu yüzden de kitleler onkının kuru ve sıkıcı propagandalarını iyi karşılamamaktadırlar. Böyle kötü ve yetersiz propagandacılarla bizim de ihtiyacımız yoktur.

Bizim propagandacılarımız kimlerdir? Bizim propagandacılarımız yalnızca öğretmenler, gazeteciler, yazarlar ve sanatçılar değil, aynı zamanda bütün kadrolarımızdır. Örneğin, askeri komutanlar. Gerçi askeri komutanlar halk önünde konuşmalar yapmıyorlar, ama onlar a askerlerle konuşmak, halkla ilişki kurmak zorundadırlar. Peki bu, propaganda değil de nedir? Bir kimse başkalarıyla konuşuyorsa, propaganda çalışması yapıyor demektir. Eğer dilsiz değilse, her zaman söyleyecek birkaç sözü vardır. Bu nedenle, bütün yoldaşlarımızın dili incelemesi kesinlikle gereklidir.

Basımakalıp Parti yazısına karşı beşinci suçlama, tıpkı bir Çin eczanesi açar gibi, karmakarışık bir başlıklar dizisi altında birtakım maddeler sıralamasıdır. Herhangi bir Çin eczanesine gidip bakın: bir sürü gözü bulunan ve her gözde de yüksük otu, raven kökü, güherçile gibi bir ilacın.... yani orada olması gereken her şeyin adı yazılı olan dolaplar göreceksiniz. Bu yöntem yoldaşlarımız tarafından da benimsenmiştir. Bu yoldaşlar makalelerinde, konuşmalarında, kitaplarında ve raporlarında, birinci olarak büyük Çin rakamları, ikinci olarak küçük Çin rakamları, üçüncü olarak on semavi cismin işaretlerini, dördüncü olarak on iki dünyevi dalın işaretlerini, sonra büyük harf A, B, C, D, ondan sonra küçük harf a, b, c, d, daha sonra Arap rakamları ve daha neler neler kullanıyorlar! Eskiler ve yabancılar, en küçük bir çaba harcamadan bir Çin eczanesi açabilelim diye bütün bu sembolleri yarattıkları için ne kadar da talihliyiz! Bir sürü laf etmesine rağmen, hiçbir tutum almayan, sadece o sembollerle kulak tırmalayan bir makale gerçek bir içerikten yoksundur ve bir Çin eczanesinden başka bir şey değildir. On semavi cisim vb. gibi semboller kullanılmamalıdır demek istemiyorum; sadece meselelere bu tür bir yaklaşımın yanlış olduğunu söylemek istiyorum. Çin eczanesinden ödünç alınan ve birçok yoldaşımızın çok sevdiği yöntem, gerçekten de bütün yöntemlerin en kabası, en çocukcası ve en dar kafalıdır. Bu yöntem, şeyleri iç ilişkilerine göre değil, dış ilişkilerine göre sınıflandıran şekilci bir yöntemdir. Eğer bir kimse birbiriyle iç ilişkisi bulunmayan bir kavram yığını alıyor ve onları bir makale, konuşma ya da raporda şeylerin dış özelliklerine göre sıralıyorsa, o kimse laf cambazlığı yapıyor demektir. Böyle bir kimse, bu cambazlığı baş-

kalarına da bulaştırabilir ve sonunda onların sorunu düşünürken ya da bir şeyin özünü incelerken kendi kafalarını kullanmamalarına, olguları A, B, C, D diye sıralamakla yetinmelerine yol açabilir. Sorun nedir? Sorun, bir şeyin içindeki çelişmedir. Nerede çözülmemiş bir çelişme varsa, orada bir sorun var demektir. Eğer bir mesele varsa, bir tarafın yanında, öteki tarafın karşısında olmak ve sorunu ortaya koymak gerekir. Çelişmenin niteliğini kavrayabilmek için, sorunu ortaya koymadan önce, sorunun ya da çelişmenin iki ana yönünü araştırmak ve incelemek sorunu keşfedebilir, ortaya koyabilir: ama onu çözemez. Sorunu çözmek için sistemli ve kapsamlı bir araştırma ve inceleme gerekir. Bu sorunu keşfetme sürecidir. Ön araştırma ve inceleme gereklidir. Bu, tahlil sürecidir. Aynı zamanda sorunu ortaya koyarken de tahlil yapmak gerekir, yoksa karmaşık ve şaşırtıcı bir olgu yığınıyla karşılaşıldığında, sorunun ya da çelişmenin nerede yattığını bulup çıkarmak mümkün olamaz. Ama tahlil süreci derken, sistemli ve kapsamlı bir tahlil sürecini kastediyoruz. Çoğu zaman bir sorun ortaya konulduğu halde çözülmez, çünkü şeylerin iç ilişkileri henüz açığa çıkarılmamış, henüz sistemli ve kapsamlı bir tahlil süreci gerçekleştirilmemiştir. Bu nedenle, sorunun ana hatlarını hâlâ açıkça göremeyiz, bir senteze varamayız ve dolayısıyla da sorunu iyi çözemeyiz. Eğer bir makale ya da konuşma önemliyse ve yol göstermeyi amaçlıyorsa, sorunu ortaya koymak, tahlil etmek, sonra da sorunun özünü parmak basan ve bir çözüm yöntemi getiren bir senteze varmak zorundadır. Bütün bu süreç içinde şekilci yöntemlerin hiçbir yararı yoktur. Partimizde çocukça, kaba, dar kafalı ve kayıtsızca şekilci yöntemler hüküm sürdüğüne göre, onları açığa çıkarmalıyız. Meseleleri gözlemleme, ortaya koyma, tahlil etme ve çözmede Marksist yöntemi kullanmayı herkesin öğrenmesi ancak böyle mümkün olabilir. Çalışmalarımızı iyi bir şekilde yürütmemiz ve devrimci davamızın zafere ulaşması ancak böyle mümkün olabilir.

Basmakalıp Parti yazısına karşı altıncı suçlama, sorumsuz olması ve her ortaya çıktığı yerde halka zarar vermesidir. Yukarda sözü edilen bütün hatalar biraz acemilikten, biraz da sorumluluk duygusunun yetersizliğinden ileri gelmektedir. Bu noktayı açıklamak için, yüz yıkamayı ele alalım. Hepimiz yüzümüzü her gün yıkıyoruz, birçoğumuz

bir kereden de fazla yıkar, daha sonra da acaba bir kusur var mı diye "araştırma ve inceleme" yoluyla yüzümüzü aynada kontrol ederiz. *(Yüksek sesle gülüşmeler.)* Ne kadar büyük bir sorumluluk duygusu! Makale ve konuşmalarımızı da aynı sorumluluk duygusuyla hazırlarsak, hiç fena olmaz. Sunulmaya değer olmayan bir şeyi sunmayın. Onun, başkalarının düşüncelerini ve eylemlerini etkileyebileceğini hiçbir zaman aklınızdan çıkarmayın. Eğer bir insan bir-iki gün yüzünü yıkamazsa, bu kuşkusuz iyi bir şey değildir. Kuşkusuz, yıkadıktan sonra yüzünde biraz kir kalması da hiçbir şey değildir, ama bunda ciddi bir tehlike yoktur. Oysa makale yazarken ya da konuşma yaparken durum farklıdır. Makalenin ve konuşmanın biricik amacı, başkalarını etkilemektir. Ama yoldaşlarımız bu görevi gelişigüzel bir şekilde ele alıyorlar. Bu, önemsiz olanı öncelikli olandan üstün tutmak demektir. Birçokları hiçbir inceleme ya da hazırlık yapmadan makaleler yazıyor, konuşmalar yapıyorlar. Bir makaleyi yazdıktan sonra da, yıkandıktan sonra yüzlerini aynada inceledikleri gibi, makaleyi birkaç kere okumak zahmetine katlanmıyor ve onu öylece yayımlanmaya gönderiyorlar. Bunun sonucunda da çoğu zaman "kalemlerinden binlerce kelime dökülmekte, ama konudan on binlerce fersah uzaklaşmaktadırlar". Bu yazılar yetenekli görünebilirler, ama aslında halka zarar verirler. Bu kötü alışkanlık, bu yetersiz sorumluluk duygusu düzeltilmelidir.

Basmakalıp Parti yazısına karşı yedinci suçlama, bütün Partiyi zehirlemesi ve devrimi tehlikeye düşürmesidir. Sekizinci suçlama ise, yaygınlaştığı takdirde ülkeyi yıkabileceği ve halkı mahvedebileceğidir. Bu iki suçlama kendiliğinden anlaşılmakta ve daha fazla bir açıklamayı gerektirmemektedir. Başka bir deyişle, basmakalıp Parti yazıları düzeltilmez ve dizginsiz bir biçimde gelişmelerine göz yumulursa, sonuç gerçekten çok ciddi olacaktır. Özencilik ve sekterlik zehiri basmakalıp Parti yazılarında saklıdır. Bu zehir yayılırsa, hem Partiyi, hem de ülkeyi tehlikeye düşürebilir.

Yukarda saydığımız sekiz nokta, basmakalıp Parti yazılarına karşı silaha sarılma çağrımızdır.

Parti içindeki basmakalıp yazı tarzı, hem devrimci ruhu dile getirmek için elverişli değildir, hem de devrimci ruhu yok etme eği-

limindedir. Devrimci ruhu geliştirmek için basmakalıp Parti yazılarını tasfiye etmek, onkının yerine faal, canlı, diri ve güçlü olan Marksist-Leninist yazım tarzını benimsemek gerekir. Gerçi Marksist-Leninist yazım tarzı uzun zamandan beri vardır, ama gene de zenginleştirilmesi ve aramızda yaygın bir hale getirilmesi gerekmektedir. Yabancı basmakalıp yazıyı ve basmakalıp Parti yazısını ortadan kaldırırsak, yeni yazı tarzımızı zenginleştirebilir, yaygın bir hale getirebilir ve böylece Partinin devrimci davasını ilerletebiliriz.

Parti basmakalıpçılığı sadece makale ve konuşmalarda değil, aynı zamanda toplantıların yönetilmesinde de görölmektedir. "1. Açılış konuşması; 2. Rapor; 3. Tartışma; 4. Sonuçlar ve 5. Kapanış." Büyük küçük her toplantıda, her yerde ve her zaman bu katı usul izlenirse, ortaya başka bir Parti basmakalıpçılığı çıkmaz mı? Toplantılara sunulan "rapörler" genellikle şöyle olmaktadır: "1. Uluslararası durum; 2. Ülke içindeki durum; 3. Sınır Bölgesi ve 4. Kendi çalışma alanımız." Ve toplantılar sabahıtan akşama kadar sürmekte, söyleyecek hiçbir sözü olmayanlar bile sanki konuşmazlarsa başkaları hayal kırıklığına uğrayacakmış gibi kürsüye çıkmaktadırlar. Sözün kısası, somut durum göz ardı edilmekte, eski katı biçimlere ve alışkanlıklara körü körüne bağlı kalınmaktadır. Bütün bunları da düzeltmemiz gerekmez mi?

Bugünlerde birçok kimse milli ve bilimsel bir yazım tarzı, kitleler seslenen yazım tarzı yolunda bir dönüşüm istemektedir. Bu, çok iyi bir şeydir. Ama "dönüşüm", derinlemesine, tepeden tırnağa ve baştan aşağı değişme demektir. Oysa en küçük bir değişiklik bile yapmamış olan kimseler dönüşüm çağrısında bulunuyorlar. Bu yoldaşlara, "dönüşüm"den söz etmeden önce kendilerinde ufak da olsa bir değişiklik yapmalarını öğütlerim; yoksa yakalarını dogmatizmden ve basmakalıp Parti yazısından kurtaramazlar. Bu, yeteneksiz olup da büyük hedeflere yönelmek, istidatsız olup da büyük amaçlar peşinde koşmak şeklinde açıklanabilir ve bununla hiçbir şey başarılamaz. Dolayısıyla, "kitlelere hitap eden yazım tarzı yolunda bir dönüşüm"den sık sık söz eden, ama aslında kendi dar çevresine tıkalıp kalan bir kimse çok dikkatli olmalıdır. Yoksa günün birinde kitleler, karşısına dikilip de, "Söyleyin bakalım neymiş bu 'dönüşüm'? Rica etsek biraz da biz görebilir miyiz?" dedikleri zaman, zor durumda kalacaktır. Eğer

gevezelik etmiyor. kitlelere hitap eden yazım tarzı yolunda bir dönüşümü içtenlikle istiyorsa, gerçekten halkın içine girmeli ve halktan öğrenmelidir. Aksi takdirde sözünü ettiği "dönüşüm" havada kalacaktır. Bazıları ise kitlelere hitap eden yazım tarzı yolundaki bir dönüşüm hakkında yaygaralar koparmakta, oysa halkın dilini kullanarak iki kelimeyi bir araya getirememektedirler. Bu da onların kitlelerden öğrenmeye gerçekten kararlı olmadıklarını göstermektedir. Kafaları kendi dar çevrelerinin sınırlarını aşamamaktadır.

Bu toplantıda, içinde dört makale bulunan *Propaganda Kılavuzu* adlı bir broşür dağıtıldı. Yoldaşlarımıza bunu döne döne okumalarını öğütlerim.

Broşürün, *Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) Tarihi, Kısa Ders*'ten yapılan aktarmalardan oluşan birinci yazısı, Lenin'in propaganda çalışmasını nasıl yürüttüğünü ele almaktadır. Başka şeylerin yanı sıra, Lenin'in nasıl broşür yazdığını anlatmaktadır:

Lenin'in önderliğindeki İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Petersburg Mücadele Birliği, Rusya'da *sosyalizmi işçi sınıfı hareketiyle birleştirmeye* başlayan ilk kuruluştur. Bir fabrikada grev meydana gelir gelmez, gruplarının üyeleri aracılığıyla fabrikalardaki sorunlar hakkında daima ayrıntılı bilgi sahibi olan Mücadele Birliği, broşürler ve sosyalist bildiriler dağıtarak hemen harekete geçiyordu. Bu broşürler, fabrika sahiplerinin işçilere yaptığı baskıları gözler önüne seriyor, işçilerin kendi çıkarları uğrunda nasıl mücadele etmesi gerektiğini açıklıyor ve işçilerin isteklerini duyuruyordu. Broşürler kapitalizmin bozuklukları, işçilerin yoksulluğu, 12 ile 14 saatlik dayanılmaz işgünü ve işçilerin bütün haklardan yoksun oluşu hakkındaki gerçekleri dile getiriyordu. Aynı zamanda, uygun siyasi istekler de ortaya atıyorlardı.

Dikkat edin, "ayrıntılı bilgi sahibi olan" ve "gerçekleri dile getiren" diyor! Devam edelim:

1894 yılı sonunda Lenin, işçi Babuşkin'le birlikte bu tipte ilk ajitasyon broşürünü ve grevde bulunan Petersburg'daki Sem-

yannikov Fabrikası işçilerine çağrıyı yazdı.

Broşür yazarken, sorunlar hakkında ayrıntılı bilgi sahibi olan yoldaşlara danışmamız gerekir. Lenin yazı yazarken ve çalışırken daima böyle bir araştırma ve incelemeye dayanmıştır.

Her broşür işçilerin moralini güçlendirmeye büyük ölçüde katkıda bulundu. İşçiler, Sosyalistlerin kendilerine yardım ettiğini ve kendilerini savunduğunu gördüler.⁴

Lenin'le aynı fikirde miyiz? Eğer aynı fikirdeyse, Lenin ruhuyla çalışmalıyız. Yani, Lenin'in yaptığı gibi yapmalı, bir yığın sayfayı boş lafla dolduramalı, okurları dikkate almadan oku rasgele fırlatmamalı, sadece kendi görüşlerimize dayanmamalı ve şişirmeci olmamalıyız.

Broşürdeki ikinci yazı isc. Dimitrov'un, Komünist Enternasyonal'in Yedinci Dünya Kongresi'ndeki konuşmalarından yapılan aktarmalardan oluşmaktadır. Dimitrov ne diyordu? Şöyle diyordu:

Kitlelere, kitabi kalıpların diliyle değil, her sözcüğü ve her düşüncesi milyonlarca insanın en derin duygu ve düşüncelerini yansıtan bir dille, kitlelerin davası uğruna savaşanların diliyle hitap etmesini öğrenmeliyiz.⁵

Ve genc:

... kitlelerin anlayacağı dille konuşmasını öğrenmezsek, kitleler aldığımız kararları kavrayamazlar.

Biz her zaman sade ve somut bir şekilde konuşmasını, kitlelerin bildiği ve anlayabileceği örneklerle konuşmasını bilmiyoruz. Hâlâ anlamadan ezberlediğimiz soyut formülleri kullanmadan edemiyoruz. Nitekim broşürlerimize, gazetelerimize, kararlarımıza ve tezlerimize bakacak olursanız, bunların bırakalım sıradan işçileri, Parti görevlilerimizin bile anlamakta zorluk çektiği ağır bir dil ve üslupla yazılmış olduklarını görürsünüz.⁶

4. Bkz. *Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) Tarihi, Kısa Ders*, Aydınlık Yayınları, Eylül 1975, ss. 35-38.

5. Georgi Dimitrov, «Faşizme Karşı İşçi Sınıfının Birliği İçin», *Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe*, Aydınlık Yayınları, Aralık 1975.

6. Aynı yerde.

Ne dersiniz? Dimitrov, bu sözleriyle zayıf noktamıza parmak basmıyor mu? Demek, basmakalıp Parti yazıları Çin'de olduğu kadar yabancı ülkelerde de varmış. Bu, ortak bir hastalık. (*Gülüşmeler.*) Ama gene de biz, Dimitrov yoldaşın öğüdüne uyarak kendi hastalığımızı bir an önce düzeltmeliyiz.

Şunu her birimiz bir kanun, bir Bolşevik kanunu, bir temel kural haline getirmeliyiz:

*Yazarken ya da konuşurken, seni anlaması, senin çağrına inanması ve seni izlemeye hazır olması gereken sıradan işçiyi hiçbir zaman aklından çıkarma! Kimin için yazdığını ve kimin için konuştuğunu hiçbir zaman aklından çıkarma.*⁷

Bu, Komünist Enternasyonal tarafından bizim için hazırlanan ve kesinlikle izlenmesi gereken bir kuraldır. Bunu kendimiz için bir kanun haline getirelim!

Broşürdeki üçüncü yazı *Lu Sun'un Bütün Eserleri*'nden alınmıştır. Burada yazar, nasıl yazı yazmak gerektiğini tartışmakta ve *Kepçe*⁸ dergisine cevap vermektedir. Lu Sun ne diyordu? Bazılarını buraya aktaracağımız sekiz yazı kuralı öneriyordu.

Birinci Kural: "Her şeyin her yönüne özel dikkat gösterin; daha çok gözlemde bulunun ve eğer çok az bir gözlemde bulundaysanız, sakın yazmayın."

"Her şeyin her yönüne özel dikkat gösterin" diyor, yoksa sadece bir şeye ya da bir şeyin sadece bir yönüne değil. "Daha fazla gözlemde bulunun" diyor. sadece bir göz atın ya da yarım yamalak gözden geçirin demiyor. Ya biz ne yapıyoruz? Çoğu zaman çok az bir gözlemde bulunduktan sonra yazı yazarak bunun tam tersini yapmıyoruz mu?

İkinci Kural: "Söyleyecek bir şeyiniz olmadığı zaman, kendinizi yazmak için zorlamayın."

7. Aynı yerde.

8. *Kepçe*, Sol-Kanat Çin Yazarları Birliğinin 1931 ve 1932 yıllarında yayımladığı aylık bir dergidir. «*Kepçe*'nin Sorduğu soruya Cevap», İki Yürek adlı derlemede bulunmaktadır. (Lu Sun, *Bütün Eserler*, Çince bas., cilt IV.)

Ya biz ne yapıyoruz? Kafamızın bomboş olduğu apaçık meydandayken, çoğu zaman yazmak için kendimizi zorlamıyor muyuz? Araştırma ya da inceleme yapmadan kaleme sarılıp "yazmak için kendimizi zorlamak" sorumsuzluktan başka bir şey değildir.

Dördüncü Kural: "Bir yazıyı yazdıktan sonra en azından iki kere daha okuyun; gerekli olmayan kelime, cümle ve paragrafları hiç çekinmeden çıkarıp atmak için elinizden geleni yapın. Hikâyelik bir malzemeyi genişletip roman haline getirmektense, romantik bir malzemeyi kısaltıp hikâye haline getirin."

Konfüçyus, "iki kere düşünün"⁹ diye öğüt vermişti. Han Yu ise, "bir iş üzerinde düşünülerek başılır"¹⁰ demişti. Bu eskidendi. Bugün meseleler çok daha karmaşık bir hale gelmiştir ve bazen üç-dört kere düşünmek bile yetmemektedir. Lu Sun, "yazdığınızı en azından iki kere okuyun" demişti. Peki en fazla kaç kere okuyalım? Lu Sun bu konuda bir şey söylememiş, ama bana kalırsa önemli bir makaleyi on kereden de fazla okumakta, yayımlanmadan önce dikkatli bir şekilde gözden geçirmekte yarar vardır. Makaleler, girift ve karmaşık olan ve gereğince ifade edilebilmesi için tekrar tekrar incelenmesi gereken nesnel gerçekliğin bir yansımasıdır. Dolayısıyla ancak yazı kurallarından habersiz olan bir kişi bu konuda gevşek davranabilir.

Altıncı Kural: "Kendinizden başka kimsenin anlayamayacağı sıfatlar ya da terimler uydurmayın."

Biz, "kimsenin anlayamayacağı" bir yığın deyim "uydurduk". Bazen tek bir cümle kırk-elli kelimeyi bulmakta ve "kimsenin anlayamayacağı sıfatlar ya da terimler" yığını haline gelmektedir. Bıkmadan usanmadan Lu Sun'u örnek almamızı öğütleyenlerin birçoğu aslında ona kulak asmayanların ta kendileridir!

Broşürdeki son yazı, Çin Komünist Partisi Altıncı Merkez Ko-

9. *Künfüçyus'un Seçme Eserleri*'nden, V. Kitap, «Kungyeh Çang»

10. Han Yu (768-824), Tang Hanedanı döneminin ünlü bir Çin yazarıydı. «Bilini Adamının Savunması» adlı denemesinde, «Bir iş, üzerinde düşünülerek başılır, üzerinde düşünülmezse başılamaz», diye yazmıştı.

mitesi Altıncı Genel Toplantısında okunan ve kabul edilen milli propaganda tarzının nasıl geliştirileceği üzerine rapordan alınmıştır. 1938'de yapılan bu genel toplantıda, "Marksizm'den Çin'in belli özelliklerinden kopuk bir şekilde söz etmek, soyut bir Marksizmdir, havada kalan bir Marksizmdir." demiştik. Yani, Marksizm hakkında edilen bütün boş laflara karşı çıkmalıyız. Çin'de yaşayan Komünistler Marksizmi Çin devriminin gerçeklerine bağlı olarak incelemelidirler.

Raporda şöyle deniliyordu:

Yabancı basmakalıpçılık ortadan kaldırılmalıdır, boş ve soyut teranelere son verilmeli, dogmatizm bir kenara bırakılmalıdır. Bunkarın yerini, Çin halkının çok sevdiği diri ve yaşayan Çin tarzı ve Çin ruhu almalıdır. Enternasyonalist özü milli biçimden koparmak, ancak enternasyonalizminin e'sinden haberi olmayanların yapacağı bir iştir. Biz, tam tersine, bu ikisini sımsıkı birleştirmeliyiz. Bu konuda saflarımızda ciddiyetle giderilmesi gereken önemli hatalar vardır.

Bu raporda yabancı basmakalıpçılığın ortadan kaldırılması istenmişti, oysa bazı yoldaşlar bunu hâlâ piyasaya sürmektedirler. Boş ve soyut teranelere son verilmesi istenmişti, oysa bazı yoldaşlar bunları hâlâ inatla sürdürmektedir. Dogmatizmin bir kenara bırakılması istenmişti, oysa bazı yoldaşlar onu canlandırmaya çalışmaktadır. Sözün kısası, Altıncı Genel Toplantıda kabul edilen bu rapor, sanki ona bile bile karşı çıkan birçok kimsenin bir kulağından girmiş , öbür kulağından çıkmıştır.

Merkez Komitesi, basmakalıp Parti yazılarını, dogmatizmini ve benzerlerini derhal bir kenara atmanızı kararlaştırmış bulunuyor. Zaten bir de bu nedenle geldim ve uzun uzadıya konuştum. Yoldaşların söylediklerini yeniden düşüneceklerini ve tahlil edeceklerini ve ayrıca her yoldaşın da kendi özel durumunu tahlil edeceğini umarım. Herkes kendini iyice incelemeli ve açıklığa kavuşturduğu ve gerçekten üzerinden attığı bütün zaatlarını yakın arkadaşlarıyla ve çevresindeki yoldaşlarla bir kere daha konuşmalıdır.

YENAN SANAT ve EDEBİYAT FORUMUNDA KONUŞMALAR

Mayıs 1942

AÇILIŞ KONUŞMASI

2 Mayıs 1942

Yoldaşlar! Bugün bu foruma, fikir alışverişinde bulunmak ve sanat ve edebiyat alanlarındaki çalışmalar ile genç olarak devrimci çalışma arasındaki ilişkiyi incelemek için çağılmış bulunuyorsunuz. Amacımız, devrimci sanat ve edebiyatın, doğru gelişme yolunu izlemesini; milli düşmanlarımızın alt edilmesini ve milli kurtuluş görevinin başarılmamasını kolaylaştırarak önceki devrimci çalışmalara daha fazla yardım etmesini sağlamaktır.

Çin halkının kurtuluşu uğrunda mücadelelerimizde çeşitli cepheler vardır: kalem ve silah cepheleri, yani kültürel ve askerî cepheler de bunlar arasındadır. Düşmanı yenmek için öncelikle silahlı orduya dayanmak zorundayız. Ama bu ordu tek başına yeterli değildir: saflarımızı birleştirmek ve düşmanı yenmek için kesinlikle bir kültür ordusuna da sahip olmalıyız. 4 Mayıs Hareketinden bu yana Çin'de böyle bir kültür ordusu şekillenmeye başladı. Bu ordu Çin devrimine yardımcı oldu: Çin'de emperyalist saldırıya hizmet eden feodal ve komprador kültürün hâkimiyet alanını gitgide daralttı ve bu kültürlerin etkisini zayıflattı. Çinli gericiler, yeni kültüre karşı koymak için şimdi ancak "niteliğin karşısına nicelikle çıkabiliyorlar". Başka bir deyişle, gericilerin parası var ve doğru dürüst tek bir şey yaratamadıkları halde, nicelik bakımından ortaya pek çok şey çıkarıyorlar. 4 Mayıs Hareketinden bu yana, sanat ve edebiyat, kültür cephesinin önemli ve başarılı bir kesimini oluşturdu. On yıllık iç savaş sırasında devrimci

sanat ve edebiyat hareketi büyük bir gelişme gösterdi. Hem bu hareket, hem de devrimci savaş aynı genel doğrultuda ilerlediler: ama bu iki kardeş ordu, pratik çalışmalarında birbirlerine bağlanmış değillerdi: çünkü gericiler bu iki orduyu birbirinden koparmıştı. Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın patak vermesinden bu yana, Yunan'a ve Japonya'ya karşı, önceki üs bölgelerimize gittikçe daha çok sayıda devrimci yazar ve sanatçının gelmesi çok iyi bir şeydir. Ama bu onların üs bölgelerine gelmekle buradaki halk kitleleriyle bütünüyle bütünleşiverdikleri anlamına gelmez. Eğer devrimci çalışmalarımızı daha ileri götürecekseniz, bu ikisinin bütünüyle bütünleştirilmesi gerekmektedir. İşte bugünkü toplantımızın amacı: sanat ve edebiyatın, devrimci makinenin bütününe içine ayrılmaz bir parça olarak yerleşmesini, halkı birleştirmek ve eğitmek, düşmana saldırmak, onu yok etmek için güçlü bir silah olarak işlemesini ve halkın düşmana karşı tek bir yürek, tek bir kafa halinde savaşmasına yardımcı olmasını kesinlikle sağlamaktır. Bu hedefe ulaşmak için çözümleri gereken sorunlar nelerdir? Bana kalırsa bunlar, yazarların ve sanatçıların sınıf tavırları: davranışları; okur, dinleyici ve seyircileri: çalışmaları ve incelemeleriyle ilgili sorunlardır.

Sınıf tavrı meselesi. Tavrımız, proletaryanın ve kitlelerin tavrıdır. Komünist Partisi üyeleri için bu, Parti tavrına, Parti ruhuna ve Parti siyasetine bağlı kalmak demektir. Sanat ve edebiyat işçilerimiz arasında, bu meselemin kavranmasında hâlâ yanılgıya düşen ya da bu meselede yeterince berrak bir fikir kavuşmamış olan var mıdır? Bence vardır. Yoldaşlarımızın birçoğu doğru tavırdan sık sık ayrılmıştır.

Davranış meselesi. Bir kimsenin tavrından, belli meselelere karşı belli davranışlar doğar. Örneğin, bir kimsenin övülmesi mi, yoksa teşhir edilmesi mi gerekir? Bu, bir davranış meselesidir. İstenen davranış hangisidir? Bence her ikisi de. Burada mesele, ele almanın kim olduğudur. Üç çeşit insan vardır: Düşmanlarımız, birleşik cephedeki müttefiklerimiz ve kendi halkımız. Halkımız, kitleler ve onun öncüsüdür. Bu üç çeşit insandan her birine karşı farklı bir davranış benimsemeliyiz. Düşmanlarımız, yani Japon emperyalizmi ve bütün diğer halk düşmanları söz konusu olduğunda, devrimci yazar ve sanatçıların görevi: Japon aleyhleri orduyu ve halkı, düşmanı alt etmede

tek bir yürek ve tek bir kafa halinde kararlılıkla savaşmaları için yüreklendirmek amacıyla, düşmanın ikiyüzlülüğünü ve zulmünü açığa aynı zamanda onun yenilgisinin kaçınılmaz olduğunu göstermektir. Birleşik cephedeki birbirinden farklı müttefiklerimize gelince: davranışımız, hem ittifak hem eleştiri olmalıdır ve burada birbirinden farklı türden ittifaklar ve eleştiriler söz konusudur. Onları Japonya'ya karşı direnişlerinde destekler ve her türlü başarılarını överiz. Ama Direnme Savaşı'nda faal olarak yer almadıkları takdirde, onları eleştirmemiz gerekir. Eğer bir kimse Komünist Partisine ve halka karşı çıkar ve gericilik yolunda ilerlemekte devam ederse, ona kesinlikle karşı çıkarız. Halk kitlelerine, onların güçlü çabalarına ve mücadelelerine, onların ordusuna ve Partisine gelince, bunları kesinlikle övmeliyiz. Halkın da kendine göre kusurları vardır. Hem köylüler, hem de şehir küçük burjuvazisi geri fikirlerle sahip olduğu gibi, proletarya içinde de çokları küçük burjuva fikirleri taşırlar. Bu fikirler onların mücadelelerini köstekleyen birer yüküdür. Büyük adımlarla ilerleyebilmeleri için onları eğitmede ve bu yükleri sırtlarından atmaları, kendi kusur ve hatalarıyla mücadele etmeleri için onlara yardımcı olmada sabır göstermeli ve uzun zaman harcamalıyız. Halk kitleleri, mücadele içinde kendilerini yeniden kalıba dökmüşlerdir ya da dökmektedirler; sanat ve edebiyatımız da işte bu süreci dile getirmelidir. Halk kitleleri hatalarında ısrar etmedikleri sürece, biz de onların olumsuz yanları üzerinde durmamalı ve dolayısıyla onlarla alay etmek, hatta daha da kötüsü onlara düşmanca davranmak gibi hatalara kapılmamalıyız. Yazılarımız: onların birleşmelerine, ilerlemelerine, tek bir yürek ve tek bir kafa halinde ileri atılmalarına, geri olanı atıp devrimci olanı geliştirmelerine yardımcı olmalı, asla bunların tersini yapmamalıdır.

Sanat ve edebiyat eserlerimizin kimin için yaratıldığı meselesi; yani okur, dinleyici ve seyirci meselesi. Bu mesele, Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nde ve Kuzey ve Orta Çin'deki Japonya'ya karşı üs bölgelerinde, Guomindang bölgelerinden farklı olduğu gibi, Direnme Savaşı öncesinde Şanghay'dakinden de farklıdır. Şanghay döneminde, devrimci sanat ve edebiyat eserlerinin başlıca okur, dinleyici ve seyircisi esas olarak öğrencilerin, memurların ve tezgâhtarların bir

kesiminden oluşuyordu. Direnme Savaşı'nın patlak vermesinden sonra Guomindang bölgelerindeki okur, dinleyici ve seyirci biraz daha genişledi ama hâlâ esas olarak aynı türde insanlardan oluşuyordu; çünkü bu bölgelerde hükümet, devrimci sanat ve edebiyatın işçilere, köylülere ve askerlere ulaşmasını engellemekle idi. Bizim üs bölgelerimizde ise durum bütünüyle farklıdır. Sanat ve edebiyat eserlerinin buradaki okur, dinleyici ve seyircileri işçiler, köylüler, askerler ve devrimci kadrolardır. Üs bölgelerimizde öğrenciler de vardır, ama bunlar eski tipte öğrencilerden farklıdır; bunlar ya eski kadrolardır ya da geleceğin kadrolarıdır. Her türden kadro, ordudaki savaşçılar, fabrikalardaki işçiler, köylerdeki köylüler, okuma-yazma öğrenir öğrenmez kitap ve gazete okumak; okuma-yazma bilmeyenlerin tercihi ise oyunlar ve operalar seyretmek, resimler ve tablolar görmek, şarkılar söylemek ve müzik dinlemek. İşte sanat ve edebiyat eserlerimizin okurları, dinleyicileri ve seyircileri bunlardır. Yalnızca kadroları ele alalım. Bunların sayıca az olduklarını sanmayın. Guomindang bölgelerinde yayımlanmış herhangi bir kitabın okurlarından çok daha fazladırlar. O bölgelerde bir kitap genellikle bir basısında sadece iki bin hatta üç basısında toplam olarak sadece altı bin adet basılır; üs bölgelerindeki kadrolara gelince, sadece Yenan'da kitap okuyan kadroların sayısı on binin üzerindedir. Üstelik bunların çoğu uzun tecrübelerde sınanmış ve çelikleşmiş devrimcilerdir; ülkenin dört bir yanından gelmişlerdir ve değişik yerlerde çalışmaya gideceklerdir. Bu yüzden, bu kadroların arasında eğitim çalışması yapmak çok önemlidir. Sanat ve edebiyat işçilerimiz bu durumu göz önünde bulundurarak ortaya iyi bir çalışma koymalıdır.

Sanat ve edebiyatımızın okur, dinleyici ve seyircileri, işçilerden, köylülerden, askerlerden ve onların kadrolarından oluştuğuna göre, onları iyi anlamak ve iyi tanımak sorunu çıkmaktadır. Onları iyi anlamak ve iyi tanımak için, Parti ve hükümet örgütleri içindeki, köylerdeki ve fabrikalardaki, Sekizinci Yol Ordusu'ndaki ve Yeni Dördüncü Ordu'daki farklı insanları ve olayları iyi anlamak ve iyi tanımak için çok çalışmak zorunluluğu vardır. Yazarlarımız ve sanatçılarımız sanat ve edebiyat çalışmalarını elbette yapacaklardır; ama onların asıl görevi, halkı iyi anlamak ve iyi tanımadır. Yazarlarımızın ve sanatçılarımızın bu konudaki tavırları şimdiye kadar nasıl olmuştur?

Bence, onların bilgileri ve anlayışları eksiktir ve "yiğitliğini gösterecek yer bulamayan bir kahraman"a benzemektedirler. Bilgi eksikliği ne demektir? Halkı iyi tanımamak demektir. Yazarların ve sanatçıların, ne anlattıkları kişiler hakkında, ne de okurları, dinleyicileri ve seyircileri hakkında doğru dürüst bir bilgileri vardır: hatta onları hiç tanımadıkları söylenebilir. İşçileri, köylüleri, askerleri hiç tanımadıkları gibi, kadroları da iyi tanımıyorlar. Anlayış eksikliği ne demektir? Dili anlamamak, yani, kitlelerin zengin ve canlı diline aşina olmamak demektir. Yazarların ve sanatçıların birçoğu, kitlelerden kopuk oldukları ve hoş bir hayat sürdürdükleri için pek tabii ki halkın diline yabancıdır. Bunun için de, sadece eserlerini yavan bir dille yazmakla kalmıyorlar, aynı zamanda halkın kullandığı deyimlere ters düşen kendi ipe sapa gelmez deyimlerini de uyduruyorlar. Birçok yoldaş "kitlelere seslenen üslup"tan söz etmeye bayılıyor, peki bu gerçekte ne demektir? Yazarlarımızın ve sanatçılarımızın duygu ve düşüncelerinin işçi, köylü ve asker kitlelerinin duygu ve düşünceleriyle kaynaştırılması demektir. Bu kaynaşmayı gerçekleştirebilmek için yazarlar ve edebiyatçılar kitlelerin dilini ciddiyle öğrenmek zorundadırlar. Kitlelerin dilini bile büyük ölçüde anlaşılmaz bulursanız, sanat ve edebiyat alanında yaratıcılıktan nasıl söz edebilirsiniz? "Yiğitliğini gösterecek yer bulamayan bir kahraman" dediğimiz zaman, sizin o yüce gerçekler yığınınıza kitlelerin değer vermemesini kastediyoruz. Siz kitleler önünde ne kadar çok kıdemlilik taslarsanız ve ne kadar çok "kahramanlık" satarsanız, bu saçmalıkları kitlelere yutturmak için ne kadar çok uğraşırsanız, kitlelerin bunları kabul etmesi de o kadar uzak bir olasılık olacaktır. Eğer kitlelerin sizi anlamasını istiyorsanız, eğer kitlelerle bütünleşmek istiyorsanız, uzun ve hatta acılı bir çelikleşme sürecinden geçmeye karar vermek zorundasınız. Burada, kendi tecrübemi, kendi duygularımın nasıl değiştiğini size anlatabilirim. Hayata bir öğrenci olarak atıldım ve okulda öğrenci alışkanlıkları edindim: o zamanlar elle en ufak bir iş görmekten, örneğin sırtlarında ya da ellerinde herhangi bir şey taşımaktan aciz olan öğrenci arkadaşlarımdan önünde kendi eşyalarını taşımaya bile onur kırıcı bir iş olarak görüyordum. O zamanlar dünyadaki temiz insanların sadece aydınlar olduğunu, buna karşılık işçilerle köylülerin aydınlara kıyasla pis olduklarını sanıyordum. Başka bir aydının elbisesini giy-

mekte bir sakınca görmeydim; çünkü o elbisenin temiz olduğuna inanırdım. Oysa bir işçinin ya da köylünün elbisesini giyemezdim; çünkü onun pis olduğunu sanırdım. Ama devrimci olup da işçilerle, köylülerle ve devrimci ordunun askerleriyle birlikte yaşamaya başladıktan sonra, zamanla onları iyice tanıdım, onlar da zamanla beni iyi tanıdılar. İşte burjuva okullarında bana aşılarmış olan burjuva ve küçük burjuva duygularını ancak o zaman kökünden değiştirebildim. Kendilerini yeniden şekillendirmemiş olan aydınların işçilerle ve köylülerle karşılaştırıldığında temiz olmadıklarını, son tahlilde de işçilerle köylülerin en temiz insanlar olduklarını, hatta elleri çamura, ayakları inek pisliğine bulanmış bile olsa onların, aslında burjuva ve küçük burjuva aydınlardan çok daha temiz olduklarını anladım. Duygularda meydana gelen değişiklikten, bir sınıftan öbürüne geçmekten kastedilen budur. Aydın çevrelerden gelen yazarlarımız ve sanatçılarımız eserlerinin kitleler tarafından kabul görmesini istiyorlarsa, duygu ve düşüncelerini geliştirmek ve yeniden şekillendirmek zorundadırlar. Böyle bir değişim, böyle bir yeniden şekillenme olmadan ortaya iyi bir şey koyamaz ve kitlelerce yadırganırlar.

Son mesele, inceleme konusudur; bununla, Marksizm-Leninizmin ve toplumun incelenmesini kastediyorum. Kendini devrimci bir Marksist yazar sayan herkes, özellikle Komünist Partisi üyesi olan herhangi bir yazar, Marksizm-Leninizmi bilmek zorundadır. Ne var ki, bugün Marksizmin temel kavramlarından habersiz olan bazı yoldaşlar var. Örneğin, bilincin varlık tarafından belirlenmesi, duygu ve düşüncelerimizin sınıf mücadelesinin ve milli mücadelenin nesnel gerçekleri tarafından belirlenmesi, temel bir Marksist kavramdır. Oysa yoldaşlarımızdan bazıları bu gerçeği tepetaklak ediyor ve her şeyin "sevgi"den başlaması gerektiğini ileri sürüyorlar. Sevgiye gelince, sınıflı bir toplumda ancak sınıfsal bir sevgi olabilir; ama bu yoldaşlar sınıflarüstü bir sevginin, soyut sevginin ve hatta soyut özgürlüğün, soyut gerçeğin, soyut insan doğasının vb. peşinde koşuyorlar. Bu da onların burjuvaziden derin bir şekilde etkilendiklerini gösteriyor. Bu yoldaşlar kendilerini bu etkilenmeden' bütünüyle kurtarmalı ve alçakgönüllülükle Marksizm-Leninizmi incelemelidirler. Yazarların ve sanatçıların sanat ve edebiyat eserlerini incelemeleri doğrudur, ama Marksizm-Leninizm bilimi, bütün devrimciler tarafından in-

celenmelidir; yazarlar ve sanatçılar bunun dışında kalamazlar. Yazarlar ve sanatçılar, toplumu, yani toplumdaki çeşitli sınıfları, bu sınıfların karşılıklı ilişkilerini ve durumlarını, bu sınıfların maddi ve manevi yapılarını incelemelidirler. Ancak bütün bunları açıkça kavradıktan sonradır ki, içeriği zengin ve yönü doğru bir sanat ve edebiyata kavuşabiliriz. Bugün bu meseleleri sadece bir başlangıç olarak ortaya atıyorum; gerek bunlar, gerekse bunlarla ilgili öteki meseleler üzerinde hepinizin görüşlerinizi belirteceğinizi umarım.

KAPANIŞ KONUŞMASI

23 Mayıs 1942

Yoldaşlar! Forumumuz bu ay içinde üç kere toplandı. Gerçeğe varmak için yaptığımız canlı tartışmalarda Parti üyesi olan ve olmayan pek çok yoldaş söz aldı, meseleleri açıklığa kavuşturdu ve daha somut hale getirdi. Bütün sanat ve edebiyat hareketinin bundan büyük ölçüde yararlanacağına inanıyorum.

Bir sorunu tartışırken iş tanımlardan değil, gerçeklerden başlamalıyız. Eğer önce kitaplardan sanat ve edebiyat tanımları bulup çıkarır, ondan sonra bugünkü sanat ve edebiyat hareketine rehberlik eden ilkeleri saptamak için bu tanımları kullanır ve buralarda bugün ortaya çıkan farklı düşünce ve çatışmalar üzerinde bir yargıya varırsak, yanlış bir yöntem kullanmış oluruz. Biz Marksistiz ve Marksizm bize, bir sorunu ele alırken soyut tanımlardan değil, nesnel olgulardan hareket etmemiz gerektiğini ve bize yol gösteren ilkelerimizi, siyasetlerimizi ve önlemlerimizi bu olguların tahlilinden çıkarmamız gerektiğini öğretir. Sanat ve edebiyat çalışmaları konusundaki şimdiki tartışmamızda da aynı şeyi yapmalıyız.

Bugünkü olgular nelerdir? Bunlar, Çin'in beş yıldır yürüttüğü Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı; dünya çapındaki anti-faşist savaş; Çin'deki büyük toprak ağası sınıfıyla büyük burjuvazinin Direnme Savaşı'ndaki yalpalamaları ve bu iki sınıfın halka karşı uyguladığı amansız baskı siyaseti; 4 Mayıs Hareketinden bu yana sanat ve edebiyat alanında görülen devrimci hareket; bu hareketin son yirmi üç yıl içinde

devrime yaptığı büyük katkılar ve hareketin birçok eksigi: Sekizinci Yol Ordusu'nun ve Yeni Dördüncü Ordu'nun Japonya'ya karşı demokratik üs bölgeleri; çok sayıda yazar ve sanatçının bu ordularla ve bu bölgelerdeki işçi ve köylülerle bütünleşmesi; üs bölgelerindeki yazar ve sanatçılarla Guomindang bölgelerindeki yazar ve sanatçılar arasındaki gerek çevre, gerek görev bakımından farklılık ile Yenan'da ve Japonya'ya karşı öteki üs bölgelerinde sanat ve edebiyat alanında ortaya çıkan tartışmalı konulardır. Somut, inkâr edilmez olgular işte bunlardır. Sorunları bu olguların ışığında ele almalıyız.

Öyleyse sorunun can alıcı noktası nedir? Kanımca sorunun can alıcı noktası, esası olarak kitleler için çalışma ve kitleler için nasıl çalışılacağı sorunudur. Bu iki sorun çözülmediği ya da doğru olarak çözülmediği sürece, yazar ve sanatçılarımız çevrelerine ve görevlerine tam olarak uyamayacaklar ve hem içten hem de dıştan bir sürü güçlüklerle karşı karşıya kalacaklardır. Ben son olarak bu iki sorun üzerinde duracağım ve bunlarla ilgili başka bazı sorunlara da değineceğim.

I

Birinci sorun şudur: Kimin için sanat ve edebiyat?

Bu sorun Marksistler tarafından ve özellikle Lenin tarafından çok önceden çözülmüştü. Lenin daha 1905 yılında sanat ve edebiyatımızın "milyonlarca ve on milyonlarca emekçiye.... hizmet etmesi"¹ gerektiğini önemle belirtiyordu. Japonya'ya karşı üs bölgelerinde sanat ve edebiyat çalışmaları yapan yoldaşlar, bu sorunun çözülmüş ol-

1. Bkz. V. İ. Lenin, «Parti Örgütü ve Parti Edebiyatı». Bu eserde Lenin proleter edebiyatının özelliklerini şöyle açıklar.

Bu, özgür bir edebiyat olacaktır, çünkü onun saflarına daha da yeni güçler getirecek olan şey, açgözlülük ve mevki düşkünlüğü değil, sosyalizmi düşüncesi ve emekçi halka duyulan sevgidir. Özgür bir edebiyat olacaktır, çünkü senirmiş bir hanımefendiye, sefil bir yozlaşma içine düşmüş bıkkın «bir avuç azınlığa» değil, ülkenin gözbebeği, gücü ve geleceği olan milyonlarca ve on milyonlarca emekçi halka hizmet edecektir. Özgür bir edebiyat olacaktır, çünkü insanlığın devrimci düşüncesinin son sözünü sosyalist proletaryanın tecrübesi ve canlı eseriyle zenginleştirilecek, geçmişin tecrübesiyle (bilimsel sosyalizmi, sosyalizmin ilkel ütopyacı biçimlerinden başlayarak gelişmesinin tanımlanması) zamanımızın tecrübesi (işçi yoldaşların şimdiki mücadelesi) arasında kalıcı bir karşılıklı ilişki yaratacaktır. (*Bütün Eserleri*, İng. bas. Moskova, 1962, Cilt X. s. 48-49.)

duğunu ve artık bu konuda başka tartışmaya gerek olmadığını sanabilirler. Ama aslında durum böyle değildir. Yoldaşların birçoğu bu konuda berrak bir çözüme ulaşmış değildirler. Bunun sonucu olarak da, bu yoldaşların sanat ve edebiyat için yol gösterici ilkeler hakkındaki fikirleri, eserleri, eylemleri ve görüşleri kitlelerin ve pratik mücadelenin ihtiyaçlarından kaçınılmaz olarak şu ya da bu ölçüde farklıdır. Kuşkusuz, Komünist Partisi, Sekizinci Yol Ordusu' ve Yeni Dördüncü Ordu ile aynı safta büyük kurtuluş mücadelesine katılmış kültürle uğraşan birçok insan, birçok yazar, sanatçı ve öteki sanat ve edebiyat işçisi arasında bizimle sadece geçici bir süre için beraber bulunan birkaç mevki düşkününü bulunabilir; ama ezici çoğunluk ortak dava uğrunda büyük bir şevkle çalışmaktadır. Bu yoldaşlara dayandığımız için edebiyat, tiyatro, müzik ve güzel sanatlarda büyük başarılar elde ettik. Bu yazarların ve sanatçıların birçoğu çalışmasına Direnme Savaşı'nın patlak vermesinden sonra başladı; birçoğu da savaştan önce devrimci çalışmada bulunmuş, türlü güçlüklerle göğüs germiş, faaliyetleri ve eserleriyle geniş halk kitlelerini etkilemişti. Öyleyse, bu yoldaşlar arasında bile sanat ve edebiyatın kimin için olduğu sorununda berrak bir çözüme ulaşmamış bazı kimseler olduğunu niçin söylüyoruz? Hâlâ devrimci sanat ve edebiyatın halk kitleleri için olmayıp, sömürücüler ve zalimler için olduğunu savunan kimselerin bulunması akla sığar mı?

Kuşkusuz, sömürücüler ve zalimler için yapılan sanat ve edebiyat da vardır. Toprak ağası sınıfı için yapılan sanat ve edebiyat, feodal sanat ve edebiyattır. Çin'in feodal çağında hâkim sınıfın sanat ve edebiyatı böyleydi. Bu sanat ve edebiyatın Çin'de bugün bile oldukça önemli etkisi vardır. Burjuvazi için yapılan sanat ve edebiyat, burjuva sanat ve edebiyatıdır. Lu Sun'un eleştirdiği Liang Şih-çiu² gibi kimseler, sanat ve edebiyatın sınıflarüstü olduğundan söz ederler; ama aslında bu gibiler burjuva sanat ve edebiyatını savunur, proleter sanat ve edebiyatına karşı çıkarlar. Bunlardan başka, emperyalistlerin hiz-

2. Karşıdevrimci Nasyonal Sosyalist Parti'nin bir üyesi olan Liang Şihciu uzun bir süre sanat ve edebiyat alanında gerici Amerikan burjuva fikirlerini yaydı, inatla devrimci karşı çıktı ve devrimci sanat ve edebiyata küfretti.

metinde olan sanat ve edebiyat (örneğin Çu Zocen, Çang Zu-ping³ ve benzerlerinin eserleri) da vardır. Biz buna, hainlerin sanat ve edebiyatı diyoruz. Bize göre, sanat ve edebiyat, yukarda saydığımız grupların herhangi biri için değil, halk içindir. Bugünkü aşamada Çin'in yeni kültürünün, proletarya önderliğindeki halk kitlelerinin anti-emperyalist, anti-feodal kültürü olduğunu söyledik. Bugün, gerçekten kitlelerin olan herhangi bir şey, zorunlu olarak proletarya önderliğinde olmalıdır. Burjuvazinin önderliğinde olan bir şey, asla kitlelerin olamaz. Bu söylediklerimiz elbette yeni kültürün bir parçası olan yeni sanat ve edebiyat için de geçerlidir. Çin'de ve yabancı ülkelerde sanat ve edebiyat alanında eski çağlardan kalan zengin mirasa ve güzel geleneklere sahip çıkmalıyız; ama gene de amacımız, halk kitlelerine hizmet etmek olmalıdır. Biz, geçmişin sanat ve edebiyat biçimlerinden yararlanmayı da reddetmiyoruz; ama bizim elimizde yeniden yoğrulan ve yeni bir öz kazanan bu eski biçimler de halka hizmet eden devrimci bir şey haline gelirler.

Peki öyleyse, halk kitleleri kimlerdir? Halkın en geniş kesimleri, toplam nüfusumuzun yüzde 90'ından fazlasını meydana getiren işçiler, köylüler, askerler ve şehir küçük burjuvazisidir. Dolayısıyla, sanat ve edebiyatımız öncelikle işçiler, yani devrim önderlik eden sınıf içindir. İkinci olarak, köylüler, yani devrimdeki en kalabalık, en sağlam müttefiklerimiz içindir. Üçüncü olarak, silahlı işçi ve köylüler, yani devrimci savaşın temel gücünü oluşturan Sekizinci Yol Ordusu', Yeni Dördüncü Ordu ve öteki silahlı halk birlikleri içindir. Dördüncü olarak da, devrimde müttefiklerimiz olan ve bizimle uzun süreli işbirliği yapabilecek durumda bulunan şehir küçük burjuvazisinin emekçi kitleleri ve küçük burjuva aydınları içindir. Bu dört tür insan, Çin milletin'in ezici çoğunluğunu, halkın en geniş kitlelerini meydana getirir.

Sanat ve edebiyatımız, yukarda saydığımız bu dört tür insan için olmalıdır. Onlara hizmet etmek için küçük burjuvazinin sınıf tavrını değil, proletaryanın sınıf tavrını benimsemeliyiz. Bugün bireyci, küçük burjuva tavrına sıkı sıkıya sarılan yazarlar devrimci işçi, köylü ve asker kitlelerine gerçekten hizmet edemezler. Bu yazarların ilgileri

3. Çu Zocen ve Çang Zu-Ping, Japonların 1937'de Pekin'i ve Şanghay'ı işgal etmelerinden sonra Japon saldırganlarına teslim oldular.

esas olarak bir avuç küçük burjuva aydını üzerinde toplanmıştır. Yoldaşlarımızdan bazılarının "kimin için" sorununu doğru olarak çözememelerinin asıl nedeni budur. Bunu söylerken, teoriyi kastetmiyorum. Sallanımızda hiç kimse, teoride ya da lafta, işçi, köylü ve asker kitlelerini küçük burjuva aydınlarından daha öncemsiz görmüyor. Ben burada pratikten, eylemden söz ediyorum. Acaba bu yoldaşlar, pratikte ve eylemde, küçük burjuva aydınlarını işçilerden, köylülerden ve askerlerden daha önemli görmüyorlar mı? Bence görüyorlar. Birçok yoldaş, küçük burjuva aydınlarını incelemekle ve onların ruh halini tahlil etmekle uğraşüyor; bu yoldaşlar işçi, köylü ve asker kitlelerine yakınlaşmada, kitlelerin pratik mücadelelerine katılmada, kitleleri betimleme ve eğitmede aydınları kendilerine katılmaya sevk edecekleri yerde, çalışmalarını bu aydınları betimleme, onların eksikliklerini haklı gösterme ya da savunma üzerinde yoğunlaştırıyorlar. Küçük burjuvaziden geldikleri ve kendileri de birer aydın oldukları için, birçok yoldaş sadece aydınlar arasından arkadaş seçiyor ve çalışmalarını onları inceleme ve betimleme üzerinde yoğunlaştırıyor. Böyle inceleme ve betimlemeler, ancak proleter tavrından yola çıkılarak yapılırsa doğru olur. Ancak onların yaptığı ya da tam olarak yaptığı bu değildir. Küçük burjuva tavrı takınıyorlar ve birçok sanat ve edebiyat eserinde görülebileceği gibi, ortaya küçük burjuvazinin kendi kendini ifadesi olan eserler çıkarıyorlar. Bu yoldaşlar, küçük burjuva kökenli aydınlara karşı çoğu zaman içten bir yakınlık gösteriyor ve bunu onların kusurlarını hoş görmeye hatta övmeye kadar vardırıyorlar. Buna karşılık, bu yoldaşlar işçi, köylü ve asker kitleleriyle cender olarak bağ kuruyor, onları anlamıyor ve incelemiyor, onlar arasından yakın arkadaşlar edinmiyor ve onları betimlemede başarı göstermiyorlar. Onları anlatırken yaptıkları betimlemelerde, giysiler emekçi halkın giydiği giysileri, ama yüzler küçük burjuva aydınlarının yüzleri oluyor. Bazı durumlarda işçilere, köylülere, askerlere ve onların bağrından çıkan kadrolara yakınlık duyuyorlar; ama onları sevmedikleri zamanlar ve beğenmedikleri durumlar da oluyor. Onların duygularını, tavırlarını ve doğuş halindeki sanat ve edebiyatlarını (duvar gazeteleri, duvar resimleri, halk türküleri, halk masalları vb.) sevmiyorlar. Zaman zaman bunlardan hoşlanıyorlar, ama bu durum bir

yeniliğin, kendi eserlerini süsleyecek bir şeyin, hatta, bazı geri özelliklerin peşinde koştukları zaman söz konusu oluyor. Ama çoğu zaman da bu sanat ve edebiyatı açıkça küçümsüyor, küçük burjuva aydınlarına ve hatta burjuvaziye ait olan şeylere hayranlık duyuyorlar. Bu yoldaşlar bir yarılarıyla hâlâ burjuva aydınlarına bağlıdırlar; daha ince bir deyişle, bu yoldaşların ruhlarının derinliklerinde hâlâ küçük burjuva aydınlarının krallığı hüküm sürmektedir. Demek ki, bu yoldaşlar "kimin için" sorununu henüz çözmemiş ya da açıkça çözmemiş değiller. Bu, sadece Yenan'a yeni gelenler için geçerli değildir; cephede bulunmuş ve üs bölgelerimizde, Sekizinci Yol Ordusu'nda ve Yeni Dördüncü Ordu'da yıllarca çalışmış yoldaşlar arasında bile bu sorunu bütünüyle çözmemiş pek çok kinise vardır. Bunun tam anlamıyla çözülmesi için uzun bir süre, en azından sekiz on yıl gereklidir. Ama ne kadar uzun zaman alırsa alsın bu sorunu çözmeli, hem de tam anlamıyla ve en açık bir şekilde çözmeliyiz. Sanat ve edebiyat işçilerimiz bu görevi yerine getirmeli ve tavırlarını değiştirmelidirler: adım adım işçilerin, köylülerin ve askerlerin safına, proletaryanın safına geçmeli ve bunu onların arasına giderek, pratik mücadelelerin tam ortasına atılarak, Marksizmi ve toplumu inceleyerek yapmalıdırlar. Gerçekten işçilere, köylülere ve askerlere hizmet eden bir sanat ve edebiyata, gerçekten proleter bir sanat ve edebiyata ancak böyle sahip olabiliriz.

Bu "kimin için" sorunu temel bir sorundur, bir ilke sorundur. Geçmişte bazı yoldaşlar arasında ortaya çıkan uyuşmazlıklar, anlaşmazlıklar, zıtlıklar ve ayrılıklar, bu temel ilke sorunu üzerinde değil, ikinci derecede sorunlar üzerinde ve hatta ilkelerle hiçbir ilgisi bulunmayan sorunlar üzerinde olmuştur. Bununla birlikte, bu ilke meselesinde, tartışan iki taraf arasında hemen hemen hiçbir görüş ayrılığı olmamış ve taraflar aşağı yukarı tam bir anlaşma içinde görülmüşlerdir. Her iki taraf da, işçilere, köylülere ve askerlere belli ölçüde tepeden bakma ve kendini kitlelerden koparma eğilimi içersindedir. "Belli ölçüde" diyorum, çünkü genellikle bu yoldaşların işçilere, köylülere ve askerlere tepeden bakmaları ya da kendilerini kitlelerden koparmaları, Guomindang'ın bu kitleler karşısındaki tavrına benzemez. Ama gene de bu eğilim vardır. Bu temel sorun çö-

zülmedikçe, öteki birçok sorunun çözümü de kolay olmayacaktır. Örneğin, sanat ve edebiyat çevrelerinde sekterlik sorununu ele alalım. Gerçi bu da bir ilke meselesidir: ama sekterlik ancak "İşçiler ve köylüler için!" "Sekizinci Yol Ordusu' ve Yeni Dördüncü Ordu için!" ve "Kitlelerin içine gidelim!" gibi sloganların atılmasıyla ve bunların sıkı sıkıya uygulanmasıyla ortadan kaldırılabilir. Yoksa sekterlik sorunu hiçbir zaman çözülemez. Lu Sun bir zamanlar şöyle demişti:

Ortak bir hedef, birleşik cephenin ön koşuludur. ...

Cephemizin bir birleşik cephe olmayışı, hedeflerimizi birleştiremediğimizi ve bazı kimselerin sadece küçük gruplar için ve hatta sadece kendileri için çalıştıklarını gösterir. Eğer hepimiz işçi ve köylü kitlelerine hizmet etmeyi hedef alırsak, cephemiz kuşkusuz bir birleşik cephe olacaktır.⁴

O zamanlar Şanghay'da bu sorun vardı: şimdi bu mesele Çünking'de de vardır. Bu gibi yerlerde sorunu tam anlamıyla çözmek çok güçtür: çünkü yöneticiler devrimci yazar ve sanatçılara baskı yapmakta ve onlara işçi, köylü ve asker kitlelerinin arasına gitme özgürlüğünü tanınamaktadırlar. Bizde ise durum bütünüyle farklıdır. Biz, devrimci yazar ve sanatçılara kitlelerin içine gitmeleri ve gerçekten devrimci bir sanat ve edebiyat yaratmaları için tam bir özgürlük tanıyarak onları işçiler, köylüler ve askerlerle yakın bağlar kurma yolunda etkin olmaları için teşvik ediyoruz. Dolayısıyla, burada bizim aramızda sorunun çözümüne yaklaşıyor. Ama soruna yaklaşmak, tam ve eksiksiz çözüme ulaşmak anlamına gelmez. Daha önce de söylediğimiz gibi, sorunun tam ve eksiksiz çözümüne ulaşmak için Marksizmi ve toplumu incelemeliyiz. Marksizm derken, kitlelerin hayatında ve mücadelesinde etkili bir rol oynayan, yaşayan Marksizmi kastediyoruz. Lafı Marksizmi değil. Lafı Marksizm gerçek hayattaki Marksizme dönüştürüldüğünde, sekterlik diye bir şey kalmaz. O zaman sadece sekterlik sorunu değil, daha başka birçok sorun da çözülür.

4. Lu Sun, «Sol Kanat Yazarları Birliği Konusundaki Görüşlerim» *İki Yürek Bittin Eserleri* Çin bas., cilt IV.

Sanat ve edebiyatın kime hizmet edeceği sorununu çözdükten sonra, onu izleyen soruna, yani sanat ve edebiyatın nasıl hizmet edeceği sorununa geliyoruz. Bazı yoldaşlarımızın dediği gibi, kendimizi, sanat ve edebiyatın düzeyini yükseltmeye mi, yoksa onu yaygınlaştırmaya mı adanıyoruz?

Eskiden bazı yoldaşlar sanat ve edebiyatın yaygınlaştırılmasını belli ölçüde, hatta ciddi ölçüde küçümsüyor ve göz ardı ediyor. Sanat ve edebiyatın düzeyinin yükseltilmesine ise aşırı derecede ağırlık veriyorlardı. Düzeyin yükseltilmesine ağırlık verilmalıdır, ama sadece bunu yapmak, tek yanlı ve aşırı bir şekilde yapmak yanlış olur. Daha önce ele aldığım "kimin için" sorununu herak bir şekilde kavrayamadıklarından, sözünü ettikleri "düzeyi yükseltmek" ve "yaygınlaştırmak" kavramları için ellerinde hiçbir doğru kistas yok. Bu yüzden de bu ikisi arasındaki doğru ilişkiyi göremiyorlar.

Sanat ve edebiyatımız esas olarak işçiler, köylüler ve askerler için olduğuna göre, "yaygınlaştırma" işçiler, köylüler ve askerler arasında yaygınlaştırmak demektir: "düzeyi yükseltme" ise, onların bugünkü düzeyinden yola çıkarak ilerlemek demektir. Onların arasında neyi yaygınlaştırmalıyız? Feodal toprak ağası sınıfının ihtiyacını duyduğu ve kolayca benimseyebileceği şeyleri mi? Burjuvazinin ihtiyacını duyduğu ve kolayca benimseyebileceği şeyleri mi? Küçük burjuva aydınlarının ihtiyacını duydukları ve kolayca benimseyebilecekleri şeyleri mi? Hayır, hiçbirini! Yalnızca işçilerin, köylülerin ve askerlerin ihtiyacını duydukları ve kolayca benimseyebilecekleri şeyleri yaygınlaştırmalıyız. Bunun için, işçileri, köylüleri ve askerleri eğitme görevinden önce, onlardan öğrenme görevi gelir. Bu, düzeyin yükseltilmesi için daha da doğrudur. Bir şeyi yükseltmek için, bir temel olması gerekir. Diyelim, su dolu bir kova var: bu kova yerden kaldırılmayacak da nereden kaldırılacak? Havadan mı? Peki öyleyse, sanat ve edebiyat hangi temel üzerinde yükseltilecek? Feodal sınıfların temeli üzerinde mi? Burjuvazinin temeli üzerinde mi? Hayır, hiçbirini üzerinde değil, yalnızca işçi, köylü ve asker kitlelerinin temeli üzerinde. Bu, işçileri, köylüleri ve askerleri feodal sınıfların, bur-

juvazinin ya da küçük burjuva aydınlarının "katına" yükselmek anlamına da gelmez. Bunun anlamı, sanat ve edebiyatın düzeyini doğrudan doğruya işçilerin, köylülerin ve askerlerin ilerlediği yönde, proletaryanın ilerlediği yönde yükseltmektir. İşçilerden, köylülerden ve askerlerden öğrenme görevi burada yeniden karşımıza çıkıyor. Ancak işçiler, köylüler ve askerlerden hareket ederek, sanat ve edebiyatın yaygınlaştırılması ve düzeyinin yükseltilmesi hakkında doğru bir anlayışa sahip olabilir ve bu ikisi arasındaki doğru ilişkiyi görebiliriz.

Son tahlilde, bütün sanat ve edebiyatın kaynağı nedir? İdeolojik biçimler olarak sanat ve edebiyat eserleri, belli bir toplumun hayatının insan kafasındaki yansımasının ürünleridir. Devrimci sanat ve edebiyat, halkın hayatının, devrimci yazar ve sanatçıların kafalarındaki yansımasının ürünleridir. Halkın hayatı sanat ve edebiyat için her zaman bir hammadde kaynağıdır: işlenmemiş, kaba, ama en can alıcı, en zengin ve en temel bir hammadde kaynağı. Tüm sanat ve edebiyat onun yanında sönük kalır. Bu malzeme sanat ve edebiyata hitmez, tükenmez bir kaynak olur, onun biricik kaynağını meydana getirir. Tek kaynak budur, başka bir kaynak olamaz. Bazıları şunu sorabilir: Kitaplar da, eski çağların ve yabancı ülkelerin sanat ve edebiyatı da birer kaynak değil midir? Aslında, geçmişin sanat ve edebiyat eserleri bir kaynak değil, bir ırmaktır. Bunlar, atalarımız ve yabancılar tarafından kendi çağlarında ve yaşadıkları yerdeki halkın hayatında buldukları sanat ve edebiyat hammaddesinden yaratılmışlardır. Biz, sanat ve edebiyat mirasımızda iyi olan her şeyi devralmalı, yararlı olan her şeyi eleştirici bir şekilde özümlemeli ve kendi çağımızda ve halkın hayatındaki sanat ve edebiyat hammaddesinden eserler yaratırken, bu mirası örnek olarak kullanmalıyız. Böyle örneklere sahip olmak ya da olmamak çok şeyi değiştirir: hamlıkla işlenmişlik, kabalıkla incelik, alçak bir düzeyle yüksek bir düzey ve hızlı çalışmayla yavaş çalışma arasındaki farklılığı doğurur. Demek ki, feodal ya da burjuva sınıfların eserleri olsalar bile, eskilerin ve yabancıların mirasını asla bir kenara atmamalı ve ondan öğrenmeyi reddetmemeliyiz. Ancak, bu mirası devralmak ve örnek olarak kullanmak, hiçbir zaman kendi yaratıcı çalışmamızın yerini almamalıdır: hiçbir şey onun yerini tutamaz. Eskileri ve yabancıları hiç eleştirisiz aktarmak ya da kopya etmek, sanat

ve edebiyatta en kısır ve en zararlı dogmatizmdir. Çin'in devrimci yazar ve sanatçıları, geleceğin yazar ve sanatçıları kitlelerin arasına gitmelidirler; her çeşit insanı, bütün sınıfları, bütün kitleleri, hayatın ve mücadelenin bütün canlı görünümelerini, sanat ve edebiyatın bütün hammaddesini gözlemlemek, denemek, incelemek ve tahlil etmek için uzun bir süre kararlılıkla ve içtenlikle işçi, köylü ve asker kitlelerinin arasına gitmeli, mücadelenin ateşine atılmalı, biricik kaynağa, en geniş ve en zengin kaynağa gitmelidirler. Ancak o zaman yaratıcı çalışmaya geçebilirler. Yoksa üzerinde çalışacak hiçbir şey bulamazsınız ve Lu Sun'un vasiyetinde oğlunu ciddiyetle uyararak asla benzememesini istediği sahte bir yazar ya da sanatçıdan başka bir şey olamazsınız.⁵

İnsanın toplumsal hayatı sanat ve edebiyatın tek kaynağı olduğu halde, içerik bakımından sanat ve edebiyatla karşılaştırılmayacak ölçüde canlı ve zengin olduğu halde, insanlar sadece hayatla yetinmezler, sanat ve edebiyat da isterler. Neden? Çünkü her ikisi de güzel olmakla birlikte, sanat ve edebiyat eserlerinde yansıdığı biçimiyle hayat, daha yüksek bir düzeyde, daha derin, daha yoğun, daha tipik, ideale daha yakın ve dolayısıyla da gerçek günlük hayattan daha evrensel olabilir ve olmalıdır da. Devrimci sanat ve edebiyat, gerçek hayattan çıkarılmış kişiler yaratmalı ve kitlelerin tarihi ilerlemesine yardımcı olmalıdır. Sözgelimi, bir yanda açlığın, soğğun ve zulmün getirdiği acılar; öte yanda insanın insan tarafından sömürülmesi ve ezilmesi vardır. Bu gerçekler her yerde vardır ve insanlar bunlara olağan bir şey gözüyle bakarlar. Oysa yazar ve sanatçılar böyle günlük olayları yoğunlaştırırlar, bu olayların bağrındaki çelişmeleri ve mücadeleleri örnekleştirir ve kitleleri uyandıran, coşkuyla tutuşturan ve onları çevrelerini değiştirmek üzere birleşmeye ve mücadeleye yönelten eserler yaratırlar. Böyle bir sanat ve edebiyat olmadan, bu görev gerçekleştirilemez: en azından, etkili ve hızlı bir şekilde gerçekleştirilemez.

Sanat ve edebiyat eserlerini yaygınlaştırmaktan ve düzeylerini yükseltmekten ne kastediliyor? Bu iki görev arasındaki ilişki nedir?

5. Bkz. Lu Sun'un «Ek Söz»deki «Ölüm» adlı yazısı, İşgal Altındaki Bir Bölgede Tavanarasında Yazılmış Son Makaleler Derlemesi, *Bütün Eserleri*, Çin bas. cilt VI.

Yaygınlık kazanan eserler daha basit ve daha açıktırlar; bu yüzden de günümüzün geniş halk kitleleri tarafından daha kolay benimsenirler. Daha yüksek nitelikteki eserler daha ince olduklarından daha güç yaratılırlar ve günümüzde genellikle kitleler arasında o kadar kolay ve hızlı bir şekilde yaygınlık kazanmazlar. İşçilerin, köylülerin ve askerlerin önündeki sorun şudur: Şu sırada düşmanla zorlu ve kanlı bir mücadele içindedirler, ama uzun yıllar feodal ve burjuva sınıfların tahakkümü altında kaldıklarından cahil ve eğitimsizdirler. Bu yüzden de, mücadele azimlerini ve zafere olan inançlarını yükseltmek, birliklerini güçlendirmek ve düşmana karşı tek bir yürek ve tek bir kafa halinde savaşmak için büyük bir coşkuyla aydınlanmayı ve eğitilmeyi istemekte, acil ihtiyaçlarına cevap veren ve anlaşılması kolay olan sanat ve edebiyat eserleri beklemektedirler. Onların gerçek ihtiyaçları, "sırmalı kaftanlar" değil, "sıcak tutan kalın kaputlar"dır. Dolayısıyla, bugünkü koşullarda yaygınlaştırma görevi daha ağır basmaktadır. Yaygınlaştırmayı küçümsemek ya da göz ardı etmek yanlıştır.

Bununla birlikte, yaygınlaştırma ile düzeyi yükseltme arasına kesin bir çizgi çekilemez. Daha yüksek nitelikteki eserlerin yaygınlaştırılması mümkün olduğu gibi, aynı zamanda geniş kitlelerin kültür düzeyi de durmadan yükselmektedir. Eğer yaygınlaştırma hep aynı düzeyde kalsa, habire aynı şeyler yazılıp çizilse, hep aynı "Küçük Sığırtaç" masalı⁶ ve aynı okuma kitabının "adam, el, ağız, bıçak, inek, keçi" bölümleri⁷ tekrarlınsa, eğitenlerle eğitilenlerin oranı hep aynı kalmaz mı? Böyle bir yaygınlaştırmamanın ne anlamı olabilir? Halk, sanat ve edebiyatın önce yaygınlaştırılmasını, daha sonra da düzeyin yükseltilmesini istiyor. Her geçen ay, her geçen yıl daha yüksek bir düzey istiyor. Burada, yaygınlaştırma, halk için yaygınlaştırma; düzeyi yükseltme de, halk için düzeyi yükseltme demektir. Ve bu düzey yükseltme, havada ya da kapalı kapılar ardında değil, yaygınlaştırma temelinde olur. Düzeyin yükseltilmesi, hem yaygınlaştırma ta-

6. «Küçük Sığırtaç» ünlü bir Çin halk operetidir. Bu operette iki kişi rol alır: bir sığırtaçla bir köylü kız soru-cevap şeklinde karşılıklı şarkı söylerler. Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın ilk günlerinde Japonya'ya karşı propaganda yapmak için bu biçim, yeni sözlerle kullanıldı ve bir süre halk tarafından çok tutuldu.

7. Bu altı kelimedeki Çin karakterleri basit bir şekilde, sadece birkaç fırça darbesiyle yazılırdı ve genellikle eski okuma kitaplarının başlangıç bölümlerinde öğretilirdi.

rafindan belirlenir, hem de ona yol gösterir. Çin'de bir bütün olarak devrim ve devrimci kültür eşit olmayan bir gelişme ve adım adım bir yayılma göstermektedir. Bazı yerlerde yaygınlaştırmaya ve sonra da onun temeli üzerinde düzeyin yükseltilmesi gerçekleştirilmiş olduğu halde, bazı yerlerde yaygınlaştırmaya henüz başlanmamıştır bile. Dolayısıyla, o yerlerde düzeyin yükseltilmesine yol açan yaygınlaştırmaya çalışmasından edinilen olumlu deneyimler, önceki yerlere uygulanabilir ve oralandaki yaygınlaştırmaya ve düzeyin yükseltilmesine yol göstermeye hizmet ederek, birçok sapma ve yanlış önleyebilir. Uluslararası planda, yabancı ülkelerin olumlu deneyimleri ve özellikle Sovyet deneyimi de bize yol göstermeye hizmet edebilir. Demek ki bizde, düzeyin yükseltilmesi yaygınlaştırmaya dayanır, yaygınlaştırmaya ise düzeyin yükseltilmesi rehberlik eder. İşte bu yüzden, sözünü ettiğimiz yaygınlaştırmaya çalışması, düzeyin yükseltilmesini engellemek şöyle dursun, şu sırada sınırlı ölçüde yürüttüğümüz düzeyi yükseltme çalışmasının temelini oluşturur ve ileride düzeyi çok daha geniş ölçüde yükseltmemiz için gerekli koşulları hazırlar.

Kitlelerin ihtiyaçlarına doğrudan doğruya cevap veren bir düzey yükseltme olduğu gibi, bir de kitlelerin ihtiyaçlarına dolaylı olarak cevap veren, yani kadroların ihtiyacını duyduğu bir düzey yükseltme vardır. Kadrolar kitlelerin ileri unsurlarıdır ve genellikle kitlelerden daha fazla eğitim görmüşlerdir. Bu yüzden, daha yüksek düzeyde bir sanat ve edebiyat, kadrolar için kesinlikle gereklidir. Bunu göz ardı etmek yanlış olur. Kadrolar için yapılan her şey aynı zamanda kitleler içindir. Çünkü kitleleri ancak kadrolar aracılığıyla eğitebilir ve onlara ancak kadrolar aracılığıyla rehberlik edebiliriz. Bu hedeften saparsak, kadrolara verdiklerimiz onların kitleleri eğitmelerine ve kitlelere rehberlik etmelerine yardımcı olmazsa, düzeyi yükseltme çalışmamızda oku hedefine göndermemiş ve halk kitlelerine hizmet etme temel ilkesinden ayrılmış oluruz.

Özetlersek: Halkın hayatında bulunan hammaddeler, devrimci yazar ve sanatçıların yaratıcı çalışmasıyla, halk kitlelerine hizmet eden sanat ve edebiyatın ideolojik biçimini alır. Buna, basit sanat ve edebiyatın temeli üzerinde geliştirilen ve kitlelerin düzeyi yükseltilen kesimleri ya da daha doğrusu kitleler arasındaki kadrolar tarafından ih-

tiyaç duyulan daha ileri sanat ve edebiyat da dahildir. Gene buna, daha ileri sanat ve edebiyatın yol gösterdiği ve günümüzde öncelikle kitlelerin büyük çoğunluğunun ihtiyaç duyduğu basit sanat ve edebiyat da dahildir. Basit olsun daha ileri olsun, bütün sanat ve edebiyatımız halk kitleleri ve öncelikle de işçiler, köylüler ve askerler içindir; işçiler, köylüler ve askerler için yaratılmaktadır ve onların yararlanması içindir.

Düzeyin yükseltilmesi ile yaygınlaştırma arasındaki ilişki sorununu çözdüğümüze göre, şimdi uzmanlar ile yaygınlaştırıcılar arasındaki ilişkiyi de çözebiliriz. Uzmanlarımız sadece kadroların değil, gerçekte esas olarak kitlelerin hizmetindedir. Edebiyat alanındaki uzmanlarımız, kitlelerin duvar gazetelerini ve orduda ve köylerde yazılan röportajları; tiyatro alanındaki uzmanlarımız, ordudaki ve köylerdeki küçük gezginci toplulukları; müzik alanındaki uzmanlarımız, kitlelerin türkülerini; güzel sanatlar alanındaki uzmanlarımız, kitlelerin güzel sanatlarını dikkatle incelemelidirler. Bütün bu yoldaşlar, sanat ve edebiyatı kitleler arasında yaygınlaştırma çalışmasında bulunan yoldaşlarla sıkı bağlar kurmalıdırlar. Bir yandan, yaygınlaştırma çalışmasında bulunanlara yardım etmeli ve yol göstermeli; öte yandan, bu yoldaşlardan öğrenmeli ve onlar aracılığıyla kitlelerden beslenerek kendilerini yenilemeli ve zenginleştirmelidirler. Uzmanlıklarının, kitlelerden ve gerçeklerden kopuk, özden ve hayattan yoksun (fildişi kuleleri) haline gelmesini ancak böyle önleyebilirler. Uzmanlara önem vermeliyiz, çünkü onlar davamız için çok değerlidirler. Ama kitlelerle sıkı bağlar kurmaksızın kitlelerin duygu ve düşüncelerini dile getirmeksizin, kitlelere bağlı bir sözcüleri olarak hizmet etmeksizin, hiçbir devrimci yazar ve sanatçının ortaya anlamlı bir eser koyamayacağını da onlara anlatmalıyız. Yazar ya da sanatçı ancak kitlelerin sözcülüğünü yaparak onları eğitebilir ve ancak kitlelerin öğrencisi olarak onların öğretmeni olabilir. Kendini onların efendisi ve "bayağı sınıflar"ı aşağılayan bir soylu gibi görürse ne kadar yetenekli olursa olsun, kitlelerce beğenilmez ve kalıcı bir eser yaratamaz.

Bizim bu tutumumuz, faydacı bir tutum mudur? Materyalistler genel anlamda faydacılığa değil, feodal, burjuva ve küçük burjuva sınıfların faydacılığına karşı çıkarlar. Materyalistler, faydacılığa lafta

saldırıp fiiliyatta en bencil ve en dar görüşlü faydacılığa sarılan iki-yüzlülere karşı çıkarlar. Yeryüzünde hiçbir "izm" faydacılığın dışında tutulamaz. Sınıflı toplumda ancak şu ya da bu sınıfın faydacılığından söz edilebilir. Biz proleter devrimci faydacıyız ve nüfusun yüzde 90'ından fazlasını meydana getiren en geniş kitlelerin bugünkü ve gelecekteki çıkar birliğinden hareket ederiz. Dolayısıyla biz, sadece kısmi ve anlık hedeflerle ilgilenen dar görüşlü faydacılar değil, en geniş ve en uzun menzilli hedeflere yönelen devrimci faydacıyız. Örneğin, kendi yararımıza ya da dar bir kiliğin yararına aykırı düştüğü için kitleleri faydacı olmakla suçlar ve kitleler arasında, sadece küçük bir azınlığı memnun eden, ama çoğunluk için yararsız, hatta zararlı olan bir eseri piyasaya sürer ve överseniz, sadece kitleleri hor görmekle kalmaz, aynı zamanda kendi bilmezliğinizi de açığa vurmuş olursunuz. Bir şey ancak halk kitlelerine gerçek bir yarar sağlıyorsa iyidir. Eseriniz "Baharda Kar" kadar güzel olabilir, ama bu eser o sırada sadece küçük bir azınlığın ihtiyacını karşılıyor, kitleler ise hâlâ "Yoksul Köylünün Türküsü"nü⁸ söylüyorsa, kitlelerin düzeyini yükseltmeye çalışacağımız yerde onları azarlamakla hiçbir yere varamazsınız. Şimdi mesele, "Baharda Kar" ile "Yoksul Köylünün Türküsü" arasında, düzeyin yükseltilmesi ile yaygınlaştırma arasında bir birlik sağlama meselesidir. Böyle bir birlik sağlanmadan, bir uzmanın en yüksek sanatı bile en dar anlamda faydacı olmaktan kurtulamaz. Bu sanata "saf ve yüce" diyebilirsiniz, ama bu sadece sizin bir yakıştırmanız olmaktan öteye gidemez ve kitleler tarafından benimsenmez.

İşçilere, köylülere ve askerlere hizmet etme ve onlara nasıl hizmet edeceğimiz temel siyasetinin sorunlarına çözdüğümüz zaman, hayatın aydınlık ya da karanlık yanlarını anlatma sorununu ve birlik sorununu da çözmüş oluruz. Temel siyasette anlaşıyorsak, sanat ve edebiyat alanındaki ve bütün sanat, edebiyat çalışmalarımızdaki işçilerimiz, okullarımız, yayınlarımız ve örgütlerimiz buna uymalıdır. Bu siyasetten

8. «Baharda Kar» ve «Yoksul Köylünün Türküsü», İ.Ö. 3. yüzyılda Çu krallığı zamanındaki şarkılardı. Birincisinin müziği, ikincisinden daha yüksek düzeydeydi. Prens Çao Ming'in *Diizyatı* ve *Şiir Antolojisi*'ndeki «Sung Yun'un Çu Kralına Cevabı» adlı hikâyede Çu başkentinde bir kimse «Baharda Kar» şarkısını söylediği zaman, bu şarkıya sadece birkaç düzine insan katılıyordu. «Yoksul Köylünün Türküsü» söylendiğinde ise katılan binlerce kişi oluyordu.

ayrılmak yanlıştır. bu siyasetten ayrılan her tutum hemen düzeltilmelidir.

III

Sanat ve edebiyatımız halk kitleleri için olduğuna göre, şimdi. Parti içi ilişkilerdeki bir sorunu, yani Partinin sanat ve edebiyat alanındaki çalışması ile Partinin bir bütün olarak çalışması arasındaki ilişkiyi ve bunun yanı sıra Partinin dış ilişkilerindeki bir sorunu, yani Partinin sanat ve edebiyat alanındaki çalışması ile Partili olmayanların bu alandaki çalışması arasındaki ilişkiyi, sanat ve edebiyat çevrelerinin birleşik cephesi sorununu tartışmaya başlayabiliriz.

İlk sorunu ele alalım. Bugün dünyada her kültür, her sanat ve edebiyat belli bir sınıfa aittir ve belli bir siyasal çizginin hizmetindedir. Aslında sanat için sanat, sınıflarüstü sanat, siyasetten uzak ya da bağımsız sanat diye bir şey yoktur. Proleter sanat ve edebiyat, proleter devrimci davanın bütünüdür ayrılmaz bir parçasıdır, Lenin'in dediği gibi, bütün devrim makinesinin dişlileri ve çarklarıdır.⁹ Bu yüzden, Partinin sanat ve edebiyat alanındaki çalışması, Partinin bir bütün olarak devrimci çalışmasında kesin ve belli bir yer tutar ve Partinin belli bir devrimci dönem için saptadığı devrimci görevlere tabidir. Buna karşı çıkmak, kaçınılmaz olarak, ikiciliğe (düalizm) ya da çoğulculuğa (plüralizm) götürür ve özünde, Troçki'de olduğu gibi "siyaset Marksist, sanat burjuvadır" anlayışına varır. Biz, sanat ve edebiyatın önemini ne abartmaktan, ne de küçümsemekten yanayız. Sanat ve edebiyat siyasete tabidir, ama bununla birlikte onun da siyaset üzerinde derin bir etkisi vardır. Devrimci sanat ve edebiyat, bütün devrimci davanın bir parçasıdır, onun çarkları ve dişlileridir; gerçi daha önemli bazı parçalara göre daha az önemli ve daha az acil olabilir ve tali bir yer tutabilir ama gene de bütün makinenin vazgeçilmez çarkları, dişlileri ve bütün devrim davasının vazgeçilmez bir parçasıdır. Eğer en

9. Bkz. V. I. Lenin, «Parti Örgütü ve Parti Edebiyatı»: «Edebiyat, proletaryanın ortak davasının bir parçası ve bütün işçi sınıfının siyasi bakımdan bilinçli öncüsünün hareket geçirdiği tek bir büyük Sosyal Demokrat makinenin 'çarkları ve dişleri' haline gelmelidir. (*Bütün Eserleri*, İng. bas. Moskova 1962, cilt X, s. 45.)

geniş ve en basit anlamda bile bir sanat ve edebiyatımız olmasaydı, devrimci hareketi sürdüremez ve zafer kazanamazdık. Bunu kavramamak yanlıştır. Ayrıca, sanat ve edebiyat siyasete tabidir dediğimiz zaman, birkaç sözüm ona devlet adamının siyasetini değil, sınıf siyasetini, kitlelerin siyasetini kastediyoruz. İster devrimci ister karşı-devrimci olsun, siyaset birkaç bireyin faaliyeti değil, bir sınıfın başka bir sınıfa karşı mücadelesidir. İdeoloji ve sanat cephelerindeki devrimci mücadele, siyasal mücadeleye tabi olmalıdır, çünkü sınıf ve kitlelerin ihtiyaçları ancak siyaset yoluyla yoğun bir şekilde ifade edilebilir. Devrimci devlet adamları, devrimci siyasetin bilimini ve sanatını bilen siyasal uzmanlar aslında sadece milyonlarca ve milyonlarca devlet adamının, yani kitlelerin önderleridirler. Görevleri, bu devlet adamları kitlelerinin fikirlerini toparlamak, onları elemek, ayıklamak ve sonra da onları benimseyecek ve uygulayacak olan kitlelere geri götürmektir. Bu yüzden devrimci devlet adamları, kapalı kapılar ardında çalışan ve erdemliliği tekellerinde tuttuklarını sanan aristokrat "devlet adamları" değildirler. Proleter devlet adamları ile yoz burjuva devlet adamları arasındaki ilke farklılığı işte buradadır. Bizim sanat ve edebiyat eserlerimizin siyasal niteliği ile gerçeğe uygunluğu arasında tam bir birlik işte bu yüzden mümkündür. Bunu kavramamak ve proletaryanın siyasetini ve devlet adamlarını küçümsemek yanlış olur.

Şimdi de, sanat ve edebiyat dünyasındaki birleşik cephe sorununu ele alalım. Sanat ve edebiyat siyasete tabi olduğuna ve Çin'in bugünkü siyasetinin temel meselesi Japonya'ya karşı direnme olduğuna göre, bir kere, Partili yazar ve sanatçılarımız Japonya'ya karşı direnme meselesinde Partili olmayan bütün yazar ve sanatçılarla (Parti sempatanları ve küçük burjuva yazar ve sanatçılardan tutun, burjuva toprak ağası sınıflarının Japonya'ya karşı direnmeden yana olan bütün yazar ve sanatçılarına kadar herkesle) birleşmelidirler. İkinci olarak, onlarla demokrasi meselesinde birleşmeliyiz. Japonya'ya karşı olan yazar ve sanatçıların bir kesimi bu konuda bizimle aynı görüşte değildir, bu yüzden birliğimizin sınırları ister istemez biraz daha dar olacaktır. Üçüncü olarak, onlarla, sanat ve edebiyat dünyasına ilişkin meselelerde, sanat ve edebiyatta yöntem ve üslup meselelerinde de birleşmeliyiz. Burada da, biz sosyalist gerçekçilikten yana ol-

duğumuzdan ve bazıları buna katılmadığından, birliğimizin sınırları daha da daralacaktır. Bir meselede birlik olurken, başka bir meselede hem mücadele, hem eleştiri olacaktır. Bu meseleler hem birbirinden ayrı, hem de birbirine bağlıdır. Dolayısıyla, Japonya'ya karşı direnme gibi en birlik olduğumuz meselede bile hem mücadele, hem eleştiri vardır. Bir birleşik cephede "hep birlik, mücadele yok" ve "hep mücadele, birlik yok" siyasetlerinin her ikisi de yanlıştır. Eskiden bazı yoldaşlar arasında bu sağ teslimiyetçilik ve kuyrukçuluk ya da "sol" kapalı-kapıcılık ve sektecilik hataları vardı. Bu, siyaset için olduğu kadar sanat ve edebiyat için de geçerlidir.

Küçük burjuva yazar ve sanatçılar, Çin'de sanat ve edebiyat çevrelerindeki birleşik cephenin önemli bir gücünü oluştururlar. Gerçi düşünce ve eserlerinde birçok eksiklik vardır, ama nisbeten devrime yatkındırlar ve emekçi halka yakındırlar. Bu yüzden, eksikliklerini yenmelerine yardımcı olmak ve onları emekçi halkın hizmetindeki cepheye kazanmak, özellikle önem taşıyan bir görevdir.

IV

Sanat ve edebiyat eleştirisi, sanat ve edebiyat dünyasında başlıca mücadele yöntemlerinden biridir. Sanat ve edebiyat eleştirisi geliştirilmelidir. Yoldaşlarımızın haklı olarak belirttikleri gibi, geçmişteki çalışmalarımız bu bakımdan oldukça yetersiz kalmıştır. Sanat ve edebiyat eleştirisi, önemli ölçüde özel incelemeyi gerektiren karmaşık bir meseledir. Burada sadece, temel mesele olan eleştiride kullanılacak ölçütler üzerinde duracağım. Ayrıca, bazı yoldaşların getirdiği birkaç özel sorun ve bazı yanlış görüşler konusunda da kısaca fikrimi belirteceğim.

Sanat ve edebiyat eleştirisinde iki ölçüt vardır: Siyaset ve sanat. Siyaset kıstasına göre, birliğe ve Japonya'ya karşı direnmeye yardımcı olan ve kitlelerde tek bir yürek ve tek bir kafa haline gelme isteği uyandıran, gerilemeye karşı çıkan ve ilerlemeyi hızlandıran her şey iyidir. Öte yandan, birliğe ve Japonya'ya karşı direnmeye zarar veren, kitleler arasında bölünmeyi ve sürtüşmeyi körükleyen ve ilerlemeye

karşı çıkıp halkı gerileten her şey kötüdür. İyiyi kötüden nasıl ayırabiliriz? Amaçla mı (öznel niyetle), yoksa sonuçla mı (sosyal pratikle) İdealistler amaçlara ağırlık verir, sonuçları göz ardı ederler; mekanik materyalistler ise sonuçlara ağırlık verir, amaçları göz ardı ederler. Buna karşılık biz diyalektik materyalistler, amaç ile sonuç arasındaki birliğe ağırlık veririz. Kitlelere hizmet etme amacıyla, onların onayının kazanılması sonucu, birbirine ayrılmaz biçimde bağlıdır; bu ikisi birleştirilmelidir. Bireye ya da küçük bir kliğe hizmet etme amacı, iyi bir şey değildir. Ama kitlelerin onayını kazanma ve onlara yararlı olma sonucunu doğurmayan kitlelere hizmet etme amacı da iyi bir şey değildir. Bir yazarın ya da sanatçının öznel niyetinin, yani amacının doğru ve iyi olup olmadığını incelerken, onun söylediği sözlerle değil, hareketlerinin (esas olarak eserlerinin) toplumdaki kitleler üzerinde yarattığı etkiye bakarız. Öznel niyetli ya da amacı değerlendirmenin ölçütü, sosyal pratik ve onun sonucudur. Biz sanat ve edebiyat eleştirimizde hiç sektirlik istemiyoruz: Japonya'ya karşı direnmede birlik genel ilkesi gerçeğince, çeşitli siyasal görüşleri yansıtan sanat ve edebiyat eserlerini hoşgörüyü karşılamalıyız. Ama aynı zamanda, eleştirilerimizde ilkelere sıkı sıkıya bağlı kalmalı ve ülkeye, bilime, kitlelere ve Komünist Partisine karşı çıkan bütün sanat ve edebiyat eserlerini sert bir şekilde eleştirmeli ve reddetmeliyiz. Çünkü bu sözüm ona sanat ve edebiyat eserleri, Japonya'ya karşı direnmede birliği baltalama amacıyla hareket eder ve birliği baltalayan sonuçlar yaratır. Sanat ölçütüne göre ise, sanat değeri yüksek olan bütün eserler iyidir ya da nisbeten iyidir; buna karşılık, sanat değeri düşük eserler kötüdür ya da nisbeten kötüdür. Elbette burada da, bu eserlerin toplum üzerindeki etkileri göz önüne alınmalıdır. Kendi eserini güzel bulmayan hemen hiçbir yazar ya da sanatçı yoktur ve eleştirilerimiz de her türden sanat eserinin birbiriyle özgürce yarışması olanağı tanımalıdır. Ama bu eserlerin, estetik biliminin ölçütlerine göre doğru bir eleştiriye tabi tutulması da kesinlikle gereklidir. Ancak böyle olursa, daha düşük düzeyde bir sanat, zamanla daha yüksek bir düzeye çıkarılabilir; geniş kitlelerin mücadelesinin ihtiyaçlarını karşılamayan bir sanat, bu ihtiyacı karşılayan bir sanat haline getirilebilir.

Bir siyasal ölçütü, bir de sanat ölçütü vardır; bunların arasındaki

ilişki nedir? Siyaset sanatla bir tutulamayacağı gibi, genel bir dünya görüşü de sanattaki yaratma ve eleştiri yöntemiyle bir tutulamaz. Biz, hem soyut ve değişmez bir siyaset ölçütünün, hem de soyut ve değişmez bir sanat ölçütünün varlığını reddediyoruz. Her sınıflı toplumda her sınıfın kendi siyaset ve sanat ölçütleri vardır. Ama sınıflı toplumlardaki bütün sınıflar her zaman birinci olarak siyaset kistasına, ikinci olarak sanat ölçütüne yer verirler. Sanat değeri ne kadar yüksek olursa olsun, burjuvazi her zaman proleter sanat ve edebiyatına kapılarını kapar. Proletarya da aynı şekilde, geçmiş çağların sanat ve edebiyat eserlerini bir ayrıma tabi tutmalı ve bunlara karşı tavrını, ancak bu eserlerin halka karşı tavırlarını ve tarihsel olarak ilerici bir rolleri olup olmadığını inceledikten sonra belirlemelidir. Siyasal bakımdan açıkça gerici olan eserlerin sanat değeri bir ölçüde yüksek olabilir. İçerik olarak ne kadar gerici ve sanat değerleri ne kadar yüksek olursa, bu eserler halk için o kadar zararlıdır ve reddedilmeleri de o kadar gereklidir. Çöküşe giden bütün sömürücü sınıfların çöküş dönemlerindeki sanat ve edebiyatlarının bir ortak özelliği, onların gerici siyasal içerikleri ile sanat biçimleri arasındaki çelişmedir. Bizim isteğimiz, siyaset ile sanatın birliği, içerik ile biçimin birliği, devrimci siyasal içerik ile mümkün olan en yetkin sanat biçiminin birliğidir. Sanat değeri taşımayan eserler, siyasal bakımdan ne kadar ilerici olurlarsa olsunlar bütünüyle güçsüzdürler. Bu yüzden hem yanlış bir siyasal görüşü yansıtan sanat eserlerini yaratma eğilimine, hem de doğru bir siyasal görüşü yansıttığı halde sanat gücünden yoksun "afiş ve slogan tarzında" eserler yaratma eğilimine karşı çıkıyoruz. Sanat ve edebiyat meselelerinde iki cephede birden mücadele vermeliyiz.

Birçok yoldaşın düşünce tarzında her iki eğilime de rastlamak mümkündür. Birçok yoldaş sanat tekniğini küçümseme eğilimindedir, dolayısıyla sanat düzeyinin yükseltilmesine önem verilmelidir. Ama benim gördüğüm kadarıyla, şu sırada işin siyasal yönü daha ağır basmaktadır. Bazı yoldaşlar en temel siyasal bilgiden yoksun olduklarından, kafalarında her türlü bulanık fikir bulunabilmektedir. Yenân'dan birkaç örnek vereyim.

"İnsan tabiatı teorisi." İnsan tabiatı diye bir şey var mıdır? Elbette vardır. Ama soyut olarak değil, somut olarak vardır. Sınıflı toplumda

sadece sınıfsal nitelikte bir insan doğası vardır, sınıflarüstü bir insan doğası yoktur. Biz, proletaryanın ve halk kitlelerinin insan tabiatından yanayız. Toprak ağası ve burjuva sınıfları ise kendi sınıflarının insan tabiatından yanadırlar; ama onlar bunu açıkça söylemez ve dünyada tek bir insan tabiatı olduğunu ileri sürerler. Bazı küçük burjuva aydınlarının propagandasını yaptığı insan tabiatı da, ya kitlelerden kopuktur ya da onlara karşıdır. Onların insan tabiatı dedikleri şey, özünde burjuva hircyciliğinden başka bir şey değildir. Bu yüzden de, proletaryanın insan tabiatı onların gözünde insan tabiatına aykırıdır. Yenani'da bazılarının sözüm ona sanat ve edebiyat teorilerinin temeli olarak savundukları "insan tabiatı teorisi", sorunu bütünüyle bu şekilde koymaktadır ve baştan aşağı yanlıştır.

"Sanat ve edebiyatın temel hareket noktası sevgidir, insan sevgisidir." Sevgi elbette bir hareket noktası olabilir, ama daha da temel bir hareket noktası vardır. Bir düşünce olarak sevgi, nesnel pratiğin bir ürünüdür. Biz, esas olarak, düşüncelerden değil, nesnel pratikten hareket ederiz. Aydınlar arasından gelen yazar ve sanatçılarımız proletaryayı severler, çünkü toplum onlara proletaryayla aynı kaderi paylaştıklarını hissettilmiştir. Biz, Japon emperyalizminden nefret ederiz, çünkü Japon emperyalizmi bize zulmeder. Dünyada hiçbir zaman bir nedene ya da bir davaya dayanmayan bir sevgi ya da nefret olamaz. Sözüm ona insan sevgisine gelince, insanlığın sınıflara bölünmesinden bu yana, her şeyi kapsayan böyle bir sevgi var olmuştur. Geçmişteki hâkim sınıflar ve birçok sözüm ona alim ve bilge kişi böyle bir sevgi anlayışını savunmaktan hoşlanmışlardır, ama kimse bunu pratiğe geçirememiştir, çünkü sınıflı toplumda böyle bir şey mümkün değildir. Gerçek insan sevgisi, ancak bütün dünyada sınıflar ortadan kaldırıldıktan sonra var olacaktır. Sınıflar, toplumu birbirine düşman çeşitli gruplara bölmüştür; bütün insanları sevmek, ancak sınıflar ortadan kalktığı zaman mümkün olabilir, şimdi değil. Biz, düşmanları sevmeyiz, toplumdaki kötülükleri sevmeyiz, hedefimiz onları yok etmektir. Sağduyu bunu gerektirir: yazar ve sanatçılarımızdan bazıları nasıl oluyor da bunu hâlâ kavrayamıyorlar?

"Sanat ve edebiyat eserleri, aydınlık olan ile karanlık olana her zaman eşit ölçüde önem vermiştir." Bu görüşte birçok bulanık fikir ya-

tıyor. Sanat ve edebiyatın her zaman böyle yaptığı söylenemez. Birçok küçük burjuva yazar, aydınlık olanı hiçbir zaman keşfedememiştir. Eserleri, sadece karanlık olanı göstermiştir ve bu, "teşhir edebiyatı" diye bilinir. Bazıları, yalnızca kötümserliği ve dünyadan bıkkınlığı dile getirmeye uzmanlaşmışlardır. Buna karşılık, sosyalizmin inşası dönemindeki Sovyet edebiyatı esas olarak aydınlık olanı dile getirir. Gerçi bu edebiyatta da, çalışmalardaki bazı kusurlar dile getirilir ve olumsuz kişiler anlatılır, ama bu sadece, resmin bütünlüğündeki aydınlık olanı ortaya çıkarmak üzere karşıt bir görevi yerine getirir ve buna sözüm ona eşit ölçüde yer verilmez. Burjuvazinin gerici dönemindeki yazar ve sanatçıları, devrimci kitleleri ayaktakımı olarak, kendilerini ise azizler olarak anlatırlar ve böylelikle, aydınlık olan ile karanlık olanı tersyüz ederler. Övmeli mi, yoksa teşhir mi etmeli sorununu ancak gerçekten devrimci yazar ve sanatçılar doğru bir şekilde çözebilirler. Halk kitlelerine zarar veren bütün karanlık güçler teşhir edilmeli, halk kitlelerinin bütün devrimci mücadeleleri övülmelidir. Devrimci yazar ve sanatçıların temel görevi budur.

"Sanat ve edebiyatın görevi, her zaman teşhir etmek olmuştur." Bu görüş de tıpkı bir önceki gibi, tarih biliminden habersizliğin ürünüdür. Belirttiğimiz gibi, sanat ve edebiyat hiçbir zaman sadece teşhirle sınırlı kalmamıştır. Devrimci yazar ve sanatçıların teşhir hedefleri hiçbir zaman kitleler okımaz; ancak saldırganlar, sömürücüler, zalimler ve onların halk üzerindeki kötü etkileri hedef alınmalıdır. Kitlelerin de bazı kusurları vardır, ama bu kusurlar halkın kendi saflarındaki eleştiri ve özeleştiriyle giderilmelidir. Hem zaten böyle bir eleştiri ve özeleştiri, sanat ve edebiyatın en önemli görevlerinden biridir. Ama bunu bir çeşit "halkın teşhiri" olarak ele almak yanlıştır. Halka gelince, mesele esas olarak bir eğitim ve halkın düzeyinin yükseltilmesi meselesidir. Ancak karşı-devrimci yazar ve sanatçılar halkı "doğuştan aptal" ve devrimci kitleleri "zorba ayaktakımı" olarak dile getirirler.

"Bu dönem, hâlâ hiciv yazıları dönemidir ve Lu Sun'un yazım tarzına hâlâ ihtiyaç vardır." Karanlık güçlerin baskısı altında ve söz hürriyetinden yoksun olarak yaşayan Lu Sun, kavgasını sürdürebilmek için, deneme biçiminde yazdığı yazılarında keskin hicve ve iğneleyici alaya başvurmakta tamamen haklıydı. Biz de faşistleri, Çinli gericileri

ve halka zararlı olan her şeyi gülünç göstermeliyiz. Ama demokrasi ve özgürlüğün sadece karşı-devrimcilerin elinden alındığı ve bütünüyle devrimci yazar ve sanatçılara verildiği Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nde ve düşman hatları gerisindeki Japonya'ya karşı üs bölgelerinde, üslup sadece Lu Sun'unki gibi olmamalıdır. Biz buralarda, vargücümüzle haykırmalı ve halkın anlaması güç olan kapalı ve dolaylı anlatımlardan kaçınmalıyız. "Hiciv yazıları dönemi"nde Lu Sun, düşmanı değil de, halkı ele aldığı zaman, devrimci halkı ve devrimci partiyi asla küçük düşünmedi ve onlara saldırmadı. Üstelik bu yazıları, düşmanı hedef aldığı yazılarından tarz bakımından da tamamen farklıydı. Daha önce söylediğimiz gibi, halkın kusurlarını eleştirmek gereklidir, ama bunu yaparken gerçekten halkın tavrını benimsemeli ve halkı korumak ve eğitmek için sözlerimizi yürekten bir coşkuyla dile getirmeliyiz. Yoldaşlara düşman gibi davranmak, düşmanın tavrını benimsemektir. Peki öyleyse, hicvi kaldıracak mıyız? Hayır, hiciv her zaman gereklidir. Ama her biri farklı tavırlar taşıyan çeşitli hicivler vardır; düşmanlarımızı ele alan hiciv vardır, müttefiklerimizi ele alan hiciv vardır, kendi sallarımızı ele alan hiciv vardır. Biz genç olarak hicve karşı değiliz: asıl ortadan kaldırmamız gereken, hicvin kötüye kullanılmasıdır.

"Ben övme ve yüceltme düşkünü değilim. Aydınlık olanı yüceltenlerin eserleri ille de büyük olmayabileceği gibi, karanlık olanı ele alanların eserleri de ille değersiz olmayabilir." Eğer bir burjuva yazarı ya da sanatçısıysanız, proletaryayı değil, burjuvaziyi yüceltirsiniz. Ama eğer bir proleter yazar ya da sanatçısıysanız, burjuvaziyi değil, proletaryayı ve emekçi halkı yüceltirsiniz. Ya birini ya da öbürünü yapmak zorundasınızdır. Ne burjuvaziyi yücelten eserler mutlaka büyüktür, ne de burjuvazinin karanlık olduğunu gösteren eserler ille de değersizdir. Proletaryayı öven eserlerin de mutlaka değersiz olması gerekmez, ama proletaryanın sözümlerine ona "karanlığını" işleyen eserler değersiz kalmaya mahkûmdur. Bunlar, sanat ve edebiyat açısından tarihin gerçekleri değil midir? Halkı, yani insanlık tarihinin yaratıcılarını neden övmeyelim? Proletaryayı, Komünist Partisini, Yeni Demokrasiyi ve sosyalizmi neden övmeyelim? Halkın davası için coşku duymayan, proletaryanın ve onun öncüsünün mücadelesine ve za-

ferlerini bir kenardan kayıtsız bir şekilde seyreden bir insan tipi vardır. Bu insanın ilgilendiği ve yüceltmekten hiçbir zaman usanmayacağı biricik şey, kendisi ve belki de kendi dar çevresindeki birkaç kişidir. Elbette bu küçük burjuva bireycileri, devrimci halkın yaptıklarını ve erdemlerini yüceltmeye, halkın mücadeledeki yiğitliğini ve zafere olan güvenini yükseltmeye yanaşmazlar. Bu tip insanlar, devrimci saflara karışmış haşarattan başka bir şey değildirler ve kuşkusuz, devrimci halkın bu "çılgınlar"a ihtiyacı yoktur.

"Bu bir tavır meselesidir: sınıf tavrım doğrudur. İyi niyetliyim ve her şeyi çok iyi kavriyorum, ama kendimi ifade etmeyi başaramıyorum, bu yüzden de sonuç kötü oluyor." Amaç ve sonuç konusundaki diyalektik materyalist görüşten daha önce söz etmiştim. Şimdi sormak istediğim bir şey var: Sonuç meselesi bir tavır meselesi değil midir? Bir insan sadece amaçtan hareket eder ve davranışlarının ne sonuç doğuracağını araştırmazsa, o insan sadece reçeteler yazan ve yazdığı reçeteler yüzünden kaç hastasının öldüğüne aldırmayan bir hekime benzer. Ya da sadece bildiriler yayınlayan, ama bunların uygulanıp uygulanmadığına aldırmayan bir siyasi parti düşünelim. Peki, bu doğru bir tavır mıdır? Burada iyi niyetten söz edilebilir mi? Kuşkusuz, sonuçlar daha önceden hesaba katılmış olsa bile hatalar yapılabilir. Ama bir kimse, gerçekler sonucun kötü olduğunu ispattıktan sonra da bildiğini okumaya devam ederse, iyi niyetten söz edilebilir mi? Bir partiyi ya da hekimi değerlendirirken, pratiğe, yani sonuca bakmalıyız. Aynı şey bir yazarı değerlendirirken de geçerlidir. Gerçekten iyi niyetli olan bir kimse, sonucu hesaba katmalı, tecrübelerden ders çıkarmalı, yöntemleri ya da yaratıcı çalışmada anlatım tekniğini incelemelidir. Gerçekten iyi niyetli olan bir kimse, eserindeki kusurları ve hataları en büyük açık yüreklilikle eleştirmeli ve onları düzeltmede kararlı olmalıdır. İşte Komünistlerin özelleştireceği yöntemini kullanmalarının nedeni de budur. Tek doğru tavır budur. Doğru tavrın ne olduğunu zamanla anlamak ve iyi bir şekilde kavramak, ancak böyle ciddi ve sorumlu bir uygulama süreci içerisinde mümkün olabilir. Eğer bir kimse uygulamada bu yolu tutmazsa, eğer böbürlenerek her şeyi çok iyi kavradığını iddia ederse, o kimse aslında hiçbir şey kavramamış demektir.

"Bizden Marksizmi incelememizi istemek, diyalektik materyalist yaratma yönteminin hatasını tekrarlamak demektir ve bu da yaratıcılığa zarar verir." Marksizmi incelemek, dünyayla, toplumla, sanat ve edebiyatla ilgili gözlemlerimizde diyalektik materyalist ve tarihi materyalist bakış açısını uygulamak demektir; sanat ve edebiyat eserlerimizde felsefi nutuklar çıkmak demek değildir. Marksizm, fizikteki atom ve elektron teorilerini içerdiği halde nasıl onların yerini tutamazsa, aynı şekilde sanat ve edebiyattaki yaratıcılığın gerçekçiliğini de içerir, ama onun yerini tutamaz. Boş, kuru, dogmatik formüller gerçekten yaratıcılığı yok ederler; bununla da kalmaz, her şeyden önce Marksizmi yok ederler. Dogmatik "Marksizm" Marksizm değildir, Marksizme aykırıdır. Peki öyleyse Marksizm yaratıcılığı yok eder mi? Evet, eder. Feodal, burjuva, küçük burjuva, liberal, bireyci, nihilist, sanat için sanat anlayışını savunan, aristokrat, yozlaşmış ya da kötümser ve halk kitlelerine ve proletaryaya yabancı olan her türlü yaratıcılığı yok eder. Proleter yazar ve sanatçılar açısından baktığımızda, bu türden yaratıcılık yok edilmemeli midir? Bence edilmelidir, bütününüyle yok edilmelidir. Ve bunlar yok edilirken yeni bir şey inşa edilebilir.

V

Burada tartışılan sorunlar, Yenan'daki sanat ve edebiyat çevrelerimizin de sorunlarıdır. Bu neyi gösterir? Sanat ve edebiyat çevrelerimizde yanlış çalışma tarzlarının hâlâ ciddi ölçüde var olduğunu ve yoldaşlarımız arasında idealizm, dogmatizm, boş hayalcilik, lafıncılık, pratiği hor görme ve kitlelerden kopukluk gibi birçok hastalığın var olduğunu gösterir. Bunların hepsi de etkili ve ciddi bir düzeltme kampanyasını gerektirmektedir.

Proletarya ile küçük burjuvazi arasındaki farkı hâlâ berrak bir şekilde kavramayan pek çok yoldaşımız var. Komünist Partisi'ne örgütsel olarak katılmış bulunan, ama Partiye ideolojik bakımdan tam olarak ya da hiç katılmamış olan birçok parti üyesi var. Partiye ideolojik bakımdan katılmamış olanlar kafalarında hâlâ sömürücü sı-

nıfların pisliklerinin büyük bir kısmını barındırmaktadırlar ve proletarya ideolojisinin, komünizmin ya da Partinin ne olduğu konusunda hiçbir fikirleri yoktur. "Proletarya ideolojisi mi?" diye düşünüyorlar, "Hep aynı hikâyeye!" Oysa bu hikâyeyi kavramanın hiç de kolay bir iş olmadığını bilemiyorlar. Bazılarının ömürleri boyunca Komünizmden nasiplerini alacakları yoktur ve bunlar önünde sonunda Partiyi terk edeceklerdir. Bu yüzden, Partimizin ve saflarımızın çoğunluğu temiz ve dürüst olduğu halde, devrimci hareketi daha da etkili bir şekilde geliştirecek ve onun başarısını hızlandıracaksak, işleri hem ideolojik, hem de örgütsel bakımdan bütün ciddiyetimizle yoluna koymalıyız. İşleri örgütsel bakımdan yoluna koymamız için, işleri önce ideolojik bakımdan yoluna koymalı, proleter olmayan ideolojiye karşı proletarya ideolojisinin mücadelesini başlatmalıyız. Yenan'da sanat ve edebiyat çevrelerinde ideolojik bir mücadele şimdiden başlamıştır ve bu son derece gereklidir. Küçük burjuva kökenli aydınlar her zaman, sanat ve edebiyat da dahil, inatla her yola başvurarak kendilerini ön plana çıkarmaya ve kendi görüşlerini yaymaya çalışırlar ve Partinin de, dünyanın da kendilerine göre yeniden biçimlendirilmesini isterler. Bu koşullarda, bizim görevimiz, bu "yoldaş"ları sarstmak ve onlara sert bir şekilde, "Bu sökmez! Proletarya kendisini size uyduramaz: size boyun eğmek aslında büyük toprak ağası sınıfına, büyük burjuvaziye boyun eğmek ve Partimizin ve ülkemizin zayıf düşmesi tehlikesini göze almak olur" demektir. Öyleyse biz kime boyun eğmeliyiz? Partiyi ve dünyayı ancak proletaryanın öncüsüne göre biçimlendirebiliriz. Umarız, sanat ve edebiyat çevrelerindeki yoldaşlarımız bu büyük tartışmanın ciddiyetini kavrarlar ve bu mücadeleye faal olarak katılırlar. Her yoldaşın sağlamlaşması ve bütün saflarımızın ideolojik ve örgütsel bakımdan gerçekten birleşip güçlenmesi ancak böyle mümkün olabilir.

Yoldaşlarımızın birçoğu, düşüncelerindeki karışıklık yüzünden, devrimci üs bölgelerimiz ile Guomindang bölgeleri arasında gerçek bir ayırım yapmayı pek başaramamakta ve bunun sonucunda pek çok hata yapmaktadırlar. Birçok yoldaşımız buraya Şanghay'daki barmaklarından geldiler ve bu barmaklarından devrimci üs bölgelerine gelirken, sadece bir yerden başka bir yere geçmiş olmakla kalmadılar,

aynı zamanda bir tarihi çağdan başka bir tarihi çağa geçmiş oldular. Biri, büyük toprak ağalarının ve büyük burjuvazinin hâkimiyeti altındaki yarı-feodal, yarı-sömürge toplum; öbürü ise, proletaryanın önderliği altındaki devrimci yeni demokratik toplumdur. Devrimci üslure gelmek demek, Çin tarihinde binlerce yıldır eşi görülmemiş bir çağa, iktidarın halk kitlelerinin elinde bulunduğı bir çağa girmek demektir. Burada, çevremizdeki insanlar ve propaganda yaptığımız kişiler bütünüyle farklıdır. Eski dönem bir daha geri gelmemek üzere gitmiştir. Bu yüzden, yeni kitlelerle hiç tereddüt etmeden bütünleşmeliyiz. Eğer yeni kitleler arasında yaşayan bazı yoldaşlar, daha önce de söylemiş olduğum gibi, hâlâ "bilgiden ve anlayıştan yoksun"salar ve "yığıtliklerini gösterecek yer bulamayan kahramanlar" olarak kalırlarsa, güçlüklerle karşılaşacaklar ve bu güçlükler sadece köylere gittikleri zaman değil, burada Yenan'da da karşılarına çıkacaktır. Bazı yoldaşlar, "En iyisi, Büyük Cephe Gerisi Bölgesindeki¹⁰ okurlar için bir şeyler yazmaya devam edeyim; bu iyi bildiğim bir iş, hem de milli bir önem taşıyor." diye düşünebilirler. Bu düşünce bütünüyle yanlıştır. Büyük Cephe Gerisi Bölgesi de değişmektedir. Oradaki okurlar da, devrimci üs bölgelerindeki yazarların eski hikâyelerle canlarını sık-malarını değil, onlara yeni insanları ve yeni dünyayı anlatmalarını bekliyorlar. Bu yüzden, devrimci üs bölgelerinde kitleler için ne kadar eser yazılırsa, bu eserler o kadar milli önem taşıyacaktır. Fadeyev, *Partizanlar*¹¹ adlı eserinde sadece küçük bir gerilla birliğinin hikâyesini anlatıyordu ve hiç de eski dünyanın okurlarına yaranmak niyetinde değildi; buna rağmen, kitap dünya çapında etki yarattı. Bil-diginiz gibi, bu kitabın sadece Çin'deki etkisi bile çok büyüktür. Çin geriye değil, ileriye doğru gitmektedir. Ve Çin'i ileri götüren, geri ya da geriye dönük bölgeler değil, devrimci üs bölgeleridir. Bu, yol-

10. Büyük Cephe Gerisi Bölgesi Direnme Savaşı sırasında Çin'in güneybatısında ve kuzeybatısında Japon istilacıları tarafından işgal edilmemiş olan Guomindang denetimindeki geniş bölgelere verilen addı. Düşman hatları gerisinde Komünist Partisinin önderliğinde kurulan ve Japonya'ya karşı üs bölgeleri olan «küçük cephe gerisi bölgesi» ise bundan farklıdır.

11. Ünlü Sovyet yazarı Aleksandır Fadeyev'in *Partizanlar* adlı eseri 1927'de yayımlanmış ve Lu Sun tarafından Çinceye çevrilmiştir. Bu roman, Sovyet iç savaşı sırasında Sibirya'da işçiler, köylüler ve devrimci aydınlardan oluşan bir partizan müfrezesinin karşıdevrimci çetelere karşı mücadelesini anlatır.

daşlarımızın düzeltme hareketinde her şeyden önce kavramaları gereken temel bir sorundur.

Kitlelerin yeni çağıyla bütünleşmek zorunlu olduğuna göre, birey ile kitleler arasındaki ilişki sorununu tam olarak çözmek gereklidir. Lu Sun'un bir şiirinden alınan şu iki mısra bize şiar olmalıdır:

Kaşlarım çatık, climdik meydan okurum suçlayan binlerce parmağa,

Başım eğik, uysal bir ökiiz gibi hizmet ederim çocuklara.¹²

"Suçlayan binlerce parmak" düşmanlarımızdır ve ne kadar amansız olurlarsa olsunlar onlara asla boyun eğmeyeceğiz. Burada "çocuklar" proletaryayı ve kitleleri temsil ediyor. Bütün Komünistler, bütün devrimciler, bütün devrimci sanat ve edebiyat işçileri Lu Sun'un bu örneğinden ders çıkarmalı ve proletaryanın ve kitlelerin "öküzleri" olmalı, ölünceye kadar bu görevi omuzlamalıdır. Kitlelerle bütünleşmek, kitlelere hizmet etmek isteyen aydınlar, kendilerinin kitleleri, kitlelerin de onları yakından tanıyabileceği bir süreçten geçmelidirler. Bu süreç büyük acılara ve çatışmalara yol açabilir ve açacaktır da; ama eğer azimliyseniz bunların üstesinden gelebilirsiniz.

Bugün, sanat ve edebiyat hareketimizin temel yönelimiyle ilgili meselelerden sadece bazılarını ele aldım; daha derin incelemeler gerektiren daha birçok özel mesele var. Buradaki yoldaşların gösterilen yolda ilerleyeceklerinden eminim. Düzeltme hareketinin seyri içinde ve önümüzdeki uzun inceleme ve çalışma döneminde, kendinizi ve eserlerinizi kesinlikle değiştirebileceğinizden, halk kitleleri tarafından yürekten benimsenen birçok iyi eser yaratabileceğinizden ve devrimci üs bölgelerindeki ve Çin'in dört bir yanındaki sanat ve edebiyat hareketini parlak bir yeni aşamaya doğru ilerletebileceğinizden eminim.

12. Bu iki mısra Lu Sun'un «Kendimle Dalga Geçerken» adlı şiirinden alınmıştır. (Derleme Dışındaki Derleme. Bütün Eserleri, Çin bas., cilt VII.)

ÇOK ÖNEMLİ BİR SİYASET*

7 Eylül 1942

Parti Merkez Komitesinin "daha iyi birlikler ve daha basit yönetim" siyasetini¹ ortaya atmasından bu yana, Japonya'ya karşı üs bölgelerinin çoğundaki Parti örgütleri bu siyaseti Merkez Komitesi talimatları uyarınca uygulamakta ya da uygulamak üzere planlar yapmaktadır. Şansi-Hebey-Şandung-Henan Sınır Bölgesi'ndeki yönetici yoldaşlar bu çalışmaya fiilen başlamışlar, "daha iyi birlikler ve daha basit yönetim"e önayak olmuşlardır. Ancak, bazı üs bölgelerindeki yoldaşlar, bu siyaseti tam olarak kavrayamadıklarından bunu gereken ciddiyetle uygulamak için çaba göstermemişlerdir. Bu kimseler, bu siyasetin bugünkü durum ve Partinin önceki siyasetleri ile ilişkisini hâlâ anlayamamakta, bunun en önemli şey olduğunu görememektedirler. Bu konu *Kurtuluş Gazetesi*'nde daha önceleri birçok kez tartışılmıştı. Şimdi biz buna daha açıklık getirmek amacındayız.

Partinin bütün siyasetleri, Japon istilacılarını yenilgiye uğratma amacını güder. Direnme Savaşı, beşinci yılından bu yana, son aşaması olan zafer için mücadele aşamasına fiilen girmiş bulunuyor. Bu aşamada durum, birinci ve ikinci yıllardaki durumdan farklı olduğu gibi, üçüncü ve dördüncü yıllardaki durumdan da farklıdır. Savaşın beşinci ve altıncı yıllarının bir özelliği de, zafer yaklaşırken hâlâ önümüzde çok büyük güçlüklerin olmasıdır; başka bir deyişle, biz "şafaktan önceki karanlık"tayız. Bugünkü aşamada bütün anti-faşist ülkelerde olduğu gibi bütün Çin'de de durum budur. Bu durum, Sekinci Yol Or-

* Bu başyazı Mao Zedung yoldaş tarafından Yenan'da çıkan *Kurtuluş Gazetesi* için yazılmıştı.

1. «Daha iyi birlikler ve daha basit yönetim» deyimini şimdi daha kapsamlı bir şekilde kullanılıyor ve artık askeri konularla sınırlı kalmıyor. Örgütlerin ve bu örgütlerin yönetiminin yeniden düzenlenmesini, yönetimin ve çalışma işlemlerinin basitleştirilmesini ifade ediyor.

dusu'nun ve Yeni Dördüncü Ordu'nun üs bölgelerinde özellikle şiddetli olmakla birlikte, sadece buralarla sınırlı kalmamaktadır. Japonya istilacılarını önümüzdeki iki yıl içinde yenmek amacıyla çaba gösteriyoruz. Bu iki yıl, savaşın ilk ya da ikinci iki yıllık döneminden büyük ölçüde farklı, son derece zor yıllar olacaktır. Özellikle bu nokta, devrimci parti ve devrimci ordu içindeki yöneticiler tarafından kavranmalıdır. Bunu kavramazlarsa olayların akışına kapılıp sürüklenecekler, ne kadar çaba gösterirlerse gösterebilirler zafere ulaşamayacaklar, hatta devrim davasını tehlikeye düşüreceklerdir. Düşmanın cephe gerisindeki Japonya'ya karşı üs bölgelerinde durum, daha şimdiden eskisine göre birkaç misli daha çetin olmasına rağmen, güçlük henüz son raddesine varmamıştır. Bu durumda doğru bir siyasetimiz olmazsa ağır güçlükler altında ezilip kalınız. İnsanlar genellikle geçmişteki ve şimdiki koşullara göre değerlendirmeler yapmaya, geleceğin de üç aşağı beş yukarı aynı olacağını düşünmek gibi bir yanılgıya düşmeye yatkındırlar. Geminin ya sualtındaki kayalara çarpacağını ya da bu kayalardan serinkanlılıkla sıyrılacağını önceden göremezler. Direnme Savaşı gemisinin yolu üzerindeki sualtında bulunan kayalar nelerdir? Bunlar savaşın son aşamasındaki ağır maddi güçlüklerdir. Parti Merkez Komitesi bunlara işaret etmiş, bizleri uyanık olmaya ve bunların üstesinden gelmeye çağırmıştır. Yoldaşlarımızdan çoğu, sorunu şimdiden anlamışlarsa da, bazıları anlamamıştır; aşmamız gereken ilk engel de budur. Direnme Savaşı'nda birliğe gerek vardır; birlik ise içinde güçlükleri barındırır. Bu güçlükler siyasaldır. Geçmişte çıkmışlardır, gelecekte de tekrar ortaya çıkabilirler. Beş yıldır Partimiz giderek ve olanca çabasıyla bu güçlüklerin üstesinden geliyor. Bizim sloganımız birliği güçlendirmektir. Bunu yapmaya devam etmeliyiz. Oysa daha başka türde güçlükler, maddi güçlükler vardır. Bunlar gittikçe daha şiddetlenecektir. Bugün bazı yoldaşlar buna hâlâ boş vermekte, durumun bilincine varamamaktadırlar. Bu nedenle böylelerini uyanmamız gerekiyor. Japonya'ya karşı üs bölgelerindeki bütün yoldaşlar bundan böyle maddi güçlüklerin kesinlikle artacağını, bunları alt etmenin en önemli yolunun da "daha iyi birlikler ve daha basit yönetim" olduğunu anlamalıdırlar.

Daha iyi birlikler ve daha basit yönetim siyaseti, maddi zorlukları yenmede niçin önemlidir? Üs bölgelerindeki şimdiki ve daha çok da gelecekteki savaş durumu, geçmişteki görüşlerimize saplanıp kalmamıza imkân bırakmayacaktır. Muazzam büyüklükteki savaş aygıtımız, geçmişin koşullarına uygundu. O zamanlar bu aygıt geçerli ve zorunluydu. Oysa şimdi işler değişmiştir. Üs bölgeleri daralmıştır, daha bir süre de daralmaya devam edebilir. Kuşkusuz bu muazzam savaş aygıtımızı eskisi gibi bırakamayız. Savaş aygıtımız ile savaşın durumu arasında çözmek zorunda olduğumuz bir çelişme daha şimdiden ortaya çıkmıştır. Düşmanın hedefi bu çelişmeyi keskinleştirmektir. Onun "her şeyi yak, herkesi öldür, her şeyi yağmala" siyasetinin amacı budur. Bu muazzam aygıtımızı olduğu gibi bırakırsak, doğruca, düşmanın kurduğu tuzığa düşeriz. Onu küçültür, daha iyi birliklere ve daha basit yönetime sahip olursak, savaş aygıtımız küçülse de güçlü kalır. "Sığ sudaki iri balık" örneğine benzeyen çelişmemizi çözerek ve savaş aygıtımızı savaşın durumuna uygun bir hale getirerek daha da güçleneceğiz; yenilmek şöyle dursun, sonunda düşmanı yeneceğiz. Parti Merkez Komitesince tespit edilen "daha iyi birlikler ve daha basit yönetim" siyasetinin çok önemli bir siyaset olduğunu söylememiz bundandır.

Bununla birlikte, insanların kafaları koşullar ve alışkanlıklarla sınırlanmaya yatkındır. Devrimciler bile her zaman kendilerini bundan kurtaramazlar. Bu muazzam aygıtı, bir gün gelip küçültmek zorunda kalacağımızı pek düşünmeden kurmuştuk. Şimdi küçültme zamanı geldiğinde, ağırdan alıyoruz ve bu iş bize çok zor geliyor. Düşman bize muazzam savaş aygıtıyla yüklenip dururken nasıl olur da biz kendimizinkini küçültmeye kalkışırız? Savaş aygıtımızı küçültürsek, kuvvetlerimiz düşmanla baş edemeyecek kadar azalmaz mı? Böylesine kuşku, koşullar ve alışkanlıklarla sınırlanıp kalmanın sonucudur. Hava değişince giysileri değiştirmek gerekir. Her yıl yaza, yaz güze, güz kışa, kış da bahara dönerken bu değişikliği yapmak zorunda kalırız. Ama alışkanlıkları sonucu bazıları bunu zamanında yapmazlar ve hasta olurlar. Üs bölgelerimizdeki şimdiki koşullar, artık kışlık giysilerimizi dolaba kaldırıp düşmanla savaşırken çevik hareket edebilecek şekilde yazlık giysilerimizi giymemizi gerektiriyor. Oysa biz

hâlâ sımsıkı sarınıp sarmalanıyor, hantallaşıyor, savaşa bütünüyle el-verişsiz bir duruma geliyoruz. Düşmanın muazzam savaş aygıtıyla nasıl baş edeceğimize gelince, Maymun Kralın Prenses Demir Yelpaze ile nasıl baş ettiğinden ders alabiliriz. Prenses alt edilmesi güç bir iblisti, ancak kendini küçük bir böcek haline sokan Maymun Kral, onun midesine girmenin yolunu buldu ve Prensesi haklayıverdi² Liu Zungyuan'ın "Kveyçov'daki Eşek" öyküsünde³ de değerli bir ders vardır. Kveyçov'a koskoca bir eşek getirilmiş, eşeğin görünüşü küçük bir kaplanı bile ürkütmüş. Ama sonunda küçük kaplan o koskoca eşeği yiyivermiş. Sekizinci Yol Ordumuz ve Yeni Dördüncü Ordumuz Maymun Kral ya da küçük kaplandır ve bunlar Japon iblisi ya da eşeğiyle baş edecek güçtedirler. Şimdi biraz değişiklik yapmamız, kendimizi daha küçük, ama daha dayanıklı duruma getirmemiz zorunludur. O zaman yenilmez olacağız.

2. Maymun Kral Sun Vu-kung'un kendini nasıl küçük bir böcek haline getirip, Prenses Demir Yelpaze'yi nasıl alt ettiğini anlatan hikâye için *Si Yu Çi* (Batıya Hac Yolculuğu) adlı Çin romanının 59. bölümüne bakınız.
3. Liu Zung-yuan (773-819) Tang hanedanı döneminde yaşayan büyük bir Çinli yazardır. *Üç Mesel* adlı eseri, Kveyçov'da ilk kez eşek gören bir kaplanın nasıl korktuğunu anlatan «Kveyçov'daki Eşek» hikâyesini de içerir. Eşeğin anırmak ve çifte atmaktan başka bir şey yapmadığını gören kaplan saldırıp eşeğin üzerine atılmış ve onu yutuvermişti.

İKİNCİ DÜNYA SAVAŞININ DÖNÜM NOKTASI*

12 Ekim 1942

Stalingrad Muharebesi, İngiliz ve Amerikan basını tarafından Verdün Muharebesine benzetilmektedir. Artık "Kızıl Verdün" bütün dünyada ün kazanmıştır. Bu benzetme pek yerinde değildir. Stalingrad Muharebesi, niteliği bakımından Birinci Dünya Savaşındaki Verdün Muharebesinden farklıdır. Bununla birlikte ortak olan yanları şudur: O zaman olduğu gibi şimdi de Alman saldırısı karşısında yenilgiye düşen pek çok kimse, Almanya'nın hâlâ savaşı kazanabileceğini sanmaktadır. Birinci Dünya Savaşı'nın 1918 kışında sona ermesinden iki yıl önce, 1916'da Alman kuvvetleri Verdün'deki Fransız istihkamlarına karşı birçok saldırıya giriştiler. Verdün'deki başkomutan Alman veliahtı, savaşa sürülen kuvvetler ise Alman ordusunun seçme birlikleriydi. Muharebe, belirleyici bir önem taşımaktaydı. Vahşi Alman saldırıları geri püskürtüldükten sonra, bütün Alman-Avusturya-Türk-Bulgar blokunun artık bir şansı kalmamıştı. Bu andan itibaren bu blokun karşılaştığı güçlükler arttı, içindekiler tarafından terk edildi, dağıldı ve sonunda da çöktü. O sıralarda Alman ordusunun hâlâ çok güçlü olduğuna inanan İngiliz-Amerikan-Fransız bloku bu durumu kavrayamadı ve yaklaşan zaferini fark edemedi. Tarihsel olarak yok olmanın eşiğindeki bütün gerici güçler devrimci güçlere karşı daima son bir umutsuz mücadele verirler. Bazı devrimciler, düşmanın yok olmaya gittiği, kendilerinin ise zafere ilerlediği gerçeğini kavrayamayarak, düşmanın bünyesindeki zaafı gizleyen güçlü görünüşüne daha bir süre aldanabilirler. Faşizmin güçlerinin yükselişi ve birkaç yıldır sürdürmekte oldukları saldıran savaşı, işte bu son umutsuz

*Bu başyazı Mao Zedung yoldaş tarafından Yenan'da çıkan *Kurtuluş Gazetesi* için yazılmıştı.

mücadelenin bir ifadesidir. Şimdiki savaşta da Stalingrad'a karşı girişilen saldırı, faşizmin umutsuz son mücadelesinin ifadesidir. Tarihin bu dönüm noktasında da dünya anti-faşist cephesi içindeki birçok insan, faşizmin vahşi görünümüne aldanmış ve onun özünü anlayamamıştır. Bütün Alman kuvvetlerinin Don Irmağı kavisini aşarak Stalingrad'a karşı genel saldırısını başlattığı 23 Ağustos'tan ve bazı Alman birliklerinin kentin kuzeybatı kesimindeki sanayi bölgesine girdiği 15 Eylül'den, Sovyet Haber Bürosunun Kızıl Ordu'nun o bölgedeki Alman kuşatma hattını yarmış olduğunu bildirdiği 9 Ekim'e kadar geçen kırk sekiz gün boyunca, insanlık tarihinde o güne kadar rastlanmamış, eşi görülmemiş şiddetle bir savaş oldu. Sonunda bu muharebe Sovyet kuvvetleri tarafından kazanıldı. Bu kırk sekiz gün boyunca bu kentten gelen her yenilgi ya da zafer haberi, milyonlarca insanın yüreğini sardı, onları kâh üzüntüye boğdu, kâh sevinçten coşturdu. Bu muharebe, yalnızca Sovyet-Alman savaşının, hatta şu andaki anti-faşist dünya savaşının değil, bütün insanlık tarihinin dönüm noktasıdır. Bu kırk sekiz gün boyunca bütün dünyanın insanları Stalingrad'ı, geçen Ekim'de Moskova'yı izlediklerinden çok daha büyük bir dikkatle izlediler.

Batı cephesindeki zaferine kadar Hitler, ihtiyatı elden bırakmamış gibiydi. Polonya'ya saldırdığında, Norveç'e saldırdığında, Hollanda-Belçika ve Fransa'ya saldırdığında ve Balkanlara saldırdığında, dikkatini hiç dağıtmadan her defasında bütün gücünü tek bir hedefte toplamıştı. Batı cephesindeki zaferinden sonra, başarıdan başı döndü. Sovyetler Birliği'ni üç ayda yenmeye kalkıştı. Bu muazzam ve güçlü sosyalist ülkeye karşı, kuzeyde Murmansk'tan, güneyde Kırım'a kadar uzanan bütün bir cephe boyunca taarruza geçti ve böylece kuvvetlerini dağıtmış oldu. Hitler'in geçen Ekim ayındaki Moskova harekâtının başarısızlığa uğraması, Sovyet-Alman savaşının birinci aşamasının sonunu belirledi ve Hitler'in birinci stratejik planı başarısızlığa uğradı. Geçen yıl Kızıl Ordu Alman taarruzunu durdurdu ve kışın bütün cepheelerde karşı-taarruza geçti. Bu da, Sovyet-Alman savaşında Hitler'in geri çekilmeye başladığı ve savunmaya geçtiği ikinci aşamayı oluşturdu. Bu dönemde Hitler- Başkomutanı Bravçiş'i (Brauchitsch) görevden uzaklaştırıp komutayı kendi üzerine aldıktan sonra genel ta-

artuz planından vazgeçmeye karar verdi. Avrupa'da var olan bütün kuvvetleri bir araya topladı, güney cephesiyle sınırlı olmakla birlikte Sovyetler Birliği'nin en can alıcı noktalarına darbe indirmeyi tasarladığı nihai taarruza hazırlandı. Bu, faşizmin kaderinin bağlı olduğu nihai bir taarruz niteliğini taşıdığı için Hitler, mümkün olan en büyük kuvvetleri toplamış, hatta Kuzey Afrika cephesindeki hava kuvvetleri ile tanklarının bir kısmını bile buraya nakletmişti. Bu yılın Mayıs ayında Almanların Kerç ve Sivastopol'a saldırmasıyla, savaş üçüncü aşamasına girdi. Hitler, bütün hava ve tank kuvvetleri tarafından desteklenen 1.500.000 askeri aşkın bir ordu yığarak Stalingrad ve Kafkaslar üzerine eşine rastlanmamış şiddetle bir taarruz başlattı. Volga'yı kesmek ve Bakû'yu ele geçirmek ikili amacıyla büyük bir hızla, bu iki hedefli, Stalingrad ve Kafkasları ele geçirmeye çabalıyordu. Sonunda da kuzeyde Moskova üzerine yüklenmeye, güneyde ise İran Körfezi'ne inmeye niyetleniyordu. Aynı zamanda Japon faşistlerine de Stalingrad'ın düşmesinden sonra Sibirya'ya saldırmaya hazırlanmaları için birliklerine Mançurya'da toplanmaları talimatını verdi. Hitler, Alman ordusunun ana kuvvetlerini Sovyet savaş alanından çekmesini mümkün kılacak ölçüde Sovyetler Birliği'ni zayıflatabileceğini hayal ediyordu. Böylece bu kuvvetleri batı cephesindeki bir İngiliz-Amerikan saldırısına karşı koymak, Yakın Doğunun kaynaklarını ele geçirmek ve Japonlarla birleşmeyi gerçekleştirmek için kullanacaktı. Aynı zamanda bu Japonların esas kuvvetlerinin kuzeyde serbest kalmasını sağlayacak ve cephe gerileri güven altına alınmış olacağından onlara batıda Çin'e, güneyde ise İngiltere ve Birleşik Amerika'ya karşı harekete geçme olanağını verecekti. Hitler, faşist kampın zaferi bu yolla kazanacağını sanıyordu. Ama bu aşamada olaylar nasıl gelişti? Hitler, ölüm fermanını imzalayan Sovyet taktikleriyle karşı karşıya kaldı. Sovyetler Birliği, önce düşmanı içerilere çekme, sonra da ınatçı bir direnme gösterme siyasetini benimsedi. Beş aylık savaşta Alman ordusu ne Kafkasların petrol bölgelerine sızabildi, ne de Stalingrad'ı ele geçirebildi. Bu yüzden Hitler, ilerleyemediği, geri çekilemediği, muazam kayıplara uğradığı ve açmaza düştüğü bir durumda askerlerini yüksek dağların önünde ve ele geçirilmez bir kentin dışında durdurmak zorunda kal-

mıştır. Ekim gelmiş çatmış, kış yaklaşmaktadır. Kısa bir süre sonra savaşın üçüncü aşaması sona erip dördüncü aşaması başlayacaktır. Hitler'in Sovyetler Birliği'ne karşı stratejik saldırı planlarının hiçbirini başarılı olamamıştır. Kuvvetlerinin bölündüğü geçen yazki başarısızlığını dikkate alan Hitler, bu dönemde gücünü güney cephesinde toplamıştır. Ama hâlâ bir çırpıda doğuda Volga'yı kesmek, güneyde ise Kafkasları ele geçirmek ikili hedefine ulaşmak istediği için kuvvetlerini gene bölmüştür. Hitler, gücünün, ihtiraslarına cevap vermediğini anlayamamıştır. Artık yıkılmaya mahkûmdur. "Taşıma sırtığının iki ucu sağlam olmazsa, yük kayar gider." Buna karşılık Sovyetler Birliği savaştıkça güçleniyor. Stalin'in parlak stratejik yönetimi, inisiyatifi bütünüyle ele geçirmiştir ve Hitler'i her yerde mahva sürüklemektedir. Bu kış başlamakta olan savaşın dördüncü aşaması Hitler'in yaklaşan sonunu belirleyecektir.

Hitler'in savaşın birinci aşamasındaki durumuyla üçüncü aşamasındaki durumunu karşılaştırsak, onun nihai yenilginin eşiğinde olduğunu görebiliriz. Gerek Stalingrad'da, gerek Kafkaslarda Kızıl Ordu, Alman taarruzunu fiilen durdurmuştur. Stalingrad ve Kafkaslar üzerine saldırısı başarısızlığa uğrayan Hitler, artık tükenmek üzeredir. Hitler'in geçen Aralık'tan bu yılın Mayıs'ına kadar toplayabildiği kuvvetlerin hemen hepsi eriyip gitmiştir. Bir aya kalmadan Sovyet-Alman cephesinde kış bastırarak, Hitler alelacele savunma durumuna geçmek zorunda kalacaktır. Don'un batısındaki ve güneyindeki şerit onun en zayıf olduğu bölgedir ve Kızıl Ordu buradan karşı-taarruza geçecektir. Yaklaşan akıbetinin korkusu ile hareket eden Hitler, bu kış, kuvvetlerini bir kez daha yeniden düzenleyecektir. Hem doğu, hem de batı cepheleindeki tehlikelere karşı koyabilmek için belki de, kuvvetlerinden arta kalanları toparlayabilecek, bunlardan birkaç yeni tümen oluşturabilecek ve bunları donatabilecek, ayrıca üç faşist ortağı olan, İtalya, Romanya ve Macaristan'dan yardım istemek zorunda kalacak ve onlardan savaşta malzeme gibi kullanacağı daha bir miktar insanı tehditle alacaktır. Bundan başka, Hitler'in işinin bitik olduğunu görünce karamsarlığa kapılacak olan İtalya, Romanya ve Macaristan giderek kendisinden uzaklaşırken, kendisi de doğudaki bir kış seferinin muazzam kayıplarına uğramak ve batıda ikinci cephe ile uğ-

raşmak zorunda kalacaktır. Kısacası, 9 Ekim'den sonra Hitler'in önünde tek bir yol kalacaktır; o da yok olma yoludur.

Kızıl Ordu'nun bu kırk sekiz günlük Stalingrad savunmasının, geçen yılki Moskova savunmasıyla belli bir benzerliği vardır: Hitler'in bu yılki planı, tıpkı geçen yılki planı gibi boşa çıkmıştır. Ancak aralarında şu fark vardır: Sovyet halkı, Moskova saldırısının ardından bir kış karşı-taarruzuna geçmesine rağmen, Alman ordusunun bu yılki yaz taarruzunu göğüslemek zorunda kalmıştır. Bu, kısmen Almanya ile onun Avrupalı yardakçılarının biraz daha savaşacak güçlerinin kalmış olmasından, kısmen de İngiltere ile Birleşik Amerika'nın İkinci Cepheyi açmayı geciktirmelerindendi. Oysa şimdi, Stalingrad savunmasından sonra durum geçen yılkinden bütünüyle farklı olacaktır. Bir yandan Sovyetler Birliği geniş çapta ikinci bir kış karşı-taarruzuna geçecek, İngiltere ile Birleşik Amerika -hâlâ kesin bir tarih verilemese de- artık İkinci Cepheyi açmayı geciktiremeyecekler ve Avrupa halkları bunun sonucunda ayaklanmaya hazır olacaktır. Öte yandan da Almanya ile Avrupalı yardakçılarının geniş çaplı taarruzlara girişecek halleri kalmamıştır ve Hitler'in bütün siyasal çizgisini stratejik savunmaya çevirmekten başka seçeneği kalmayacaktır. Hitler, stratejik savunmaya dönmek zorunda kaldı mı, faşizmin akıbeti de kesinlik kazanmış olur. Hitler'inki gibi bir faşist devlet, bütün siyasal ve askeri hayatını, doğduğu andan başlayarak taarruz üzerine inşa eder; taarruz durdu mu, kendi hayatı da durur. Stalingrad muharebesi, faşizmin taarruzunu durduracaktır; bu yüzden de belirleyici bir muharebedir. Dünya Savaşı için belirleyici bir muharebedir.

Hitler'in karşısında üç güçlü düşman, Sovyetler Birliği, İngiltere ile Birleşik Amerika ve Alman işgali altındaki topraklarda yaşayan halklar vardır. Doğu cephesinde karşı-taarruzları kış boyunca ve daha sonra da devam edecek olan kaya gibi sağlam Kızıl Ordu var. Savaşın sonucunu ve insanlığın kaderini belirleyecek olan, işte bu kuvvettir. Batı cephesinde İngiltere ve Birleşik Amerika seyirci kalma ve ağırdan alma siyasetlerini sürdürseler bile, iş öldürülmüş kaplanın üzerine çullanmaya gelince ikinci cephe önünde sonunda açılacaktır. Bir de Hitler'e karşı iki cephe, yani Almanya'da, Fransa'da ve Avrupa'nın başka bölümlerinde olgunlaşmakta olan büyük halk ayaklanması var-

dır. Sovyeller Birliği bir genel karşı-taarruza geçtiği ve ikinci cephede toplan gürlediği anda halklar, buna üçüncü bir cephe ile karşılık vereceklerdir. Böylece üç cepheden yöneltilen saldırılar, Hitler üzerinde toplanmış olacaktır. Stalingrad Muharebesi'ni izleyecek olan büyük tarihi süreç budur.

Napolyon'un siyasal hayatı Vaterio'da sona ermişti. Ama onun yenilgisinde belirleyici dönüm noktası Moskova'daki yenilgisi olmuştu. Hitler bugün Napolyon'un yolunu izliyor, onun akıbetini belirleyen de Stalingrad Muharebesi'dir.

Bu gelişmelerin Uzak Doğu üzerinde doğrudan bir etkisi olacaktır. Giderek sancıları şiddetlenecek ve en sonunda gelcrip gidecektir.

Dünyadaki durumdan karamsarlığa kapılan herkes, bakış açısını değiştirmelidir.

EKİM DEVRİMİ'NİN YİRMİ BEŞİNCİ YILDÖNÜMÜNÜN KUTLANMASI DOLAYISIYLA

6 Kasım 1942

Bu yıl Ekim Devrimi'nin yıldönümünü en büyük iyimserlikle kutlamaktayız. Bu yıldönümünün yalnızca Sovyet-Alman savaşının dönüm noktasını değil, aynı zamanda dünya anti-faşist cephesinin faşist cepheye karşı zaferinin dönüm noktasını da belirlediğine kesinlikle inanıyorum.

Hitler şimdiye kadar taarruzunu yenilmeden sürdürebiliyordu, çünkü Kızıl Ordu Avrupa'da faşist Almanya ve yardakçılarına tek başına karşı koyuyordu. Bugün artık Sovyetler Birliği savaş boyunca git-tikçe güçlenmiş ve Hitler'in ikinci yaz taarruzu başarısızlığa uğramıştır. Bundan böyle dünya anti-faşist cephesinin görevi, faşist cepheye karşı taarruza geçmek ve faşizmi kesin yenilgiye uğratmaktır.

Kızıl Ordu savaşçıları Stalingrad'da insanlığın kaderini etkileyecek kahramanlık destanları yaratmışlardır. Onlar Ekim Devrimi'nin evlatlarıdır. Ekim Devrimi'nin bayrağı yenilmezdir ve bütün faşist güçler yok olmaya mahkûmdur.

Kızıl Ordu'nun zaferini kutlarken biz Çin halkı aynı zamanda kendi zaferimizi de kutlamaktayız. Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'mız beş yılı aşkın bir süredir devam etmektedir. Önümüzde hâlâ güçlükler bulunmasına rağmen, zaferin şafağı şimdiden sökmektedir. Japon faşistlerine karşı zafer yalnızca kesin değil, aynı zamanda yakındır da.

Çin halkının görevi, bütün çabalarını Japon faşistlerini yenme üzerinde toplamaktır.

JAPONYA'YA KARŞI SAVAŞTA EKONOMİK VE MALİ MESELELER*

Aralık 1942

Bizim ekonomik ve mali çalışmamıza yön veren genel siyaset, ekonomiyi geliştirmek ve ikmali sağlamaktır. Ama birçok yoldaşımız kamu maliyesine tek yanlı ağırlık veriyor, bir bütün olarak ekonominin önemini anlamıyor. Bu yüzden gelir-gider meselelerine kapanıp kaldıklarından, ne kadar çaba harcarsa harcasınlar hiçbir meseleye çözüm bulamıyorlar. Bunun nedeni, modası geçmiş ve tutucu bir anlayışın kafalarını bulandırmasıdır. Bunlar şunu bilmiyorlar: İyi ya da kötü bir mali siyaset ekonomiyi etkiler, ama maliyeyi belirleyen

* Aslında "Geçmiş Çalışmamızın Esaslı Bir Özeti" başlığını taşıyan bu makale, Mao Zedung yoldaş tarafından Şensi-Kansu-Ningsia Sınır Bölgesi kıdemli kadrolarının bir konferansında okunan *Ekonomik ve Mali Meseleler* başlıklı bir raporun birinci bölümüydü. 1941 ve 1942 yılları; Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nda Kurtarılmış Bölgeler için en zor yıllardı. Japon istilacılarının vahşi saldırıları ve Guomindang'ın kuşatma ve ablukası Kurtarılmış Bölgeler için muazzam mali güçlükler yaratmıştı. Mao Zedung yoldaş bu zorlukların yenilmesi için Partinin tarımı ve diğer üretim dalarını geliştirmesi için halka önderlik etmekte elinden geleni yapmasının zorunlu olduğuna işaret etmiş ve Kurtarılmış Bölgelerdeki hükümet ve diğer örgütleri, okulları ve orduyu kendi ihtiyaçlarını karşılamak üzere üretimi mümkün olduğu kadar artırmaya çağırmıştı. Mao Zedung yoldaşın *Ekonomik ve Mali Meseleler* adlı raporu ve "Üs Bölgelerinde Toprak Kirasını Azaltma, Üretimi Artırma ve 'Hükümeti Destekleyelim ve Halkı Sevelim' Kampanyalarını Yayalım" ve "Örgütlenin!" makaleleri Kurtarılmış Bölgelerde üretimi kampanyasına önderlik etmede Partinin temel programını meydana getiriyordu. Mao Zedung yoldaş, burada ekonomik gelişmeyi ihmal pahasına dikkatleri kamu gelir ve giderleri üzerinde yoğunlaştırmaya hatalı anlayışını ve üretimin geliştirilmesinde ve güçlüklerin üstesinden gelinmesinde halkı seferber etmeden, bu konuda ona yardımcı olmadan halktan taleplerde bulunma yanlış çalışma tarzını şiddetle eleştirmekte ve Partinin ekonomiyi geliştirme ve ikmali sağlama doğru siyasetini ortaya koymaktadır. Şensi-Kansu-Ningsia Sınır Bölgesinde ve düşman hatları arasındaki Kurtarılmış Bölgelerde başlatılan üretimi kampanyasında bu siyasetle büyük başarılar kazanıldı. Bu siyaset, Kurtarılmış Bölgeler silahlı kuvvetleri ve halkının savaşın en zor dönemini başarı ile atlattırmasına imkân vermekle kalmadı, aynı zamanda sonraki yıllarda ekonomik inşaya yol göstermede Partiye zengin tecrübeler kazandırdı.

şey ekonomidir. Temeli sağlam bir ekonomi olmadan, mali yeterliliğe ulaşmak mümkün değildir; büyüyen bir ekonomi olmadan, mali yeterliliğe ulaşmak mümkün değildir. Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nde mali mesele, on binlerce asker ve sivil personelin geçinme ve çalışma harcamaları için para bulma, başka bir deyişle savaşı yürütecek fonlar sağlama meselesidir. Bu fonlar, kısmen halkın ödediği vergilerden, kısmen de on binlerce asker ve sivil personelin kendisinin yaptığı üretimden gelir. Ekonominin özel ve kamu sektörlerini geliştirmezsek, kendimizi açıkça yok olmaya mahkûm etmiş oluruz. Mali zorluklar, ancak ayağı yere basan ve etkili ekonomik gelişme ile yenilebilir. Ekonomik gelişmeyi ve mali kaynaklar bulmayı ihmal etmek ve onun yerine mali zorlukların çözümünü zorunlu harcamaların kısılmasından beklemek, hiçbir sorunu çözemeyecek tutucu bir anlayıştır.

Şu son beş yıl içinde birçok aşamadan geçtik. En büyük güçlüklerimiz, Guomindang'ın iki anti-komünist saldırısının sürtüşme yarattığı 1940 ve 1941'de ortaya çıktı. Bir süre çok şiddetli bir şekilde, giyecek, yemeklik yağ, kâğıt ve sebze, asker ayakkabısı, sivil personelimiz için kışlık yatak-yorgan sıkıntısı çektik. Guomindang bize ayrılmış fonları keserek ve ekonomik abluka uygulayarak, bizi boğmaya uğraştı. Gerçekten çok sıkıntı çektik. Ama bunları atlattık. Sınır Bölgesi halkının bize tahıl sağlamasının yanı sıra, biz özellikle ekonomimizin kamu kesimini kararlı bir şekilde kendi ellerimizle inşa ettik. Hükümet, Sınır Bölgesi'nin ihtiyaçlarını karşılayacak birçok sanayiye kurdu, askeri birlikler yaygın bir üretim kampanyasına giriştiler ve kendi ihtiyaçlarını karşılamak üzere tarımı, sanayiye ve ticareti geliştirdiler ve çeşitli örgüt ve okullardaki on binlerce insan da kendi ihtiyaçlarını karşılayacak benzer ekonomik faaliyetler geliştirdi. Askeri birlikler, çeşitli örgütler ve okullar tarafından geliştirilen bu kendine yeterli ekonomi, günümüzün özel koşullarının özel bir ürünüdür. Bu, başka tarihsel koşullarda mantıksız ve anlamsız bir şey olurdu, oysa bugün pekâlâ akla uygun ve zorunludur. Güçlüklerimizi bu gibi yollarla yeniyoruz. Bu, su götürmez tarihsel gerçekler, ikmalin ancak ekonomik gelişme sayesinde sağlanabileceği gerçeğini kanıtlamıyor mu? Hâlâ birçok güçlkle karşı karşıya bulunduğumuz halde, eko-

nomimizin kamu kesiminin temeli şimdiden atılmış durumdadır. Bir yıl sonra, 1943 sonunda bu temel daha da sağlamlaşacaktır.

Ekonomiyi geliştirmek doğru çizgidir, ama gelişme başıbozuk ya da temelsiz bir genişleme demek değildir. Buradaki ve şu andaki özel durumu göz önüne almayan bazı yoldaşlar, gelişme konusunda boş bir yaygara koparıyorlar. Örneğin onlar ağır sanayi kurulmasını talep ediyorlar ve hepsi de gerçeklerden uzak ve kabul edilmez muazzam tuz ve silah sanayisi planları öne sürüyorlar. Partinin çizgisi, gelişme için doğru çizgidir. Hem modası geçmiş ve tutucu anlayışlara, hem de gösterişçi, boş ve gerçeklerden uzak planlara karşıdır. Mali ve ekonomik çalışmada Partinin iki cephedeki mücadelesi budur.

Ekonomimizin kamu kesimini geliştirmemiz gerekmele birlikte, halktan gelecek yardımın önemini unutmamalıyız. Halk bize 1940'ta 90 bin, 1941'de 200 bin, 1942'de 160 bir *tan** tahıl verdi,¹ böylece asker ve sivil personelimize yiyecek sağladı. 1941 sonuna kadar tarımımızın kamu kesiminin tahıl üretimi çok azdı ve tahıl için halka dayandık. Ordumuzdan daha fazla tahıl üretmesini talep etmeliyiz; ama daha bir süre, esas olarak halka dayanmak zorunda kalacağız. Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nin cephe gerisinde olmasına, savaştan doğrudan doğruya zarar görmemesine rağmen, burada sadece bir buçuk milyon kişi yaşamaktadır ve bu, böylesine geniş bir bölge için küçük bir nüfustur. Bu kadar büyük miktarda tahılın sağlanması kolay değildir. Ayrıca, halk bize tuz taşıyor ya da tuz taşıma vergisi ödüyor ve 1941'de 5 milyon yuanlık devlet tahvili satın almışlardı. Bütün bunlar hiç de hafif olmayan bir yük meydana getiriyor. Direnme Savaşı'nın ve milli insanın ihtiyaçlarını karşılamak için halk gerekliliğini çok iyi anladığı böyle yükleri omuzlamalıdır. Hükümet çok büyük güçlükler içinde olduğu zaman, halktan daha ağır bir yük taşımasını istemek gerekir, halk bunu da anlar. Ama halktan alırken, aynı zamanda onlara kendi ekonomik durumlarını düzeltmeleri ve geliştirmeleri için yardım etmeliyiz. Yani verdikleri kadar kazanmaları, hatta verdiklerinden daha fazla kazanmaları için, halkın tarımını, hay-

* Bir ton 60.5 kiloya eşittir [Ç.N]

1. Bu rakamlar Şensi-Kansu-Ningsia Sınır Bölgesi köylülerinin 1940'tan 1972'ye kadar ödedikleri tamm vergisi (devlete verilen tahıl) miktarıdır.

vancılığını, el sanatlarını, tuz sanayisini ve ticaretini geliştirmesine yardımcı olacak uygun önlemler ve yöntemler benimsenmelidir. Japonya'ya karşı uzun bir savaşa ancak böyle dayanabiliriz.

Savaşın gereklerini gözden kaçırarak bazı yoldaşlar, hükümetin bir "iyilikseverlik" siyaseti benimsemesi gerektiğinde ısrar ediyorlar. Bu, bir hatadır. Çünkü Japonya'ya karşı savaşı kazanmadıkça, böyle bir "iyilikseverliğin" halk için hiçbir anlamı olmayacak ve bu sadece Japon emperyalistlerinin işine yarayacaktır. Tersine, şimdiki durumda halk oldukça ağır yükler taşımak zorunda olmakla birlikte, hükümet ve askeri birliklerin karşısına çıkan güçlüklerin üstesinden gelindikçe, Dincine Savaşı sürdürüldükçe ve düşman yenildikçe, halkın durumu düzelecektir. Devrimci hükümetin asıl iyilikseverliği işte buradadır.

Bir başka hata da "balığı yakalamak için havuzu boşaltmak", yani halkın karşılaştığı zorlukları göz önüne almadan ve yalnızca hükümet ve ordunun ihtiyaçlarını düşünerek, halktan bitmek tükenmek bilmeyen isteklerde bulunmaktır. Bu, bizim hiçbir zaman benimsemememiz gereken Guomindangvari bir düşünme tarzıdır. Biz, halkın yükünü geçici olarak artırmakla birlikte, daha başından ekonomimizin kamu kesiminin inşası çalışmasına giriştik. 1941 ve 1942 yıllarında ordu, hükümet, öbür örgütler ve okullar ihtiyaçlarının çoğunu kendi çabalarıyla karşıladılar. Bu, Çin tarihinde daha önce görülmemiş olağanüstü bir başarıdır ve yenilmezliğimizin maddi temeline katkıda bulunmaktadır. Halkın vergi yükünü, kendine yeterli ekonomik faaliyetlerimizi artırdığımız ölçüde hafifletebiliriz. 1937'den 1939'a kadar olan ilk aşamada onlardan çok az şey aldık: bu aşama sırasında bir hayli güç toplayabildiler. 1940'tan 1942'ye kadar olan ikinci aşamada halkın sırtındaki yük arttı. Üçüncü aşama 1943'te başlayacaktır. Gelecek iki yıl içinde, 1943 ve 1944'te, eğer ekonomimizin kamu kesimi büyümeye devam eder ve Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'ndeki askeri birliklerimizin tamamı ya da çoğu tanımla uğraşabilecek bir durumda olurlarsa, o zaman 1944'ün sonlarından itibaren halkın yükü tekrar hafifleyecek ve halk tekrar güç toplayabilecektir. Bu, bizim gerçekleştirmeye hazırlanmamız gereken bir olasılıktır.

Bütün tek yanlı görüşleri reddetmeli ve Partimizin "Ekonomiyi ge-

liştirelim, ikmali sağlayalım" doğru sloganını yaymalıyız. Kamu ve kişi çıkarları arasındaki ilişki konusundaki sloganlarımız, "Hem kamu, hem kişi çıkarlarını gözetelim" ve "Hem askerleri, hem sivilleri gözetelim"dir. Biz sadece bu sloganları doğru kabul ediyoruz. Mali ihtiyaçlarımızı karşılamayı ancak ekonomimizin hem kamu, hem de özel kesimlerini gerçekçi ve pratik bir şekilde genişleterek güven altına alabiliriz. Zor zamanlarda hile, yük ağır olsa da halka zarar vermesin diye vergilemeye bir sınır koymaya dikkat etmeliyiz. Halkın güç toplayabilmesi için yükü elimizden geldiği kadar çabuk hafifletmeliyiz.

İlah olmaz Guomindanglılar, Sınır Bölgesindeki inşayı umutsuz bir girişim ve buradaki güçlükleri üstesinden gelinmez güçlükler olarak görmektedirler. Sınır Bölgesi'nin her an yıkılmasını beklemektedirler. Böyleleri ile tartışıp durmaya değmez. Onlar "yıkıldığımız" günü asla göremeyeceklerdir. Biz, hiç tartışmasız, gittikçe daha çok refaha kavuşacağız. Onlar Komünist Partisi'nin ve Sınır Bölgesi Devrimci Hükümetinin önderliğinde kitlelerin daima Parti ve hükümete destek olduklarını anlamıyorlar. Parti ve hükümet de, ekonomik ve mali güçlükleri, ne kadar ciddi olursa olsun, aşmanın yolunu her zaman bulacaktır. Aslında bugün karşılaştığımız güçlüklerin bazısını atlatmış bulunuyoruz ve kısa sürede ötekilerin de üstesinden geleceğiz. Geçmişte birkaç kat daha büyük güçlüklerle karşılaştık, bunların hepsini de yendik. Her gün devam etmekte olan yoğun savaşla birlikte şimdi Kuzey ve Orta Çin'deki üç bölgelerimiz Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nden daha büyük güçlüklerle karşı karşıyadır, fakat biz bu bölgelerde bugüne kadar beş buçuk yıldır dayanıyoruz ve kuşkusuz zafere kadar dayanmaya devam edeceğiz. Kötümser olmamız için neden yok, her güçlüğün üstesinden gelebiliriz.

Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi kıdemli kadrolarının bu konferansından sonra "daha iyi birlikler ve daha basit yönetim" siyasetini² yürürlüğe koyacağız. Bu, âdet yerini bulsun diye yüzeysel bir şekilde ya da kısmen değil, kesinlikle, tam olarak ve her yerde uygulanmalıdır. Bunu uygularken beş hedef olan basitleştirme, birleştirme, verimlilik, tutumluluk ve bürokrasiye karşı çıkmayı ger-

2 «Daha iyi birlikler ve daha basit yönetim» için bu ciltte «Çok Önemli Bir Siyaset» adlı yazıya bakınız. s. 106.

ekleştirmeliyiz. Bu beş hedef ekonomik ve mali çalışmamızda çok büyük bir önem taşımadır. Basitleştirme, retken olmayan harcamaları azaltacak, üretimden sağladığımız geliri artıracaktır; maliyemize doğrudan ve sağlıklı bir etkisi olmakla kalmayacak, halkın yükünü hafifletip ona ekonomik yarar sağlayacaktır. Ekonomik ve mali yapımızda dağınıklık, bağımsızlık ilan etme ve eřėdm yoksunluğu gibi kötülüklerin üstesinden gelmeli ve birleşik, talimatlara uygun, siyaset ve ynetimliklerimizin tam uygulanmasına imkân sağlayan bir çalışma sistemi kurmalıyız. Böyle bir birleşik sistemin kurulmasıyla, çalışma verimliliği artacaktır. Bütün örgütlerimiz, özellikle ekonomik ve mali çalışmayla uğraşan örgütler, tutumluluğa dikkat etmelidir. Tutumlu olmakla, belki de on milyonlarca yuana varan gereksiz ve aşın harcamaları büyük ölçüde kısıabiliriz. Son olarak, ekonomik ve mali çalışmayla uğraşan kimseler, rüşvet ve sistimal, aşırı titiz bir örgütlenme, anlamsız "standartlaştırma" ve kırtasiyecilik gibi bazıları çok ciddi olan ve halen süregelen bürokratik uygulamaları yenmelidirler. Partide, hükümette ve orduda bu beş hedefe tam anlamıyla ulaşırsak, "daha iyi birlikler ve daha basit yönetim" siyasetimiz amacına ulaşacak, glklerimiz kesinlikle alt edilecek ve yaklaşan "kşmz" konusundaki dedikodulara bir son verilmiş olacaktır.

ÖNDERLİK YÖNTEMLERİNE İLİŞKİN BAZI MESELELER*

1 Haziran 1943

1. Yaptığımız çalışına ne olursa olsun, biz Komünistlerin uygulaması gereken iki yöntem vardır. Biri, geneli özelle; öbürünü, önderliği kitlelerle birleştirmektir.

2. Genel ve geniş çapta bir çağrı yapmadan geniş kitleleri herhangi bir görevin yerine getirilmesi için seferber etmek mümkün değildir. Ama eğer yöneticiler sadece bir genel çağrıyla yetinirlerse, yani çağrısını yaptıkları işe bazı örgütlerde derinlemesine ve somut olarak bizzat girişmezlerse, bazı noktalarda başarı elde edip, tecrübe kazanıp, bu tecrübeyi diğer birimlere yol göstermede kullanmazlarsa, o zaman genel çağrının doğru olup olmadığını sınaama ve onun içeriğini zenginleştirme olanağı kalmaz ve genel çağrının hiçbir sonuç vermemesi tehlikesi ortaya çıkar. Örneğin, 1942'deki düzeltme hareketinde genel çağrıyı özel ve belirli bir rehberlikle birleştirme yönteminin kullanıldığı her yerde başarılar elde edildi, ancak bu yöntemin kullanılmadığı yerlerde başarı sağlanamadı. 1943'teki düzeltme hareketinde, Merkez Komitesinin her bürosu ve alt bürosu ile her bölge ve il Parti komitesi genel bir çağrının (bütün bir yıllık düzeltme planının) yanı sıra süreç içinde tecrübe kazanarak şunları yapmalıdır: Kendi örgütünüzden ve çevredeki başka örgütlerden, okullardan ya da ordu birliklerinden iki ya da üç birim (daha fazla olmasın) seçin. Bu birimleri etrafı bir şekilde inceleyin, düzeltme hareketinin bu birimlerdeki gelişimi hakkında ayrıntılı bilgi edinin, bunların üyelerini temsil edebilecek birkaç kişinin (gene çok olmasın) siyasal geçmişi,

* Önderlik yöntemlerine ilişkin bu karar, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi için Mao Zedung yoldaş tarafından yazılmıştı.

ideolojik özellikleri, incelemedeki çabası ve çalışmadaki güçlü ve zayıf yanları konusunda ayrıntılı bilgi edinin. Bundan başka görevlilere, bu birimlerin karşılaştıkları pratik sorunlara somut çözümler bulmada bizzat rehberlik edin. Her örgütteki, okuldaki ya da ordu birimindeki yöneticiler böyle hareket etmelidir, çünkü bunların her birine bağlı birkaç alt birim vardır. Ayrıca bu, yöneticilerin önderlik ile öğrenmeyi birleştirdikleri bir yöntemdir. Belirli alt kademe birimlerindeki tek tek kişi ve olaylardan somut tecrübeler çıkarmayan hiçbir yönetici, sorumluluğu altındaki bütün birimlere genel yön göstermede yeterli olamaz. Her kademedeki yönetici kadroların, bu yöntemi uygulamayı öğrenmeleri için bu yöntemi her yerde teşvik etmek gerekir.

3. 1942'deki düzeltme hareketinin tecrübesi ayrıca şunu da kanıtladı: Düzeltme hareketinin başarısı için, hareket sırasında, her birimde çekirdeğini o birimin yöneticisinin ve az sayıda faal unsurun oluşturacağı bir önder grup kurulması ve bu önder grubun kendini, harekete katılan kitlelerle sıkı sıkıya birleştirmesi esastır. Önder grup ne kadar faal olursa olsun, faaliyeti kitlelerin faaliyetiyle birleştirilmedikçe, bir avuç insanın verimsiz çabası olmaktan öteye gidemez. Öte yandan kitleler, faaliyetlerini uygun bir şekilde örgütleyecek güçlü bir önder grup olmadan faaliyet gösterirlerse, bu faaliyet ne uzun ömürlü olabilir, ne doğru yönde ilerletilebilir ve ne de bir üst düzeye çıkarılabilir. Herhangi bir yerde kitleler genellikle üç kesimden meydana gelir: Nisbeten faal olanlar, nisbeten geri olanlar ve ikisi arasında kalanlar. Bunun içindir ki yöneticiler, az sayıda faal unsuru önderlik çevresinde birleştirmede ustalaşmalı, arada kalanların düzeyini yükseltmek ve geri unsurları kazanmak için bu faal unsurlara dayanmalıdırlar. Kitlelerle gerçekten birleşmiş ve kaynaşmış bir önder grup, kitlelerden kopuk bir şekilde değil, ancak kitle mücadelesi içinde oluşabilir. Önder grup, çoğu zaman büyük bir mücadelenin başında, ortasında ve sonunda hep aynı kişilerden oluşmalıdır ve oluşamaz da: mücadele sırasında kendini gösteren faal unsurlar devamlı olarak önder grubun daha yeteneksiz olan ve yozlaşan üyelerinin yerine getirilmelidir. Birçok yerde ve birçok örgütte çalışmanın ilerletilememesinin bir temel nedeni, birleşmiş, kitlelerle kaynaşmış ve

daima sağlıklı kalmış bir önder grubun eksikliğidir. Yüz kişilik bir okulda, var olan koşullara uygun olarak kurulmuş (yani gelişigüzel bir araya getirilmemiş) ve en faal, en dürüst ve en uyanık öğretmenlerden, öteki görevlilerden ve öğrencilerden oluşan dokuz-on kişilik bir yönetici grup yoksa, kuşkusuz o okul iyi yönetilemez. Her örgütte, okulda, ordu biriminde, küçük büyük her fabrika ya da köyde, Partinin bolşevikleştirilmesi için Stalin'in öngördüğü on ik şarttan dokuzuncusu olan bir önderlik çekirdeğinin kurulması¹ şartını uygulamalıyız. Böyle bir önder grup için kıstaslar, Dimitrov'un kadro siyasetini tartışırken sıraladığı şu dört unsurdur: Davaya kesin bağlılık, kitlelerle bağ, tek başına yolunu bulabilme yeteneği ve disipline uyma.² Savaş, üretim, eğitim (düzeltme dahil) gibi merkezi görevleri yürütürken ya da çalışmayı denetlerken, kadroların geçmişini inceleyen ya da öbür faaliyetlerde, genel çağrıyı özel rehberlikle tamamlama yöntemine ek olarak önder grubu kitlelerle birleştirme yönteminin benimsenmesi şarttır.

4. Partimizin bütün pratik çalışmalarında doğru önderlik, "kitlelerden kitlelere" ilkesine uygun olmak zorundadır. Bunun anlamı şudur: Kitlelerin fikirlerini (dağınık ve sistemleşmemiş fikirleri) almak ve onları derli toplu hale getirmek (onları inceleyerek, derli toplu ve sistemli fikirler haline getirmek), ondan sonra yeniden kitlelere gitmek ve kitleler bunları kendi fikirleri olarak benimseyene, onlara sıkı sıkıya sarılana ve onları eyleme dönüştürene kadar bu fikirleri yaymak, açıklamak ve bu fikirlerin doğruluğunu bizzat kitlelerin eylemi içinde sınamak. Sonra kitlelerin fikirlerini alıp bir kez daha derli toplu hale getirmek, yeniden kitlelere gitmek ve böylece ısrarla bu fikirlerin uygulanmasını sağlamak. Böylece fikirlerin her defasında daha doğru, daha canlı ve daha zengin bir hale geldiği sonsuz bir helezon içinde bunu bir daha, bir daha tekrarlamak. İşte Marksist bilgi teorisi budur.

5. Bir örgütte ya da bir mücadelede önder grupla kitleler arasında doğru bir ilişki anlayışı, önderliğin doğru fikirlere sadece "kitlelerden kitlelere" yöntemiyle sahip olabileceği anlayışı ve önderliğin fikirleri

1. Bkz. J. V. Stalin, «Almanya Komünist Partisinin Geleceği ve Bolşevikleşme Meselesi», *Eserler*, İng. bas., Moskova, 1954, cilt VII, s. 39.

2. Georgi Dimitrov, «Faşizme Karşı İşçi Sınıfının Birliği İçin», *Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe*, Aydınlık Yayınları, Aralık 1975, s. 170.

pratiğe uygulanırken genel çağrının özel rehberlikle birleştirilmesi gerektiği anlayışı; işte bu kavramları, kadrolarımız arasında bu meselelerle ilgili olarak görülen yanlış görüşleri düzeltmek için bugünkü düzeltme hareketi sırasında her yerde yaymak gerekir. Birçok yoldaşımız bir önderlik çekirdeği oluşturmak için faal unsurları bir araya getirmenin ve bu önderlik çekirdeğini kitlelerle sıkı sıkıya kaynaştırmanın önemini kavramıyorlar ya da bunda başarılı olamıyorlar ve bu yüzden önderlikleri bürokratik ve kitlelerden kopuk bir hale geliyor. Birçok yoldaş, kitle mücadelelerinin tecrübesini toparlamanın önemini kavramıyor ya da bunda başarılı olamıyor. Bunun yerine kendilerini zeki sanarak, öznel fikirlerini ileri sürmekten hoşlanıyorlar ve bu yüzden bunların fikirleri boş ve pratikten uzak bir hale geliyor. Birçok yoldaş, bir görevle ilgili olarak genel bir çağrı yapmakla yetinip, onu derhal özel ve somut rehberlikle devam ettirmenin gereğini kavramıyor ya da bunda başarılı olamıyorlar ve bu yüzden yaptıkları çağrı ya dudaklarında ya kâğıt üzerinde ya da konferans salonunda kalıyor ve önderlikleri bürokratik bir hale geliyor. Bugünkü düzeltme hareketinde bu kusurları gidermeliyiz. İnceleme tarzınızda, çalışmaların denetiminde ve kadroların geçmişinin incelenmesinde, önderliği kitlelerle ve geneli özelle birleştirme yöntemlerini kullanmayı öğrenmeliyiz. Gelecekteki bütün çalışmalarımızda da bu yöntemleri kullanmalıyız.

6. Önderlik konusunda, doğru fikirler oluşturmak üzere kitlelerin fikirlerini almak, bunları derli toplu hale getirmek ve yeniden kitlelere gitmek, bu fikirlerde ısrar etmek ve onları derinliğine uygulamak, işte önderliğin temel yöntemi budur. Fikirleri derli toplu hale getirme ve onlarda ısrar etme sürecinde, genel çağrıyı özel rehberlikle birleştirme yöntemini kullanmak gereklidir ve bu, temel yöntemin ayrılmaz bir parçasıdır. Birkaç durumda yapılan özel rehberlikten genel fikirler (genel çağrılar) çıkarın ve birçok farklı birimde onları sımayın (bunu sadece siz yapmayın, başkalarına da aynı işi yapmasını söyleyin); sonra yeni tecrübeyi toparlayın (özetleyin) ve genel olarak kitlelere rehberlik için yeni talimatlar çıkarın. Yoldaşlarımız bunu, bugünkü düzeltme hareketinde ve başka her türlü çalışmada yapmalıdırlar. Bunu yapmada daha ustalaşmak, daha iyi önderlik sağlar.

7. Bir üst örgüt ve onun bölümleri, alt birimlere herhangi bir görev verirken, bu görev devrimci savaşa, üretime ya da eğitime; düzeltme hareketine, çalışmanın denetlenmesine ya da kadroların geçmişinin incelenmesine; propaganda çalışmasına, örgütsel çalışmaya ya da karşı-casusluğa ya da başka çalışmalara ilişkin de olsa, her şart altında çalışmanın sorumluluğunu alt kademe örgütünün yöneticisinin taşıması için, görevi onun kanalıyla vermesi gerekir. Bu yolla hem işbölümü hem de birleşik merkezi önderlik gerçekleştirilebilir. Üst kademedeki bir bölüm, alt kademe örgütünün tamamından sorumlu olan kişinin (sekreter, başkan, yönetici ya da okul müdürü gibi) bilgisi ve sorumluluğu dışında alt kademe kendisiyle aynı işi yapan örgütle teması geçmemelidir. (Örneğin, üst kademe örgütlenme, propaganda ya da karşı-casuslukla uğraşan bir bölüm, alt kademe kendisiyle aynı işi yapan bölümle doğrudan ilişki kurmamalıdır.) Hem bütün işlerden sorumlu kişi, hem de özel sorumluluğa sahip kişi, durumdan haberdar edilmeli ve her ikisine de sorumluluk verilmelidir. Bu merkezi yöntem, işbölümüyle birleşik önderliği birleştiren bu merkezi yöntem, belli bir görevi yürütmek için bütün işten sorumlu kişinin aracılığıyla çok sayıda kadronun seferber edilmesini, hatta bazan örgütün bütün mensuplarının seferber edilmesini ve böylece bir bölümdeki kadro yetersizliğinin üstesinden gelinmesini ve çok sayıda insanın mevcut iş için faal kadro haline getirilmesini mümkün kılar. Bu da, önderliği kitlelerle birleştirmenin bir yoludur. Örneğin, kadroların geçmişinin incelenmesini ele alalım: Eğer bu iş, başka her şeyden soyutlanarak yapılırsa, sadece örgütlenme bölümünde bu işten sorumlu birkaç kişi tarafından yapılırsa elbette iyi yapılamaz. Ama eğer çalışma, görevlilerin çoğunu ya da öğrencilerin çoğunu, hatta hepsini çalışmaya katılmak üzere seferber eden belli bir örgütün ya da okulun idari yöneticisi aracılığıyla yapılırsa ve aynı zamanda üst kademedeki örgütlenme bölümünün yönetici üyeleri, önderliği kitlelerle birleştirme ilkesini uygulayarak doğru rehberlik ederlerse, o zaman kuşkusuz kadroların geçmişini inceleme görevi iyi bir şekilde başarılabacaktır.

8. Belli bir yerde aynı anda birden fazla merkezi görev olamaz. Aynı anda ancak ikinci ya da üçüncü derecede önem taşıyan başka görevlerle tamamlanan tek bir merkezi görev olabilir. Bu yüzden, bu

yerin baş sorumlusu, oradaki mücadelenin tarihini ve koşullarını göz önüne alarak, çeşitli görevleri uygun bir biçimde sıraya koymalıdır. Yukarıdan gelen talimatları, kendisi hiçbir plan yapmadan uygulamamalıdır, çünkü, böyle yapmakla bir sürü "merkezi görev" in ortaya çıkmasına yol açar, karışıklık ve güvensizlik yaratır. Üst örgütler de önem ve acillik derecelerine göre sıralamadan ve hangisinin merkezi görev olduğunu belirtmeden aynı anda birçok görevi alt örgütlere vermemelidir; çünkü bu, alt örgütlerin çalışmalarında adımlarını şaşkınlıklarına ve beklenen sonuçların alınamamasına yol açar. Belli bir yerdeki tarihsel koşulların ve var olan durumun ışığında, durumu bir bütün olarak dikkate almak ve buna uygun plan yapmak, her dönem için çalışmaların ağırlık merkezini ve sırasını doğru bir şekilde saptamak, sonra da bunu kararlılıkla uygulamak ve kesin sonuçlara ulaşılmasını sağlamak önderlik sanatının bir parçasıdır. Bu, aynı zamanda önderlik yöntemi meselesidir; önderliği kitlelerle, geneli özelle birleştirme ilkelerini uygularken bu sorunu çözmeye dikkat etmek gerekir.

9. Burada, önderlik yöntemlerine ilişkin ayrıntılar üzerinde durulmuyor. Her yerdeki yoldaşların kendi başlarına iyice düşüneceklerini ve burada ortaya konan ilkeler temelinde bütün yaratıcılıklarını seferber edeceklerini umuyoruz. Mücadele sertleştikçe, özneci ve bürokratik önderlik yöntemlerini bütünüyle yok etmek için Komünistlerin önderliklerini geniş kitlelerin talepleriyle daha sıkı kaynaştırmalarına ve genel çağrılan özel rehberlikle daha sıkı birleştirmelerine daha çok ihtiyaç duyulacaktır. Partimizdeki bütün yönetici yoldaşlar, özneci, bürokratik önderlik yöntemlerine karşı her zaman bilimsel, Marksist önderlik yöntemlerini ortaya koymalı ve Marksist önderlik yöntemini kullanarak özneci, bürokratik önderlik yöntemlerinin üstesinden gelmelidirler. Öznelciler ve bürokratlar, önderliği kitlelerle ve geneli özelle birleştirme ilkelerini anlamazlar; Parti çalışmasının gelişmesini büyük ölçüde engellerler. Özneci ve bürokratik önderlik yöntemleriyle mücadele etmek için, bilimsel Marksist önderlik yöntemlerini genişlemesine ve derinlemesine yaygınlaştırmalıyız.

GUOMİNDANG'A YÖNELTİLEN BAZI SORULAR*

12 Temmuz 1943

Son birkaç aydır Çin'deki Japonya'ya karşı kamp içinde hiç alışılmamış ve şaşırtıcı bir olaya, yani birliği bozmak ve Direnme Savaşı'nı baltalamak için Guomindang yönetimindeki Parti, hükümet ve ordu kuruluşlarının giriştiği kampanyaya tanık olduk. Bu kampanya, Komünist Partisine karşı bir saldırı şekline bürünüyor, ama aslında bütün Çin milletine ve halkına yöneltilmiş bir kampanyadır.

Önce Guomindang ordularını ele alalım. Bütün ülkedeki Guomindang yönetimindeki orduların ana kuvvetlerine bağlı üç ordu grubu kuzeybatıda üslenmiştir. Bunlar, Sekizinci Savaş Bölgesi Başkomutan Yardımcısı Hu Zungnan'ın komutasındaki 34. 37. ve 38. Ordu Gruplarıdır. Bunlardan ikisi, Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'ni kuşatmakta kullanılmıştır; buna karşılık sadece bir tanesine Yiçuan'dan Tungkuan'a kadar Sarı Irmak boyunca Japon istilacılarına karşı savunma görevi verilmiştir. Dört yıldan fazla bir süredir durum böyleydi ve askeri çatışma olmadığından, halk buna alışmıştı. Ama son birkaç gündür beklenmedik bir değişme oldu. Irmak boyunda savunmayla görevli üç kolordudan (1., 16. ve 90. Kolordulardan) ikisinin yeri değiştirildi. Birinci Kolordu Pinçov ve Çunhua bölgesine, Doksanıncı Kolordu da Loçuan bölgesine nakledildi. Irmak boyundaki savunma mevzilerinin büyük bir kesiminin Japon istilacılarına karşı askersiz bırakılmasına karşılık, her iki kolordu da Sınır Bölgesine saldırmak üzere faal bir şekilde hazırlanmaktadır.

Bu, ister istemez halkın şu soruyu sormasına yol açıyor: Bu Guomindanglılarla Japonlar arasındaki ilişkinin aslı esası nedir? Birçok Guomindanglı durmadan Komünist Partisi'nin "Direnme Savaşı'nı bal-

* Bu başyazı, Mao Zedung yoldaş tarafından Yenan'da çıkan *Kurtuluş Gazetesi* için yazılmıştı.

taladığı" ve "birliği bozduğu" yolunda hayâsızca propaganda yapıyor. Irmağı savunan ana kuvvetlerin geri çekilmesinin Direnme Savaşı'nı güçlendirdiği söylenebilir mi? Sınır Bölgesine yapılan saldırıların birliği güçlendirdiği söylenebilir mi?

Bütün bunları yapan Guomindanglılara şunu sormak isteriz: Japonlar hâlâ sizin karşınızda dururken onlara sırtınızı dönüyorsunuz. Peki Japonlar peşiniz sıra ilerlemeye başarlarsa ne olacak?

Japonlar, yavaş yavaş uzaklaşan sırtlarınızı sahra dürbünleriyle sevinçle seyretmekten başka bir şey yapmayıp karşı kıyıda sükûnetle bakarlarken, sizin ırmak savunma mevzilerinin büyük bir kısmını terk edip gitmenizin anlamı nedir? Neden Japonlar sizin sırtınızı görmeye bu kadar meraklı? Irmak savunma mevzilerini terk ettiğiniz ve büyük kısmını askersiz bıraktığınız halde böylesine rahat olmanızın sebebi nedir?

Özel mülkiyetle dayalı bir toplumda, insanlar geceleri yatmadan önce genellikle kapılarını sürgüler. Bunun işkillilik değil, hırsızlara karşı bir önlem olduğunu herkes bilir. Şimdi sizler ön kapıyı ardına kadar açık bıraktığınıza göre hırsızların girmesinden korkmuyor musunuz? Ön kapı ardına kadar açık olup da hırsızlar girmiyorsa bunun sebebi nedir?

Size kalırsa "her şeyin üstünde olan millete" en bağlı olanlar sizlersiniz, buna karşılık Çin'de Direnme Savaşı'nı baltalayanlar da Komünistlerdir. Peki ama, düşmana sırtınızı dönerken "her şeyin üstünde" tuttuğunuz nedir?

Size kalırsa "iyi niyetle dayalı birliğe" pek bağlı olan sizlersiniz, buna karşılık "birliği bozanlar" gene Komünistlerdir. Peki ama, siz Sınır Bölgesi halkının üzerine yürümesi için süngü takmış ve ağır top- larla donatılmış (bir kolordu eksiğiyle) üç ordu grubundan oluşan mu- aazzam bir kuvveti yola çıkarmış bulunuyorsunuz. Bu "iyi niyetle da- yalı birlik" sayılabilir mi?

Bir başka iddianızı ele alalım, "Birlik"e değil "birleştirme"ye he- vesli olduğunuzu söylüyor ve bu yüzden Sınır Bölgesi'ni yok etmek, "feodal ayrılıkçılığı" tasfiye etmek ve her Komünisti öldürmek is- tiyorsunuz. Peki ama, o zaman Japonların siz de dahil bütün Çin mil- letini yok ederek "birleştireceğinden" neden korkmuyorsunuz?

Diyelim ki, Sınır Bölgesi'ni bir hamlede "birleştirir" ve Komünistleri temizlerken, milletin ve sizin Japonlar tarafından "birleştirilme"sinden kurtulmanız için Japonları bir "uyku ilacı" ya da bir "büyü" ile uyutabildiniz. Pek muhterem Guomindanglı beyler, şu uyku ilacınız ya da büyüünüzün sırnını bize de açıklayınız?

Ama Japonların hakkından gelmek için uyku ilacınız, ya da büyüünüz yoksa ve onlarla gizli bir anlaşmaya varmadıysanız, size açık açık ve resmen şunu söyleyelim: Sınır Bölgesine saldırmamalısınız ve saldırmamalısınız. "Bataklık kuşu ile istiridye kapışınca kârlı çıkan balıkçı olur", "Yılan, tarla faresini yutmak için gizlice izler, ama atmaca pusudadır." Bu iki atasözünde de gerçek payı vardır. Sizin yapacağınız en iyi şey, Japonlar tarafından işgal edilmiş toprakları "birleştirmek" ve iblisleri def etmek üzere kuvvetlerinizi bizimle birleştirmektir. Sınır Bölgesi'ni oluşturan toprak parçasını "birleştirmek" için neden bu kadar telaşlanıp acele ediyorsunuz? Güzel yurdumuzun geniş toprakları düşmanın eline geçmiş olduğu halde, bu konuda telaşlanıp acele etmiyorsunuz ama, Sınır Bölgesine saldırmak ve Komünist Partisini ezmek için hiç vakit kaybetmek istemiyorsunuz. Ne kadar acı! Ne kadar utanç verici!

İkinci olarak, Guomindang Partisi'nin faaliyetlerini ele alalım. Guomindang, Komünist Partisiyle mücadele etmek için birkaç yüz gizli ajan müfrezesi kurmuş ve bu müfrezelere her türlü alçağı doldurmuştur. Örneğin 6 Temmuz 1943'de, Çin Cumhuriyeti'nin 32. yılında ve Direnme Savaşı'nın altıncı yıldönümü arifesinde Guomindang Merkez Haber Ajansı, Şensi Eyaleti'nde Sian'da bazı "kültür dernekleri"nin bir toplantı yaptıklarını ve Mao Zedung'u, Üçüncü Enternasyonal'in dağılmasını fırsat bilerek Çin Komünist Partisini "feshelemeye" ve ayrıca "ayrılıkçı Sınır Bölgesi rejimine son vermeye" davet eden bir telgraf çekmeye karar verdiklerini belirten bir haber yayımladı. Okuyucu, bunu pekâlâ "haber" diye okuyabilir, ama aslında bu, eski bir hikâyedir.

Bütün bu işin birkaç yüz gizli ajan müfrezesinden birinin başının altından çıktığı belli oluyor. Karargâhtan (yani "Milli Hükümet Askeri Konseyi Araştırma ve İstatistik Bürosu" ve "Guomindang Merkez Yürütme Komitesi Araştırma İstatistik Bürosu") gelen emirlere göre ha-

reket eden bir müfreze, şimdi Sian toplama kampında Disiplin Müdürü olan ve *Direnme ve Kültür* adlı, Guomintang'ın paraca desteklediği bir ihanet dergisindeki anti-komünist yazılarıyla kötü bir ün yapmış olan Troçkist ve hain Çang Tifey'e talimat verdi. 12 Haziran'da, yani Merkez Haber Ajansı'nın haberi yayımlanmasından yirmi beş gün önce, bu adam dokuz kişiyi bir araya getirip on dakikalık bir toplantı düzenledi ve söz konusu telgraf metninin "onaylanmasını" sağladı.

Bu telgraf, bugüne kadar Yenan'a varmadı, ama içindkiler bellidir. Bu telgrafta bize Üçüncü Enternasyonal dağıtıldığına göre, aynı şekilde Çin Komünist Partisi'nin de "dağıtılması" gerektiği ve "Marksizm-Leninizmin itibarını kaybettiği" falan filan söyleniyor.

Alın bakalım! İşte Guomintang böyle şeyler söylüyor! Biz Guomindanglılar gibi yaratıkların ağzından her zaman her şeyin çıkabileceğine inanmışızdır (benzer benzeri çeker) ve beklenebileceği gibi şimdi de bu pis kokuyu ortalığa salıvermişlerdir.

Şimdi Çin'de birçok siyasal parti, hatta iki Guomintang vardır. Bunlardan biri Vang Çingvey marka Guomintang'dır, Nanking'de ve çevresinde kurulmuştur, gök mavisi bir zemin üzerine beyaz güneşli bir bayrağı, sözüm ona bir Merkez Yürütme Komitesi, aynı zamanda bir sürü de gizli polis müfrezesi vardır. Aynı zamanda işgal edilmiş bölgelerin her yerinde Japonlar tarafından kurulmuş faşist partiler vardır.

Pek muhterem Guomindanglı beyler! Niçin Üçüncü Enternasyonal'in dağıtılmasından bu yana Komünist Partisi'nin de "dağıtılması"nı tezgâhlamak için böyle harıl harıl çalışıyorsunuz da, Japonların desteklediği birkaç ihanet partisini feshetmek için kılınızı kıpırdatmıyorsunuz? Çang Tifey'e telgrafı hazırlama talimatını verdiğiniz zaman, Komünist Partisi'nin dağıtılmasını isterken neden lütfedip Japonların desteklediği ihanet partilerinin de dağıtılması gerektiğini eklemediğiniz?

Yoksa tek bir Komünist Partisi'nin bile çok fazla olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bütün Çin'de iki tane Guomintang olmasına karşılık, bir tane Komünist Partisi vardır. Bu durumda hangi parti fazladır acaba?

Guomindanglı beyler! Şu sorunu biraz olsun düşündünüz mü? Sizlerden başka neden hem Japonlar hem de Vang Çingvey yalnızca Komünist Partisi'nin fazla olduğunu, o yüzden de ezilmesi gerektiğini iddia ederek Komünist Partisini yıkmak için çılgınca çaba gösteriyorlar? Neden Guomindangların pek az olduğuna ve asla çok fazla olamayacağına inanıyor ve neden her yerde Vang Çingvey marka Guomindang'ı destekleyip teşvik ediyorlar?

Guomindanglı beyler! Biz size Japonların ve Vang Çingvey'in Guomindang'a ve Üç Halk İlkesi'ne karşı özel bir sevgi beslediklerini, çünkü her ikisinde de işlerine yarayacak bir şeyler bulduklarını söylemekten usanmıyoruz. Birinci Dünya Savaşı'ndan bu yana emperyalistlerin ve hainlerin Guomindang'a sevgi besleyip ondan şiddetle nefret ettikleri ve onu ortadan kaldırmak için elden geleni yaptıkları yegâne zaman, Guomindang'ın, Dr. Sun Yatsen tarafından yeniden örgütlendiği, sallarına Komünistleri kabul ettiği ve içinde Guomindang ile Komünist Partisi'nin işbirliği yaptığı bir milli ittifak haline geldiği 1924-27 dönemidir. Emperyalistlerle hainlerin Üç Halk İlkesi'ni sevmeyip ondan şiddetle nefret ettikleri ve ortadan kaldırmak için elden geleni yaptıkları yegâne zaman, bu ilkelerin Dr. Sun Yatsen tarafından Guomindang'ın Birinci Milli Kongresi Bildirisinde belirtildiği şekilde devrimci Üç Halk İlkesi'ne dönüştürüldüğü aynı dönemdi. Bu dönem dışında Guomindang, Komünistleri içinden atmış ve Üç Halk İlkesi'ni Dr. Sun Yatsen'in devrimci anlayışından koparmış ve böylece her ikisi de hütün emperyalistlerin ve hainlerin sevgisini kazanmıştır. Aynı nedenlerle, onları çok değerli şeylermiş gibi destekleyip teşvik eden Japon faşistlerinin ve hain Vang Çingvey'in sevgisini kazanmışlardır. Vang Çingvey marka Guomindang'ın bayrağının sol üst köşesinde, onu öbür Guomindang'dan ayırmak için sarı bir yama vardı; ama şimdi bu bile kaldırılmış, gözü rahatsız etmemesi için her şey birbiriyle aynı şekle sokulmuştur. Ne büyük sevgi!

Vang Çingvey marka Guomindang'ın numuneleri, işgal edilmiş bölgelerde olduğu kadar Büyük Cephe Gerisi Bölgesinde de çok sayıdadır. Bazıları gizlidir, düşmanın beşinci kolunu oluşturur; ötekiler açıktır, geçimlerini Guomindang'dan ya da polis ajanı olarak çalışmalarından sağlarlar, Japonya'ya karşı direnmek için hiçbir şey yap-

mayıp Komünizm aleyhtarlığında uzmanlaşırlar. Vang Çingvey markası taşımasalar da bu insanlar, aslında onun adamlarıdır. Bunlar da düşmanın beşinci koluna mensupturlar; ancak kimliklerini gizlemek ve halkı kandırmak için biraz farklı bir kisveye bürünürler.

Şimdi her şey apaçık ortadadır. Çang Tifey'e Komünist Partisi'nin "dağıtılması"nı isteyen telgrafi hazırlamak talimatını verdiğinizde, hiçbir zaman lütfedip Japonların desteklediği partilerin ve ihanet partilerinin de dağıtılmasını eklememenizin nedeni, onlarla ideoloji, siyaset ve örgütleniminde ortak çok şeye sahip olmanız ve ortak ideolojinizin temel özelliğinin komünizme ve halka karşı çıkmak olmasıdır.

Guomindanglılar, size bir soru daha sormak isteriz. Çin'de ve hatta bütün dünyada "itibarını yitirmiş" tek *izm*'in Marksizm-Leninizm olduğu ve bütün ötekilerin ise çok parlak şeyler oldukları doğru mudur? Biraz önce sözünü ettiğimiz Vang Çingvey marka Üç Halk İlkesi'nden başka Hitler'in, Mussolini'nin ve Hideki Tojo'nun faşizmine ne dersiniz? Çang Tifey'in Troçkizmine ne dersiniz? Çin'deki karşı-devrimci gizli polis örgütlerinin çeşitli markalar taşıyan karşı-devrimci öğretilerine ne dersiniz?

Pek muhterem Guomindanglı beyler! Çang Tifey'e telgrafi hazırlama talimatını verdiğinizde veba ya da tahtakurusu ya da köpek pisliği kadar değerli olan bütün bu sözüm ona *izm*'lere ilişkin tek bir cümle ya da kayıt ilave etmemenizin sebebi nedir? Yoksa sizin gözünüzde sadece Marksizm-Leninizminin itibarını bütünüyle kaybetmiş olmasına karşılık, bütün bu karşı-devrimci süprüntü kusursuz ve mükemmel midir?

Açık açık söyleyelim, biz sizin Japonların desteklediği ihanet partileriyle el altından birlikte çalıştığınızdan kuvvetle kuşku duyuyoruz; sizin ve onların aynı terancyi tutturmanızın, düşman ve hainlerle gerek sözleriniz gerekse yaptıklarınızla bu kadar benzer, gerçekte aynı ve birbirinden ayırt edilemez oluşunuzun nedeni, budur. Japonlar ve hainler Yeni Dördüncü Ordu'nun dağıtılmasını istediler ve siz onun dağıtılmasını emrettiniz; onlar Komünist Partisi'nin dağıtılmasını istiyorlar, siz de istiyorsunuz; onlar Sınır Bölgesi'nin kaldırılmasını, istiyorlar, siz de istiyorsunuz; onlar Sarı Irmağı savunmanızı is-

temiyorlar, siz de onun savunulmasını terk edip gidiyorsunuz; onlar Sınır Bölgesine saldırıyorlar (son altı yıldır ırmağın Suiteh, Miçih, Çiasien, Vupao ve Çingçien illerinin karşı kıyısı boyundaki düşman kuvvetleri, Sekizinci Yol Ordusu'nun ırmak savunma mevzilerini hiç aralıksız topa tutmuştur) ve siz de buraya saldırmaya niyetleniyorsunuz. Onlar anti-komünisttir; siz de öylesiniz. Onlar komünizmi ve liberal fikirleri şiddetle kötülüyorlar; siz de kötülüyorsunuz. Onlar bir komünist yakalayınca, onu basında nedamet getirdiğini açıklamaya zorluyorlar; siz de öyle yapıyorsunuz. Onlar Komünist Partisine, Sekizinci Yol Ordusu'na ve Yeni Dördüncü Ordu'ya yıkıcı amaçlarla sızmak üzere karşı-devrimci ajanlar gönderiyorlar; siz de öyle yapıyorsunuz. Nasıl oluyor da böyle tıpatıp benzer, aynı ve birbirinden ayırt edilemez oluyorsunuz? Düşman ve hainlerle sizin birçok sözünüz ve yaptıklarınız tıpatıp benzer, aynı ve birbirinden ayırt edilemez olduğundan, halk onlarla el altından birlikte çalıştığınızdan ya da onlarla gizlice anlaşmaya varmış olduğunuzdan nasıl kuşkulanasın?

Biz burada Guomindang Merkez Yürütme Komitesine şu resmi protestoda bulunuyoruz: Sınır Bölgesine taarruz hazırlığı için ırmak savunma mevzilerinden ana kuvvetleri çekmek ve iç savaş başlatmak yolundaki hareketiniz son derece yanlıştır ve buna izin verilemez. Merkez Haber Ajansı'nın birliği bozucu ve Komünist Partisini tahkir edici 6 Haziran tarihli haberi yayınlaması da son derece yanlıştır ve buna izin verilemez. Bu iki hata da, düşmanın ve hainlerin işledikleri hatalardan farksız çok ağır suçlardır.

Biz burada Guomindang Genel Yöneticisi Bay Çan Kayşek'ten şunu resmen talep ediyoruz: Lütfen Hu Zungnan'ın askerlerine ırmak savunma mevzilerine dönmelerini emrediniz, lütfen Merkez Haber Ajansı'nı denetim altına alınız ve hain Çang Tifey'i cezalandırınız.

Biz burada Sınır Bölgesine taarruz amacıyla ırmak savunma kuvvetlerinin geri çekilmesi ve Komünist Partisi'nin dağıtılması talebini onaylamayan Guomindang üyeleri arasında bütün gerçek yurtseverlere sesleniyoruz: Lütfen iç savaş buhranını önlemek üzere derhal harekete geçin. Biz milleti kurtarmak için sizinle sonuna kadar işbirliği yapmak istiyoruz.

Biz bunların bütünüyle haklı talepler olduğuna inanıyoruz.

ÜS BÖLGELERİNDE TOPRAK KİRASINI AZALTMA. ÜRETİMİ ARTIRMA VE "HÜKÜMETİ DESTEKLEYELİM HALKI SEVELİM" KAMPANYALARINI YAYALIM*

1 Ekim 1943

1. Güz hasadı zamanı geldiğinden üs bölgelerindeki yönetim organları, her kademedeki Parti ve hükümet örgütlerinden toprak kirasını azaltma siyasetimizin uygulanmasını denetlemelerini istemelidir. Bunun bugüne kadar ciddiyetle uygulanmadığı her yerde, bu yıl kiralar hiç istisnasız azaltılmalıdır. Bugüne kadar kapsamlı bir biçimde yapılmadığı her yerde, bu çalışma, bu yıl kapsamlı bir biçimde yapılmalıdır. Parti komiteleri, derhal Merkez Komitesinin toprak siyasetini esas alan ve yerel koşullara uygun talimatlar yayınlamalıdır ve ilk elde birkaç köyü denetlemeli, iyi örnekleri bulup çıkarmalı ve böylece başka yerlerdeki çalışmayı hızlandırmalıdır. Aynı zamanda basın, kiranın azaltılması üzerine başyazılar, iyi örneklerle ilişkin raporlar yayımlamalıdır. Kiranın azaltılması, köylüler tarafından verilen bir kitle mücadelesi olduğundan, Parti talimatları ve hükümet kararları, kiranın azaltılmasını kitlelere bir bağış olarak sunacak yerde, bu mücadeleye yol göstermeli ve yardım etmelidir. Kitleleri kendi eylemleriyle kiranın azaltılmasını sağlamak üzere harekete geçirecek yerde, kira indirimini talimatlar ve kararlarla başlatmak yanlış ve sonuçlar kalıcı olmaz. Kiranın azaltılması mücadelesinde köylü örgütleri kurulmalı ya da yeniden örgütlendirilmelidir. Hükümetin tutumu, kiranın azaltılmasına ilişkin kararların uygulanmasını sağlamak ve toprak ağaları ile kiracıların karşılıklı çıkarlarını ayarlamak olmalıdır. Bugün üs bölgeleri da-

* Bu parti talimatı Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi için Mao Zedung yoldaş tarafından yazılmıştı.

raldığından, buralardaki kitleleri, sabırlı, ciddi ve kapsamlı bir çalışma ile kazanmak, onlarla kederde ve sevinçte ortak olmak, bugün Parti için, son altı yıl içindeki herhangi bir dönemdekinden çok daha acil bir önem taşımaktadır. Bu sonbaharda siyasetin hangi noktaya kadar uygulandığını denetlersck ve kiranın azaltılması görevini kapsamlı bir biçimde yerine getirirsek, köylü kitlelerin inisiyatifini artırabilir, gelecek yıl düşmana karşı mücadelemizi yoğunlaştırabilir ve üretim kampanyasına hız verebiliriz.

2. Düşman hatları gerisinde bulunan üs bölgelerindeki kadroların çoğu, Parti ve hükümet örgütlerinin personelinin, askerlerin ve (erkek-kadın, genç-ihltiyar, asker-sivil, kamu işlerinde ve özel işlerde çalışan herkes dahil) halkın üretime geniş çapta katılmasını nasıl sağlayacaklarını henüz öğrenmemişlerdir. Bu sonbahar ve kış boyunca her üs bölgesindeki Parti komitesi, hükümet ve ordu, gelecek yıl hem devlet sektörüne hem de özel sektöre ait tarımı, sanayiye, el sanatlarını, ulaşımı, hayvancılığı ve ticareti içine alan, fakat esas ağırlığı tarıma veren, bölge çapında büyük bir üretim kampanyası, yani zorlukları kendi gücümüze dayanarak yenme kampanyası için hazırlık yapmalıdır ("bol yiyecek ve giyecek" sloganı, şimdilik Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi dışında atılmamalıdır). Hane esasına göre planlama yapılmalı ve çalışmada karşılıklı yardımlaşma olmalı (karşılıklı yardımlaşma Kuzey Şensi'de emek-değişim ekipleri ve bir zamanlar Ciangsi'deki eski Kızıl bölgelerde çift sürme ekipleri ve karşılıklı yardımlaşma çalışma grupları olarak bilinirdi), emek kahramanları ödüllendirilmeli, üretimde yarışma uygulanmalı ve kitlelere hizmet eden kooperatifler teşvik edilmelidir. Mali ve ekonomik alanda il ve ilçe kademelerindeki parti ve hükümet personeli, güçlerinin onda dokuzunu üretimi artırmada köylülere yardımcı olmaya, ancak onda birini ise onlardan vergi toplamaya ayırmalıdır. Üretimi artırma görevinde biraz zahmete girilirse, vergi toplama görevi kolay olur. Bugünkü savaş koşullarında bütün örgütler, okullar ve ordu birlikleri sebze yetiştirmeye, domuz beslemeye, yakacak odun toplamaya, odun kömürü yapmaya, el sanatlarını yaymaya ve tahıl ikmalinin kendilerine düşen payını artırmaya büyük çaba göstermelidirler. Büyük ya da küçük bütün birimlerde kolektif üretimin geliştirilmesinin yanı sıra, (ordudakiler

hariç) herkes boş vakitlerinde kazancını kendine ayırabileceği bir miktar tarım ya da el sanatları üretiminde bulunmaya (ticaret yapmaya değil) da teşvik edilmelidir. Sebze ve domuz yetiştirme, aşçıların daha iyi yemek hazırlaması konusunda yedi ila on günlük eğitim kursları açılmalıdır. Bütün Parti, hükümet ve ordu örgütlerinde tutumluluğa özel önem vermeli. İsrafla savaşılmalı, yiyicilik yasaklanmalıdır. Parti, hükümet ve ordu örgütlerinde ve okullarda her kademedeki yöneticiler, üretimde kitlelere önderlik etmek için gerekli her türlü ustalığı edinmelidir. Üretimi dikkatle incelemeyi beceremeyen bir kimse, iyi bir önder sayılamaz. Üretimi ciddiye almayan, yemek isteyip de çalışmak istemeyen asker ya da sivil, iyi bir asker, ya da iyi bir yurttaş sayılamaz. Üretimle ilişkisi kesilmemiş köy Parti üyeleri, kitleler içinde örnek bir kişi haline gelmek için gerekli niteliklerden birinin üretimi artırmada iyi çalışmak olduğunu anlamalıdır. Üretim kampanyası sırasında, ekonomik gelişmeyi ihmal ederek, dikkati gelir-gider üzerinde toplayan tutucu ve salt mali bir görüş açısını benimsenmek yanlıştır. Parti, hükümet ve ordu mensuplarının ve halkın muazzam işgücünü kitle çapında bir üretim kampanyası için örgütlemeyi ihmal ederek, kendilerini tahıl ve vergi, para ve yiyecek toplamaya veren bir avuç devlet görevlisine sahip olmak yanlıştır. Kitlelere üretimi artırmakta yardımcı olmak için her türlü çabayı harcamadan Guomindang'ın yaptığı gibi, onlardan sadece tahıl ve para istemek yanlıştır. Kitle çapında yaygın üretim kampanyaları açmayı ihmal ederek, az sayıda insanı üretim için örgütleyen birkaç ekonomik daireye sahip olmak yanlıştır. Köylük bölgelerdeki Komünistlerin, ailelerine yardımcı olmak için aile üretimine katılmalarını ya da hükümet örgütlerindeki ve okullardaki komünistlerin kendi yaşam koşullarını düzeltmek için kendi hesaplarına boş zamanlarında üretimde bulunmalarını şerefsizlik ve bencillik saymak hatalıdır çünkü bütün bu gibi faaliyetler devrim davasının yararınadır. Herhangi bir bölgedeki halkı, üretimi artırmaya ve böylece maddi durumunu iyileştirmeye çaba göstermeye teşvik etmeksizin, onun sadece amansız mücadeledeki zorluklara katlanmasını istemek yanlıştır. Kooperatifleri, kitleler tarafından işletilen ve kitlelere hizmet eden ekonomik kuruluşlar olarak değil de az sayıda görevlinin çıkarına işletilen

para kazandıran işletmeler ya da hükümetin işlettiği mağazalar olarak görmek yanlıştır. Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nin tarım emek kahramanlarından bazılarının kullandığı örnek çalışma yöntemlerini (örneğin çalışmada karşılıklı yardımlaşma, toprağı birkaç kez sürmek, sık çapalama ve bol gübreleme) bazı üs bölgelerinde uygulanabilir olmadığı gerekçesiyle uygulamamak yanlıştır. Üretim kampanyalarında önder kadroların bizzat sorumluluk üstlenmesini ve buna bizzat katılmasını; önder grubun kendisini kitlelerle sıkı sıkıya kaynaştırmasını ve genel çağrılarını özel ve belirli rehberlikle birleştirilmesini; araştırma ve incelemenin yürütülmesini ve önceliğinin acil ve önemli alana verilmesini; kadın-erkek, genç-ihliyar hatta boş gezenler de dahil herkesin üretime katılmasını sağlayacak yerde üretim görevini ekonomik gelişmeden sorumlu yerel dairelerin yöneticilerine, ordu ikmal başkanlarına ya da hükümette ve benzer organlardaki idari işlerden sorumlu olanlara devretmek yanlıştır. Bugünkü koşullarda işgücünün örgütlenmesi üretimi artırmanın anahtarıdır. Üs bölgelerinin her birinde bugünkü savaş koşullarında bile Parti, hükümet daireleri, ordu içindeki on binlerce kadın ve erkeğinin işgücünü ve halktan yüz binlerce insanın işgücünü üretim amacıyla örgütlemek (söz gelişi yarım gün ya da tam gün çalışabilecek olan bütün insanları hane esasına göre planlama, emek değişim ekipleri, taşıma ekipleri, karşılıklı yardımlaşma çalışma grupları ya da kooperatifler biçimlerini kullanarak ve eşit değerlerin değişimi ilkesine bağlı kalarak bir gönüllü çalışma temeli üzerinde örgütlemek) mümkün ve bütünüyle zorunludur. Komünist Partisi üyeleri, işgücünü örgütleme ilke ve yöntemlerinin hepsini tam olarak kavramalıdır. Bu yıl bütün üs bölgelerinde geniş çapta ve askerler.....rını gelecek biçimi uygulanan kira indirimi, gelecek yılın üretiminde büyük bir artış sağlayacaktır. Parti ve hükümet, askerler ve siviller, erkekler ve kadınlar, gençler ve ihtiyarlar tarafından tahıl ve öbür ihtiyaç maddeleri ikmalinin artırılması öte yandan doğal afetlere karşı hazırlık yapılması için gelecek yıl uygulanacak büyük üretim kampanyası da, Japonya'ya karşı üs bölgelerinin varlığını sürdürmesinin maddi temelini hazırlayacaktır. Aksi halde vahim güçlüklerle karşılaşacağız.

3. Parti, hükümet ve ordunun Japonya'ya karşı gelecek yılki mü-

cadeleyi ve üretim kampanyasını geliştirmede halkla bütünleşmesi için, her bir üs bölgesindeki Parti komiteleri ve önder ordu ve hükümet organları, gelecek ay yılının ilk ayında "hükümeti desteklemek ve halkı sevmek" ve "orduyu desteklemek ve Japonya'ya karşı savaşan askerlerin ailelerine ihtimam göstermek" konularında büyük çapta bir kitle kampanyası açmaya hazırlanmalıdırlar. Askeri birlikler "hükümeti destekleme ve halkı sevmek" yeminlerini halkın önünde tekrarlamalı, özeleştiri toplantıları yapmalı, yerel halkla (yerel Parti ve hükümet örgütlerinin temsilcilerinin de çağrılacakları) toplantılar düzenlemeli ve geçmişte kitlelerin çıkarlarına verdikleri herhangi bir zardan ötürü özür dilemeli ve bunu tazmin etmelidirler. Yerel Parti, hükümet ve kitle örgütlerinin önderliğinde kitleler de kendi açılardan orduyu destekleme, Japonya'ya karşı savaşan askerlerin ailelerine ihtimam gösterme yeminlerini halkın önünde tekrarlamalı ve ordu birliklerini kutlamak ve onlara armağan vermek için coşkun bir kampanya başlatmalıdırlar. Bu kampanyalar sırasında gerek ordu, gerek Parti ve hükümet, 1943 yılındaki eksiklik ve hatalarını enine boyuna incelemeli ve onları 1944 yılında kararlılıkla düzeltmelidir. Bundan böyle, her ay yılının ilk ayında bu kampanyalar her yerde açılmalı ve "hükümeti destekleyelim ve halkı sevelim" ve "orduyu destekleyelim ve Japonya'ya karşı savaşan askerlerin ailelerine ihtimam gösterelim" yeminleri bu kampanyalar boyunca tekrar tekrar okunmalıdır. Bu eksikliklerin ve hataların kökünden düzeltilmesi için üs bölgelerinde askeri birliklerin Parti ve hükümet görevlilerine ya da sivillere karşı zorbaca davranışlarının, Parti ve hükümet görevlilerinin ya da sivillerin askeri birliklere karşı ilgisizliğinin kitleler önünde özeleştirisi tekrar tekrar yapılmalıdır (taraflardan her biri öteki tarafı değıl, kendi kendini eleştirecektir).

GUOMİNDANG MERKEZ YÜRÜTME KOMİTESİNİN VE SİYASİ HALK KONSEYİNİN TOPLANTILARI ÜZERİNE BİR YORUM*

5 Ekim 1943

Guomindang Merkez Yürütme Komitesinin On Birinci Genel Toplantısı 6-13 Eylül tarihleri arasında yapıldı. Guomindang hükümeti ise 18-27 Eylül tarihleri arasında Üçüncü Siyasi Halk Konseyinin İkinci Toplantısını yaptı. Şimdi her iki toplantının belgeleri elimizde bulunduğuna göre, genel bir yorum yapabiliriz.

Uluslararası durum, yaklaştığı her yerde hissedilen büyük bir değişikliğin eşiğindedir. Avrupa'nın Mihver Devletleri bunu hissetmişlerdir ve Hitler, can havliyle umutsuzca dayanmak siyasetini benimsemektedir. Bu değişikliği yaratan, esas olarak Sovyetler Birliği'dir. Sovyetler Birliği şimdi bundan yararlanmaktadır: Kızıl Ordu karşısına çıkan bütün düşmanları yerle bir ederek, savaşa savaşa daha şimdiden Dinyeper'e ulaşmış bulunuyor. Kızıl Ordu yeni bir kış taarruzuyla, yani Sovyet sınırına kadar olmasa bile, eski Sovyet sınırlarına kadar gelecektir. İngiltere ile ABD de bu değişiklikten yararlanmaktadır. Roosevelt ile Churchill, Fransa'ya girmek için Hitler'in çöküşünün ilk işaretini bekliyorlar. Kısacası, Alman faşist savaş aygıtı yakında paramparça olacaktır. Avrupa'daki anti-faşist savaş meşalesi toplan çözümün arifesindedir: Sovyetler Birliği, faşizmin yok edilmesinde esas güçtür. Dünyadaki anti-faşist savaşın ağırlık noktası Avrupa'da olduğuna göre, bu mesele Avrupa'da çözüldüğü zaman, iki büyük dünya kampının, faşist kamp ile anti-faşist kampın kaderi belli olacaktır. Japon emperyalistleri kendilerini köşeye sıkıştırılmış his-

*Bu başyazı Mao Zedung yoldaş tarafından Yenan'da çıkan *Kurtuluş Gazetesi* için yazılmıştı.

sediyorlar ve onların siyaseti de ancak umutsuz bir son mücadele vermek üzere var olan bütün kuvvetlerini toplamak olabilir. Japon emperyalistleri, Çin'de Komünistlerin "kökünü kazımaya" ve Guomindang'ı teslim olması için kandırmaya çalışacaklardır.

Bu değişikliği Guomindang da hissetmiştir. Bu durum karşısında hem sevinmekte, hem de korkmaktadır. Sevinmektedir, çünkü Avrupa'da savaşın sona ermesiyle birlikte İngiltere ile Birleşik Amerika'nın Guomindang hesabına Japonya'ya karşı savaşmak için serbest kalacağını ve kendisinin de hiç çaba harcamadan Nanking'e dönebileceğini hayal etmektedir. Korkmaktadır, çünkü üç faşist devletin yıkılmasıyla birlikte dünya büyük ve eşi görülmedik bir kurtuluş çağına girecek ve Guomindang'ın komprador-feodal faşist diktatörlüğü özgürlük ve demokrasinin engin okyanusunun ortasında küçücük bir ada olarak kalacaktır. Korkmaktadır çünkü onun "tek parti, tek doktrin, tek önder" marka faşizmi, okyanusun dalgalarına gömülecektir.

Guomindang başlangıçta Sovyetler Birliği'nin Hitler ile tek başına savaşmak zorunda kalacağını umut ediyor ve Sovyetler Birliği'ne saldırması için Japonya'yı kışkırtmayı tasarlıyordu. Böylelikle sosyalizmin anavatanı ortadan kaldırılacak ya da en azından fena halde hırpalanacaktı. Gene Guomindang, İngiltere ile Birleşik Amerika'nın bütün kuvvetlerini doğuya kaydıracaklarını ve Avrupa'da ikinci ya da üçüncü bir cephe açmadan önce ilkin Japonya'yı ezeceklerini, ardından da Çin Komünist Partisi'ni ortadan kaldıracaklarını umuyordu. Guomindang, işte bu gizli emeli uğruna ilkin bir "Avrupa'dan önce Asya" stratejisinin, ondan sonra da "Avrupa ile Asya'ya eşit derecede önem verme" stratejisinin benimsenmesi için ortalığı velveleye verdi. Bu yılın Ağustos ayında Quebec Konferansı'nın sonlarına doğru Roosevelt ile Churchill, Guomindang hükümetinin Dışişleri Bakanı T. V. Soong'u Quebec'e çağırıp kendisiyle ayaküstü görüştüklerinde, Guomindang, "Roosevelt ile Churchill doğuya yöneliyorlar", "Asya'dan önce Avrupa' planı değiştirildi", "Quebec, üç büyük devlet olan İngiltere, Birleşik Amerika ve Çin'in katıldıkları bir konferanstır" vb. diye yaygara koparmaya başladı ve sevinç içinde böbürlenmeye girişti. Ancak bu Guomindang'ın sevinmesi için son vesile oldu. O zamandan beri keyfi bir hayli kaçmış bulunuyor. "Avrupa'dan önce

Asya" ve "Avrupa ile Asya'ya eşit derecede önem verme" artık tarih müzesine kaldırıldı. Şimdi Guomindang olasılıkla yeni komplolar tezgâhlıyor. Belki de, Guomindang Merkez Yürütme Komitesi'nin On Birinci Genel Toplantısı ve Guomindang'ın denetimindeki Siyasi Halk Konseyinin İkinci Toplantısı, bu komploların başlangıcıdır.

Guomindang Merkez Yürütme Komitesinin On Birinci Genel Toplantısı, Komünist Partisini "Direnme Savaşı'nı baltalıyor ve devleti tehlikeye düşürüyor" diye alçakça suçladı; aynı zamanda kendisinin "siyasal bir çözüm"den ve "anayasal yönetim için hazırlıklar yapılması"ndan yana olduğunu ilan etti. Guomindang çoğunluğunun denetimi ve yönetimi altındaki Üçüncü Siyasi Halk Konseyinin İkinci Toplantısı, Komünist Partisine karşı hemen hemen aynı yönde kararlar aldı. Ayrıca, diktatörlük mekanizmasını güçlendirmek amacıyla Guomindang Merkez Yürütme Komitesinin On Birinci Genel Toplantısı, Çan Kayşek'i, Guomindang hükümetinin başkanlığına "seçti".

On Birinci Genel Toplantıdan sonra, Guomindang şimdi neler yapmayı planlıyor olabilir? Sadece üç olasılık vardır:

1. Japon emperyalizmine teslim olmak;
2. Eski yolda sürüklenmek;
3. Siyasal çizgisinde bir değişiklik.

Guomindang içinde Japon emperyalistlerinin "Komünistlere darbe indirme ve Guomindang'la kırıtırma" amacına hizmet eden bozguncular ve teslimiyetçiler, öteden beri teslim olmayı savunmuşlardır. Onlar sürekli olarak anti-komünist bir iç savaş başlatmaya çalıştılar. Böyle bir iç savaşın başlaması, ister istemez Japonya'ya karşı direnmeyi imkânsız hale getirecek ve tek seçenek olarak teslim olmayı bırakacaktı. Guomindang, Kuzeybatı Çin'e 400 bin ile 500 bin arasında asker yığmış bulunuyor ve hâlâ buraya öbür cephelerden gizlice asker sevk ediyor. Generallerin keyfinin yerinde olduğu ve "Yenan'ı almak mesele değildir" dedikleri söyleniyor. Bay Çan Kayşek'in On Birinci Genel Toplantıdaki konuşmasında Komünistler meselesinin "siyasal bir mesele olduğunu ve siyasal olarak çözülmesi gerektiğini" belirtmesinden ve Toplantıda alınan hemen hemen aynı doğrultudaki kararlardan bu yana generaller hep böyle konuşuyorlar. Geçen yıl yapılan Guomindang Merkez Yürütme Komitesi Onuncu Genel Top-

lantısında da benzer kararlar alınmıştı ve daha bu kararların mürekkebi kurumadan, generallere Sınır Bölgesi'ni ortadan kaldırmak için askeri planlar hazırlama emri verilmişti. Bu yılın Haziran ve Temmuz aylarında Sınır Bölgesine karşı girişilecek bir yıldırım harekâtına hazırlık amacıyla kuvvetler mevzilendirildi. Ama bu plan geçici olarak rafa kaldırıldı; çünkü ülke içinde ve dışında kamuoyu buna karşıydı. Şimdi bir kez daha, On Birinci Genel Toplantının kararları henüz yeni kâğıda geçirilmişken, generallerin yüksekten atlıkları ve birliklerin kaydırıldığı hakkında raporlar geliyor. "Yenan'ı almak mesele değildir": Bunun anlamı nedir? Bunun anlamı, Japon emperyalizmine teslim olma kararının alınmış olmasıdır. "Yenan'ın alınması"ndan yana olan bütün Guomintang üyelerinin hepsi de bilinçli ve kararlı teslimiyetçiler değildirler. Bazıları, "Komünistlerle savaşırken bile Japonlara karşı direneceğiz" diye düşünebilirler. Vampoa kliğine¹ bağlı birçok subay büyük bir olasılıkla böyle düşünüyor. Biz Komünistler, bu heylere şu soruları sormak isteriz: On yıllık iç savaşın derslerini unuttunuz mu? İkinci bir iç savaş çıktığında, kararlı teslimiyetçiler Japonya'ya karşı savaşı sürdürmenize izin verecekler midir? Japonlar ve Vang Çingvey Japonya'ya karşı savaşı sürdürmenize izin verecekler midir? Gerçekten bir iç savaş ile yabancı düşmana karşı bir savaşı aynı anda yürütecek kadar güçlü müsünüz? Üç milyon askeriniz olduğunu iddia ediyorsunuz, oysa, ordularınızın morali o kadar bozuk ki, halk onları bir sopanın iki ucuna asılmış iki yumurta sepetine benzetiyor; bir çarpışsalar hepsi kırılacak. Çungtiao dağlarında, Tayhang dağlarında, Çekyang ve Ciangsi'de, Batı Hupch'de ve Tapich dağlarındaki bütün seferlerde olan buydu. Bunun nedeni çok basittir. Siz, "Komünistlere karşı aktif", "Japonlara karşı pasif" davranma siyaseti gibi vahim bir siyaset izlediniz. Milli bir düşman ülkemizin ta içlerine kadar girmiş bulunuyor. Komünistlerle ne kadar aktif bir şekilde mücadele eder ve Japonlara karşı ne kadar pasif bir şekilde direnirseniz, askerlerinizin morali de o kadar düşük olacaktır. Yabancı saldırgana karşı bu kadar kötü savaşırken, bir-

1. Vampoa kliği sözü, bir zamanlar Vampoa Askeri Akademisinde öğretmenlik yapan ya da öğrenci olan Guomintang generalleri ve subayları için kullanılmıştır. Bunlar, Çan Kayşek'in Guomintang ordusundaki en yakın takipçileriydi.

liklerinizin Komünistlere ve halka karşı savaşmada birdenbire güçlü bir hale geleceğini nasıl umabiliyorsunuz? Böyle bir şey söz konusu olamaz. İç savaşı başlattığınız zaman, bütün dikkatinizi buna yöneltmek ve "aynı anda direnişi sürdürme" yolundaki bütün düşünceleri kaçınılmaz olarak terk etmek zorunda kalacaksınız. En sonunda da elinizde kalan tek siyaset teslimiyet siyaseti olacağı için kendinizi, kaçınılmaz olarak Japon emperyalizmine kayıtsız şartsız teslim olma anlaşmasını imzalar durumunda bulacaksınız. Siz, teslim olmayı gerçekten istemeyen Guomindanglılar, iç savaşın kışkırtılması ya da başlatılmasında aktif bir şekilde rol aldığınız da kaçınılmaz olarak teslimiyetçiler haline geleceksiniz. Teslimiyetçi kliğin çevirdiği dolaplara boyun eğdiğiniz ve On Birinci Genel Toplantının ve Siyasi Halk Konseyinin kararlarını, kamuoyunu harekete geçirmede ve anti-komünist iç savaş için hazırlık yapmada bir araç olarak kullandığınız takdirde, olacak olan kesinlikle budur. İlk başta teslim olmak istemeseniz bile, onların çevirdiği dolaplara boyun eğdiğiniz ve yanlış bir adım attığınız takdirde, teslimiyetçi kliğin dümen suyunda giderek önünde sonunda teslim olacaksınız. On Birinci Genel Toplantıdan sonra Guomindang'ın hangi yolu tutacağı konusunda ilkolasilik budur ve bunun gerçekleşmesi olasılığı son derece ciddi bir tehlike oluşturmaktadır. Teslimiyetçi klik açısından, bir "siyasal çözüm"den ve "anayasal yönetim için hazırlık yapmak"tan söz etmek, için savaş hazırlıklarını, yani teslim olma hazırlıklarını gizlemenin en iyi yollarından biridir. Bütün Komünistler, Guomindang'ın bütün yurtsever üyeleri, bütün Japonya'ya karşı partiler ve Japonya'ya karşı olan bütün yurttaşlarımız bu son derece vahim tehlikeye karşı çok uyanık olmalı ve bunu gizleme çabalarına kanmamalıdır. İç savaş tehlikesinin hiçbir zaman bugün, Guomindang'ın On Birinci Genel Toplantısından sonra olduğu kadar büyük olmadığı anlaşılmalıdır.

Bu kararlar, başka bir yöne, "bir süreç pusuya yatma ve iç savaş daha sonra başlatma" yönüne de götürebilir. Anti-komünizmi ve diktatörlük yöntemini terk etmeyi kesinlikle reddederken, bir yandan da hâlâ Japonya'ya karşı direniyormuş gibi gözükme isteyenler, teslimiyetçi kliğin izlediği yoldan bir parça farklı olan bu yolu tutabilirler. Onlar, uluslararası durumda kaçınılmaz olarak büyük de-

gişiklikler olacağını ve Japon emperyalizminin çökmeye mahkûm olduğunu; iç savaşın teslimiyet anlamına geleceğini, oysa bütün ülke halkının direnmeden yana ve iç savaşa karşı olduğunu; Guomindang'ın kendini kitlelerden kopardığı, halkın desteğini kaybettiği ve her zamankinden daha fazla tecrit olduğu için ciddi bir buhranla karşı karşıya bulunduğunu; ve ABD'nin de, İngiltere'nin de, Sovyetler Birliği'nin de Çin hükümetinin iç savaşı başlatmasına karşı olduklarını gördükleri için bu yolu tutabilirler. Bütün bunlar, onları iç savaş ter-tiplerini ertelemeye ve bir "siyasal çözüm" ve "anayasal hükümet için hazırlık" hakkında boş laflarla zaman kazanmaya zorlayabilir. Bu kimseler, kandırma ve pusuya yatma taktiklerinin eski ustalarıdır. Rüyalarında bile "Yenan'ı alma" ve "Komünist Partisini ortadan kaldırma" ihtirasından vazgeçmezler. Bu noktada teslimiyetçi klik ile tam bir birlik içindedirler. Ama gene de Japonya'ya karşı direniyorlarmış gibi görünmek isterler, Guomindang'ın uluslararası durumunun sar-sılmasına gönülleri razı değildir ve bazen iç ve dış kamuoyunun ken-dilerini suçlamasından korkarlar. Ve bu yüzden de, daha elverişli ko-şulların oluşmasını beklerken, "siyasal çözüm" ve "anayasal yönetim için hazırlık" gibi bir sis perdesinin ardında pusuya yatabilirler. Hiç değilse bugün için bir "siyasal çözüm" ya da "anayasal yönetim" yö-nünde hiçbir samimi istekleri yoktur. Geçen yıl Guomindang Merkez Yürütme Komitesinin Onuncu Genel Toplantısının yapıldığı günlerde, Komünist Partisi Merkez Komitesi tarafından bir temsilci, Bay Çan Kayşek ile görüşmek üzere Çungking'e gönderilmişti. Orada on ay bekledi. Ama Bay Çan Kayşek ve Guomindang Merkez Yürütme Ko-mitesi kendisiyle tek bir somut sorunu bile tartışmaya yanaşmadı. Bu yılın Mart ayında, Bay Çan Kayşek *Çin'in Kaderi* aldı kitabını ya-yımladı. Bu kitapta komünizme ve liberal fikirlere karşı olduğunu ısr-arla belirtiyor, on yıllık iç savaşın suçunu Komünist Partisi'nin sırtına yüklüyor, Komünist Partisine, Sekizinci Yol Ordusu'na ve Yeni Dör-düncü Orduya "yeni tipte savaş ağaları", "yeni tipte ayrılıkçılar" diye iftira ediyor ve iki yıl içinde komünistlerin işini bitireceğini ima edi-yor. Bu yılın 28 Haziran'ında Bay Çan Kayşek, Çu Enlay ve öteki yol-daşların Yen'an'a dönmelerine izin verdi, ancak aynı anda Sarı Ir-mağın kıyısındaki savunma kuvvetlerine Sınır Bölgesi üzerine

yürümelerini emretti. Aynı zamanda, ülkenin dört bir yanındaki yerel yöneticilere, Üçüncü Enternasyonal'in dağıtılmasını fırsat bilerek, sözüm ona halk örgütleri adına Çin Komünist Partisi'nin dağıtılmasını talep etmelerini emretti. Biz Komünistler, bu koşullarda Guomindang'a ve bütün millete iç savaştan kaçınma çağrısını yapmak ve Guomindang'ın Direnme Savaşı'nı baltalayan ve devleti tehlikeye düşüren bütün meşum tertip ve komplolarını açığa çıkarmak zorunda kaldık. Tarihi gerçeklerin de gösterdiği gibi sabrımız taşmak üzeredir. Vuhan'ın düşmesinden bu yana Kuzey ve Orta Çin'de irili ufaklı anti-komünist çarpışmaların sonu gelmedi. Pasifik Savaşı patlak vereli iki yıl oldu ve bu süre boyunca Guomindang, Orta ve Kuzey Çin'de Komünistlere saldırıp durdu: Guomindang Ciangsi ve Şandong'da Komünistlere saldırmak için eskiden beri orada üslenmiş birliklere ek olarak Vang Çunglien ve Li Siençu komutasındaki ordu gruplarını oraya sevk etti. Tayhang dağları bölgesindeki Pang Ping-sun'un ordu grubuna bütün gücünü Komünistler üzerinde yoğunlaştırma emri verilmiştir; Anhuy ve Hupch'deki Guomindang birliklerine verilen emir de budur. Uzun bir süre bu gerçekleri bile açıklamadık. Guomindang gazeteleri ve dergileri Komünist Partisine iftira etmekten bir an olsun geri durmadılar; ama biz uzun süre bir tekine bile yanıt vermedik. Guomindang, Japonya'ya karşı kahramanca savaşan Yeni Dördüncü Ordu'yu hiçbir gerekçeye dayanmadan lağvetti. Güney Anhuy'da bu orduya bağlı 9 binin üzerinde askeri öldürdü. Yeh Ting'i tutukladı, Siang Ying'i katletti² ve bu ordunun yüzlerce kadrosunu hapse attı. Bu, halka ve millete karşı korkunç bir ihanet olduğu halde, ülkemizin çıkarları uğruna sabrımızı koruduk ve sadece bir protestoyla ve durumun düzeltilmesini istemekle yetindik. Bay Çan Kayşek, Komünist Partisi'nin temsilcisi Çu Enlay yoldaşla Haziran ve Temmuz 1937'de Luşan'da bulunduğu zaman, Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nin, bir kararnameyle Milli Hükümetin Yürütme Dairesinin doğrudan yönetimi altındaki bir idari bölüm olarak tanınacağına ve görevlilerinin de resmen atanacağına söz vermişti. Oysa şimdi Bay Çan Kayşek sadece lafını geri almakla kalmamış, Sınır Bölgesi'ni 400 bin ile 500 bin askerle kuşatıp askeri ve ekonomik abluka altına alacak kadar ileri git-

2. Yeh Ting Yeni Dördüncü Ordunun Komutanı, Siang Ying ise komutan yardımcısıydı.

miş bulunuyor. Sınır Bölgesinde yaşayan halkın ve Sekizinci Yol Ordusu'nun cephe gerisi karargâhının yok edilmesi dışında hiçbir şey onu memnun etmeyecektir. Daha da kötüsü, Sekizinci Yol Ordusu'na vadedilen ikmal kesilmiş bulunuyor; Komünist Partisine "hain parti". Yeni Dördüncü Ordu'ya "asi ordu" ve Sekizinci Yol Ordusu'na "hain ordu" vb. diye hakaret ediliyor. Kısacası, bu şekilde davranan bütün Guomindanglılar, Komünist Partisini düşman olarak görüyorlar. Guomindang için, Komünist Partisi Japonlara kıyasla on misli, hatta yüz misli daha fazla nefrete layıktır, Guomindang bütün nefretini Komünist Partisi üzerinde yoğunlaştırıyor; öyle ki Japonlardan nefret edecek hali kalmamıştır. Bu, Guomindang ile Komünist Partisini farklı ele alan Japon faşistlerinin davranışına benziyor. Bütün nefretlerini Komünist Partisi üzerinde yoğunlaştıran Japon faşistleri, Guomindang'a karşı her geçen gün daha nazik davranıyorlar. "Komünistlere Karşı Çıkın" ve "Guomindang'ı Ortadan Kaldırın" şeklindeki iki sloganlarından artık sadece birincisi kalmıştır. Japonların ve Vang Çingvey'in kontrolündeki gazete ve dergiler artık "Kahrolsun Guomindang" ve "Çan Kayşek'i Devirin" gibi sloganlara yer vermiyorlar. Japonya Çin'deki kuvvetlerinin yüzde 58'iyle Komünist Partisi üzerine çullanken, Guomindang'ı gözlemek için kuvvetlerinin sadece yüzde 42'sini kullanıyor. Son zamanlarda bu gözleme işini gevşetti ve Guomindang'ı teslim olması için daha kolay kandırmak amacıyla birçok birliğini Çekyang ve Hupch'den geri çekti. Japon emperyalistleri, Komünist Partisini teslim olmaya ikna etmek için bugüne kadar tek bir söz söylemeye cüret edememişlerdir, ama Guomindang'ı buna ikna edebilmek için onu sonu gelmez laf yağmuruna tutmakta asla tereddüt etmemektedirler. Guomindang sadece Komünist Partisi'nin ve halkın karşısında aslan kesiliyor ama Japonların karşısına geldi mi, süngüsü düşüyor. İş savaşa gelince, Guomindang savaşa katılan bir taraf olmaktan çıkıp sadece bir seyirci haline gelmekle kalmamış. Japon emperyalizminin hakaret ve yaltaklanmalarına lafta bile karşı çıkamayacak bir duruma düşmüştür. Japonlar "Çan Kayşek'in Çin'in Kaderi adlı kitabında ileri sürdüğü görüşlerde yanlış hiçbir şey yok" diyorlar. Bay Çan Kayşek ya da onun partisinin herhangi bir

üyesi bunu yalanladı mı? Hayır, yalanlamadı ve yalanlamaya da cesaret edemez. Bay Çan-Kayşek'in ve Guomindang'ın "ordu ve hükümet emirleri"ni ve "disiplin"i sadece Komünistlere karşı uyguladığını; bunları, kaçıp düşmana sığınan 20 Guomindang Merkez Yürütme Komitesi üyesiyle 58 Guomindang generaline karşı uygulamak istemediğini ve buna cesaret edemediğini gören Japonlar, Guomindang'ı hor görmesinler de ne yapsınlar? Bütün ülke halkı ve dünyanın dört bir yanındaki dost milletler, Yeni Dördüncü Ordu'yu lağveden ve Sekizinci Yol Ordusu'na saldıran, Sınır Bölgesi'ni kuşatan, onlara "hain parti", "hain ordu", "yeni tipte savaş ağaları", "yeni tipte ayrılıkçı rejim" gibi yaftalar asmaya kalkışan, "Direnme Savaşı'nı baltalamak" ve "devleti tehlikeye düşürmek"le suçlayan, ikide bir "ordu ve hükümet emirleri" ve "disiplin"den dem vuran bir Çan Kayşek'ten başka bir şey görmediler. Çin halkı ve dost milletler, Bay Çan Kayşek'in ve Guomindang'ın, düşmana teslim olan 20 Guomindang Merkez Yürütme Komitesi üyesine ve 58 Guomindang generaline karşı herhangi bir askerî emir, hükümet kararnamesi ya da disiplin önlemi uyguladıklarını görmediler. Aynı şekilde bir süreç önce Guomindang Merkez Yürütme Komitesi On Birinci Genel Toplantısında ve Siyasi Halk Konseyi toplantısında alınan kararların tümü Komünist Partisini hedef almıştır; bu kararlardan bir teki bile, ihanet edip düşmana sığınan birçok Guomindang Merkez Yürütme Komitesi üyesini ya da birçok generali hedef almamıştır. Bütün ülke halkı ve dünyadaki bütün dost milletler Guomindang hakkında ne düşünecektir? Tahmin edileceği gibi, On Birinci Genel Toplantıda genel bir "siyasal çözüm"den ve "anayasal yönetim için hazırlık yapma"dan söz edildi. Alâ, biz bunu hoş karşılarız. Ancak, bütün bu yıllar boyunca Guomindang'ın ısrarla izlediği siyasal çizgiye bakınca, bu konuşmaların halkı aptal yerine koymayı amaçlayan bir yığın boş laftan öteye gitmediği kanısına varıyoruz. Bu boş lafların gerçek amacı, halk üzerindeki diktatörlük yönetimini sürdürebilmek için, iç savaşa hazırlanmak üzere zaman kazanmaktır.

Şimdiki durum üçüncü bir yönde gelişebilir mi? Evet, gelişebilir.

Bir kısım Guomindang üyelerinin, bütün halkın ve biz Komünistlerin beklediği budur. Bu üçüncü yol nedir? Guomindang ile Komünist Partisi arasındaki ilişkilerin adil ve akla yatkın bir çözüme ulaştırılması, gerçekten demokratik ve hür bir anayasal yönetimin kurulması, "tek parti, tek doktrin, tek önder"i esas olan faşist diktatörlüğün ortadan kaldırılması ve Direnme Savaşı sırasında gerçekten halk tarafından seçilmiş milli bir meclisin toplanması. Biz Komünistler, en başından beri bu yolu savunduk. Bir kısım Guomindang üyeleri de buna katılacaklardır. Biz, uzun süre Bay Kayşek ile Guomindang içindeki hizbin bile bu yolu izleyeceğini ummuştuk. Ancak, son birkaç yılda olup bitenlere ve şimdi olanlara baktığımızda Bay Çan Kayşek'in ve iktidardaki Guomindang önde gelenlerinden çoğunun bu yolu izlemeye niyetli olmadıklarını görürüz..

Bu yolun gerçekleşebilmesi için bazı iç ve dış koşulların var olması gerekmektedir. Şu anda (Avrupa'da faşizmin toptan çöküşün arifesinde bulunduğu şu anda) uluslararası koşullar Çin'in Direnme Savaşı için elverişlidir. Ama işte tam da bu anda teslimiyetçiler, teslim olabilmek için iç savaşı kışkırtmaya özellikle isteklidirler ve onları teslim olmaya ikna etmek için Japonlar ve Vang Çingvey özellikle iç savaştan yanadır. (Domey Haber Ajansı'nın 1 Ekim tarihli haberine göre) Vang Çingvey şöyle demiştir: "Davalarına bağlı kardeşler, daima kardeş kalırlar: Çungking'in er geç bizim yolumuzu izleyeceğini ümit ediyoruz." Ne büyük bir sevgi, güven ve arzu! Dolayısıyla şimdiki durumda Guomindang'ın pusuya yatmasından başka bir şey beklenemez: bu arada durumun birden kötüleşmesi tehlikesi de gerçekten son derece ciddidir. Üçüncü yol için gerekli olan koşulların hepsi, henüz mevcut değildir. Bu yüzden de, bütün partilere mensup yurtseverler ve bütün Çin halkı, bu koşulları yaratmak için çok yönlü bir çaba harcamak zorundadırlar.

Bay Çan Kayşek On Birinci Genel Toplantıda şunu ilan etti:

"Açıkça belirtmek gerekir ki, merkezi hükümet yetkilileri, Komünist Partisinde Direnme Savaşı'nı baltalayan silahlı ayrılıkçı rejimin terk edilmesi ve Milli Orduya karşı giriştiği ani hücumları

durdurması dışında, herhangi bir talepte bulunmamaktadırlar. Komünist Partisi'nin, Cumhuriyetin 26. yılında (1937), ülkeyi kurtarmak için ortak çaba harcanması yolundaki çağrısına yer verdiği açıklamasını ve bu açıklamada belirttiği dört vaadi yerine getireceği ümit edilmektedir."

Bay Çan'ın "Milli Orduya karşı girişilen ve Direnme Savaşı'nı balatalayan ani hücumlar"a ilişkin sözleri aslında Guomindang'ın kendisi için geçerlidir ve ne yazık ki, Bay Çan, Komünist Partisine böylesine iftiralar savuracak kadar ön yargılı ve kötü niyetlidir. Vuhan'ın düşmesinden bu yana, Guomindang üç anti-komünist saldırıya girişti. Olayların da gösterdiği gibi, Guomindang birlikleri bu saldırıların her birinde Komünist kuvvetlere karşı ani hücumlara giriştiler. 1939 kışından 1940 ilkbaharına kadar devam eden birinci sefer sırasında, Guomindang birlikleri, ani hücumlarla Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesinde Sekizinci Yol Ordusu'nun üslendiği beş ilçeyi, Çunhua, Sunyi, Çengning, Ningsien ve Çenyuan'ı ele geçirdiler ve bu harekâtlar sırasında uçak bile kullandılar. Kuzey Çin'de, Çu Huay-ping'in birlikleri Sekizinci Yol Ordusu' kuvvetlerine ani hücumda bulunmak üzere Tayhang dağı bölgesine gönderildi. Sekizinci Yol Ordusu' kuvvetleri ise sadece kendilerini savunmak için çatıştılar. İkinci sefer Ocak 1941'de başlatıldı. Daha önce, Ho Yingçin ve Pay Çung-si 19 Ekim 1940'da Çu Teh, Peng Dehuay, Yeh Ting ve Siang Ying'e telgralla kesin bir emir göndermiş, Sekizinci Yol Ordusu' ile Yeni Dördüncü Ordu'nun Sarı Irmağın güneyinde bulunan bütün birliklerinin bir ay içinde ırmağın kuzeyine nakledilmelerini bildirmişlerdi. Güney Anhuy'da bulunan birliklerimizin kuzeye nakledileceğine söz verdik. Öbürlerine gelince, var olan koşullarda nakledilmeleri imkânsız olmasına rağmen, Japonya'ya karşı savaşın zafere ulaşmasından sonra onların da gösterilen mevzilere nakledileceklerine söz verdik. Ne var ki, emre uygun olarak, Güney Anhuy'da bulunan 9 bin askerimizin 5 Ocakta kuzeye hareket etmesinden önce Bay Çan Kayşek çoktan "onların hepsinin ağa düşürülmesi" için ikinci bir emir yayınlamış bulunuyordu. Güney

Anhuy'daki Guomindang birlikleri 6-14 Ocak tarihleri arasında Yeni Dördüncü Ordu'nun bu birliklerini gerçekten de ağlarına düşürdüler. Üstelik, Bay Çan Kayşek 17 Ocak'ta Yeni Dördüncü Ordu'nun tamamının lağvedilmesini ve Yeh Ting'in askeri mahkemeye verilmesini emretti. O günden bu yana Orta ve Kuzey Çin'deki Japonya'ya karşı üs bölgelerinde, Guomindang birliklerinin olduğu her yerde Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu saldırıya uğramış ve sadece kendilerini savunmak için çarpışmışlardır. Üçüncü sefer, bu yılın Mart ayında başladı ve halen devam ediyor. Guomindang birlikleri, Orta ve Kuzey Çin'de Sekizinci Yol Ordusu ile Yeni Dördüncü Orduya karşı saldırılarını sürdürüyorlar. Üstelik, Bay Çan Kayşek, komünizme ve halka karşı azgın bir saldırı olan *Çin'in Kaderi* adlı kitabını yayımlamış bulunuyor. Sınır Bölgesine karşı ani bir saldırıya girişmek için Sarı Irmak çevresindeki birçok savunma kuvvetinin yerlerini değiştirdi. Ülkenin dört bir yanındaki sözüm ona halk örgütlerini Komünist Partisi'nin dağıtılmasını talep etmek üzere harekete geçirdi. Sekizinci Yol Ordusu'na küfürler yağdıran Ho Yingçin'in askeri raporunun onaylanmasını ve anti-komünist kararların alınmasını sağlamak amacıyla, Siyasi Halk Konseyi içindeki Guomindang taraftarı çoğunluğu seferber etti. Dolayısıyla, Japonya'ya karşı birliğin bir sembolü olması gereken Konseyi, iç savaşa hazırlık olmak üzere anti-komünist kamuoyu yaratmak amacıyla Guomindang'ın özel bir şubesi haline getirdi. Bu yüzden de, Konseyin Komünist üyesi Tung Bivu yoldaş durumu protesto etmek için toplantıyı terk etmek zorunda kaldı. Bu üç anti-komünist saldırı, Guomindang tarafından kasıtlı olarak düzenlenmiş ve başlatılmıştı. Bunlar "Direnme Savaşı'nı balatalayan" eylemler değil de nedir diye pekâlâ sorabiliriz?

Cumhuriyetin 26. yılının (1937) 22 Eylül'ünde, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi, ülkenin kurtarılması için ortak çaba harcanması yolunda çağrıda bulunan bir bildiri yayınlamıştı. Bildiride şöyle demiştik:

"Düşmanı, entrikaları için uydurduğu bütün bahanelerden yoksun bırakmak ve bütün iyi niyetli kuşkucular arasında herhangi

bir yanlış anlamaya yer vermemek için Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi, milli kurtuluş davasına yürekten bağlı olduğunu ilan etmeyi gerekli sayar. Dolayısıyla, bütün millete şunu bir kere daha ciddiyetle ilan eder: (1) Bugün Çin için gerekli olan şey Dr. Sun Yatsen'in Üç Halk İlkesi olduğundan Partimiz bu üç ilkenin tam olarak gerçekleştirilmesi uğruna mücadele etmeye hazırdır; (2) Guomintang rejimini devirmek için ayaklanma ve toprak ağalarının topraklarına zorla el koyma siyasetlerine son vereceğiz; (3) İktidarın ülkenin dört bir yanında birleştirileceği umuduyla, şimdiki Kızıl hükümeti, özel bir bölgeye ait demokratik bir hükümet olarak yeniden düzenleyeceğiz; (4) Kızıl Ordu adını ve kuruluşunu değiştirecek, Milli Devrimci Ordu'nun bir parçası olarak yeniden düzenlenecek ve Milli Hükümetin Askeri Konseyinin komutası altına girecek. Japonya'ya karşı cepheye gitmek ve görevini yerine getirmek için emir almaya hazır olacaktır."

Biz, bu dört vaadi bütününüyle yerine getirdik. Ne Bay Çan Kayşek ne de başka bir Guomintanglı bizi bu dört vaatten herhangi birini yerine getinmemekle suçlayamaz. Birincisi, Komünist Partisi'nin Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nde ve düşman hatları gerisindeki Japonya'ya karşı üs bölgelerinde uyguladığı siyasetler, Dr. Sun Yatsen'in Üç Halk İlkesi'ne uygundur ve bu siyasetlerden bir teki bile bu ilkelere aykırı değildir. İkincisi, Guomintang milli düşmana teslim olmadığı, Guomintang-Komünist işbirliğini bozmadığı ya da Komünistlere karşı iç savaş başlatmadığı süreç. Guomintang rejimini devirmeye ve toprak ağalarının topraklarına zorla el koymama vaadimizi daima tutacağız. Bu vaadimize şimdiye kadar bağlı kaldık, bugün de bağlıyız ve gelecekte de bağlı kalmaya devam edeceğiz. Bu demektir ki, Guomintang düşmana teslim olduğu, işbirliğini bozduğu ve iç savaş başlattığı takdirde, bu vaadimizi geri almak zorunda kalacağız, çünkü bu koşullarda vaadimize bağlı kalmamız mümkün olmayacaktır. Üçüncüsü, başlangıçtaki Kızıl hükümet, Direnme Savaşı'nın daha ilk yılında

yeniden düzenlenmişti; demokratik hükümetin "üç üçte bir sistemi" uzun zamandır yürürlüktedir. Ne var ki, Guomindang bugüne kadar Şensi-Gansu Ningsia Sınır Bölgesi'ni tanıma vaadini yerine getirmiş değildir; dahası, bizi "feodal ayrılıkçılık"la suçlamaktadır. Bay Çan Kayşek ve Guomindang'ın öteki üyeleri! "Ayrılıkçılık" dediğiniz şeyin, bizim istediğimiz bir şey olmadığını, bizzat sizin bizi yapmak zorunda bıraktığınız bir şey olduğunu bilmeniz gerekir. Guomindang hükümetinin Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'ni ve öbür Japonya'ya karşı üs bölgelerini tanımaması sonucu doğan durumun sorumlusu biz değiliz. Siz kendiniz sözünüzde durmazken, Sınır Bölgesi'ni ve onun demokratik hükümetini tanıma vaadinizi inkâr ederken, bizi neye dayanarak "ayrılıkçılık"la suçluyorsunuz? Her gün sözünüzü yerine getirmenizi istiyoruz. Siz ise reddediyorsunuz: öyleyse sorumlu olan kimdir? Kendisi Guomindang'ın Genel Yöneticisi ve hükümet başkanı olduğu halde, bu meselede en ufak bir sorumluluk taşıdığını bile kabul etmeyen Bay Çan'ın *Çin'in Kaderi* adlı kitabında "ayrılıkçılık"a sövüp saymaya hakkı var mıdır? Bay Çan Kayşek'in bizden yine vaadimizi yerine getirmemizi istediği On Birinci Genel Toplantı vesilesiyle kendisinden, sözünü tutarak, uzun zamandır Demokrasi İlkesi'nin uygulandığı Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'ni ve düşman hatları gerisindeki Japonya'ya karşı demokratik üs bölgelerini resmen tanımamasını talep ediyoruz. Tanımama siyasetinizde ısrar ettiğiniz takdirde bu, bizim "ayrılıkçılık"a devam etmemizi istediğiniz ve geçmişte olduğu gibi bunun sorumlusunun biz değil, bütünüyle siz olduğunuz anlamına gelecektir. Dördüncüsü, Kızıl Ordu, "adını ve kuruluşunu" değiştireli, "Milli Devrimci Ordu'nun bir parçası olarak yeniden düzenleneli" ve "Milli Hükümetin Askeri Konseyinin komutası altına" girili çok oluyor. Bu vaadimizi çok önce yerine getirdik. Milli Hükümetin Askeri Konseyinin değil de, doğrudan doğruya Komünist Partisi Merkez Komitesinin komutası altında olan tek kuvvet, Milli Devrimci Ordu'nun Yeni Dördüncü Ordusu'dur. Bunun nedeni şudur: Bu ordu, Askeri Konseyin verdiği ve Direnme Savaşı'nı baltalayan ve devleti tehlikeye düşüren karşı-devrimci bir emirle 17 Ocak 1941'de "asi ordu" olarak nitelenmiş ve "lağvedilmişti". Üstelik, her gün Guomindang birliklerinin saldırılarına maruz kaldı. Oysa, bu ordu ,Orta

Çin'de Japonlara karşı kararlılıkla çarpıştı ve dört vaadin ilk üçünü yerine getirdi. Üstelik, yeniden "Milli Hükümetin Askeri Konseyinin komutası altına" girmeye hazırdır. Bu ordu, Bay Çan Kayşek'ten, lağvedilmesiyle ilgili emrin iptal edilmesini ve dördüncü vaadi de yerine getirebilmesi için yeniden düzenlenmesine imkân tanınmasını talep etmektedir.

On Birinci Genel Toplantıda, Komünist Partisiyle ilgili olarak kabul edilen belgede şöyle deniyordu:

"Öbür meselelere gelince, bütün bunların tartışılması ve çözüme bağlanması milli mecliste yapılabilir. Çünkü şimdiki toplantı, bir milli meclis toplanmasına, bir anayasa hazırlanmasına ve bu anayasanın, savaşın bitiminden sonra bir yıl içinde yürürlüğe konmasına karar vermiştir."

Burada sözü edilen "öbür meseleler", Guomindang diktatörlüğünün ortadan kaldırılması; faşist gizli polisin lağvedilmesi; ülkenin dört bir yanında demokratik yönetimin kurulması; halka zarar veren ekonomik kontrollerin, son derece ağır vergilerin ve çeşitli harçların kaldırılması; tarımda toprak kirası ve faizlerin azaltılması siyasetinin ve ekonomide küçük ve orta büyüklükteki sanayilere yardım etme ve işçilerin yaşam koşullarını düzeltme siyasetinin ülke çapında uygulanmasıdır. Partimiz, ülkeyi kurtarmak için ortak çaba harcanması yolunda çağrıda bulunduğu 22 Eylül 1937 tarihli bildirisinde şöyle demişti:

"Demokrasi yürürlüğe konmalı ve bir anayasa hazırlayıp kabul etmek ve bir milli kurtuluş siyaseti saptamak için bir milli meclis toplanmalıdır. Çin halkının mutlu ve müreffeh bir hayat sürmesini sağlamak amacıyla, öncelikle, kıtlığa karşı yiyecek yardımı sağlama, istikrarlı bir hayatı güvence altına alma, savunma sanayini geliştirme, halkı sıkıntıdan kurtarma ve yaşam koşullarını düzeltme yolunda etkili önlemler alınmalıdır."

Bay Çan Kayşek ertesı gün (23 Eylülde) yaptığı bir açıklamada, bu bildirinin tamamını kabul ettiğini belirttiğine göre, sadece Komünist Partisi'nden ortaya koyduğu dört vaade uymasını istemekle kalmamalı, aynı zamanda, kendisinin, Guomindang'ın ve Guomindang hükümetinin yukarıda belirttiğimiz şartlara uymasını da istemelidir. Bay Çan Kayşek, sadece Guomindang'ın Genel Yöneticisi değildir; o, aynı zamanda Guomindang hükümetinin (resmi adıyla Milli Hükümetin) başkanı da olmuştur. Dolayısıyla, demokrasi ve halkın yaşayışı hakkında yukarıda belirtilen şartları ciddiyetle yerine getirmeli; biz Komünistlere ve bütün ülke halkına yaptığı sayısız vaadi tutmalı; sözünden dönmeye, sözü ve yaptıkları birbirinden farklı bir zorba gibi davranmaya bir son vermelidir. Bütün halkla beraber biz Komünistler de artık boş, aldatıcı laflar değil, iş yapılmasını istiyoruz. Bir iş yapıldı mı, biz bundan memnun oluruz; boş laflarla halkı kandırmak artık mümkün değildir. Bay Çan Kayşek ve Guomindang'dan istediğimiz şudur: Direnme Savaşı'nı sonuna kadar sürdürün, teslimiyet tehlikesini ortadan kaldırın, işbirliğine devam edin, iç savaş buhranını önleyin; Sınır Bölgesinde ve düşman hatları gerisindeki Japonya'ya karşı üs bölgelerinde kurulan demokratik hükümeti tanıyın, Yeni Dördüncü Ordu'yu yeniden kurun, antikomünist sefere son verin, halen Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'ni kuşatmış olan 400 bin ile 500 bir askeri geri çekin; Siyasi Halk Konseyini anti-komünist kamuoyu yaratmak amacıyla Guomindang'ın özel bir şubesi olarak kullanmaktan vazgeçin; söz, toplantı ve dernek kurma hürriyetleri üzerindeki yasağı kaldırın, Guomindang'ın tek parti diktatörlüğüne son verin; toprak kirasını ve faizleri azaltın, işçilerin yaşama ve çalışma koşullarını düzeltin, küçük ve orta büyüklükteki sanayi işletmelerine yardım edin; gizli polisi lağvedin, faşist eğitime son verin ve demokratik eğitimi yerleştirin. Bunların çoğunu yapacağınıza siz kendiniz söz vermiştiniz. Bu talepleri ve vaatleri yerine getirdiğiniz takdirde, biz de kendi vaatlerimizi yerine getirmeye devam edeceğimize sizi temin ederiz. Eğer Bay Çan Kayşek ve Guomindang hazırsalar, biz iki parti arasında görüşmelerin tekrar başlamasına her zaman için hazırız.

Kısacası, Guomindang'ın önündeki üç olasılıktan birincisi, yani

teslimiyet ve iç savaş yolu, Bay Çan Kayşek ve Guomindang'ın yok olması yoludur. İkincisi, yani faşist diktatörlüğe dört elle sarılır ve iç savaş için gizliden gizliye faal hazırlıklara girilirken, bir yandan da zaman kazanmak için demagojik aldatmacalara başvurma yolu da aynı şekilde Bay Çan Kayşek ve Guomindang için çıkar yol değildir. Sadece üçüncü yol, yani hatalı faşist diktatörlük ve iç savaş yolunun bütünüyle terk edilmesi ve doğru demokrasi ve işbirliği yolunun tutulması Bay Çan Kayşek ve Guomindang için bir çıkar yol olabilir. Bununla beraber, Bay Çan Kayşek ve Guomindang, bugüne kadar üçüncü yolda ilerlemeye niyetli olduklarına halkı inandıracak hiçbir şey yapmamışlardır. Dolayısıyla, bütün ülke halkı, son derece vahim teslimiyet ve iç savaş tehlikesine karşı uyanık olmak zorundadır.

Guomindang'ın bütün yurtsever üyeleri birleşmeli, Guomindang yetkililerinin birinci yolu tutmalarını yasaklamalı, ikinci yolda ilerlemelerini önlemeli ve üçüncü yolu tutmalarını talep etmelidir!

Bütün Japonya'ya karşı yurtsever partiler ve insanlar birleşmeli ve Guomindang yetkililerinin birinci yolu tutmalarını yasaklamalı, ikinci yolda ilerlemelerini önlemeli ve üçüncü yolu tutmalarını talep etmelidir!

Dünya çok yakında eşi görülmemiş bir değişikliğe sahne olacaktır. Bay Çan Kayşek'in ve Guomindang üyelerinin, çağımızın bu büyük dönüm noktasında doğru hareket edeceklerini umarız. Bütün yurtsever partilerin ve yurtsever insanların, çağımızın bu büyük dönüm noktasında doğru hareket edeceklerini umarız.

ÖRGÜTLENİN!*

29 Kasım 1943

Komünist Partisi Merkez Komitesinin, Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'ndeki köyler, fabrikalar, silahlı kuvvetler, hükümet ve öteki örgütler ve okullardan seçilen kadın erkek emek kahramanları ve üretimdeki örnek işçiler için düzenlediği bu kabul töreninde, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi adına birkaç söz söylemek isterim. Söylemek istediklerim "Örgütlenin!" sözüyle özellenebilir. Bu yıl Sınır Bölgesi'ndeki köylü kitleleri ve ordudaki, hükümet ve öteki örgütlerdeki, okul ve fabrikalardaki insanlar, geçen kış Merkez Komitesi Kuzeybatı Bürosu tarafından kıdemli kadrolar için düzenlenen toplantıda alınan kararlara uygun olarak bir üretim kampanyası yürütüyorlar. Bu yıl her üretim dalında büyük başarılar ve ilerlemeler kaydedildi ve Sınır Bölgesi' yeni bir görünüm kazandı. Olaylar, kıdemli kadrolar konferansında kabul edilen siyasetin doğruluğunu bütünüyle ortaya koydu. Bu siyasetin özü, kitleleri örgütlemek, var olan bütün güçleri (halkı, orduyu, hükümet ve öteki örgütleri ve okulları) yarım gün ya da tam gün esasına göre işgücüyle katkıda bulunabilen genç-yaşlı, kadın-erkek herkesi seferber etmek ve büyük bir emek ordusu içinde örgütlemektir. Bizim bir savaş ordumuz, bir de üretim ordumuz var. Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu savaş ordumuzu meydana getirmektedir, ama bunların bile hem savaşmak hem de üretimde bulunmak gibi ikili bir görevi vardır. Bu iki tür orduyla ve hem bu iki görevde hem de kitle çalışmasında ustalaşmış bir savaş ordusuyla güçlüklerin üstesinden gelebilir ve Japon emperyalizmini yenilgiye uğratabiliriz. Son yıllarda, Sınır Bölgesi'ndeki üretim kam-

* Bu konuşma, Mao Zedung yoldaş tarafından Şensi-Gansu-Ninasia Sınır Bölgesi'nin emek kahramanları onuruna düzenlenen kabul töreninde yapılmıştı.

panyamızda elde ettiğimiz başarılar, bu söylediklerimi doğrulayacak kadar büyük ve önemli olmasa bile, kendi gözlerimizle gördüğümüz gibi, bu yıl elde ettiğimiz başarılar bu söylediklerimi gerçekten ispatlamıştır.

Bu yıl, kendilerine toprak ayrılan Sınır Bölgesi'ndeki bütün silahlı birliklerde, askerler kişi başına ortalama on sekiz *mu* toprak ektiler ve şimdi hemen hemen her şeyi üretebiliyor ya da yapabiliyorlar: Yiyecek (sebze, et ve yemeklik yağ), giyecek (pamuklu elbise, yün örgü işleri, ayakkabı), barınak (mağara evleri, evler ve toplantı salonları), günlük eşyalar (masa, sandalye, sıra ve kırtasiye) ve yakacak (odun, odun kömürü ve kömür). Kendi gücümüzle "bol yiyecek ve giyecek" hedefine ulaştık. Her askerin yılın sadece üç ayını üretime vermesi yeterlidir; geriye kalan dokuz ayı talim ve savaşa ayırabilir. Birliklerimiz geçimlerini sağlamak için ne Guomintang hükümetine, ne Sınır Bölgesi Hükümetine, ne de halka dayanmak zorundadır; onlar geçimlerini bütünüyle kendileri karşılayabilirler. Milli kurtuluş davamız için ne kadar hayati bir önem taşıyan yenilik! Direnme Savaşı'nın son altı buçuk yılı boyunca, Japonya'ya karşı üs bölgeleri düşmanın "her şeyi yak, herkesi öldür, her şeyi yağmala" siyasetine maruz kaldı. Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi Guomintang tarafından sıkı bir abluka altına alındı. Son derece kötü mali ve ekonomik sıkıntılarla karşılaştık. Eğer birliklerimiz savaşmak dışında hiçbir şey yapamasalardı, sorunlarımızı asla çözemezdik. Şimdi Sınır Bölgesi'ndeki birliklerimiz ve cephedeki birliklerimizden bazıları üretimde bulunmayı öğrendiler; öbürleri de öğreniyorlar. Eğer kahraman ve mücadeleci Sekizinci Yol Ordumuz ile Yeni Dördüncü Ordumuzdaki her asker sadece savaşmada ve kitle çalışmasında değil, aynı zamanda üretimde de yetenek kazanırsa, o zaman hiçbir şeyden korkmamıza gerek kalmaz ve Mençius'un dediği gibi "göğün altında yenilmez" oluruz.¹ Bu yıl örgütlerimiz ve okullarımız da büyük bir atılım yaptılar. Giderlerinin sadece küçük bir bölümünü hükümet karşıladı; kalanını kendi üretimleriyle karşıladılar. Geçen yıl tükettikleri sebzelerin yüzde 50'sini kendilere yetiştirmişken bu yıl yüzde 100'ünü yetiştirdiler; domuz ve koyun besleyerek, et tüketimlerini önemli ölçüde artırdılar; basit ih-

1. Mençius, III. Kitap. «Kungsun Çu», I. bölüm, 5. Kısım

tiyaç maddeleri imal etmek için birçok atelye kurdular. Ordu, örgütler ve okullar artık kendi maddi ihtiyaçlarını bütünüyle ya da büyük ölçüde kendileri karşıladıklarından halktan vergi olarak daha az şey alıyor; böylece halk kendi emeğinin ürünlerini kendisine daha fazla ayırabiliyor. Hem askerler, hem de siviller üretimi artırdıkları için, hepsinin bol yiyeceği ve giyeceği vardır ve hepsi mutludurlar. Fabrikalarımızda da üretim artırıldı, gizli ajanlar temizlendi ve verimlilik büyük ölçüde yükseltildi. Sınır Bölgesi'nin dört bir yanında, tarımda ve sanayide, örgütlerde ve okullarda, orduda çok sayıda emek kahramanı öne çıkmıştır. Sınır Bölgesi'nde üretimin rayına oturduğunu söyleyebiliriz. Bütün bunlar kitlelerin gücünün örgütlenmesiyle gerçekleşmiştir.

Kitlelerin gücünü örgütlemek bir siyasettir. Peki, bunun tersi bir siyaset var mıdır? Evet, vardır. Bu siyaset, kitle bakış açısından yoksundur; kitlelere güvenmede ya da onları örgütlemekte yetersiz kalır; köylerde, orduda, hükümette ve öbür örgütlerde, okul ve fabrikalardaki kitlelerin örgütlenmesine hiç önem vermezken dikkatini bütünüyle maliye, ikmal ya da ticaret kuruluşlarında çalışan az sayıda insanı örgütleme üzerinde yoğunlaştırır. Bu siyaset, ekonomik çalışmayı geniş bir hareket ya da yaygın bir cephe olarak değil de, mali güçlükleri gidermenin bir yolu olarak kabul eder. İşte öteki siyaset, yanlış siyaset budur. Daha önce Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nde böyle bir siyaset vardı. Ne var ki, geçen yıllar içinde sağlanan doğru önderlik ve özellikle geçen yıl yapılan kıdemli kadrolar konferansından ve bu yılki kitle hareketinden sonra, hâlâ bu siyaseti doğru bulanların sayısı olasılıkla azalmıştır. Yoğun çarpışmalara sahne olan ve önder organların üretim kampanyalarına yeterince önem vermediği Kuzey ve Orta Çin'deki üs bölgelerinde, kitlelerin üretim kampanyası henüz yaygınlık kazanınamıştır. Bununla beraber, Merkez Komitesinin bu yılki 1 Ekim talimatından² bu yana, her yerde, önümüzdeki yıl bir üretim kampanyası başlatmak için hazırlıklar yapılıyor. Cephede durum Sınır Bölgesi'ne göre daha zordur. Sadece

2. Merkez Komitesinin 1 Ekim tarihli talimatı bu cildin 136. sayfasında yer alan «Üs Bölgelerinde toprak Kirasını Azaltma, Üretimi Artırma ve 'Hükümeti Destekleyelim ve halkı Sevelim' Kampanyalarını Yayalım" yazısıdır.

şiddetli çarpışmalar olmuyor, aynı zamanda, bazı yerlerde doğal afetler de meydana geliyor. Genç de savaşı desteklemek, düşmanın "her şeyi yak, herkesi öldür, her şeyi yağmala" siyasetini alt etmek ve afet bölgelerine yardım etmek için, bütün Partiyi, hükümeti, orduyu ve sivil halkı hem düşmana karşı çarpışmaya, hem de üretimle uğraşmaya seferber etmeliyiz. Cephede üretim konusunda son birkaç yıl içinde edinilen tecrübeye ve bu kış yapılan ideolojik, örgütsel ve maddi hazırlıklara dayanarak, önümüzdeki yıl yaygın bir kampanya başlatılabilir ve başlatılmalıdır. Çarpışmaların devam ettiği cephe hattı bölgelerinde "bol yiyecek ve giyecek"e sahip olmak henüz mümkün değildir ama, "kendi gücümüzü kullanmak ve güçlüklerin üstesinden gelmek" pekâlâ mümkündür ve zorunludur.

Halen ekonomik alanda en önemli kitle örgülenme biçimi kooperatiflerdir. Ordumuzdaki, hükümet ve tüm örgütlerimizdeki ve okullarımızdaki kitlelerin üretim faaliyetlerine kooperatif etiketini yapıştırmakta ısrar etmek gereksiz olsa bile, bu faaliyetler kooperatif bir nitelik taşımaktadır. Çünkü çeşitli dairelerin, birim ve bireylerin maddi ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla, karşılıklı yardım ve ortaklaşa çalışma yoluyla merkezi yönetim altında yürütülmektedirler. Bunlar bir çeşit kooperatiftir.

Köylü kitleleri arasında, binlerce yıldır bir bireysel ekonomi düzeni hüküm sürmüştür; bu sistemde her aile ya da her hane bir üretim birimidir. Bu dağınık, bireysel üretim biçimi, feodal hâkimiyetin ekonomik temelini oluşturur ve köylüleri sürekli bir yoksulluk içinde tutar. Bunu değiştirmenin tek yolu, adım adım kolektifleştirmedir. Ve Lenin'e göre, kolektifleştirmeyi gerçekleştirmenin tek yolu kooperatiflerdir.³ Sınır Bölgesi'nde birçok köylü kooperatifi örgütlemiş bulunuyoruz. Ancak bunlar şimdilik basit tipte kooperatiflerdir ve kolektif çiftlik olarak bilinen Sovyet tipi kooperatifler haline gelebilmeleri için birkaç gelişme aşamasından daha geçmeleri gerekmektedir. Bizim ekonomimiz yeni demokratik ekonomidir. Kooperatiflerimiz de, hâlâ bireysel ekonomiye (özel mülkiyet) dayanan kolektif çalışma örgütleridir. Üstelik bunların çeşitli türleri var-

3. Bkz. V. İ. Lenin, «Kooperatifleşme Üzerine», *Seçme Eserler*, İng. bak. , Moskova 1952, cilt II, 2. 3 Bölüm, s. 715-23.

dır. Bunlardan biri , "emek değişim ekipleri" ve "emek değişim ve emek kiralama ekipleri"⁴ gibi tarımsal emeğin karşılıklı yardım için örgütlenmesidir. Bu tür örgütlenmeye Ciangsi'deki Kızıl bölgelerde "karşılıklı yardımlaşma çalışma grubu" ya da "çift sürme ekibi"⁵ adı verilirdi; şimdi cephenin bazı yerlerinde "karşılıklı yardımlaşma grubu" adı veriliyor. Adları ne olursa olsun, ister yirmi-otuz, ister yüzlerce kişiden meydana gelsin, ister tam gün çalışanlar bunlara katılanların tümünü, ister bir bölümünü meydana getirsin, bunlar halkın gönüllü olarak katıldığı (zorlama yoluna asla başvurulmamalıdır) kolektif karşılıklı yardımlaşma örgütleri oldukları sürece, hepsi de yararlı örgütlerdir. Üyelerinin karşılıklı ilişkileri, işgücü, hayvan gücü, ya da araç şeklindeki yardımlaşmalardan; yoğun çalışma mevsiminde birlikte yaşayıp birlikte yemeden ibaretse de, bunlar yararlı örgütlerdir. Bu örgütler, geçici de olsa, sürekli de olsa yararlıdırlar. Bu kolektif karşılıklı yardımlaşma yöntemleri, kitlelerin kendilerinin bulduğu yöntemlerdir. Geçmişte Ciangsi'de kitleler içindeki bu tür tecrübeleri toparlamıştık; şimdi de Kuzey Şensi'de toparlıyoruz. Sınır Bölgesi'nde karşılıklı emek yardımı, geçen yıl yapılan kıdemli kadrolar toplantısında teşvik edildikten ve içinde bulunduğumuz yıl bütününü uygulamaya geçildikten sonra, daha sistemli bir hal almış ve

4. «Emek değişim ekipleri» ve «emek değişim ve emek kiralama ekipleri», Şensi-Kansu- Ningsia Sınır bölgesinde tarımda kolektif karşılıklı yardımlaşma için kullanılan çalışma örgütleriydi. Emek değişimi, köylüleri işgüçlerini kendi içlerinde düzenlemelerinin bir aracıdır. İnsan işgünüyle insan işgününün, öküz işgünüyle öküz işgünün, insan işgünüyle öküz işgününün, vb. değişimi yapılabiliyordu. Emek değişim ekiplerine katılan köylüler, her üye ailenin toprağını, kolektif olarak ve sırayla ekmek için kendi işgüçleriyle ya da hayvanlarının gücüyle katkıda bulunurlardı. Hesapların görülmesinde, bir işgünü değişim birimi olarak alınırdı. İnsan işgünü ya da hayvan işgünü olarak daha fazla katkıda bulunanlara, daha az katkıda bulunanlar arasındaki farkı öderlerdi. «Emek değişim ve emek kiralama ekipleri» genellikle yetersiz toprağa sahip köylüler tarafından kullanılırdı. Karşılıklı yardım için aralarında emek değişiminin yanı sıra, ekip üyeleri kendilerini işgücü sıkıntısı çeken ailelere kolektif olarak kiralarlardı.

5. Bireysel tarıma dayanan karşılıklı yardımlaşma çalışma grupları ve çift sürme ekipleri, kızıl bölgelerde köylüler tarafından işgücünü daha iyi örgütleyerek üretimi kolaylaştırmak amacıyla kurulmuştu. Gönüllü katılma ve karşılıklı yarar ilkesi temelinde, üyeler birbirleri için eşit miktarda iş yapar ya da biri diğerine aldığı kadar yardımında bulunmıyorsa arasındaki farkı nakden karşılardı. Birbirlerine yardım etmenin yanı sıra, bu ekipler Kızıl Ordu askerlerinin ailelerine öncelikle yardım eder, malumiyet içindeki ihtiyarlar için, iş sırasında verilen yemek dışında hiçbir ücret almaksızın da çalışırlardı. Bu karşılıklı yardım tedbirleri, üretime çok yararlı olduğu ve akla yatkın bir temelde yürütüldükleri için, kitlelerin büyük desteğini kazanmışlardı.

daha da geliştirilmiştir. Sınır Bölgesi'ndeki birçok emek değişim ekibi, çift sürme, ekim, otları temizleme ve hasat çalışmalarını kolektif bir şekilde yaptılar ve bu yıl hasat geçen yılın iki katı oldu. Kitleler şimdi bu elle tutulur sonuçları gördüklerine göre, kuşkusuz gelecek yıl çok daha fazla sayıda insan bu uygulamayı benimseyecektir. Sınır Bölgesi'nde, tam gün ya da yarım gün çalışabilen yüz binlerce insanın, bir yıl içinde kooperatiflerde örgütlenmesini beklemiyoruz. Ama bu hedef birkaç yıl içinde ulaşılabilir. Bütün kadınlar da, üretim çalışmasına belli bir ölçüde katılmak için seferber edilmelidir. Bütün boş gezenler, ürctime katılma yoluyla yararlı vatandaşlar haline getirilmelidir. Bu gibi kolektif karşılıklı yardımlaşma üretici kooperatifleri, Kuzey ve Orta Çin'deki bütün Japonya'ya karşı üs bölgelerinde yaygın bir şekilde ve gönüllü olarak örgütlenmelidir.

Tarımsal üretim dalında karşılıklı yardımlaşma kooperatiflerinin yanı sıra üç çeşit kooperatif daha vardır: Yenani Güney Yöresi Kooperatifi gibi, üretici, tüketici, ulaşım (tuz nakli) ve kredi kooperatiflerinin görevlerini bünyelerinde toplayan çok amaçlı kooperatifler; ulaşım kooperatifleri (tuz nakliye ekibi) ve el sanatları kooperatifleri.

Kitleler içinde kúrdüğümüz bütün bu dört tür kooperatif ve orduda, okullarda, hükümette ve örgütlerde kúrdüğümüz kolektif emek kooperatifleri sayesinde, bütün halk güçlerini büyük bir emek ordusu halinde örgütleyebiliriz. Halkın kurtuluşunun tek yolu, yoksulluktan refaha geçmenin tek yolu ve Direnme Savaşı'nda zafer kazanmanın tek yolu budur. Her Komünist, kitlelerin emeğinin örgütlenmesini öğrenmelidir. Aydın kökenli Komünistler de bunu öğrenmelidirler; bunu bir kez kafalarına koydular mı, altı ay ya da bir yıl içinde bu işi öğrenebilirler. Kitlelerin üretimi örgütlemesine ve tecrübeleri özetlemesine yardımcı olabilirler. Yoldaşlarımız, başka becerilerin yanı sıra, kitlelerin emeğini örgütlemeyi (köylülere, kendi hane üretim planlarını yapmalarında yardımcı olmayı; emek değişim ekipleri, tuz nakli ekipleri ve çok amaçlı kooperatifler kurmayı; orduda, okullarda, hükümette ve öbür örgütlerde üretimi örgütlemeyi; fabrikalarda üretimi örgütlemeyi; üretimde yarışmayı geliştirmeyi, emek kahramanlarını teşvik etmeyi ve ödüllendirmeyi, üretim sergileri dü-

zenlemeyi) öğrendiklerinde, yoldaşlarımız kitlelerin yaratıcı gücünü ve inisiyatifi harekete geçirmeyi öğrendiklerinde Japon emperyalistlerini kesinlikle ülkemizden kovabilecek ve bütün halkla birlikte yeni Çin'i kurabileceğiz.

Biz Komünistler, her konuda kitlelerle kaynaşmasını bilmeliyiz. Parti üyelerimiz bütün ömürlerini dört duvar arasında geçirir, dünya ile hiçbir zaman yüz yüze gelmez ve fırtınaları göze almazlarsa, Çin halkına ne yararları olur? Hiçbir yararları olmaz ve bizim böyle Parti üyelerine ihtiyacımız yoktur. Biz Komünistler, dünyayla, kitle mücadelesinin büyük dünyasıyla yüz yüze gelmeli; fırtınaları, kitle mücadelesinin olağanüstü fırtınalarını göze almalıyız. "Üç eskici akıllarını birleştirince çok akıllı Çukeh Liang⁶ gibi olurlar." Başka bir deyişle, kitleler olağanüstü bir yaratıcı güce sahiptir. Aslında Çin halkı arasında binlerce Çukeh Liang vardır: her köyün, her kasabanın Çukeh Liang'ı vardır. Kitlelere gitmeli, kitlelerden öğrenmeliyiz: onların tecrübelerini bir araya getirerek daha iyi, daha berrak ilkeler ve yöntemler çıkarmalıyız; sonra kitleler arasında propaganda yapmalıyız; sorunlarını çözmek, kurtuluşa ve mutluluğa kavuşmalarına yardım etmek için, onları bu ilke ve yöntemleri uygulamaya çağırmalıyız. Yerel çalışma yapan yoldaşlarımız, eğer kitlelerden kopmuşlarsa, kitlelerin duygularını anlamıyorlarsa ve onlara üretimlerini örgütlemeye ve yaşam koşullarını düzeltmeye yardımcı olmuyorlarsa, önceden güçlerinin yüzde 90'ını "halkın kendi kurtuluşu için özel tahıl" sorununu kitlelerin çözmesine yardımcı olmaya ayırdıkları takdirde, "milli kurtuluş için devlete tahıl" toplama işine güçlerini sadece yüzde 10'unun yeterli olacağını kavramadan, kendilerini sadece "milli kurtuluş için devlete tahıl" toplama işiyle kısıtlıyorlarsa, o zaman bu yoldaşlarımız Guomindangvari çalışma tarzına batmış ve bürokrasi tozuna bulanmışlar demektir. Guomindang, halktan sadece istemesini bilir, ama kendisi halka hiçbir şey vermez. Parti üyelerimizden herhangi biri böyle davranırsa, onun çalışma tarzı Guomindangvari çalışma tarzıdır; bürokrasi tozuna bulanmış yüzünü de sıcak su dolu bir leğende iyice yıkamak gerekir. Kanımca, bütün Japonya'ya karşı üs

6. Çukeh Liang, Üç krallık döneminde (221-265) yaşamış bir devlet adamı ve strateji uzmanıydı. Çin folklorunda becerikliliğin ve akıllılığının sembolü haline gelmişti.

bölgelerimizde sürdürülen yerel çalışmada bu bürokratik çalışma tarzına rastlanabilir ve kitle bakış açısından yoksun oldukları için kitlelerden tecrit olmuş yoldaşlarımız vardır. Kitlelerle sıkı bağlar kurabilmemiz için bu çalışma tarzından bütünüyle kurtulmamız gerekir.

Bunlara ek olarak, ordu çalışmalarımızda bir çeşit savaş ağası çalışma tarzına da rastlanmaktadır. Bu da, ordusu kitlelerden kopuk olan Guomindang'a özgü bir çalışma tarzıdır. Askerlerimiz, ordu ile halk arasındaki, ordu ile hükümet arasındaki, ordu ile Parti arasındaki, subaylarla erler arasındaki ve askeri çalışmayla siyasal çalışma arasındaki ilişkilere ve kadrolar arasındaki ilişkilere yön veren doğru ilkelere uymalı, asla savaş ağalığı hatasına düşmemelidir. Subaylar, askerlerini sevmelidir; onların yaşam koşullarına kayıtsız kalmamalı ve dayak cezasına başvurmamalıdır. Ordu, halkı sevmeli ve halkın çıkarlarına asla zarar vermemelidir; ordu hükümete ve Partiye saygılı olmalı ve asla "bağımsızlık" iddiasında bulunmamalıdır. Sekizinci Yol Ordumuz ve Yeni Dördüncü Ordumuz, halkın silahlı kuvvetleridir; bunlar daima çok yararlı olmuşlardır ve kuşkusuz ülkemizdeki en iyi ordulardır. Ancak şurası da doğrudur ki, son yıllarda bir çeşit savaş ağalığı hatası ortaya çıktı. Ordudaki bazı yoldaşlar kibirli oldular ve askerlere, halka, hükümete ve Partiye tepeden bakan bir tutuma girdiler. Bunlar, yerel çalışma yapan yoldaşları suçluyor, ama kendilerini toz kondurmuyorlar; yalnız başarılarını görüp, kusurlarını hiç görmüyorlar; daima yaltaklanmalara kucak açıp, eleştirilere sırt çeviriyorlar. Örneğin, bu gibi durumlara Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nde rastlanabilir. Geçen yıl yapılan kıdemli kadrolar konferansı ile askeri ve siyasal kadrolar toplantısı ve bu yılki İlkbahar Şenliği⁷ sırasında açılan "hükümeti destekleyelim ve halkı sevelim" ve "orduyu destekleyelim" kampanyaları sayesinde bu eğilim esas olarak giderilmiştir. Ancak kalıntılarına hâlâ rastlanmaktadır ve bunların da kökünü kazımak için daha çok çaba harcamamız gerekmektedir. Bu tür hatalara Kuzey ve Orta Çin'deki üs bölgelerinde de rastlanabilir. Oralardaki Parti örgütleri ve ordu, bu hataların kökünü kazımaya çalışmalıdır.

Mahalli çalışmadaki bürokrasi eğiliminde de, ordu çalışmasındaki

7. İlkbahar Şenliği, Çin ay takviminde yılbaşıdır.

savaş ağalığı eğiliminde de, hatanın niteliği aynıdır, yani kitlelerden kopuk olmaktır. Yoldaşlarımızın büyük çoğunluğu iyi yoldaşlardır, bu hataları işleyenler bir kez eleştirilip, hataları kendilerine gösterildi mi, hatalarını düzeltebilirler. Ancak özeleştiriyi yapmak zorunludur ve hatalı eğilimlere şiddetle karşı çıkmak ve bunları ciddiyetle düzeltmek gerekir. Bir kimse yerel çalışmada bürokrasi eğilimini ya da ordu çalışmasında savaş ağalığı eğilimini eleştirmezse, Guomindangvari çalışma tarzını korumak ve tertemiz yüzünü kaplayan bürokrasi ya da savaş ağalığı tozunu, olduğu gibi bırakmak istiyor demektir ve iyi bir Komünist değildir. Bu iki eğilim ortadan kaldırıldığı zaman, üretim kampanyası da dahil olmak üzere bütün çalışmamız düzgün bir şekilde gelişecektir.

Hem köylü kitleleri arasında, hem de hükümette ve öbür örgütlerde, okullarda, orduda ya da fabrikalarda üretim faaliyetinde muazzam başarılar elde edildiği için, Sınır Bölgemiz bütünüyle değişik bir görünüm kazanmış bulunmaktadır. Ordu ile halk arasındaki ilişkiler de büyük ölçüde gelişmiştir. Bütün bunlar, yoldaşlarımızın daha güçlü bir kitle bakış açısına sahip olduklarını ve kitlelerle kaynaşmada büyük ilerleme kaydettiklerini göstermektedir. Ama gene de bununla yetinmemeli ve özeleştiriyi yapmaya devam etmeli ve daha da ilerlemeye çalışmalıyız. Üretimde de daha fazla ilerlemeye çalışmalıyız. Yüzümüz kolayca kirlenmeye yatkın olduğu için her gün yıkamalıyız, yer toz tutmaya yatkın olduğu için onu her gün süpürmeliyiz. Yerel çalışmada bürokrasi ve ordu çalışmasında savaş ağalığı eğilimlerini esas olarak gidermemize rağmen, bu kötü eğilimler tekrar ortaya çıkabilir. Japon emperyalizminin ve Çin gericiliğinin kuvvetleri topluca bizi kuşatmışlardır ve disiplinsiz küçük burjuvazinin içinde yaşıyoruz. Dolayısıyla, her gün yüzümüze doğru bürokrasi ve savaş ağalığı pisliğinin azgın rüzgârları esiyor. Bu yüzden de, kazandığımız başarılarla yetinmemeliyiz. Temiz olmak için nasıl her gün yüzümüzü yıkıyor ve yerleri süpürüyorsak, aynı şekilde rehavete kapılıp kapılmadığımızı denetler, eli ve kusurlarımızı sürekli olarak eleştirmeliyiz.

Üretimdeki emek kahramanları ve örnek işçiler! Siz halkın önderlerisiniz, çalışmalarınızda son derece başarılı oldunuz ve sizin de rehavete kapılmayacağınızı umarım. Kuançung, Lungtung, Sanpien.

Suñeh ve Yenani alt-bölgelerindeki⁸ illere döndüğünüz zaman, örgütlerinize, okullarınıza, ordu birliklerinize ya da fabrikalarınıza döndüğünüz zaman, umarım ki, halka önderlik edecek, kitleleri yönetecek, daha iyi çalışacak ve her şeyden önce kitleleri gönüllülük esasına göre kooperatiflerde örgütleyecek, onları daha iyi ve daha çok sayıda örgütleyeceksiniz. Gelecek yılki emek kahramanları konferansından önce daha da büyük sonuçlar elde etmemiz için, yerlerinize döndüğünüzde bu çalışmayı yürüteceğinizi ve bunun propagandasını yapacağınızı umarım.

8. Şensi-Kansu- Ningsia Sınır Bölgesi bu beş alt-bölgeye ayrılmıştı.

İNCELEMELERİMİZ VE ŞİMDİKİ DURUM*

12 Nisan 1944

I

Partimizin kıdemli kadroları, geçen kıştan bu yana, Parti tarihinde ortaya çıkmış iki çizgi meselesini inceliyorlar. Bu, pek çok kıdemli kadronun siyasal düzeyini büyük ölçüde yükseltti. İncelemelerimiz sırasında yoldaşlar birçok meseleyi ortaya getirdiler ve Merkez Komitesi Siyasi Bürosu bazı önemli meseleleri sonuçlandırdı. Bu sonuçlardan bazıları şunlardır.

1. Tarihi tecrübemizi incelemede nasıl bir tutum takınacağımız meselesi üzerine. Merkez Komitesi şu görüştedir: Bir yandan kadroların Partimizin tarihi tecrübesini derinlemesine kavramaları ve geçmişteki hataları tekrarlamaktan kaçınmaları, öbür yandan da bütün yoldaşların ortak davamız uğruna birleştirilebilmesi için kadroların, Parti tarihinde ortaya çıkan meseleler hakkında bütünüyle berrak bir

* Çin Komünist Partisi Merkez organı ve kıdemli kadroları 1942'den 1944'e kadar Parti tarihiyle, özellikle 1931 başından 1934 sonuna kadar olan dönemin Parti tarihiyle ilgili olarak tartışmalar yaptılar. Bu tartışmalar Marksizm-Leninizm temelinde Partinin ideolojik birliğinin sağlanmasına büyük ölçüde yardımcı oldu. Ocak 1935'te Kveyçov Eyaletinde Zunyi'de yapılan Merkez Komitesi Siyasi Bürosu Genişletilmiş Toplantısında 1931 başlarından 1934 sonlarına kadar izlenen hatalı "sol" çizgi düzeltilmiş, merkezi yönetim organının bileşimi değiştirilmiş, Mao Zedung yoldaşın başkanlığındaki önderlik kurulmuş ve Parti çizgisi doğru Marksist-Leninist rayına oturtulmuştu. Bununla beraber birçok Parti kadrosu geçmişte izlenen hatalı çizgilerin niteliği hakkında henüz etrallı bir kavrayışa ulaşamamıştı. Parti kadrolarının Marksist-Leninist ideolojik düzeylerini daha da yükseltmek için Siyasi Büro 1942-1943'te Parti tarihi üzerine birkaç tartışma toplantısı yaptı. Ardından bütün Partinin kıdemli kadrolarına 1943-44'te bu tür tartışma toplantıları düzenlemelerinde önderlik etti. Bu tartışmalar, 1945'te yapılan Partinin Yedinci Milli Kongresi için önemli bir hazırlıktı ve bu Kongre, Çin Komünist Partisinin tarihinde eşî görülmemiş bir ideolojik ve siyasî birliğin sağlanmasına yol açtı. "İncelememiz ve Şimdiki Durum", Mao Zedung yoldaşın bu tartışmalar hakkında 12 Nisan 1944'te Yenan'da düzenlenen bir kıdemli kadrolar toplantısında yaptığı konuşmadır.

ideolojik kavrayışa ulaşmalarını sağlayabilmeli ve aynı zamanda da, eskiden hata işlemiş yoldaşlar hakkında karar verirken ölçülü bir siyaset benimsemeliyiz. Partimizin tarihinde, Cen Dusiu¹ ile Li Lisan'ın hatalı çizgilerine karşı büyük mücadeleler verildi ve bunlar kesinlikle zorunluydu. Ancak bu mücadelelerde uygulanan yöntemlerin kusurları vardı. Bir kere, bu hataların nedenleri, hangi koşullarda işlendikleri ve bunları düzeltmenin ayrıntılı yolları ve araçları hakkında kadrolara tam bir ideolojik kavrayış verilmemişti. Bu yüzden, benzer nitelikte hatalar tekrarlandı. İkincisi, bireylerin sorumluluğuna çok fazla ağırlık verildi. Bu yüzden, ortak davamız uğruna birleştirebileceğimiz kadar insanı birleştiremedik. Bu iki kusur bizim için uyarıcı olmalıdır. Bu kez, Parti tarihiyle ilgili meseleleri ele alırken, tek tek bazı yoldaşların sorumluluğuna değil, bu hataların işlendiği koşulların tahliline, hataların özüne ve bunların sosyal, tarihsel ve ideolojik köklerine ağırlık vermeliyiz. Ve bu, ideolojide berraklık ve yoldaşlar arasında birlik gibi ikili amacımıza ulaşmak üzere, "gelecekte hata yapmaktan kaçınmak için geçmiş hatalardan ders almak" ve "hastayı kurtarmak için hastalığı tedavi etmek" anlayışıyla yapılmalıdır. Tek tek yoldaşların durumunu ele alırken, dikkatli bir tutumun benimsenmesi, meselelerin ne geçirtilmesi, ne de yoldaşlara zarar verilmesi, Partimizin canlılığının ve gelişmesinin bir işaretidir.

2. Bütün meseleleri tahlilci bir şekilde ele alın; her şeyi inkâr etmeyin. Örneğin, Dördüncü Genel Toplantıdan² Zunyi Toplantısına³

1. Cen Dusiu eskiden Pekin Üniversitesinde profesördü ve *Yeni Gençlik*'in başyazarlarından biri olarak ün yaptı. Çin Komünist Partisi'nin kurucularından biriydi. 4 Mayıs Hareketi sırasındaki itibarı ve Partinin ilk yıllarındaki tecrübesizliğinden yararlanarak Parti Genel Sekreteri oldu. 1924-27 Devriminin son döneminde Parti İçinde Cen Dusiu'un temsil ettiği sağcı düşünce, bir teslimiyet çizgisi haline geldi. Mao Zedung yoldaş, teslimiyetçilerin o dönemde, «Partinin köylü kitlelerine, şehir küçük burjuvazisine ve orta burjuvaziye önderlik etmesinden gönüllü olarak vazgeçtiklerini, özellikle Partinin silahlı kuvvetlere önderlik etmesinden gönüllü olarak vazgeçtiklerini, böylelikle devrimin yenilgiye uğramasına sebep olduklarını» belirtmiştir. («Şimdiki Durum ve Görevlerimiz», Mao Zedung, Seçme Eserler, cilt IV) 1927 yenilgisinden sonra, Cen Dusiu ve bir avuç diğer teslimiyetçi, devrimin geleceğine olan inançlarını yitirdiler ve tasfiyeci oldular. Gerici Troçkist tavrı benimsediler ve Troçkistlerle beraber küçük bir Parti düşmanı grup meydana getirdiler. Bu sebeple, Cen Dusiu Kasım 1929'da Partiden atıldı, 1942'de öldü.
2. Çin Komünist Partisi Altıncı Merkez Komitesinin Dördüncü Genel Toplantısı Ocak 1931'de yapıldı.
3. Zunyi Toplantısı, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesinin çağrısı üzerine, Ocak 1935'te Kveçov Eyaletindeki Zunyi'de yapılan Siyasi Büronun Genişletilmiş Toplantısıydı.

kadar geçen dönemde merkezi önderliğin çizgisiyle ilgili mesele iki açıdan tahlil edilmelidir. Bir yandan, merkezi yönetim organının o dönemde benimsediği siyasal taktiklerin, askeri taktiklerin ve kadro siyasetinin esas itibarıyla yanlış olduğu; öte yandan Çan Kayşek'e karşı çıkmak, Toprak Devrimi'ni sürdürmek ve Kızıl Ordu'nun mücadelesi gibi temel meselelerde hata yapan yoldaşlarla bizim aramızda hiçbir anlaşmazlık olmadığı belirtilmelidir. Hatta meselenin taktik yanının da tahlil edilmesi gerekir. Örneğin, toprak meselesinde onların hatası toprak ağalarına hiç toprak ayırmamak ve zengin köylülere verimsiz toprak ayırmak gibi aşırı sol bir siyaset izlemeleriydi. Ancak bu yoldaşlar, topraksız ya da az topraklı köylülere dağıtılmak üzere, toprak ağalarının topraklarına el konması meselesinde bizimle aynı görüşteydiler. Lenin, somut durumun somut tahlili "Marksizmde en temel şeydir, Marksizmin yaşayan ruhudur" demişti.⁴ Tahlilci bir yaklaşımdan yoksun birçok yoldaşımız karmaşık sorunların derinine inerek, onları tekrar tekrar tahlil etmeye ve incelemeye yanaşmıyor. Ya kesin olarak olumlu, ya da kesin olarak olumsuz basit sonuçlar çıkarmaktan hoşlanıyor. Gazetelerimizin tahlilci makalelerden yoksun olması ve tahlil alışkanlığının Partide henüz bütünüyle yerleşmemiş bulunması, bu gibi zaafların varlığını göstermektedir. Bundan böyle bu durumu düzeltmeliyiz.

3. Partinin Altıncı Milli Kongresi belgelerinin tartışılması üzerine. Altıncı Milli Kongre, şimdiki devrimin burjuva demokratik karakterde olduğunu saptadığı, o zamanki durumu iki devrimci yükseliş arasındaki bir ara olarak tanımladığı, oportünizmi ve darbeciliği mahkûm ettiği ve On Maddelik Programı⁵ ilan ettiği için, Kongre'nin çizgisinin temelde doğru olduğu belirtilmelidir. Bütün bunlar doğrudur. Ama

4. Bkz. V. İ. Lenin, «Komünizm» Burada Lenin, Macar Komünist Bela Kun'u eleştirirken, «Marksizmin en temel şeyinden, Marksizmin yaşayan ruhundan, somut şartların somut tahlilinden vazgeçiyor» demişti. (Toplu Eserler, Rus bas. Moskova 1950, XXXI. s. 143)

5. Çin Komünist Partisi'nin Temmuz 1928'de yapılan Altıncı Mili Kongresi aşağıdaki On Maddelik Programı kabul etti: (1) emperyalist tahakkümü yıkın; (2) Yabancı kapitalist işletmelere ve bankalara el koyun; (3) Çin'i birleştirin ve milliyetlerin kendi kaderlerini tayin hakkını tanıyın; (4) Guomindang'ın savaş ağıası hükümetini devirin; (5) İşçi, köylü ve asker şûraları hükümetini kurun; (6) sekiz saatlik işgününü gerçekleştirin ücretleri artırı, işsizlik yardımını ve sosyal sigortayı kurun; (7) Bütün toprak ağalarının topraklarına el koyun ve toprakları köylülere dağıtın; (8) Askerlerin yaşamı düzeltin, eski askerlere toprak verin ve iş bulun; (9) Bütün ağır vergileri ve çeşitli harçları iptal edin, bir düzenli müterakki vergi sistemi kurun; (10) Dünya proletaryasıyla birleşin, Sovyetler Birliği'yle birleşin.

Kongrenin de kusurları vardı. Örneğin, zaafları ve hataları arasında. Çin devriminin çok uzun sürclü niteliğine ve devrimde köylük bölgelerdeki üs bölgelerinin büyük önemine işaret edemedi. Bununla beraber, Altıncı Milli Kongre Partimizin tarihinde ilerici bir rol oynadı.

4. 1931 yılında Şanghay'da kurulan geçici merkezi önderliğin ve daha sonra bu önderliğin düzenlediği Beşinci Genel Toplantının⁶ meşru olup olmadığı meselesi üzerine. Merkez Komitesi her ikisinin de meşru olduğu görüşündedir. Ancak seçimler için izlenen yolun yetersiz olduğu ve bu durumun tarihi bir ders olarak kabul edilmesi gerektiği belirtilmelidir.

5. Parti tarihinde hizipler meselesi üzerine. Zunyi toplantısından bu yana meydana gelen bir dizi değişikliğin sonucu olarak geçmişte Partimiz tarihinde var olan ve zararlı bir rol oynamış olan hiziplerin artık var olmadığı belirtilmelidir. Parti içindeki iki çizgi üzerine şimdiki incelememizde, bu hiziplerin bir zamanlar var olduklarına ve zararlı bir rol oynamış olduklarına işaret etmek kesinlikle zorunludur. Bununla beraber, bunca Parti içi mücadelenin -Ocak 1935 Zunyi Toplantısı, Ekim 1938 Altıncı Merkez Komitesi Altıncı Genel Toplantısı, Eylül 1941 Siyasi Büro Genişletilmiş Toplantısı⁷, 1942'de Parti çapındaki düzeltme hareketi ve Parti içinde iki çizgi arasındaki geçmiş mücadelelerin incelenmesi için 1943 kışında başlatılan kampanya- getirdiği bütün değişikliklerden sonra aynı hatalı siyasal programlara ve örgütsel biçimlere sahip olan hiziplerin hâlâ Parti içinde var olduğunu düşünmek yanlıştır. Eski hizipler artık yoktur. Geriye sadece dogmatik ve dar deneyci ideolojinin kalıntıları kalmıştır. Düzeltme hareketimizi sürdürerek ve yoğunlaştırarak bunların üstesinden gelebiliriz. Ancak hâlâ Partimizde ciddi bir ölçüde ve aşağı yukarı her yerde var olan şey, kör bir şekilde "sadece kendi bulunduğu dağın tepesini görme" anlayışıdır.⁸ Örneğin, değişik birimlerdeki yoldaşlar arasında kar-

6. Çin Komünist Partisi Altıncı Merkez Komitesinin Beşinci Genel Toplantısı Ocak 1934'te yapıldı.

7. Siyasi Büronun Eylül 1941'de yaptığı bu toplantıda, Parti tarihindeki özellikle İkinci Devrimci İç Savaşı dönemindeki siyasi çizgi meselesi gözden geçirildi.

8. «Sadece kendi bulunduğu dağın tepesini görme» anlayışı, bir klik kurma eğilimiydi ve esas olarak uzun süreli gerilla savaşı koşullarında ortaya çıktı. Bu savaş sırasında köylük bölgelerdeki devrimci üsler dağıntı ve bunların birbirleriyle irtibatı yoktu. Bu üslerin büyük kısmı başlangıçta dağlık bölgelerde kurulmuştu. Üslerden her biri kendini dağdaki tek bir müstahkem mevki gibi, başlı başına bir birim olarak görme eğilimindeydi. İşte bu hatalı eğilimi, sadece kendi bulunduğu dağın tepesini görme anlayışı olarak adlandırıldı.

şılıklı anlayış, karşılıklı saygı ve birlik eksikliği vardır ve bu mücadele geçmişlerindeki farklılıklardan, çalışma yapılan bölgelerdeki farklılıklardan (örneğin, bir üs bölgesiyle başka bir üs bölgesi, Japon işgali altındaki bölgelerle Guomindang bölgeleri ve devrimci üs bölgeleri arasındaki farklılıklardan) ve çalışma kesimlerindeki farklılıklardan (mesela, bir ordu birimiyle başka bir ordu birimi, bir çalışma türüyle başka bir çalışma türü arasındaki farklılıklardan) doğmaktadır. Bu durum oldukça sıradan bir şey gibi görünse de, Partinin birliği ve mücadele yeteneğinin gelişmesini ciddi bir şekilde desteklemektedir. Sadece kendi bulunduğu dağın tepesini görme anlayışının, sosyal ve tarihsel kökleri, Çin küçük burjuvazisinin özellikle geniş olmasından ve bizim köylük bölgelerdeki üs bölgelerimizin uzun süre düşman tarafından birbirlerinden tecrit edilmesinden kaynaklanıyor. Bu anlayışın öznel nedeni ise, Parti içi eğitimin yetersiz olmasıdır. Önümüzdeki önemli görev, bütün Partide birliği sağlamak için bu nedenlere işaret etmek, yoldaşlarımızı körlükten kurtulmaya ve siyasal uyanıklıklarının düzeylerini yükseltmeye ikna etmek, yoldaşları birbirinden ayıran ideolojik engelleri yıkmak ve karşılıklı anlayış ve saygıyı teşvik etmektir. Bütün Partinin bu meselelerde berrak bir kavrayışa sahip olması, Parti içinde şu sırada yürüttüğümüz inceleme çalışmasının başarıya ulaşmasını sağlamakla kalmayacak, Çin devriminin zaferini güvence altına alacaktır.

II

Şimdiki durumun iki özelliği şudur: Birincisi, anti-faşist cephe daha da güçlenirken, faşist cephe çöküyor; ikincisi, anti-faşist cephe içinde halk güçleri daha da güçlenirken, halk düşmanı güçler çöküyor. Birinci özellik, oldukça açıktır ve kolayca görülebilir. Hitler çok geçmeden yenilecektir; Japon saldırganları da yenilgiye doğru ilerlemektedir. İkinci özellik bu kadar açık değildir ve öyle kolayca görülemez. Ancak, bu özellik de Avrupa'da, İngiltere ile Birleşik Amerika'da ve Çin'de her geçen gün daha belirgin bir hale geliyor.

Çin'de halk güçlerinin gelişmekte olduğunu açıklayabilmek için ç-

zceğimiz tablonun ortasına Partimizi koymak gerckir.

Partimizin Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı sırasındaki gelişmesi üç aşamaya ayrılabilir. Birinci aşama 1937'den 1940'a kadardı. Bu aşamanın ilk iki yılı olan 1937 ve 1938'de Japon militaristleri Guomintang'ı ciddiye aldılar ama Komünist Partisini küçümsediler. Dolayısıyla ana kuvvetlerini Guomintang cephesine yönelttiler ve Guomintang'a karşı siyasetlerinde askeri saldırı esas. teslimiyeti sağlamak için yapılan siyasal yaltaklanmalar taliydi. Komünistlerin önderliğindeki Japonya'ya karşı üs bölgelerini ciddiye almadılar: bunların gerilla faaliyeti sürdüren bir avuç Komünistten başka bir şey olmadığını sandılar. Ancak, Ekim 1938'de Vuhan'ı işgal ettikten sonra, Japon emperyalistleri siyasetlerini değiştirmeye, Komünist Partisi'ni ciddiye almaya, Guomintang'ı küçümsemeye başladılar. Guomintang'a karşı uyguladıkları siyasette teslimiyeti sağlamak için yapılan siyasal yaltaklanmalar esas, askeri saldırı tali hale geldi. Aynı zamanda ana kuvvetlerini Komünistlerin hakkından gelmek için yavaş yavaş kaydıldılar. Çünkü Japon emperyalistleri artık Guoming'dan değil, Komünist Partisi'nden korkmak gerektiğini fark etmişlerdi. 1937 ve 1938'de Guomintang, Direnme Savaşı'nda nisbeten daha fazla gayret gösterdi. Partimizle ilişkileri nisbeten iyiydi. Japonya'ya karşı halk hareketine birçok kısıtlama koymasına rağmen daha çok serbesti tanıyordu. Ancak Vuhan'ın düşmesinden sonra savaştaki yenilgileri ve Komünist Partisi'ne karşı giderek artan düşmanlığı yüzünden, Guomintang gittikçe daha çok gericileşti: Komünistlere karşı daha aktif, Japonya'ya karşı savaşta daha pasif bir hale geldi. 1937'de iç savaş dönemindeki yenilgilerin bir sonucu olarak, Komünist Partisi'nin sadece 40 bin dolayında örgütlü üyesi ve 30 bin kişilik bir ordusu kalmıştı. Dolayısıyla, Japon militaristleri tarafından küçümsenmişti. Ancak 1940'a gelindiğinde Partinin üye sayısı 800 bine, ordunun mevcudu 500 bine ulaşmıştı ve sadece bize tahıl vergisi ödeyenlerle gerck bize gerekse Japonlara ve kuklalarına tahıl vergisi ödeyenler de dahil⁹ üs bölgelerinde yaşayan nüfus yaklaşık 100 milyona varmıştı. Bu birkaç

9. Üs bölgelerinin nisbeten istikrarlı kısımlarında, halk düzenli tahıl vergisini sadece Japon alyehtarı demokratik hükümete öderdi. Ancak düşmanın sürekli saldırılarına hedef olan, üs bölgelerinin dış kısımlarında ve gerilla bölgelerinde, halk sık sık düşmanın kukla hükümetine de başta bir tahıl vergisi ödemeye zorlanırdı.

yıl içinde Partimiz öylesine geniş bir savaş alanı (yani Kurtarılmış Bölgeler) açmıştı ki, en azından beş buçuk yıl, Japon istilacılarının ana kuvvetleriyle Guomindang cephesine karşı herhangi bir stratejik taarruzunu önleyebildik, bu kuvvetleri üzerimize çekebildik. Guomindang'ı kendi savaş alanında içine düştüğü buhrandan çekip çıkarabildik ve uzun süreli direnme savaşını sürdürebildik. Ama bu aşama süresince bazı Partili yoldaşlarımız bir hata işlediler: Onlar, Japon emperyalizmini küçümsediler (dolayısıyla savaşın uzun süreli ve amansız niteliğini görmediler, büyük kuvvetlerle yapılan hareketli savaşın esas alınması gerektiğini ileri sürdüler ve gerilla savaşını küçümsediler). Guomindang'a güvendiler ve akıllı bir şekilde bağımsız bir siyaset sürdürmeyi başaramadılar (dolayısıyla Guomindang'a karşı teslimiyetçilikleri ve düşman hatları gerisinde Japonya'ya karşı demokratik üs bölgeleri kurmak için kitleleri cesaretle ve serbestçe ayaklandırma ve Partimizin önderliğindeki silahlı kuvvetleri büyük ölçüde genişletme siyasetini uygulamada yalpalamaları bundan kaynaklandı). Bu arada Partimiz, saflarına henüz tecrübesiz çok sayıda yeni üye almıştı: düşmanın cephe gerisindeki üs bölgeleri yeni kurulmuştu ve henüz sağlamlaştırılmamıştı. Bu aşamada, genel durum elverişli bir şekilde geliştiği ve Partimizle silahlı kuvvetlerimiz büyüdüğü için Parti içinde bir çeşit kendini beğenmişlik ortaya çıktı. Birçok üyenin başarıdan başı döndü. Bununla beraber, bu aşama süresince Parti içindeki sağ sapmanın üstesinden geldik ve bağımsız bir siyaset izledik. Sadece Japon emperyalizmine ağır darbe indirmekle, üs bölgeleri kurmakla ve Sekizinci Yol Ordusu ile Yeni Dördüncü Ordu'yu genişletmekle kalmadık: aynı zamanda Guomindang'ın ilk geniş çaplı anti-komünist saldırısını da püskürttük.

1941 ve 1942 yılları ikinci aşamayı meydana getirdi. Japon emperyalistleri Vuhan'ın düşmesinden sonra İngiltere ve Birleşik Amerika'ya karşı savaşa hazırlanmak ve savaşı başlatmak için yöneldikleri siyaseti yani Guomindang değil de, Komünist Partisi üzerinde yoğunlaşma siyasetini daha faal bir şekilde sürdürdüler. Saldırılarını Partimiz üzerinde yoğunlaştırarak ana kuvvetlerinin daha da büyük bir kısmını Komünistlerin önderliğindeki üs bölgeleri çevresinde yoğunlaştırdılar, birbiri ardından "temizlik" harekâtları düzenlediler,

amansız. "her şeyi yak, herkesi öldür, her şeyi yağmala" siyasetini uyguladılar. Bunun sonucu, 1941-1942 yıllarında Partimiz son derece zor bir durumda kaldı. Bu aşamada üs bölgelerinin yüzölçümü daraldı, nüfus 50 milyonun altına düştü, Sekizinci Yol Ordusu'nun mevcudu 300 bine indi, çok sayıda kadro kaybedildi, maliyemiz ve ekonomimiz ağır kayıplara uğradı. Bu arada elleri serbest kalan Guomindang, binbir yolla Partimize karşı harekete geçti, ikinci büyük çapta anti-komünist saldırıya girişti ve Japon emperyalistleriyle işbirliği yaparak bize saldırdı. Ne var ki, bu güç durum biz Komünistlerin eğitilmesine yaradı ve birçok şey öğrendik. Düşmanın "temizlik" harekâtlarına, topraklarımızı "kemirme" siyasetine, "kamu güvenliğini sıkılaştırma" kampanyasına¹⁰, "her şeyi yak, herkesi öldür, her şeyi yağmala" ve başkalarını verdikleri sözden zorla vazgeçirme siyasetine karşı nasıl mücadele edeceğimizi öğrendik. Birleşik cephenin iktidar organlarında "üç üçte bir sistemi"ni nasıl uygulayacağımızı; toprak siyasetini nasıl uygulayacağımızı; inceleme, Parti ilişkileri ve yazım tarzlarımızı düzeltme hareketimizi; daha iyi birlikler ve daha basit yönetim siyasetini, birleşik önderlik siyasetini, hükümeti destekleme ve halkı sevmeye hareketini ve üretimin geliştirilmesini nasıl yürüteceğimizi öğrendik ya da öğrenmeye başladık. Ve birinci aşama döneminde birçok kimsede beliren kendini beğenmişlik de dahil olmak üzere, birçok zaafımızı yendik. İkinci aşamadaki kayıplarımızın çok ağır olmasına rağmen ayakta kalmayı başardık. Bir yandan Japon istilacılarının saldırısını, öte yandan Guomindang'ın ikinci anti-komünist saldırısını püskürttük, Guomindang'ın Komünist Partisi'ne saldırıları ve kendimizi savunmak için verdiğimiz mücadeleler, Partide bir çeşit aşırı sol sapmanın ortaya çıkmasına neden oldu. Bunun bir örneği, Guomindang-Komünist işbirliğinin kısa bir süre sonra bozulacağı inancıydı. Bu inanç, toprak ağalarına karşı aşırı saldırılara girişilmesine ve Parti dışındaki tanınmış kişilerle birliğin göz ardı edilmesine yol açtı. Ancak bu sapmanın da üstesinden geldik. Guomindang'ın neden olduğu bu sürtüşmeyi gidermek için verdiğimiz

10. Mart 1941'de Kuzey Çin'de Japon istilacıları ve Çinli hainler bir «kamu güvenliğini sıkılaştırma kampanyası» ilan ettiler. Bu kampanya çerçevesinde evlere baskınlar yapıyor, komşudan sorunlu olma sistemini kuruyor, ev ev kontroller yapıyor ve kukla birlikler kuruyorlardı. Bütün bunların amacı Japonya'ya karşı kuvvetleri bastırmaktı.

mücadele sırasında "haklı bir zemin üzerinde, kendi lehimize ve ihtiyatla" mücadele etmek ilkesinin doğruluğunu kanıtladık ve birleşik cephe çalışmasında "birlik, mücadele, mücadele yoluyla birlik"ın zorunlu olduğuna işaret ettik. Dolayısıyla, ülkenin dört bir yanında olduğu gibi üs bölgelerinde de, Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'yi kurduk.

Üçüncü aşama, 1943'ten günümüze kadar uzanır. Çeşitli siyasetçilerimiz gittikçe daha etkili hale geldi. Özellikle, düzeltme hareketi ve üretimin gelişmesi esaslı sonuçlar verdi: bu sayede Partimiz ideolojik ve maddi bakımdan yenilmez bir hale geldi. Üstelik geçen yıl, kadroların geçmişlerini inceleme siyasetimizi ve gizli ajanlarla mücadele etme siyasetimizi nasıl sürdüreceğimizi öğrendik ya da öğrenmeye başladık. İşte bu koşullarda, üs bölgelerimiz tekrar genişledi, tahıl vergisini sadece bize ödeyenler ve hem bize hem de Japonlara ve kuklalarına ödeyenler de dahil, nüfus 80 milyonun üzerine çıktı. Ordumuzun mevcudu 470 bine, halk milislerimizin mevcudu 2.270.000'e ulaştı; Parti üyelerimizin sayısı 900 bini geçti.

Japon militaristleri 1943 yılında Çin'e karşı uyguladıkları siyasette hiçbir önemli değişiklik yapmadılar ve esas saldırılarını Komünist Partisi'ne yöneltmeye devam ettiler. 1941'den bugüne kadar üç yılı aşkın bir süredir. Çin'deki Japon birliklerinin yüzde 60'ından fazlası, Partimiz önderliğindeki Japonya'ya karşı üs bölgelerine amansızca saldırıyorlar. Bu yıllar boyunca düşman hatlarının gerisinde kalan yüz binlerce Guomindang askeri, Japon emperyalizminin darbelerine karşı koyamadı; yarısı teslim oldu, yarısı temizlendi, sadece küçük bir bölümü ayakta kalabildi ve geri çekildi. Teslim olan Guomindang askerleri, geri döndüler ve Partimize saldırdılar. Bu yüzden Partimiz kukla askerlerin yüzde 90'ından fazlasına karşı koymak zorunda kaldı. Guomindang ise, sadece Japon kuvvetlerinin yüzde 40'ından azıyla ve kukla askerlerin yüzde 10'undan azıyla çarpışmak zorundaydı. Ekim 1938'de Vuhan'ın düşmesinden bu yana geçen tam beş buçuk yıl boyunca, Japon militaristleri esas dikkatlerini Partimiz önderliğindeki Japonya'ya karşı üs bölgelerinde yoğunlaştırlarken, Guomindang cephesine karşı tek bir stratejik taarruza girişmediler. Sadece nisbeten büyük birkaç harekât düzenlediler (Çekyang-Ciangsi, Çangşa, Batı

Hupei. Güney Henan ve Çangteh'de): bunlar bile sadece birer akındı. Bu durumda, Guomindang "dağlara çekilme" ve "başkalarının çarpışmasını seyretmek" siyasetini izlemiş; düşman ilerlediği zaman darbeleri savuşturmakla yetinmiş, düşman geri çekilirken kollarını kavuşturup seyretmiştir. 1943'te Guomindang iç siyasetinde daha da gericileşti ve üçüncü geniş çapta anti-komünist saldırıyı düzenledi; bunu da geri püskürtük.

1943'ten bu yılın ilkbaharına kadar geçen dönemde, Japon saldırılarına Pasifik savaş bölgesinde sürekli olarak geriliyor; Birleşik Amerika karşı-taarruzunu şiddetlendiriyor ve şimdi Batıda Hitler, Sovyet Kızıl Ordusu'nun ağır darbeleri altında sendeliyor. Çöküşlerini önleme çabası içindeki Japon emperyalistleri, Peyping-Hankov Demiryolu ile Hankov-Kanton Demiryolunun ulaşımına açılması için baskı yapma fikrine dört elle sarıldılar. Ve Guomindang'ı Çungking'de teslim olmaya kandırma siyasetlerinde henüz başarı kazanamadıklarından Guomindang'a bir darbe daha indirmeyi zorunlu gördüler. Bu nedenle, bu yıl Guomindang cephesinde büyük çaplı bir taarruz planlıyorlar. Henan seferi¹¹ bir ayı aşkın bir süredir devam ediyor. Oradaki düşman kuvvetleri birkaç tünden ibaret. Buna rağmen, yüz binlerce Guomindang askeri hiç savaşmadan çökmüş durumda; sadece farklı orduların askerlerinden kurulu bazı birlikler biraz savaşmayı becerebildiler. Tang Enpo'nun komutası altındaki birliklerde tam bir kargaşa hâkim. Subaylar erlerden, askerler halktan kopmuş durumda. Tang Enpo toplam kuvvetlerinin üçte ikisini, yitirmiş durumda. Aynı şekilde, Hu Zungnan'ın Henan'a gönderdiği tümenler de düşmanla girdikleri ilk çarpışmada çöktüler. Bu, bütünüyle, Guomindang'ın birkaç yıldır gözü dönmüşçesine izlediği gerici siyasetlerin bir sonucudur. Vuhan'ın düşmesinden bu yana geçen beş buçuk yıl içinde, Japonların ve kuklalarının ana kuvvetlerine karşı direnmenin esas yükünü, Komünist Partisi önderliğindeki Kurtarılmış Bölgelerdeki savaş alanı üstlendi. Gelecekte bazı değişiklikler olsa bile, bunlar geçici olacaktır. Çünkü Japonya'ya karşı pasif direnme ve Komünistlere karşı

11. Mart 1944'te Japon istilacıları Honan Eyaletinde 50-60 bin kişilik bir kuvvete birsefere girdiler. Çiang Ting-ven, Tang Enpo ve Hu Zung-nan'ın komutasındaki 400 bin Guomindang askeri, Japon istilacılarının önünde eridi gitti. Çengçov ve Lyang da dahil, 38 il art arda düşmanın eline geçti. Tang En-po 200 bin asker kaybetti.

aktif mücadele şeklindeki gerici siyaseti sonucunda bütünüyle yozlaşan Guomindang'ın ciddi felaketlere maruz kalması kaçınılmazdır. Bu durum söz konusu olduğu zaman, Partimizin düşmanla ve kuklalarıyla savaşma görevi daha da ağırlaşacaktır. Guomindang'ın beş buçuk yıl kollarını kavuşturup seyirci kalmakla elde ettiği şey, savaşma yeteneğini kaybetmesi olmuştur. Komünist Partisi'nin beş buçuk yıl savaşmak ve bütün gücüyle mücadele etmekle kazandığı şey ise, savaşma yeteneğinin güçlenmesi olmuştur. Çin'in kaderini belirleyecek olan budur.

Yoldaşların bizzat kendilerinin de görebileceği gibi, Temmuz 1937'den bu yana geçen yedi yıl içinde Partimizin önderliğindeki demokratik halk güçleri üç aşamadan geçti: Yükselme, gerileme ve yeni bir yükselme. Japon istilacılarının azgın saldırılarını geri püskürttük, yaygın devrimci üs bölgeleri kurduk, Partiyi ve orduyu büyük ölçüde genişlettik, Guomindang'ın üç büyük çaplı anti-komünist saldırısını geri püskürttük ve Parti içindeki hatalı sağ ve "sol" ideolojilerin üstesinden geldik ve bütün Parti son derece değerli tecrübeler kazandı. Son yedi yıldaki çalışmamızın özeti budur.

Şimdiki görevimiz, kendimizi daha da büyük bir sorumluluğa hazırlamaktır. Koşullar ne olursa olsun, Japon istilacılarını Çin'den sürüp atmaya hazırlanmalıyız. Partimizin bu sorumluluğu omuzlayabilmesi için, Partimizi, ordumuzu ve üs bölgelerimizi daha da genişletmeli ve sağlamlaştırmalı, büyük şehirlerde ve ana ulaşım hatları boyunca yapılan çalışmaya dikkat etmeli ve şehirlerdeki çalışmayı üs bölgelerindeki çalışmayla eşit derecede önemli bir duruma getirmeliyiz.

Üs bölgelerindeki çalışmalarımıza gelince, birinci aşama boyunca bu bölgeler büyük ölçüde genişletilmiş fakat sağlamlaştırılmamıştı. Bu yüzden ikinci aşamada, üs bölgeleri düşmanın ağır darbelerine maruz kalır kalmaz küçüldüler. İkinci aşamada, Partimizin önderliğindeki bütün Japonya'ya karşı üs bölgeleri zorunlu bir çelikleşme sürecinden geçtiler ve birinci aşamaya göre büyük ölçüde geliştiler. Kadrolar ve Parti üyeleri, ideolojik ve siyasal düzeylerini önemli ölçüde yükselttiler ve daha önce bilmedikleri pek çok şey öğrendiler. Ancak düşünceyi berraklaştırma ve siyaseti inceleme zamanı olur ve hâlâ öğreneceğimiz çok şey var. Partimiz henüz yeteri

kadar güçlü, yeteri kadar birleşmiş ve sağlam değildir. Bu yüzden de henüz şimdikinden daha büyük bir sorumluluk üstlenemez. Şu andan itibaren mesele, Partimizi, ordumuzu ve üs bölgelerimizi Direnme Savaşı'nı sürdürürken daha da genişletmek ve sağlamlaştırmaktır. Geleceğin muazzam çalışması için ideolojik ve maddi hazırlığımızın ilk zorunlu maddesi budur. Bu hazırlığı yapmadan, Japon istilacılarını ülkeden sürüp atamayız ve bütün Çin'i kurtaramayız.

Büyük kentlerde ve ana ulaşım hatları boyundaki çalışmalarımız, daima son derece yetersiz olmuştur. Eğer şimdi büyük kentlerde ve ana ulaşım hatları boyunda yaşayan ve Japon emperyalistlerinin baskısı altındaki on milyonlarca emekçi kitleleri ve başka insanları Partimiz çevresinde seferber etmeye çalışmazsak ve silahlı kitle ayaklanmaları hazırlamazsak, ordumuz ve köylük bölgelerdeki üs bölgelerimiz kentlerle uyum yetersizliği yüzünden her çeşit güçle karşılaşacaklardır. On yıldan fazla bir zamandır köylük bölgelerdeyiz ve insanları, köylük bölgeleri iyi tanımaya ve köylük bölgeleri inşa etmeye teşvik etmek zorundaydık. Bu on yıl boyunca, Partinin Altıncı Milli Kongresinde kararlaştırıldığı gibi şehirlerde ayaklanmalar hazırlama görevi uygulanmadı ve uygulanamazdı. Ancak şimdi durum farklıdır ve Yedinci Milli Kongreden sonra Altıncı Milli Kongre kararı uygulanacaktır. Bu Kongre olasılıkla kısa bir süre sonra yapılacak ve kentlerde çalışmalarımızı güçlendirme ve ülke çapında zafer kazanma meselelerini tartışacaktır.

Halen toplantı halinde olan Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi sanayi konferansı son derece önemlidir. 1937'de, Sınır Bölgesi'nde fabrika işçilerinin sayısı sadccc 700'dü; bu sayı 1942'de 7 bine çıktı, şimdi ise 12 bindir. Bu rakamlara dudak bükmemeliyiz. Üs bölgelerinde bulunurken, büyük kentlerde sanayi, ticaret ve haberleşmeyi nasıl yöneteceğimizi öğrenmeliyiz. Yoksa zamanı geldiğinde ne yapacağımızı bilemeyiz. Dolayısıyla gelecek için yaptığımız ideolojik ve maddi hazırlığın ikinci vazgeçilmez maddesi, büyük kentlerde ve ana ulaşım hatları boyunda silahlı ayaklanmalar örgütlemek ve sanayi ile ticareti nasıl yöneteceğimizi öğrenmektir. Bu hazırlık olmadan da Japon istilacılarını ülkeden sürüp atamayız ve bütün Çin'i kurtaramayız.

Yeni zaferler kazanmak için, Parti kadrolarımızı ağırlıklardan kurtulup, motoru çalıştırmaya çağırmalıyız. "Ağırlıklardan kurtulmak". zihnimizi birçok yükten kurtarmak anlamına gelir. Birçok şey, eğer onlara körükörüne ve hiç eleştiriden geçirilmezseniz bağlanırsak bizim için birer yük, birer ağırlık haline gelebilir. Birkaç örnek verelim: Hata işledinizse, bunların yükünü hayat boyu sırtınızda taşıyacağınızı düşünebilir ve bu yüzden cesaretinizi kaybedebilirsiniz: hata işlememişseniz, hiç hata işlemeyeceğinizi sanabilir ve kibirliliğe kapılabilirsiniz. Çalışmada başarısızlık, kötümserliğe ve bezginliğe yol açabilir; buna karşılık başarı, kibir ve böbürlenme doğurabilir. Henüz kısa bir mücadele geçmiş olan bir yoldaş, bu nedenle sorumluluktan kaçabilir: kıdemli bir kimse, uzun bir mücadele geçmiş olduğu için bildiğinden şaşmaz 'bir tutum takınabilir. Sınıf kökenleriyle gurur duyan işçi ve köylü yoldaşlar, aydınlara tepeden bakabilir: bazı bilgilere sahip oldukları için aydınlar da, işçi ve köylü yoldaşları hor görebilir. Bir kimsenin herhangi bir alanda kazandığı ustalık, onun böbürlenmesinde ve başkalarını hor görmesine yol açan kişisel bir sermaye haline gelebilir. Hatta bir insanın yaşı bile böbürlenme konusu olabilir. Gençler, zeki ve yetenekli olduklarından yaşlılara değer vermeyebilirler: yaşlılar da zengin tecrübelerle sahip olduklarından gençlere tepeden bakabilirler. Eleştirici bir uyanıklık olmazsa, bütün bunlar birer ağırlık, birer yük haline gelebilir. Bazı yoldaşların kibirli olmalarının, kendilerini kitlelerden tecrit etmelerinin ve tekrar tekrar hata yapmalarının önemli bir nedeni, yanlarında bu gibi ağırlıklar taşımalarıdır. Dolayısıyla, kitlelerle sıkı bağlar sürdürmenin ve daha az hata yapmanın ön koşullarından biri, kişinin kendi ağırlıklarını gözden geçirmesi, bunlardan kurtulması ve böylelikle zihnini özgürlüğe kavuşturmasıdır. Partimizin tarihinde pek çok kez büyük bir kibirlilik ortaya çıktı ve bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kaldık. Birincisi, 1927 yılının ilk yarısındaydı. Kuzey Seferi Ordusu Vuhan'a ulaşmıştı ve bazı yoldaşlar öylesine kibirli ve kendilerinden öylesine emin bir hale gelmişlerdi ki, Guomindang'ın bize saldırmak üzere olduğunu unutmuşlardı. Sonuç, devrimin yenilgisine yol açan Cen Dusu çiz-

gisinin hatası oldu. İkincisi 1930'daydı. Çan Kayşek'in Feng Yusiang ve Yen Şişan'a¹² karşı büyük çapta bir savaşa girişmesinden yararlanan Kızıl Ordu, birkaç muharebe kazandı ve gene bazı yoldaşlar kibirlendiler, kendilerine aşırı güvendiler. Sonuç, gene devrimci güçlerin bazı kayıplarına yol açan Li Lisan çizgisinin hatası oldu. Üçüncüsü, 1931'deydi. Kızıl Ordu Guomindang'ın üçüncü "kuşatma ve bastırma" harekâtını ezmiş ve hemen arkasından Japon istilasıyla karşılaşan ülkenin dört bir yanındaki halk, coşkun ve kahramanca Japonya'ya karşı harekete başlatmıştı. Bazı yoldaşlar gene kibirlendiler ve kendilerine aşırı güvendiler. Bunun sonucu, çok büyük çabalarla inşa ettiğimiz devrimci güçlerin hemen hemen yüzde 90'ının yitirilmesine mal olan siyasal çizgideki çok daha ciddi bir hata oldu. Dördüncüsü 1938'deydi. Direnme Savaşı başlamıştı ve birleşik cephe kurulmuştu. Bazı yoldaşlar gene kibirlendiler ve kendilerine aşırı güvendiler. Bunun sonucu olarak, Cen Dusiü çizgisine bir bakıma benzeyen bir hata işlediler. Bu kez devrimci çalışma bu yoldaşların hatalı fikirlerinin özellikle etkili olduğu yerlerde ağır kayıplara uğradı. Bütün Partili yoldaşlar bu kibirlilik ve hata örneklerinden ders almalıdır. Yoldaşların, ibret almaları ve başarı'alarında kibirlilik hatasını tekrarlamamaları için Kuo Mo-jo'nun Li Zu-çeng¹³ üzerine denemesini son zamanlarda yeniden yayımladık.

"Motoru çalıştırmak", düşünme organını iyi kullanmak anlamına gelir. Bazı kimseler, ağırlık taşımamalarına ve kitlelerle sıkı temasta bulunma erdemine sahip olmalarına rağmen, araştırmacı bir şekilde düşünmeyi bilmedikleri ya da kafalarını kullanarak çok düşünmek ve derin düşünmek istemedikleri için hiçbir şey başaramazlar. Bazıları da, kafalarını işlemez hale getiren ağırlıklar taşıdıkları için kafalarını

12. Bir yanda Çan Kayşek, diğer yanda Feng Yusiang ve Yen Şişan olmak üzere savaş ağaları arasındaki bu büyük çaplı savaş, Lung hay ve Tienzin-Pukov Demiryolu'ları boyunca yapıldı. Mayıs-Ekim 1930 arasında altı ay sürdü. Her iki tarafın kaybı 300 bine ulaştı.

13. Kuo Mojo «1644 Ayaklanması'nın Üç Yüzüncü Yıldönümü» adlı denemesini 1944 yılında, Ming Hanedanı'nın son yıllarında Li-Zuçeng'in önderliğindeki köylü ayaklanması'nın zaferini anmak amacıyla kaleme almıştı. Bu yazısında ayaklanmanın 1645 yılında yenilgiye uğradığını, çünkü köylü kuvvetlerinin 1644'te Pekin'e girmesinde sonra önderlerinden bazılarının sefiş hayat sürmeye başladıklarını ve hüzip çalışmaları çıktığını açıkladı. Deneme ilk kez, Çungking'de *Yeni Çin Gazetesi*'nde yayımlandı. Daha sonra Yenan'da ve Kurtarılmış Bölgelerin diğer kısımlarında broşür halinde yeniden basıldı.

kullanmayı reddederler. Lenin ve Stalin insanlara sık sık kafalarını kullanmalarını öğütlerlerdi; biz de aynı öğüdü vermeliyiz. Bu mekanizmanın yani beynin, düşünmek gibi özel bir işlevi vardır. Mençius "Aklın işi düşünmektir" der.¹⁴ Mençius, aklın işlevini doğru tanımlamıştı. Her zaman kafamızı kullanmalı ve her şeyi iyice düşünmeliyiz. "Biraz kafanı çalıştır, aklına iyi bir fikir gelir" diye bir özyiğ vardır. Başka bir ifadeyle, çok düşünmek insanı arif yapar. Partimizde yaygın bir hal alan gözü kapalı hareket etme alışkanlığından kurtulmak için, yoldaşlarımızı düşünmeye, tahlil yöntemini öğrenmeye ve tahlil etme alışkanlığını kazanmaya teşvik etmeliyiz. Partimizde bu alışkanlık henüz pek az yerleşmiştir. Ağırıklarımızdan kurtulduğumuz ve motoru çalıştırdığımız takdirde, elimizde hafif paketlerle yürüdüğümüz ve derin düşünmeyi öğrendiğimiz takdirde, kesinlikle zafere ulaşırız.

14. *Mençius* XI. Kitap, «Kao Zu», I. Bölüm.

HALKA HİZMET*

8 Eylül 1944

Komünist Partisi ve onun önderliğindeki Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu, devrimin müfrezeleridir. Bu müfrezelerimiz, kendilerini bütünüyle halkın kurtuluşuna adanmışlardır ve bütünüyle halkın çıkarları için çalışmaktadırlar. Çang Zu-teh¹ yoldaş, bu müfrezelerin saflarında yer almıştı.

Her insan bir gün ölür, ama her ölümün önemi aynı değildir. Eski bir Çin yazarı olan Zuma Çien², "Bütün insanlar ölümlüdür, ama bazıların ölümü Tay dağından da yüce, bazılarınki tüyden de değersiz olabilir" demişti. Halk için ölmek, Tay dağından da yücedir, ama faşistler için çalışmak ve sömürenler ve ezenler için ölmek tüyden de değersizdir. Çang Zu-teh yoldaş halk için öldü, onun ölümü gerçekten de Tay dağından yücedir.

Eğer kusurlarımız varsa, bunların ortaya konulmasından ve eleştirilmesinden korkmayız çünkü biz halka hizmet ediyoruz. Kim olursa olsun, herkes kusurlarımızı ortaya koyabilir. Eğer haklıysa, bunları düzeltiriz. Önerdiği şey halkın yararına olacaksa, ona uygun hareket ederiz. "Daha iyi birlikler ve daha basit yönetim" fikri, bir Komünist olmayan Bay Li Tingming³ tarafından öne sürülmüştü. O, halkın

* Bu konuşma, Mao Zedung yoldaş tarafından Çin Komünist Partisi Merkez Komitesine doğrudan bağlı bölümlerce düzenlenen Çang Zuteh yoldaşı anma toplantısında yapılmıştı.

1. Çang Zuteh yoldaş Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi Muhafız Alayı askerlerinden biriydi. Komünist Partisinin halkın çıkarlarına bağlılıkla hizmet etmiş bir üyesiydi. Devrim 1933'de katıldı, Uzun Yürüyüşte görev aldı ve görev başında yaralandı. 5 Eylül 1944'te Kuzey Şensi'de Ansay ili dağlarında odun kömürü yaparken acağın aniden çökmesiyle öldü.

2. Zuma Çien M.Ö. ikinci yüzyılda yaşamış ünlü bir Çinli tarihçidir ve *Tarihi Kayıtlar*'ın yazarıdır. Buradaki sözler «Cen-Şaoçing'in Mektubuna Cevap»'ında geçmektedir.

3. Li Ting-ning Kuzey Şensi Eyaletindeki aydın bir toprak ağasıydı ve bir defa Şensi-Kansu-Ningsia Sınır Bölgesi hükümetinin başkan yardımcılığına seçilmişti.

yararına olan iyi bir öneride bulundu. biz de bu öneriyi benimsedik. Eğer halkın çıkarları uğruna doğru olanı yapmakta sebat eder ve yanlış olanı düzeltirsek, saflarımız kesinlikle genişler.

Ülkenin dört bir yanından gelip ortak bir devrimci amaç uğrunda birleştik. Ve bu amaca giden yolda, halkın büyük çoğunluğunun bizimle birlikte olmasına ihtiyacımız var. Bugün, daha şimdiden nüfusu 91 milyonu⁴ bulan üs bölgelerine önderlik ediyoruz: ama bu yeterli değildir. Bütün ülkeyi kurtarmak için daha fazlasına ihtiyacımız var. Zor zamanlarda başarılarımızı gözden uzak tutmamalı, aydınlık geleceği görmeli ve cesaretimizi toplamalıyız. Çin halkı acı çekiyor, bizim görevimiz onu kurtarmaktır ve bu mücadelede varımızı yoğumuzu ortaya koymamız gerekir. Mücadele olan her yerde fedakârlık vardır ve ölüm olağandır. Ama biz, halkın çıkarlarını ve büyük çoğunluğun acılarını yüreğimizde duyarız, bu yüzden de biz halk için öldüğümüz zaman, bu, değerli bir ölüm olur. Ama genc de, gereksiz fedakârlıklardan elimizden geldiği kadar kaçınmalıyız. Kadrolarımız her askerle ilgilenmeli, devrimci saflarda bulunan herkes birbirine ilgi ve sevgi göstermeli ve yardımcı olmalıdır.

Bundan böyle, saflarımızda yararlı bir iş yapmış herhangi bir kimse öldüğünde, bu kimse ister asker olsun, ister aşçı, onun için bir cenaze töreni ve anma toplantısı düzenlemeliyiz. Bu, bir kural haline getirilmeli ve halk arasında da yayılmalıdır. Bir köyde biri öldüğü zaman, onun için bir anma toplantısı düzenlenmelidir. Böylece ölenin ardından duyduğumuz üzüntüyü dile getirmiş ve bütün halkı birleştirmiş oluruz.

4. Bu, Şensi-Kansu- Ningsia Sınır Bölgesinin ve Kuzey, Orta ve Güney Çin'deki bütün diğer Kurtarılmış Bölgelerin toplam nüfususuydu.

ÇİFTE ONUNCU BAYRAMINDA ÇAN KAYŞEK'İN YAPTIĞI KONUŞMA ÜZERİNE*

11 Ekim 1944

Çifte Onuncu Bayramında¹ Çan Kayşek'in yaptığı konuşmanın belirgin özelliklerinden biri, hiçbir içerik taşımayışı ve halkı yakından ilgilendiren sorulardan hiçbirine cevap getirmeyişidir. Çan Kayşek düşmandan korkulmaması gerektiğini, çünkü Büyük Cephe Gerisi Bölgesi'nde hâlâ geniş topraklar bulunduğunu söylüyor. Zorba Guomindang yöneticileri, siyasal reformlar yapma ya da düşmanı zor duruma düşürme yönünde bugüne kadar ne bir istek ne de beceriklilik göstermişlerdir; düşmana karşı koymada güvenebilecekleri biricik "sermaye" topraktır. Ancak doğru bir siyaset ve insanların çabaları olmadan bu sermayenin yeterli olmayacağı açıktır, çünkü Japon emperyalizmi arta kalan toprakları her geçen gün daha fazla tehdit etmektedir. Büyük bir olasılıkla Çan Kayşek bu tehdidi şiddetle hissetmektedir ve onun halka sık sık böyle bir tehdidin var olmadığına dair güvence vermesi ve hatta "Vampoa Askeri Akademisinde² orduyu kurmamdan bu yana geçen yirmi yıl içinde devrimci durum asla bugünkü kadar istikrarlı olmamıştır" demesi de bunu göstermektedir. Çan Kayşek şunu tekrarlayıp duruyor: "Kendimize güvenimizi kay-

* Bu yorum, Mao Zedung yoldaş tarafından Sinhua (Yeni Çin) Haber Ajansı için yazılmıştı.

1. 10 Ekim'de kutlanan Çifte Onuncu Bayramı, 1911 Devrimini başlatan Vuhan'daki silahlı ayaklanmanın yıldönümüdür.

2. Kanton yakınındaki Vampoa'da bulunan Vampoa Askeri Akademisi, Dr. Sun Yatsen tarafından 1924'te Guomindang'ın yeniden düzenlenmesinden sonra, Çin Komünist Partisi'nin ve Sovyetler Birliği'nin yardımıyla kurulmuştu. Çan Kayşek'in 1927'de devrimci ihanet etmesinden önce, Akademi Guomindang ve komünist Partisi tarafından ortaklaşa yönetliyordu. Çu Enlay, Yeh Çien Ying, Yun Tayying, Siao Çunu ve diğer yoldaşlar, çeşitli dönemlerde akademide sorunlu mevkilerde bulunmuşlardı. Askeri öğrencilerin birçoğu Komünist Partisinin ya da Komünist Gençlik Birliğinin üyesiydiler ve akademinin devrimci çekirdeğini oluşturuyorlardı.

hıtmemeliyiz." Bu da aslında Guomindang saflarındaki birçok kişinin ve Guomindang bölgelerinde önde gelen kimselerden birçoğunun kendilerine duydukları güveni kaybettiklerini gösteriyor. Çan Kayşek bu güveni yeniden yaratabilmek için bazı yollara başvuruyor. Ama bu yolları, siyasal, askeri, ekonomik ve kültürel alanlardaki siyasetini ve çalışmasını gözden geçirerek arayacak yerde, eleştirileri reddetme ve hataları örtbas etme yolunu tutuyor. Bütün "yabancı gözlemcilerin meselesinin esasından habersiz" olduklarını ve "askeri ve siyasal işlerimiz hakkında yabancılara çatlak sesli eleştirileri"nin bütünüyle "işgalcilerin ve onların Çinli işbirlikçilerinin dedikodu ve hileleri"ne inandığı gibi bir tez bulmayı başaramamıştı. Bu yüzden Çan Kayşek konuşmasında "işgalcilerin ve onların Çinli işbirlikçilerinin dedikodu ve hilelerini" safça kabul etmelerinden ileri geldiğini söylüyor. İşin tuhaf tarafı, Franklin D. Roosevelt gibi yabancılara yanı sıra Soong Çing Ling gibi Guomindang üyeleri, Siyasi Halk Konseyinin birçok üyesi ve bütün namuslu Çinlileri Çan Kayşek ve onun sadık takipçilerinin sunduğu görünüşte akıllıca açıklamalara inanmıyorlar ve bunlar da "askeri ve siyasi işler hakkında çatlak sesli eleştiriler" yapıyorlar. Çan Kayşek buna kızmaktadır; ancak, bu yılki Çifte Onuncu Bayramına kadar, inandırıcı bir tez olarak gördüğü, bu insanların "işgalcilerin ve onların Çinli işbirlikçilerinin dedikodu ve hileleri"ni uzun uzadıya şiddetle mahkûm ediyor. O, böyle suçlamalarla bütün Çinliler ve yabancılara susturabileceğini sanıyor. Ve onun askeri ve siyasal işleri konusunda tekrar "çatlak sesli bir eleştiri" yükseltecek kimse, "işgalcilerin ve onların Çinli işbirlikçilerinin dedikodu ve hileleri"ne inanmaya istekli bir kimse sayılacaktır! Biz, Çan Kayşek'in suçlamalarını son derece gülünç buluyoruz. Çünkü işgalciler ve onların Çinli işbirlikçileri, Guomindang'ı zorbalığından, savaşı gönülsüzce sürdürmesinden, kokuşmuşluğu ve yetersizliğinden, hükümetinin faşist kararnameleri ve bozguncu askeri emirlerinden ötürü asla eleştirmemiş, tersine hararetle alkışlamıştır. Genel hoşnutsuzluğa yol açan bir kitap olan Çan Kayşek'in *Çin'in Kaderi* adlı kitabı, Japon emperyalistlerinin içten ve sürekli övgüsünü kazanmıştır. İşgalciler ve onların Çinli işbirlikçileri, Milli Hükümetin ve onun yüksek komutanlığının yeniden düzenlenmesi konusunda asla tek kelime bile

söylememişlerdir çünkü halkı ezmeye ve muharebeleri kaybetmeye devam eden bu hükümetin ve yüksek komutanlığın olduğu gibi kalması onların en yüce dileğidir. Japonların teslim almak için giriştikleri kandırmacaların hedefinin daima Çan Kayşek ve grubu olduğu gerçek değil midir? Japon emperyalistlerinin başlangıçta ortaya attıkları iki slogandan biri olan "Guomintang'ı Ortadan Kaldırın!" sloganının uzun bir süre önce terk edildiği ve geriye sadece diğerinin, "Komünistlere Karşı Çıkın!"ın kaldığı da gerçek değil midir? Şu ana kadar Japon emperyalistleri, Guomintang hükümetine karşı savaş ilan etmemişlerdir ve bu yüzden, Japonya ve Guomintang hükümeti arasında bir savaş durumu olmadığını söylüyorlar! Şu ana kadar istilacılar ve onların Çinli işbirlikçileri, Guomintang kodamanlarının Şanghay, Nanking, Ningpo vb.'deki mülklerini korumuşlardır. Düşman elebaşısı Şunroku Hata, Çan Kayşek'in atalarının Fenghua'daki mezarlarına kurbanlar sunmak üzere temsilcilerini göndermiştir. Şanghay'da ve başka yerlerde Çan Kay-Şek'in sadık takipçileri tarafından gizlice gönderilen görevliler, Japon istilacılarıyla nerdeyse kesintisiz bir ilişki sürdürüyorlar ve gizli görüşmelere girişiyorlar. Japon saldırganları yoğunlaştıncı bu ilişki ve görüşmeler daha da sıklaşıyor. Bütün bunlar gerçek değil mi? Çan Kayşek ve grubunun askeri ve siyasal işleri hakkında "çatlak sesli eleştiriler" yapanlar gerçekten "meselenin esasında habersiz" mi, yoksa tam tersine bunu çok mu iyi biliyorlar? Sonuç olarak, "meselenin esası" nerededir, "işgalcilerin ve onların Çinli işbirlikçilerinin dedikodu ve hileleri"nde mi, yoksa Çan Kayşek'in kendisinde ve grubunda mı?

Konuşmasının başka bir yerinde Çan Kayşek, Çin'de iç savaşın patlak vereceğini reddediyor, Ama şunu ekliyor: "Elbette artık kimse Vang Çingvey ve benzerlerinin yaptığı gibi Cumhuriyete karşı isyan etmeye ve Direnme Savaşı'nı baltalamaya cesaret edemeyecektir." Burada Çan Kayşek iç savaş için bir bahane aramaktadır ve aslında bulmuştur da. Hafızası zayıf olmayan her Çinli, 1941'de Çin'e ihanet edenlerin Yeni Dördüncü Ordu'nun dağıtılması emrini verdiği ve Çin halkının bir iç savaşını önlemek için ayağa kalktığı sırada, Çan Kayşek'in bir konuşma yaparak artık "Komünistleri basurmak" için bir savaş yapılmayacağını, bir savaş olacaksa bunun sadece isyancıları

czmek için verilecek bir savaş olacağını söylediğini hatırlayacaktır. *Çin'in Kaderi*'ni okumuş olanlar da, Çan Kayşek'in Vuhan Hükümeti döneminde, 1927'de, Çin Komünist Partisi'nin Vang Çingvey ile "birlikte" olduğuna dair sözlerini hatırlayacaktır. Guomindang Merkez Yürütme Komitesinin 1943'teki On Birinci Genel Toplantısının kararlarında Çin Komünist Partisi'ne yedi kelimelik bir yalta yapıştırılmıştı: "Direnme Savaşı'nı baltalıyor ve devleti tehlikeye düşürüyor." Çan Kayşek'in son konuşmasını okuduktan sonra, insan iç savaş tehlikesinin var olmakla kalmayıp, gittikçe büyüdüğünü hissediyor. Bugünden itibaren Çin halkı şunu iyice aklında tutmalıdır: Bir sabah Çan Kayşek sözüm ona isyancılara karşı cezalandırma seferi başlatılması için emir verecektir ve bunda suçlama "Cumhuriyet karşı isyan etmek", "Direnme Savaşı'nı baltalamak" ve "Vang Çingvey ve benzerlerinin yaptığı"nı yapmak olacaktır. Çan Kayşek bu oyunu oynamakta ustadır. Pang Pingsun, Sun Liang-çeng ve Çen Siaoçiang³ gibi, kimseleri asi olarak suçlamayı ya da bunlara karşı cezalandırma seferlerine girişmeyi beceremez, ama Orta Çin'deki Yeni Dördüncü Ordu'yu ve Şensi'deki İntihar Müfrezelerini⁴ "asi" olarak suçlamayı iyi becerir; bunlara karşı cezalandırma seferlerine girişmeyi ise daha da iyi becerir. Çin halkı unutmamalıdır ki, bir iç savaşa girişmeyeceğini ilan etmesine rağmen, Çan Kayşek özellikle Sekizinci Yol Ordusunu, Yeni Dördüncü Ordu'yu ve Güney Çin'deki halk gerillalarını kuşatmak ve bunlara saldırmakla görevlendirilmiş 775 bin askeri şimdiden yola çıkarmıştır.

Çan Kayşek'in konuşmasında olumlu yönde hiçbir şey yoktur ve Çin halkının Japonya'ya karşı cepheyi güçlendirme yolundaki içten isteğine hiçbir şekilde yanıt vermemektedir. Olumsuz yönden ise, konuşma birçok tehlikeli olasılık taşımaktadır. Halkın siyasal değişiklik talebine inatla karşı çıkmasının, Çin Komünist Partisi'ne karşı şiddetli nefretinin ve hazırlamakta olduğu anti-komünist iç savaş için bulduğu bahane konusunda verdiği ipucunun gösterdiği gibi tavrı gittikçe den-

3. Pang Pingsun Sun Liangçengi ve Çen Siaçian, açıkça Japon istilacılarının safına geçen Guomindang generalleriydi.

4. Şensi'deki İntihar Müfrezeleri, Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın ilk günlerinde Komünist Partisinin önderliği ve etkisi altında kurulmuş, Japonya'ya karşı bir silahlı halk kuvvetiydi.

geçsiz bir hale gelmektedir. Ancak, tertiplerinin hiçbirinde başarıya ulaşamayacaktır. Tuttuğu yolu düzeltmeye niyetli değilse, kaldırdığı taşı kendi ayağına düşürecektir. Biz, onun tuttuğu yolu değiştireceğini içtenlikle umuyoruz, çünkü bugün tuttuğu yol onu hiçbir yere götürmeyecektir. "Görüşlerin ifade edilmesine daha fazla imkân tanınacağını"⁵ açıkladığına göre, halkı "istilacıların ve onların Çinli işbirlikçilerinin dedikodu ve hileleri"ne isteyerek inanma iftirasıyla tehdit ederken "çatlak sesli eleştiriler"i susturmamalıdır. "Siyasal ve sayet döneminin kısaltılacağını" açıkladığına göre, hükümetin ve yüksek komutanlığın yeniden düzenlenmesi talebini reddetmemelidir. "Komünist sorununu siyasal olarak çözülmesi gerektiğini" açıkladığına göre, iç savaşa hazırlanmak için tekrar bahane aramamalıdır.

5. Nisan 1944'te Guomindang «görüşlerin ifade edilmesine daha fazla imkân tanınacağını» açıklamıştı. Amacı, halkı hile ile oyalamaktı. Çünkü Guomindang'ın diktatörlüğünün sona erdirilmesi, demokrasinin kurulması ve söz hümiyetinin güvence altına alınması talebi, o yılın başından itibaren Guomindang bölgelerindeki halkın genel haykırışı haline gelmişti. Mayısta, Guomindang Merkez Yürütme Komitesinin On İkinci Genel Toplantısı «söz hümiyetini koruyacağını» tekrar açıkladı. Ama Guomindang vermek zorunda kaldığı sözlerden hiçbirini yerine getirmede ve halkın demokrasi yönündeki hareketi yükselmeye devam ederken, halkın düşüncesini bastırma tedbirlerini artırdı.

KÜLTÜREL ÇALIŞMADA BİRLEŞİK CEPHE*

30 Ekim 1944

Bütün çalışmalarımızın amacı, Japon emperyalizmini alt etmektir. Tıptı Hitler gibi, Japon emperyalizmi de kaçınılmaz sonuna yaklaşmaktadır. Ama çabalarımızı sürdürmemiz gerekir, çünkü Japon emperyalizmini kesin olarak alt etmemiz, ancak böyle mümkün olabilir. Çalışmalarımızda savaş başta gelir, sonra üretim, ondan sonra da kültürel çalışma gelir. Kültürsüz bir ordu, ruhsuz bir ordudur; ruhsuz bir ordu ise düşmanı yenemez.

Kurtarılmış Bölgelerdeki kültürün daha şimdiden ilerici bir yanı vardır, ama hâlâ geri bir yanı da vardır. Kurtarılmış Bölgeler daha şimdiden yeni bir kültüre, bir halk kültürüne sahip; ama feodalizmin kalıntılarının birçoğu da varlığını hâlâ sürdürüyor. Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nde yaşayan bir buçuk milyon insandan bir milyon kadarı okuma yazma bilmemekte, iki bini' büyücülükle uğraşmaktadır ve geniş kitleler hâlâ batıl inançların etkisi altındadır. Bunlar, halkın kafasının içindeki düşmanlardır. Halkın kafasının içindeki düşmanlarla mücadele etmek, çoğu zaman, Japon emperyalizmine karşı savaştan daha zordur. Kitleleri, kendi cehaletlerine, batıl inançlarına ve sağlığa aykırı alışkanlıklarına karşı mücadele etmek üzere harekete geçmeye çağırmalıyız. Böyle bir mücadele için, geniş bir birleşik cephe zorunludur. Nüfusun dağınık, haberleşmenin yetersiz ve başlangıç için var olan kültür temelinin düşük olduğu ve ayrıca savaş içinde bulunan Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi gibi bir yerde, bu birleşik cephe özellikle geniş olmalıdır. Dolayısıyla, eğitim alanımızda, sadece düzenli ilk ve orta okullara değil,

* Bu konuşma Mao Zedung yoldaş tarafından Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi kültür ve eğitim işçilerinin bir konferansında yapılmıştı.

aynı zamanda düzenli olmayan ve dağınık köy okullarına, gazete okuma gruplarına ve okuma yazma sınıflarına da sahip olmalıyız. Modern tarzda okulların yanında eski tarz köy okullarını da işe yarar hale getirmeli ve değiştirmeliyiz. Sanat alanında, sadece modern oyunlarımız değil, aynı zamanda Şensi operamız ve *yangko* dansımız da bulunmalıdır. Sadece yeni Şensi operalarıyla ve yeni *yangko* danslarıyla yetinmemeli, aynı zamanda eski opera topluluklarını ve bütün *yangko* topluluklarının yüzde 90'ını oluşturan eski *yangko* topluluklarını da işe yarar hale getirmeli ve yavaş yavaş değiştirmeliyiz. Böyle bir yaklaşım, tıp alanında daha da gereklidir. Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nde gerek insanların, gerek hayvanların ölüm oranı çok yüksekken, birçok kimse hâlâ büyücülüğe inanmaktadır. Bu koşullarda, sadece modern hekimlere bel bağlamak hiçbir çözüm getirmez. Elbette, modern hekimlerin eski tarzda hekimlere kıyasla üstünlükleri vardır; ama eğer halkın dertleriyle ilgilenmez, halk için hekim yetiştirmez, Sınır Bölgesi'ndeki binlerce eski tarzda hekim ve baytarla birleşmez ve onların ilerlemelerine yardımcı olmazlarsa, fiiliyatta büyücülere yardımcı olacaklar ve insanların ve hayvanların yüksek ölüm oranı karşısında kayıtsız kalacaklardır. Birleşik cephe için iki ilke vardır: Birincisi birleşmek, ikincisi ise eleştirmek, eğitmek ve değiştirmektir. Birleşik cephe, hem teslimiyetçilik, hem de başkalarına tepeden bakan ve onları hor gören sekterlik yanlıştır. Bizim görevimiz, yararlı olabilecek bütün eski tip aydınlarla, sanatçılarla ve hekimlerle birleşmek, onlara yardımcı olmak, onları düzeltmek ve değiştirmektir. Onları değiştirebilmek için, önce onlarla birleşmemiz gerekir. Eğer bunu doğru uygularsak, onlar bizim yardımımızı memnulukla karşılayacaklardır.

Bizim kültürümüz, bir halk kültürüdür; kültür işçilerimiz halka büyük bir istek ve bağlılıkla hizmet etmeli, kitlelerle birleşmeli ve kitlelerden kopmamalıdır. Bunu gerçekleştirebilmek için kitlelerin ihtiyaçlarına ve isteklerine uygun hareket etmelidirler. Kitleler için yapılan bütün çalışmalarda, ne kadar iyi niyetli olursa olsun herhangi bir bireyin isteğinden değil, kitlelerin ihtiyaçlarından yola çıkılmalıdır. Sık sık şöyle bir durumla karşılaşılır: Kitlelerin nesnel olarak belli bir değişikliğe ihtiyaçları vardır, ama öznel olarak henüz bu ihtiyacın bi-

lincine varmamışlardır ve bu değişikliği yapmak için henüz istekli ya da kararlı değillerdir. Böyle durumlarda, sabırla beklemeliyiz. Çalışmalarımız sayesinde kitlelerin çoğunluğu o ihtiyacın bilincine varıncaya ve değişiklik için istekli ve kararlı bir hale gelinceye kadar, o değişikliği yapmamamız gerekir. Aksi takdirde, kendimizi kitlelerden koparıyoruz. Kitleler bilinçli ve istekli olmadıkları sürece, onların katılmalarını gerektiren bütün çalışmalar kâğıt üzerinde kalır ve başarısızlığa uğrar. "Acele işe şeytan karışır" deyimini, acele etmemeliyiz anlamına gelmez, aceleci olmamalıyız anlamına gelir. Acelecilik sadece başarısızlığa yol açar. Bu her türlü çalışma için ve özellikle de amacı kitlelerin düşüncesini değiştirmek olan kültür ve eğitim çalışması için doğrudur. Burada iki ilke söz konusudur: Birincisi, kendi kalemizden kitlelere yakıştırdığımız ihtiyaçlar değil, onların gerçek ihtiyaçları; ikincisi, bizim kitleler adına kararlaştırdığımız istekler değil, kitlelerin kendi başlarına kararlaştırdıkları istekler.

EKONOMİK ÇALIŞMA YAPMAYI ÖĞRENMELİYİZ*

10 Ocak 1945

Emek Kahramanları ve Örnek İşçiler!

Bu konferansa katıldınız ve tecrübelerinizi özetlediniz; sizlere hoşgeldiniz diyor ve saygılarımızı sunuyoruz.

Üç üstün niteliğiniz var ve üç görev yapıyorsunuz. Birincisi, öna-yak olma görevi. Başka bir deyişle, olağanüstü çabalarınız ve sayısız buluşlarınızla, standartları yükselterek ve başkalarında sizden öğ-renme isteği yaratarak çalışmalarınızda başkalarına örnek oldunuz. İkincisi, belkemiği olma görevi. Çoğunuz henüz kadro değilsiniz, ama kitlelerin belkemiği, en dayanıklı çckirdeği haline geldiniz; sizlerin sa-yesinde çalışmamızı ilerletmek daha kolay olmaktadır. Gelecekte kadro haline gelebilirsiniz; bugün için yedek kadrolarsınız. Üçüncüsü, köprü görevi. Siz, önderlikle geniş kitleler arasında bir köprüsünüz; sizin aracılığımızla kitlelerin fikirleri önderliğe, önderliğin fikirleri kit-lere ulaşmaktadır.

Birçok üstün niteliğiniz var ve büyük hizmetler gördünüz; ama kendini beğenmişliğe karşı daima uyanık olun. Herkes, haklı olarak, size saygı gösteriyor, ama bu, insanı kolaylıkla kendini beğenmişliğe götürür. Eğer kendini beğenmişliğe kapılırsanız, alçakgönüllülüğü elden bırakır, fazla çaba harcamazsanız, başkalarına saygı gös-termezseniz, kadrolara ve kitlelere saygı göstermezseniz, birer kah-raman ve örnek kişi olmaktan çıkarsınız. Geçmişte böyle insanlar gö-rülmüştür; sizin bu yolu tutamayacağınızı umarım.

Bu konferans sizin tecrübelerinizi özetledi. Bu, çok başarılı bir özettir ve diğer Kurtarılmış Bölgelerde de uygulanabilir. Ben zaten

* Bu konuşma Mao Zedung yoldaş tarafından Şensi-Kansu-Ningsia Sınır Bölgesi emek kahramanları ve örnek işçilerinin bir konferansında yapılmıştı.

bunun üzerinde duracak değilim. Sadece ekonomik çalışmamız hakkında birkaç söz söylemek istiyorum.

Son birkaç yıldır ekonomik çalışmanın nasıl yapılacağını öğrenmeye başladık ve bu alanda elle tutulur başarılar elde ettik; ama bu, henüz sadece bir başlangıçtır. İki-üç yıl içinde Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nin ve düşmanın cephe gerisindeki Kurtarılmış Bölgelerin tahıl ve mamul maddeler bakımından bütünüyle ya da büyük ölçüde kendine yeterli hale gelmesini, hatta bir üretim fazlası elde etmesini sağlamalıyız. Tarımda, sanayide ve ticaretle daha da büyük başarılar elde etmeliyiz. Ancak o zaman, kendimizi ekonomik çalışma hakkında daha bilgili ve bu çalışmayı daha iyi yapmayı öğrenmiş olarak görebiliriz. Askerlerin ve halkın yaşama koşullarında hiçbir düzelmenin olmadığı, karşı-taarruz için maddi temellerin henüz istikrarsız olduğu, tarım, sanayi ve ticaretin her yıl daha gelişecek yerde durakladığı, hatta gerilediği yerlerde, Parti, hükümet ve ordu görevlilerinin ekonomik çalışmanın nasıl yapılacağını öğrenmedikleri açıktır ve buralarda karşımıza kuşkusuz büyük güçlükler çıkacaktır.

Herkesin tekrar dikkatini çekmek istediğim bir nokta var: Fikirlerimizin yakın çevremize uygun hale getirilmesi gereklidir. Yakın çevremiz köylük bölgedir; bu konuda kimsenin kuşkusu yok gibidir, çünkü köylük bölgelerde yaşadığımızı bilmeyen var mı? Ama aslında durum bu değildir. Birçok yoldaş köylük bölgelerde yaşamasına ve buraları tanıdığını sanmasına rağmen, köylük bölgeleri ya hiç tanımıyor ya da en azından derinlemesine tanımıyor. Çevremizin, bireysel ekonomiye dayalı, düşman tarafından çevrilmiş ve gerilla savaşı vermekte olan köylük bölgeler olduğu gerçeğinden yola çıkmıyorlar, bunun sonucu olarak da, siyasal, askeri, ekonomik ve kültürel meseleleri, Parti meselelerini ve işçi, köylü, gençlik, kadın hareketlerini ele alırları genellikle yanlış ya da kısmen doğru oluyor. Köylük bölgelerin meselelerine kentli bakış açısıyla yaklaşıyorlar ve öznel bir şekilde birçok geçersiz plan hazırladıkları ve bunları keyfî bir şekilde uyguladıkları için sık sık kafalarını duvara çarpıyorlar. Son yıllarda yoldaşlarımız, hem düzeltme hareketi hem de çalışmalarında uğradıkları başarısızlıklar sayesinde önemli ilerlemeler kaydettiler. Ama her çalışma alanında sonuçlar elde etmeden ve bunları hızla elde

ctmeden önce, fikirlerimizi çevremize tam olarak uygun hale getirmeye çok dikkat göstermeliyiz. Burada şu soruyu sormak gerekir: Eğer üzerinde yaşadığımız köylük bölgelerdeki üs bölgelerinin bireysel ekonomi üzerine kurulu olduğu, düşman tarafından çevrildiği ve gerilla savaşı vermekte olduğu gerçeğini tam olarak anladığımızda ve bunu, yaptığımız her işte çıkış noktası olarak aldığımızda yavaş ve sönük gözüken sonuçlarımız, bir başka çıkış noktasıyla, diyelim kentli bakış açısıyla varılacak sonuçlarla karşılaştırılırsa nasıl görünür? Yavaş olmak bir yana, bunlar aslında oldukça hızlıdır. Çünkü, işe kentli bakış açısıyla başlayacak olsak ve bugünkü gerçeklerden kop-sak, mesele hızlı ya da yavaş sonuç elde etmek değil, sonu gelmez çık-mazlara dalmak ve hiç sonuç alamamak olurdu.

Başlattığımız askeri ve sivil üretim atılımının bugünkü biçiminin büyük başarısı, bu gerçeği açıkça kanıtlamaktadır.

Biz, Japon saldırganlarına ağır bir darbe indirmek ve şehirleri ele geçirmek, kaybettiğimiz topraklarımızı geri almak için hazırlıklar yapmak istiyoruz. Şimdi olduğu gibi bireysel ekonomi üzerine kurulu, düşman tarafından çevrilmiş ve gerilla savaşı veren bir köylük bölgede bulunduğumuza göre, bu amaca nasıl ulaşabiliriz? Parmağını bile kı-mildatmayıp, pamuklu kumaş gibi ihtiyaç maddeleri için bile bütünüyle yabancılara bel bağlayan Guomindang'ı taklit edemeyiz. Biz, kendi gücümüze güvenmeyi savunuyoruz. Dış yardım bekleriz, ama ona bel bağlayamayız; biz kendi çabalarımıza, bütün ordunun ve bütün halkın yaratıcı gücüne güveniyoruz. Ama bunu nasıl harekete geçireceğiz? Aynı anda hem askerler hem de halk arasında büyük çapta üretim kampanyaları başlatarak.

İnsan gücü ve maddi kaynakların dağınık olduğu köylük bölgelerde bulunduğumuzdan, üretim ve ikmal için "birleşik önderlik ve ademi merkeziyetçi yönetim" siyasetini benimsedik.

Köylülerin geri üretim araçları kullanan bireysel üreticiler olduğu ve toprakların çoğunun hâlâ toprak ağalarının mülkiyetinde bulunduğu ve köylülerin feodal toprak kirası sömürüsü altında olduğu köylük bölgelerde bulunduğumuzdan, toprak kirasını ve faizi azaltma siyasetini ve köylülerin üretim isteğini yükseltmek ve tarımsal emeğin verimliliğini artırmak için karşılıklı emek yardımlaşmasını örgütleme si-

yasetini benimsedik. Kira indirimi köylülerin üretim isteğini artırmış ve karşılıklı yardımlaşma tarımsal emeğin verimliliğini yükseltmiştir. Kuzey ve Orta Çin'deki çeşitli yerlerden edindiğim bütün bilgiler, kira indiriminden sonra köylülerin üretime karşı daha büyük ilgi duyduklarını ve burada bizim emek değişim ekiplerimiz gibi karşılıklı yardımlaşma grupları örgütlemeye istekli olduklarını gösteriyor. Bu ekiplerde şimdi üç kişi eskiden dört kişinin yaptığı işi yapabiliyor. Durum böyle olunca, 90 milyon kişi 120 milyon kişinin yaptığı işi yapabilir. Ayrıca, iki kişinin eskiden üç kişinin yaptığı işi yapması gibi durumlar da vardır. Hızlı sonuç peşinde koşmaları yüzünden kendilerini başarısızlığa mahkûm eden zorlama ve hotzotçuluk yerine, iyi örnekler göstererek insanları sabırla ikna etme siyaseti benimsersenek, köylülerin büyük çoğunluğunun önümüzdeki birkaç yıl içinde tarımsal üretim ve el sanatları üretiminde karşılıklı yardımlaşma grupları biçiminde örgütlenmeleri mümkün olacaktır. Bu üretim grupları bir kez yerleşti mi, sadece üretim artmakla ve her çeşit yenilik ortaya çıkmakla kalmayacak, aynı zamanda siyasal ilerleme, daha yüksek bir eğitim düzeyi, sağlık koşullarında gelişme, boş gezenlerin yeniden biçimlendirilmesi ve toplumsal geleneklerde bir değişiklik de sağlanacak ve çok geçmeden üretim usulleri de gelişecektir. Bütün bunlar gerçekleştiğinde bizim köy toplumumuz da, yeni temeller üzerinde yavaş yavaş yeniden inşa edilecektir.

Eğer kadrolarımız bu çalışma alanını dikkatle inceler ve köylük bölgelerdeki halkın üretim kampanyalarını geliştirmesine çok gayretli bir şekilde yardımcı olurlarsa, birkaç yıl içinde köylük bölgelerde bol tahıl ve öbür ihtiyaç maddelerine sahip oluruz ve sadece savaş sürdürebilmekle ve ürün yetersizliklerinin üstesinden gelmekle kalmaz, aynı zamanda ilerde kullanılmak üzere büyük bir tahıl ve başka ihtiyaç maddeleri stoku da elde edebiliriz.

Köylülerin yanı sıra askeri birlikleri, hükümeti ve öbür örgütleri de üretim için örgütlemeliyiz.

Düşmanın sürekli tahribatına uğrayan ve uzun süreli bir savaş veren köylük bölgelerde bulunduğumuzdan, askeri birliklerin, hükümet ve öbür örgütlerin üretime katılması zorunludur. Ve onların bunu yapması mümkündür, çünkü gerilla savaşı geniş bir alana ya-

yılmıştır. Bunun yanı sıra, Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgemizdeki askerler ve hükümet görevlileri, toplam nüfusa oranla çok kalabalıktırlar ve kendileri üretime katılmazlarsa aç kalacaklardır. Öte yandan, halktan çok fazla şey alınırsa ve yük onlar için taşınamayacak kadar ağır olursa, halk da aç kalacaktır. Büyük çapta bir üretim kampanyasına girişme kararına varmamızın nedenleri bunlardır. Söz gelimi Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'ni ele alalım. Ordu birliklerinin, hükümet ve tüm örgütlerin yıllık ihtiyaçları toplam 260 bin *tan* (burada 1 *tan* 300 *Çin*'e eşittir) kabuklu tahıl (akdarı)dır. Bunun 160 bin *tan*'ını halktan almakta, geri kalanını kendileri üretmektedirler. Eğer kendileri de üretim yapmasalardı, ya kendileri ya da halk aç kalacaktı. Üretim kampanyalarımız sayesinde, açlıktan kurtulduk ve aslında askerler ve halk oldukça iyi besleniyor.

Tahıl, giyecek ve yatak-yorgan dışında, Sınır Bölgesi'nde hükümet ve öbür örgütler ihtiyaçlarının büyük bir kısmını kendileri karşıyorlar, bazı birlikler de bütünüyle kendine yeterli durumdadırlar. Birliklerin birçoğu tahıl, giyecek ve yatak-yorgan bakımından bile kısmen kendine yeterli durumdadır.

Sınır Bölgesi'ndeki askeri birliklerin başarıları daha da büyüktür. Birçoğu, tahıl, giyecek, yatak-yorgan ve temel ihtiyaç maddeleri bakımından bütünüyle kendine yeterli durumdadır, yani yüzde 100 kendilerine yeterlidirler ve hükümetten hiçbir şey almamaktadırlar. Bu en yüksek standarttır, ulaşılan en üst düzeydir ve birkaç yıllık bir dönem içinde yavaş yavaş gerçekleştirilmiştir.

Bu standart, savaşmanın zorunlu olduğu cephede ölçü olamaz. Buralarda ikinci, üçüncü bir standart saptanabilir. İkinci standart, hükümet tarafından sağlanan tahıl, giyecek ve yatak-yorgan dışında şu konularda üretim yoluyla kendine yeterli hale gelinmesini gerektirmektedir: Yemeklik yağ (adam başına günde yarım *liang*), tuz (adam başına günde yarım *liang*), sebze (adam başına günde 1-1.5 *çin*) ve et (adam başına ayda 1-2 *çin*); yakıt, büro malzemesi ve çeşitli maddeler satın alımı; eğitim ve sağlık için ödenek; silah temizliği ve tütün, ayakkabı, çorap, eldiven, havlu, diş fırçası vb. hakları için harcamalar. Bunlar, toplam harcamanın yüzde 50'si kadardır. Bu standarda yavaş yavaş iki-üç yılda ulaşılabilir. Bazı yerlerde buna şim-

diden ulaşılmıştır. Bu standart istikrarlı üs bölgelerinde de ölçü olarak alınabilir.

Üçüncü standart, yüzde 50 kendine yeterliliğın sağlanamadığı, ihtiyaçların ancak yüzde 15-25'inin karşılanabildiğı uzak bölgeler ve gerilla bölgeleri için geçerlidir. Oralarda bu standarda ulaşmak yeterlidir.

Kısacası, olağanüstü koşullarda bulunanlar dışında bütün ordu birlikleri, hükümet ve öteki örgütler, savaş, talim ve çalışma arasında kalan sürelerde üretimle uğraşmalıdır. Bu süreleri topluca üretimde bulunmak için kullanmanın yanı sıra, mensuplarından bazılarını özellikle üretim için örgütlemeli, onlara çiftlikler, sebze bahçeleri, meralar, atelyeler, küçük fabrikalar, ulaşım ekipleri ve kooperatifler işletme ya da köylülerle ortaklaşa tahıl ve sebze yetiştirme görevi vermelidir. Bugünkü koşullarımızda, her örgüt ya da her askeri birlik güçlüklerin üstesinden gelmek için kendi "iç ekonomisi"ni kurmalıdır. Bunu yapmakta isteksizlik, boş gezenlerin işidir ve utanç verici bir tutumdur. Üretimi teşvik etmek için bir bireysel prim sistemi kurmalıyız. Çalışmanın niteliğine göre kademelendirilecek primler bu çalışmaya doğrudan katılan herkese dağıtılmalıdır. Ayrıca, çalışmayı ilerletmenin etkili bir yolu olarak, her örgütün başı sorumluluğı üstlenmeli, çalışmaya bizzat katılmalı ve önder grubu kitlelerle, genel çağrıyı özel ve somut rehberlikle birleştirme yöntemini uygulamalıdır.

Bazı kimseler askeri birliklerin üretime katıldıkları takdirde ne savaşabileceklerini ne de talim yapabileceklerini, aynı şekilde hükümetin ve öbür örgütlerin de üretime katıldıkları takdirde kendi işlerini göremeyeceklerini ileri sürüyorlar. Bu iddia yanlıştır. Son yıllarda Sınır Bölgesi'nde birliklerimiz kendilerine bol yiyecek ve giyecek sağlamak için büyük bir üretim faaliyetine girişirken, aynı zamanda askeri eğitimlerini, siyasal incelemelerini ve genel öğrenimlerini de eskisinden daha büyük bir başarıyla yürüttüler; böylece ordu içindeki birlik ve ordu ile halk arasındaki birlik daha da kuvvetlendi. Geçen yıl cephede geniş çapta bir üretim kampanyası yürütülürken, savaşta büyük başarılar kazanıldı ve bunun yanı sıra yaygın bir talim kampanyası başlatıldı. Üretim faaliyeti sayesinde hükümet ve öbür örgütlerin personeli daha iyi yaşam koşullarına ka-

vuştı, işlerine daha sıkı sarıldı ve verimlilik arttı. Bu hem Sınır Bölgesi'nde, hem de cephede böyle olmuştur.

Böylece, köylük bölgelerdeki gerilla savaşı çerçevesinde kendine yeterli hale gelmek için üretime girişen askeri birliklerin, hükümet ve öbür örgütlerin daha büyük bir enerji ve canlılıkla savaştıkları, talim yaptıkları ve çalıştıkları; disiplinlerini sağlamlaştırdıkları; hem kendi içlerinde hem de sivil halkla birliklerini geliştirdikleri görülmektedir. Kendine yeterli olmak için üretim, ülkemizin uzun süreli gerilla savaşının bir sonucudur ve bizim bir zaferimizdir. Bir defa bunda ustalaşırsak, hiçbir maddi güçlük bizi yıldıramaz. Canlılığımız ve enerjimiz yıldan yıla artacak ve her muharebede daha güçlü hale geleceğiz. Düşmanı yerle bir edeceğiz ve onun bizi yerle bir etmesinden korkmayacağız.

Burada, cephedeki yoldaşlarımızın dikkatinin çekilmesi gereken bir başka nokta var. Son zamanlarda kurulan bazı üs bölgelerimiz maddi kaynaklar bakımından oldukça zengindir ve buna güvenerek kadrolar tutumlu olma ya da üretime girişmede isteksizdir. Bu, çok kötü bir şeydir ve ileride bunun acısını çekerler. Nerede olursak olalım, insan gücümüzü ve maddi kaynaklarımızı değerlendirmeli, sadece bugünü düşünüp har vurup harman savurmamalıyız. Nerede olursak olalım, çalışmamızın daha ilk yılından itibaren önümüzdeki uzun yılları, sürdürülmesi gereken uzun süreli savaşı, karşı-laartuzu ve düşmanın kovulmasından sonraki yeniden inşa çalışmalarını aklımızdan çıkarmamalıyız. Bir yandan, har vurup harman savurmaktan kaçınılmalı, öte yandan üretimi faal bir şekilde artırmalıyız. Geçmişte bazı bölgeler, uzun vadeli düşünmemelerini, insan gücünü ve maddi kaynakları tutumlu bir şekilde kullanmamalarını ve üretimi geliştirmeyi ihmal etmelerini çok pahalı ödediler. Bundan alınacak ders ortadadır, buna dikkat edilmelidir.

Sanayi ürünleri bakımından, Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi, iki yıl içinde pamuk, pamuk ipliği, pamuklu kumaş, demir, kâğıt ve başka birçok bakımdan bütünüyle kendine yeterli hale gelmeye karar vermiştir. Burada üretilmeyen ya da sadece az miktarda üretilen her şeyi üretmeli ve yetiştirmeli ve asla dışarıya bel bağlamamalıyız. Bu görev bütünüyle, devlet, özel ve kooperatif işletmeleri tarafından ger-

çekleştirilmelidir. Bütün bu mallarda sadece nicelik değil, aynı zamanda nitelik de talep ediyoruz, yani bunlar yıpranmaya karşı dayanıklı olmalıdırlar. Sınır Bölgesi Hükümeti, Sekizinci Yol Ordusu'nun Ortak Savunma Karargâhı ve Parti Merkez Komitesinin Kuzeybatı Bürosu, bu meselelere büyük dikkat göstermekte kesinlikle haklıdır. Aynı şeyin, cephenin her yerinde de yapılacağını umuyorum. Bu, birçok yerde şimdiden yapılıyor, onlara başarılar dilerim.

Sınır Bölgemizde ve öbür Kurtarılmış Bölgelerimizde, ekonomik çalışmanın her dalını öğrenmemiz daha iki-üç yıl alacak. Kendi tahılımızın bütününe ya da büyük bir kısmını yetiştirdiğimiz, mallarımızın bütününe ya da büyük bir kısmını imal ettiğimiz ve böylece bütünüyle ya da esas olarak kendine yeterli hale geldiğimiz ve hatta bir miktar üretim fazlası sağladığımız gün, aynı zamanda köylük bölgelerdeki ekonomik çalışmanın her dalında ustalaşmış olacağız. Şehirleri düşmandan temizledikten sonra, ekonomik çalışmanın yeni dallarına da girişebileceğiz. Bütün gücümüzü ortaya koymalı ve öğrenmeliyiz: çünkü Çin, yeniden inşası için bize güvenmektedir.

GERİLLA BÖLGELERİNDE DE ÜRETİM MÜMKÜNDÜR*

31 Ocak 1945

Düşman hatları gerisindeki Kurtarılmış Bölgelerin nisbeten istikrarlı üslerinde ordu ve halk içinde üretim kampanyalarının sürdürülebileceği ve sürdürülmesi gerektiği artık kabul edilmiştir ve bu konuda hiçbir kuşku yoktur. Fakat bunların gerilla bölgelerinde ve düşman hatlarının gerisindeki en uzak bölgelerde de yürütülüp yürütülemeyeceği, yeterince kanıt olmadığı için, pek çok insanın kafasında henüz açıklığa kavuşmamıştır.

Fakat şimdi elimizde kanıt var. 1944'te birçok gerilla bölgesinde üretim faaliyeti önemli ölçüde sürdürülmüş ve 28 Ocak tarihli *Kurtuluş Gazetesi*'nde yayımlanan Çang Pingkay yoldaşın Şansi-Çahar-Hebey Sınır bölgesindeki gerilla birimlerinin üretim kampanyası hakkındaki raporunda belirtildiği gibi fevkalade sonuçlar alınmıştır. Çang yoldaşın raporunda sayılan bölgeler ve birlikler şunlardı: Orta Hebey'de altıncı alt bölge, ikinci alt bölgenin dördüncü ilçe bölüğü, dördüncü alt bölgenin sekizinci ilçe bölüğü, Suşuy-Tingsien müfrezesi, Paoting-Mançeng müfrezesi ve Yunpiao müfrezesi ve Şansi'de Taysien ve Kuosien illerindeki birlikler. Bu bölgelerdeki koşullar son derece elverişsizdir:

Bölge, düşmanın ve kuklalarının müstahkem mevkiileri koruganlarıyla doludur ve siperler, duvarlar ve yollarla boydan boya dilimlenmiştir; askeri üstünlüğünden ve ulaşım olanaklarından yararlanan düşman, bize karşı sık sık ani hücumlara, kuşatmalara ve "temizlik" harekâtlarına girişmektedir. Bu ko-

* Bu başyazı, Mao Zedung yoldaş tarafından Yenan'da çıkan *Kurtuluş Gazetesi* için yazılmıştı.

şullar altında gerilla birliklerimiz., bir gün içinde mevzilerini birkaç kez değiştirmek zorunda kalmaktadırlar.

Bununla birlikte, gerilla birlikleri çatışmalar arasındaki süreçlerde üretimi sürdürmeyi başarmışlardır. Sonuçlar şöyledir:

Şimdi herkes daha iyi besleniyor: Herkes günde yarım *liang* yemeklik yağ ve tuz ile bir *çin* sebze, ayda bir buçuk *çin* et alıyor. Bundan başka, yıllardır bulunmayan diş fırçaları, diş macunları ve alfabe bulunabiliyor.

Alın bakalım! Gerilla bölgelerinde üretimin mümkün olmadığını kim söyleyebilir?

Birçok kişi, nüfusun yoğun olduğu bölgelerde boş arazi olmadığını iddia ediyor. Gerçekten hiç boş arazi yok mu? Lütfen tekrar Şansi-Çahar-Hebey sınır bölgesine bakın:

Önce, toprak meselesi esas dikkati tanıma verme siyasetine uygun olarak çözülmüştür. Dokuz yöntem kullanılmaktadır: 1. Düşmanın abluka amacıyla kullandığı duvarları yıkmak ve hendekleri doldurmak; 2. Düşmanın kullanabileceği otomobil yollarını tahrip etmek ve bunların üzerine tahıl ekmek; 3. Küçük boş toprak parçalarından yararlanmak; 4. Mehtaplı gecelerde düşmana aldırmadan koruganların çevresindeki tarlalara ekin ekilirken, silahlı koruma sağlayarak halk milisine yardımcı olmak; 5. Tarlaları, işgücü sıkıntısı çeken köylülerle ortaklaşa sürmek; 6. Köylü gibi giyinmiş askerleri kullanarak düşmanın müstahkem mevzileri ve koruganları çevresindeki tarlaları oldukça açık bir şekilde sürmek; 7. Set örüp, kumu temizleyip, nehir kıyılarını tarla haline getirerek buralardan yararlanmak; 8. Kurak toprakların sulanabilir hale getirilmesinde köylülere yardım etmek ve 9. Faaliyet gösterilen her köyde tarım işlerine yardım etmek.

Ama tarım mümkün olsa bile, elsanatları ve öbür üretim fa-

aliyetleri belki de hâlâ imkânsızdır? Gerçekten durum bu mu? Lütfen Şansi-Çahar-Hebey sınır bölgesine bir bakın:

Düşmanın abluka hatları ya da abluka siperleri çevresindeki birlikler, üretim faaliyetlerini sadece tarıma hasretmiyorlar, aynı zamanda, istikrarlı üs bölgelerindeki gibi, el sanatlarını ve ulaşımı da geliştiriyorlar. Dördüncü ilçe bölüğü bir keçe şapka atelyesi, bir yağhane ve bir un değirmeni kurmuştur ve yedi ayda yerel parayla yarım milyon yuan kâr elde etmiştir. Kendi güçlüklerini halletmekle kalmamışlardır, gerilla bölgesindeki halkın ihtiyaçlarını da karşılamaktadırlar. Askerler kendi yün kazak ve çoraplarını artık kendileri temin edebilmektedirler.

Gerilla bölgelerinde askeri harekâtlar sık olduğundan, askerlerin üretimle uğraşmaları belki çarpışmaları etkiliyordur? Bu gerçekten böyle mi? Lütfen Şansi-Çahar-Hebey Sınır Bölgesi'ne bakın:

İşgücünü silahlı güçle birleştirme ilkesini uygulayarak üretim ve savaşma görevlerine eşit önem veriyorlar.

Ve

Örneğin, ikinci alt bölgenin dördüncü ilçe bölüğünü ele alalım. İlkbaharda çift sürmeye başladıklarında, düşmana saldırmak üzere özel bir müfreze gönderdiler ve aynı zamanda güçlü bir siyasal taarruza giriştiler. İşte tam da bu yüzden askeri alanda da daha büyük bir faaliyet başladı ve birliklerin savaşma gücü arttı. Şubat'tan Eylül başına kadar bu küçük müfreze, 71 çarpışmaya katıldı, Çutungşeh, Şangçuang, Yehçuang, Fengçiaçay ve Yaytu müstahkem mevzilerini ele geçirdi, düşmana ve kukla birliklere 165 kayıp verdirdi, 91 kukla asker esir aldı, 3 hafif makineli tüfek, 101 tülek ve tabanca ele geçirdi.

Ve

Askeri faaliyeti, yaygın üretim için propagandayla birlikte yürüterek derhal şu sloganla bir siyasal taarruza giriştiler: "Büyük

Üretim atılımını baltalamaya çalışan herkesi ezin!" Taysien ve Kuosien il merkezlerinde düşman, orada oturanlara "Son zamanlarda Sekizinci Yol Ordusu neden bu kadar etin bir hale geldi?" diye sordu. Onlar da şöyle yanıtladılar: "nk siz sınır bölgesindeki büyük üretim atılımını baltalamaya çalışıyorsunuz." Kukla askerler birbirlerine şöyle diyorlardı: "Bu büyük üretim hamlesini sürdürürlerken dışarı ıkmasak daha iyi olur."

Gerilla bölgelerindeki halkın da bir üretim kampanyasına girişmesini sağlamak mümkün müdür? Kiraların belki henüz azaltılmadığı ya da kira indiriminin tam olarak gerçekleştirilmediği böyle bölgelerde köylüler üretimi artırmaya ilgi duyarlar mı? Buna şansi-ahar-Hebey Sınır Bölgesi'nde olumlu yanıt verilmektedir.

Üstelik düşmanın abluka hatları ya da abluka siperleri çevresindeki birlikler, üretim kampanyasını yayarak oradaki halka, doğrudan yardım etmektedirler. Bir yandan, üretimle uğraşan kitleleri silahla korurken, öte yandan emekleriyle büyük ölçüde yardımda bulunuyorlar. Bazı birlikler, kendi insan güçlerinin yüzde 50'ini sıkışık tarım mevsimlerinde kitlelere ücretsiz yardım olarak vermeyi kural haline getirdiler. Böylece kitlelerin üretim yapma istekleri çok arttı, orduyla halk arasındaki ilişkiler daha uyumlu hale geldi ve kitleler yeterli yiyeceğe sahip oldular. Dolayısıyla gerilla bölgelerinde kitlelerin Komünist Partisi'ne ve Sekizinci Yol Ordusu'na karşı sevgi ve destekleri arttı.

Gerilla bölgelerinde ordu ve halkın büyük çapta üretim kampanyaları sürdürüp sürdüremeyeceği, ya da bunun gerekli olup olmadığı konusundaki bütün kuşkular böylece cevaplandırılmış olmaktadır. Biz, Kurtarılmış Bölgelerdeki, özellikle gerilla bölgelerindeki bütün Parti, hükümet ve ordu kadrolarından, bu noktayı iyice kavramalarını istiyoruz. Çünkü, bir kez bunun "mümkün" ve "gerekli" olduğu anlaşılırsa, üretim her yerde yoluna girecektir. Özellikle bu bakımdan işe ilk olarak şansi-ahar-Hebey Sınır Bölgesi'nden başlanmıştır.

Düşmanın abluka hatlarının ya da abluka siperlerinin çevresindeki birlikler, üretim kampanyasında üretim planlarını saplandığı şekilde sadece beş ay gibi kısa bir sürede gerçekleştirmekle kalmadılar, üstelik bir dizi pratik yenilikler de getirdiler. Bunun nedeni, kadroların düşüncülerini yeniden yönlendirmeleri, üretime ve işgücünü silahlı güçle birleştirmeye ciddi bir şekilde dikkat göstermeleri, kitleler içinden emek kahramanları ve örnek işçiler (kaba taslak bir hesaba göre altmış altı emek kahramanı ve örnek işçi) çıkarmalarıdır.

1945'te, Kurtarılmış Bölgeler herkesin ortak çabalarıyla şimdiye kadarkilerin hepsinden daha büyük bir askeri ve sivil üretim kampanyası yürütmelidir. Gelecek kış bütün bölgelerin başarılarını karşılayacağız.

Savaş sadece askeri ve siyasal bir boy ölçüşme değil, aynı zamanda ekonomik bir boy ölçüşmedir. Japon saldırganlarını yenmek için, bütün görevlere ek olarak kendimizi ekonomik çalışmaya da uydurmalı ve iki-üç yıl içinde bunda ustalaşmalıyız. Bu yıl, yani 1945'te bugüne kadarkilerden daha büyük sonuçlar elde etmeliyiz. Çin Komünist Partisi Merkez Komitesinin bütün Kurtarılmış Bölgelerdeki kadrolarınızdan ve bütün halktan sabırsızlıkla beklediği budur ve bu hedefe ulaşılacağını umuyoruz.

PARTİMİZİN TARİHİNDEKİ BAZI MESELELER ÜZERİNE KARAR*

I

Çin Komünist Partisi 1921'de doğuşundan bu yana, bütün çalışmalarında, kendi yolunu çizerken Marksizm-Leninizm'in evrensel gerçeğini, Çin devriminin somut pratiğiyle birleştirmeyi, temel ilke olarak almıştır. Mao Zedung yoldaşın Çin devrim teorisi ve pratiği de bu birleştirmeyi, temsil eder. Partimizin kurulmasıyla birlikte Çin devriminde derhal yeni bir aşamaya, Mao Zedung yoldaşın da işaret ettiği gibi yeni demokratik devrim aşamasına geçildi. Yeni demokrasi için yirmi dört yıllık (1921'den 1945'e kadar) mücadele boyunca, üç tarihi dönem- Birinci Büyük Devrim, Toprak Devrimi ve Japonya'ya Karşı Direniş Savaşı-boyunca Partimiz, geniş halk kitlelerinin düşmanlarına; emperyalizm ve feodalizme karşı son derece çetin ve zorlu devrimci mücadelelerinde, tutarlı bir şekilde önderlik etmiş ve büyük başarılar, zengin deneyler kazanmıştır. Parti, mücadelenin akışı içinde, kendi önderini Mao Zedung yoldaşı yaratmıştır. Mao Zedung yoldaş, Çin proletaryasının ve Çin halkının temsilcisi olarak, insan zekâsının doruğu olan Marksizm-Leninizm teorisini, Çin'e, kitlelerin çoğunluğunu köylülerin oluşturduğu ve acil görevi emperyalizme ve feodalizme karşı savaşmak olan, yarı-feodal, yarı sömürge büyük bir ülkeye, geniş araziye ve muazzam bir nüfusa sahip olan, durumun son derece karmaşık, mücadelenin son derece zor olduğu bir ülkeye, yaratıcı bir biçimde uygulamış. Lenin ve Stalin'in sömürge ve yarı sömürge sorunu üzerine teorilerini, bunun yanı sıra, Stalin'in Çin dev-

* 20 Nisan 1945'te Çin Komünist Partisi, Altıncı Merkez Komitesi, Genişletilmiş Yedinci Genel Toplantısında alınmıştır

rimi ile ilgili teorisini, parlak bir şekilde geliştirmiştir.

Parti, doğru Marksist-Leninist çizgiye kesinlikle bağlı kaldığı ve bu çizgiye karşı bütün yanlış fikirlerle sonuna kadar mücadele ettiği içindir ki, bu üç dönemde büyük başarılar göstermiş; bugünkü, eşi görülmemiş ideolojik, politik ve örgütsel birliğe ulaşmış, bugün 1.200.000 den fazla üyeye sahip, hemen hemen 100 milyon nüfuslu Çin'in Kurtarılmış Bölgelerinde ve 1 milyonluk bir orduya önderlik eden bir devrimci kuvvet olmuş ve Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nda ve Kurtuluş Savaşı'nda, bütün millet için ağırlık merkezi haline gelmiştir.

II

Çin'in Yeni Demokratik Devrimi'nin birinci döneminde, 1921'den 1927'ye kadar ve özellikle 1924-1927 arasında Çin halkının, Komünist Enternasyonal tarafından doğru bir şekilde yönetilen ve Çin Komünist Partisi'nin doğru önderliği altında ileri atılan ve örgütlenen büyük, antiemperyalist ve antiföodal devrimi hızla ilerledi ve büyük zaferler kazandı. Bu büyük devrimde, Çin Komünist Partisi'nin bütün üyeleri, büyük devrimci çalışmalar yaptılar. İşçi, gençlik ve köylü hareketlerini bütün ülkede geliştirdiler. Guomindang'ın yeniden örgütlenmesini ve Milli Devrimci Ordu'nun kurulmasını teşvik ettiler ve buna yardımcı oldular. Doğu Harckâtı'nın¹ ve Kuzey Seferinin, siyasal belkemiğini oluşturdular, emperyalizme ve föodalizme karşı millet çapındaki büyük mücadeleye önderlik ettiler ve böylece Çin devrim tarihinin en şanlı sayfasını yazdılar. Ne var ki, bu devrim yenilgiyle sonuçlandı.

1. 1924'de, Dr. Sun Yat-sen, Komünist Parti ile ve işçiler ve köylülerle ittifak kurarak, İngiliz emperyalistleriyle işbirliği yapan ve Kanton'da karşıdevrimci faaliyetlere giren, kompradorların ve toprak ağalarının silahlı gücü «Tüccar Kıtası»nı yenilgiye uğrattı. Guomindang ile Komünist Partisi arasındaki işbirliği temeli üzerine kurulmuş olan devrimci ordu, 1925 yılı başlarında Kanton'dan çıktı. Doğu Seferini yaptı ve köylülerin desteğiyle, savaş ağası Chen Chiung Ming'in askerlerini yendi. Ondan sonra Kanton'a geri dönerek, buralara yerleşen Yunan ve Kvangsi savaş ağalarını devirdi. O sonbaharda, İkinci Doğu Seferini yaptı ve sonunda Cehen Ching Ming'in kuvvetlerini yok etti. Komünist Partisi ve Komünist Gençlik Birliği üyelerinin, en önde kahramanca savaştığı bu seferler, Kvangtung Eyaletinin Siyasal bütünlüğünü sağladı ve Kuzey seferine yol açtı.

çünkü 1927'de, o zamanlar bizim müttefikimiz olan Guomindang'taki gerici klik devrime ihanet etti, çünkü o zamanlar emperyalizm ve gerici Guomidang kliğinin birleşik kuvvetleri çok güçlüydü ve özellikle. Partimizde, Cen Dusiu'nun temsil ettiği sağcı ideoloji, bu devrimin bitim döneminde (altı ay kadar) Komünist Enternasyonal'in ve Stalin yoldaşın birçok akıllıca direktif'ini reddeden, Mao Zedung yoldaş ve öbür yoldaşların doğru görüşlerini reddeden teslimiyetçi bir politikaya dönüştü ve Parti'nin yönetici organına hâkim oldu: bunun sonucu olarak, Guomindang devrime ihanet edip, halka birden saldırdığında, Parti ve halk etkili bir direnme hareketi örgütleyemedi.

1927'de, devrimin yenilgisinden, 1937'de Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'na kadar geçen on yıl içinde, karşıdevrimci terör koşullarında, antiemperyalist ve antifeodal bayrağı birlik içinde dalgalandırmaya devam eden ve geniş işçi, köylü, asker, devrimci aydın kitlelerine ve başka devrimci kişilere, büyük politik, askeri ve ideolojik mücadelelerde önderlik eden yalnız ve yalnız Çin Komünist Partisi oldu. Bu mücadeleler sırasında, Çin Komünist Partisi, Kızıl Ordu'yu yarattı. İşçi, Köylü, Asker Meclisleri Hükümetini kurdu, devrimci üsler kurdu, yoksul köylülere toprak dağıttı, hem gerici Guomindang hükümetinin saldırılarına ve hem de 18 Eylül 1931'den sonra Japon emperyalizminin saldırganlığına karşı koydu. Bunun bir sonucu olarak, Çin halkı, yeni demokratik devrim, milli ve sosyal kuruluş davasında, büyük başarılar kazandı. Aynı şekilde, bütün parti, Parti'yi bölmeye çalışan ve ona ihanet eden Troçkist Cen Dusiu kliğinin, Lo Anglung'un² Çang Kuotao'nun³ ve ötekilerin karşı devrimci faaliyetlerine karşı birlik halinde mücadele etti. Böylece Marksizm-

2- Lo Çang-lung, Çin Komünist Partisi'nin ilk üyelerindendir. Sonradan devrime ihanet etmiştir. 1931'deki Altıncı Parti Merkez Komitesi Dördüncü Genel Toplantısında, Çin devriminin geleceği hakkında karamsar olan Lo Çang-lung, Altıncı Parti Milli Kongresi'nin çizgisine karşı, Cen Dusiu kliğinin, karşıdevrimci tutumunu açıkça destekledi. Kızıl Ordu'yu ve Kızıl üs alanlarını kötüledi ve Komünist kadroların adlarını Çan Kayşek'in çetesine ihbar eden bildiriler dağıttı. Partinin yönettiği devrimci mücadeleyi dinamitlemek için, sözde «Olağanüstü Merkez Komite»si «İkinci Eyalet Komiteleri» "İkinci Bölgesel Komiteler ve «Sendikalarda İkinci Parti Bölümleri» kurdu ve Parti içinde bölücü faaliyetlerde bulundu. Ocak 1931'de Parti'den atıldı.

3. Çang Kuo-tao için, bakınız «Partinin Çalışma Tarzını Düzeltelim» Mao Zedung, Seçme Eserler Bu ciltte Not 5. (Çang Kuo-tao Çin devriminde bir dönemdir. Gençken, devrim üzerinde spekülasyon yapıp, Çin Komünist Partisi'ne katıldı. Partide ciddi suçlara yol açan pek çok yanlışlar yaptı. Bunların en ünlüsü, 1935'de Kızıl

Leninizm'in genel ilkeleri temelinde partinin birliği sağlanmış oldu. Bu on yıl boyunca partinin bu genel politikası ve bunu uygulamak için verilen kahramanca mücadeleler, bütünüyle doğru ve gerekliydi. Sayısız parti üyesi, çok sayıda halktan insan ve parti dışında, birçok devrimci, korkusuzca savaşarak ve kendilerini feda ederek, düşenlerin yerini gözlerini kırpmadan doldurarak çeşitli cephelerde, ateşli mücadeleler yürüttüler. Moralleri ve davranışlarıyla milletimizin tarihinde ölümsüzleştiler. Bütün bunlar olmaksızın, Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı gerçekleştirilemezdi, gerçekleştirilse bile sürdürülemez ve zafere ulaştırılamazdı. Çünkü, o zaman bu savaş, halk savaşının zengin deneyine sahip bir Komünist Partisinden yoksun kalacaktı. Buna kuşku yoktur.

Bizi en çok sevindiren; bu on yıl içinde, Mao Zedung yoldaşın temsil ettiği partimizin, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in devrimci teorilerini, yaratıcı bir şekilde Çin'in koşullarına uygulamasıdır. Partimiz sonunda, Toprak Devrimi Savaşı'nın bitimine doğru, Merkez Yönetim organında ve bütün Parti'de Mao Zedung yoldaşın önderliğini kesinlikle sağladı. Bu, Çin Komünist Partisi'nin, o dönemdeki, en büyük başarısıdır ve Çin halkının kurtuluşunun en sağlam güvencesidir.

Ancak, Partimizin büyük başarıları yanında, bu on yıl içinde birtakım hatalar yaptığını da belirtmeliyiz. Bunların en önemlisi, Altıncı Parti Merkez Komitesinin Ocak 1931'de yapılan Dördüncü Genel Toplantısından, Merkez Komiteleri Siyasi Bürosu'nun Ocak 1935'de yapılan genişletilmiş toplantısına (Zunyi toplantısına) kadar geçen süre içinde siyasal, askerî ve örgütsel çizgilerdeki «Sol» hatadır. Bu çizgi partimize ve Çin devrimine ağır kayıplar verdirmiştir.

Ordu'nun kuzeye doğru yürüyüşüne karşı çıkması, Kızıl Ordu'nun Seçuan-Sikang sınırındaki azınlık milliyetlerin bölgelerine çekilmesini savunakla içine düştüğü bozgunculuk ve tasfiyeciliktir. Üstelik, Partiye, Merkez Komitesine karşı açıkca, haince faaliyetlerde bulunmuş, kendi sahte merkez komitesini kurmuş, Partinin ve Kızıl Ordu'nun birliğini bozmuş ve Kızıl Ordu'nun Dördüncü Cephe Ordusu'na ağır kayıplar verdirtmiştir. Ama Mao Zedung yoldaşın, Merkez Komitesinin sabırlı eğitimi sayesinde, Dördüncü Cephe Ordusu ve onun pek çok kadrosu kısa zamanda Parti Merkez Komitesinin doğru önderliğine dönmüşler ve bundan sonraki mücadelelerde şerefli bir rol oynamışlardır. Oysa Çang Kuo-tao, islah olmayacağını ortaya koymuş ve 1938 baharında, şensi-Kansu Ningsia Sınır Bölgesi'nden kaçarak Guomindang gizli polisine katılmıştır.)

Çin devriminin tarihsel derslerini öğrenmek, «gelecektekileri önlemek için geçmişteki hatalardan ders almak, hastayı kurtarmak için, hastalığı tedavi etmek», «öndeki arabanın devrilmesini arkadaki araba için bir uyarı saymak üzere ortak Marksist- Leninist ideoloji üzerinde, bütün partiyi uyumlu bir aile gibi, çelik gibi birleştirmek, Japonya'ya Karşı Direnme Savaş'ında tam bir zafer kazanmak ve Çin halkının tam kurtuluşu uğruna savaşmak üzere: Çin Komünist Partisi Altıncı Merkez Komitesi, Genişletilmiş Yedinci Genel Toplantısı bu on yıl içindeki bazı Parti sorunları üzerine ve özellikle Dördüncü Genel Toplantısından Zunyi Toplantısına kadar, Merkezi önderliğinin politikası üzerine, resmi sonuçların ortaya konmasını yararlı ve gerekli görmüştür.

III

1927'de, devrimin yenilgisinden sonra, partimizde, hem «Sol» hem Sağ sapmalar oldu. Birinci Büyük Devrim döneminin bir avuç teslimiyetçisi ki, Cen Dusiü onların başıydı, devrimin geleceği hakkında karamsarlığa düştüler ve zamanla parti tasfiyecileri (likidatörler) haline geldiler. 1927 devriminden sonra, Çin burjuvazisi zaten emperyalizmi ve feodal güçleri alt etmiştir, halk üzerindeki hâkimiyetini dengelemiştir, Çin toplumunda bugünden kapitalizm hâkimdir ve toplum barışçı yollarla gelişecektir diyerek gerici Troçkist'lerin tutumunu benimsediler.

Bu yüzden keyfî olarak, Çin'de, burjuva-demokratik devrimin tamamlandığını ve Çin proletaryasının, «sosyalist devrimi» yapmak için gelecek günleri beklemesi gerektiğini ve şimdilik, sadece, «Milli Meclis İçin» sloganıyla sözde bir meşru harekete girişebileceğini öne sürdüler ve böylece devrimci hareketin yok edilmesini savundular. Partinin verdiği bütün devrimci mücadelelere karşı çıktılar ve Kızıl Ordu Hareketine, «serseri zorbalar hareketi» diye iftira ettiler, sadece partinin uyarılarına kulak verip ve oportünist tasfiyeci, partiye karşı gö-

rüşlerini terk etmeyi reddetmekle kalmayıp, gerici Troçkistlere⁴ katıldılar ve Partiyeye karşı bir hizip kurdular. Bunun sonucu olarak Partiden atıldılar ve sonraları karşı devrimciler haline geldiler.

Bu arada Guomindang'ın katliam siyasetinin yarattığı nefret ve Çen Dusiu'nun teslimiyetçiliğine karşı öfkenin körüklediği küçük burjuva aceleciliği de, Partide yansiyordu ve bu «Sol» heyecanların hızla büyümesine yol açtı. Bu «Sol» heyecan, ilk kez, Parti Merkez Komitesi'nin 7 Ağustos 1927'deki, olağanüstü toplantısında ortaya çıktı. Parti tarihine 7 Ağustos toplantısı, olumlu bir katkıda bulundu. Çin devriminin kritik bir noktasında, Çen Dusiu'nun teslimiyetçiliğini kesinlikle sona erdirdi, Toprak Devrimi siyaseti ve Guomindang gericilerinin katliamına karşı silahlı mücadele kararı aldı ve partiyi ve kitleleri devrimci savaşı sürdürmeye çağırdı. Bütün bunlar doğrudu ve toplantının esasıydı. Ancak sağ hatalarla mücadele ederken, toplantı «Sol» hatalara yol açmıştı. O zamanlar siyasal açıdan devrimci mevzileri korumak ve devrimci güçleri planlı bir şekilde bir araya toplamak için, her bölgenin kendi koşullarına göre, ya uygun karşı saldırıların, ya da taktik olarak geri çekilmelerin örgütlenmesi gereğini kavrayamadı. Maceracılık ve buyrukçuluk (Özellikle işçilerin greve zorlanması) eğilimlerine göz yumdu ve onları besledi. Örgütsel açıdan toplantı, aşırı ve sekte parti içi mücadelelere yol açtı, hiç anlamı yokken ya da uygunsuz bir biçimde yönetici kadroların, tümüyle işçi sınıfı kökenli olmasının önem taşıdığını belirtti ve Parti içinde oldukça ciddi bir aşırı demokrasi durumu yarattı. 7 Ağustos toplantısından sonra, bu «Sol» hava büyümeye, devam etti, merkez yönetici organın 1927 Kasım'ındaki, büyük toplantısında tam bir maceracı çizgiye dönüştü ve ilk kez Partinin Merkez Yönetim organında «Sol» çizgiyi hâkim duruma getirdi. Maceracılar bundan sonra, Çin devriminin, niteliği gereği, sözde bir sürekli devrim olduğunu (Demokratik devrimi sosyalist

4. Çin devriminin 1927'deki yenilgisinden sonra, Çin'de de az sayıda Troçkist belirdi. Çen Dusiu ve öteki hainlerle birleşerek, 1929'da küçük bir karşıdevrimci klik oluşturdular ve Guomindang'ın zaten burjuva demokratik devrimi tamamladığı gibi karşıdevrimci propagandaya giriştiler ve halka karşı pis bir emperyalist ve Guomindang aracı haline geldiler. Çin Troçkistleri utanmadan Guomindang'ın gizli polisine katıldılar. 18 Eylül Olayından sonra, hain dönek Troçki'nin «Çin'in emperyalist Japon tarafından istilasına engel olunmaması» emrini yerine getirmek için Japon gizli ajanlarıyla ve Japon saklısını kolaylaştırmak için her türlü faaliyette bulundular.

devrimle karıştırıyorlardı) ve Çin devriminin sözde sürekli ilerleme durumunda olduğunu (1927 devriminin yenilgisini inkâr ediyorlardı) ileri sürdüler. Bunun sonucu olarak düzenli bir geri çekilmeyi başaramamakla kalmayıp tersine, düşmanın gücünü ve devrimin yenilgisinden sonra kitlelerin durumunu dikkate almadan bir avuç Parti üyesine ve izleyicisine, ülkenin her yanında, en ufak bir başarı şansı olmayan, mevzi ayaklanmalar yapmalarını emrettiler. Bu siyasal maceracılığın yanı sıra, yoldaşlara saldırı şeklinde, sekter bir örgütsel siyaset de gelişti. Ancak bu yanlış çizgi, başından beri Mao Zedung yoldaşın ve Beyaz Bölgelerde çalışan pek çok yoldaşın doğru eleştiri ve karşı koyuşlarıyla ve pratikte kayıplara yol açtıkça, 1928 başlarında birçok yerde uygulanmaz oldu ve aynı yılın Nisan'ında (altı ay geçmeden) bütün ülkedeki pratik çalışmalar da fiili olarak son buldu.

Partinin 1928 Haziran'ında toplanan Altıncı Milli Kongresi'nin çizgisi esas olarak doğrudu. Kongre, haklı olarak, Çin toplumunun, yarı sömürge ve yarı feodal olduğunu onayladı. Çağdaş Çin devrimine yol açan temel çelişkilerden hiçbirinin henüz çözülmediğini belirtti ve bugünkü aşamada Çin devrimini bir burjuva demokratik devrim olarak tanımladı ve bu demokratik devrim için bir On-Madde Programı⁵ ilan etti. Kongre, doğru olarak, şimdiki siyasal durumun iki devrimci dalga arasında bir geçiş dönemi olduğunu, devrimin gelişiminin eşit olmadığını ve o koşullarda partinin genel görevinin saldırıya geçmek ya da ayaklanmalar örgütlemek değil kitleleri kazanmak olduğunu belirtti. Kongre hem Sağ Cen Dusiuculuğu hem de «Sol» maceracılığı reddederken, iki cepheli bir mücadele verdi ve Parti'deki en tehlikeli eğilimin, kitleleri yabancılaştıran maceracı ayaklanmalar, askeri maceracılık ve buyrukçuluktan oluştuğunu özellikle belirtti. Bunların belirtilmesi kesinlikle gerekliydi.

Öte yandan Altıncı Kongrenin de eksikleri ve hataları oldu. Ara sınıfların ikili niteliği ve gerici güçler arasındaki iç çelişkiler üzerine doğru tahminlerde bulunamadı; ayrıca, büyük devrimin yenilgisinden sonra partinin düzenli taktik geri çekilmelere ihtiyacı olduğunu, köylük üs alanlarının önemini, demokratik devrimin uzun süreli niteliğini

5. On Madde programı için, bakınız. Bu ciltte, «İncelememiz ve Şimdiki Durum» başlıklı makalenin 5 no'lu dipnotu

kavrayamadı. Bu eksik ve hatalar nedeniyle, 7 Ağustos Toplantısından sonra da yaşayan «Sol» fikirlerin kökünü kazıyamadığı, bunlar daha sonraki «Sol» fikirlerle çok daha şiddetlendiği ve çok daha büyüdüğü halde, gene de, bu, kongrenin çözemediği esas yönüyle, doğrudur, bu gerçeği hiç bir şey gölgeleyemez. Kongre'den sonra bir süre için partinin çalışması verimliydi. Bu süre içinde Mao Zedung yoldaş, sadece Altıncı Kongre çizgisinin doğru yönünü geliştirmek ve Kongrenin çözemediği ya da yanlış çözdüğü pek çok sorunu doğru bir şekile çözmekle kalmayıp, ayrıca teorik olarak Çin devriminin yönelimi için, daha bütün ve daha somut bilimsel Marksist-Leninist bir temel de sağladı. Onun önderliği altında Kızıl Ordu Hareketi, yavaş yavaş önemli bir siyasal unsur haline geldi.

Ne var ki, 1929'un ikinci yarısı ve 1930'un birinci yarısında hâlâ partide yaşayan bazı «Sol» fikir ve siyasetler bir kez daha yer edindiler; bu temele dayanarak, olaylar devrim lehine dönünce, ikinci «Sol» çizgi haline geldiler. Mayıs 1930'da, Çan Kayşek ile Feng Yu-siang ve Yen Si-san arasında savaşın patlak vermesinden sonraki iç durumdan heyecana kapılan, yoldaş Li Lisan'ın yönettiği, Merkez Komitesi Siyasi Bürosu 11 Haziran'da «Yeni Devrimci Atılım ve Bir Veya Daha Fazla Eyalette Zafer Kazanmak» şeklindeki «Sol» kararı benimsediler; bunun üzerine, «Sol» çizgi merkez yönetici organa, ikinci kez hâkim oldu. Bu yanlış çizginin (Li Lisan çizgisi) doğuşunun bazı nedenleri vardır. Li Li-san çizgisi ortaya çıktı çünkü Li Lisan ve öteki yoldaşlar devrimin kendi öz örgütsel gücünü geliştirerek yeterli hazırlığa ihtiyacı olduğunu anlamayıp « Kitleler sadece büyük eylemler ister, küçük değil» diyorlardı ve bu yüzden o zamanki savaş ağaları arasındaki savaşların, Kızıl Ordu hareketinin başlangıçtaki açılması ve Beyaz Bölgelerdeki çalışmalarımızın başlangıçtaki canlılığı ile birlikte şimdiden bütün ülkede «büyük eylemler» (Silahlı ayaklanmalar) için gerekli koşulları sağlayacağına inanıyorlardı. Li Lisan çizgisi ortaya çıktı çünkü Çin devriminin eşit olmayan gelişimini anlayamayıp, devrimci krizin ülkenin her yanında, aynı biçimde geliştiğini, her yerde hemen ayaklanmalar için hazırlıklar yapılması gerektiğini özellikle önemli şehirlerin öncülük etmesi ve millet çapında devrimci bir atılımın merkezleri olmaları gerektiğini iddia edi-

yorlardı ve Mao Zedung yoldaşın uzun bir süre boyunca temel gücümüzü kırsal üs alanları kurmak için, kırsal alanları, şehirleri kuşatmak ve bu üsleri milletçe devrimin bir atılımını yaratmak için kullanmamız şeklindeki fikrini, «baştan başa yanlış», «köylü kafasına has bölgecilik ve tutuculuk » diye karaladılar. Li Lisan çizgisi ortaya çıktı, çünkü dünya devriminin eşit olmayan gelişimini anlayamıyorlardı. Çin devriminin dünya devrimine yol açacağını, onsuz Çin devriminin asla başarıya ulaşamayacağını iddia ediyorlardı. Li Lisan çizgisi ortaya çıktı. Çünkü Çin burjuva demokratik devrimin uzun süreli niteliğini anlayamıyorlardı, bir ya da birkaç eyalette kazanılan zaferin sosyalist devrime dönüşümün işareti olacağını iddia ediyorlardı. Ve böylece bir dizi, duruma uymayan «Sol» siyaset formüle ettiler. Bu yanlış görüşlerle Li Lisan çizgisinin liderleri bütün ülkedeki önemli şehirlerde silahlı ayaklanmalar düzenlenmesi ve Kızıl Ordu'nun bu şehirlere saldırması yönünde maceracı bir plan hazırladılar. Sonra da, Parti'nin her kademedeki yönetici organlarına, Gençlik Birliği ve sendikaları, silahlı ayaklanmalar hazırlığı için bir eylem komitesi halinde birleştirdiler. Ve böylece günlük çalışmaları durdurdular. Bu yanlış kararları formüle ederken ve uygularken, Li Lisan yoldaş, birçok yoldaşın doğru eleştiri ve önerilerini reddetti. Parti içinde sözde sağ sapmaya karşı mücadeleye önem verdi. Bu sloganla onun görüşlerine katılmayan kadrolara haksız yere saldırdı. Ve böylece parti içi sekterliği derinleştirdi. Böylece Li Lisan çizgisi ilk «Sol» çizgiden çok daha gelişmiş bir biçime girdi. Ama Partide, Li Lisan çizgisinin hâkimiyeti de kısa sürdü (Dört aydan daha az). Bu çizgi her seferinde Partiye ve devrimci güçlere ağır kayıplar verdirdiği için, kadroların ve parti üyelerinin geniş kesimleri bunun düzeltilmesini istediler. Özellikle Mao Zedung yoldaş, Li Lisan çizgisine asla katılmadı. Ve aslında Kızıl Ordu'nun birinci cephe ordusunun «Sol» hatalarını büyük bir sabırla düzeltti.⁶ Onun için de, Ciangsi devrimci üssündeki Kızıl Ordu, bu dönemde kayıplara uğramak yerine Çan Kayşek ve Feng Yusiang ve

6. Kızıl Ordu'nun Birinci Cephe Ordusu, Hunan Eyaletinin başkenti, Çangşa'ya karşı ikinci saldırısını, 1930 Eylül'ünde yaptı. Düşman güçleri, istihkâm ardında çetin bir savunmada bulunduğu için ve uçaklarla ve savaş gemileriyle desteklendiği için, uzun saldırılardan sonra bile, Kızıl Ordu şehri ele geçiremedi. Bu sırada, düşmanın takviye güçleri birikiyor ve durum Kızıl Ordu'nun aleyhine dönüyordu. Mao Zedung yoldaş

Yen Sişan arasındaki savaşın yarattığı elverişli durumdan yararlanarak, gerçekten kuvvetlendi. Ve 1930 sonları ve 1931 başlarındaki düşmanın ilk «kuşatma ve baskı» harekâtını başarıyla bastırdı. Birkaç istisna dışında öteki devrimci üs alanlarındaki Kızıl Ordu da benzer başarılar elde etti. Beyaz Bölgelerde de Partinin örgütsel kanalları Li Lisan çizgisine karşı çıkan birçok yoldaş pratik çalışmalar yaptılar.

1930 Eylül'ünde toplanan Altıncı Merkez Komitesi Üçüncü Genel Toplantısı ve sonraki merkezi önderlik, Li Lisan çizgisine son verilmesinde olumlu bir rol oynadı. Bu toplantının belgeleri, Li Lisan çizgisi açısından yatıştırıcı ve uzlaştırıcı bir hava yansımalarına karşın (Örneğin bunun yanlış bir çizgi olduğunu reddetmek ve sadece «taktik olarak yanlış olduğunu» söylemek gibi) ve toplantı örgütsel açıdan sekterlik hatasını sürdürdüğü halde gene de Çin devriminin aşırı «Sol» yorumunu düzeltti, millet çapında bir ayaklanma örgütlemek ve Kızıl Ordu'nun bütününü ana şehirlere saldırıya yoğunlaştırmak planından vazgeçti, bağımsız örgütlerin ve Partinin Gençlik Birliğinin ve Sendikaların günlük çalışmalarını eski haline getirdi; böylelikle, Li Lisan çizgisinin en belirgin niteliklerine son verdi. Üçüncü genel toplantıda Li Lisan yoldaşın kendisi de, hatalarını kabul etti ve sonra Siyasi Büroda ki liderlik pozisyonunu terk etti. Üçüncü Genel Toplantıdan sonra Merkezi önderlik, bir adım daha ileri giderek, Kasım 1930 ek kararında ve 96 numaralı Aralık genelgesinde Li Lisan ve öteki yoldaşların hatalı olduğunu, genel toplantının uzlaştırıcı tutumunun da hatalı olduğunu ilan etti. Hem Üçüncü Genel Toplantısı, hem de sonraki merkezi önderlik, Li Lisan çizgisinin ideolojik özünü incelemeyi ve bunu düzeltmeyi başaramadı. Bunun için de 7 Ağustos 1927 toplantısından ve özellikle 1929'dan beri Partide olan bazı «Sol» fikir ve siyasetler, bu toplantıda ve daha sonraları güçlü olarak varlıklarını sürdürdüler. Ama hem Üçüncü Genel Toplantı hem de sonraki merkezi

Birinci Cephe Ordusu'ndaki kadrolara Çangşa'yı kuşatan birliklerin geri çekilmesi gerektiğini anlattı ve sonra onları Kuzey Kiangsi'nin kilit şehri Kiukiang'ı ele geçirme ve öteki büyük şehirlere saldırma fikrinden vazgeçirdi. Siyasetlerini değiştirmeyi, güçlerini bölüp Hunan'daki Çaling' Yuhsien ve Liling illerini ve Kiangsi'deki Ping-siang ve Kian ilçelerini zaptetmeyi kabul ettirdi. Bu, Birinci Cephe Ordusu'nun geniş ölçüde yayılmasını sağladı.

önderlik, Li Lisan çizgisini sona erdirmek için yukarda tanımlanan olumlu önlemleri aldığına göre, bütün Partili yoldaşların «Sol» hatalara karşı mücadeleyi sürdürmek üzere, bu önlemlere dayanarak daha çok çaba göstermeleri gerekirdi.

Bu arada devrimci pratiği yeni ve dogmatik «Sol» hatalar işlemiş bir grup Partili yoldaş, başlarında Sen Şao-yu (Vang Ming) yoldaş olmak üzere öne çıktılar ve Li Lisan çizgisinden çok daha aşırı bir sekte tutum takınarak «Li Lisan çizgisine karşı» ve «uzlaşma çizgisine karşı » sloganlarıyla merkezi önderliğe karşı bayrak açtılar. Kavgaları, Li Lisan çizgisinin ideolojik özünü ve 7 Ağustos 1927'den beri, özellikle 1929'dan beri Parti'de var olan ve hiçbir zaman kökünden ele alınamamış «Sol» fikir ve siyasetleri yok etmek için partiye yardım değildi. Aslında Çen Şao-yu yoldaşın o zamanlar basılan iki çizgi veya *Çin Komünist Partisi'nin Daha Çok Bolşevikleşmesi İçin Mücadele* broşüründe yeni bir program ortaya atıldılar. Bu, Li Lisan çizgisini ve öteki «Sol» fikir ve siyasetleri canlandırmaktan veya yeni bir kılıftan başka bir şey değildi. Böylece Parti içinde «Sol» fikirler daha da güçlendi; yeni bir «Sol» çizgi biçimini aldı.

Çen Şaoyu yoldaşın liderliğindeki bu yeni «Sol» çizgi, Li Lisan çizgisinin «Sol» hatalarını ve Üçüncü Genel Toplantının uzlaşmacılığını eleştirdiyse de en belirgin özelliği; Li Lisan çizgisini «Sağcı» olarak eleştirmesi, Üçüncü Genel Toplantıyı « Li Lisan çizgisinin sağ oportünist teori ve pratiğini mahkûm etmek ve onu açığa çıkarmak için hiçbir şey yapmamakla» suçlaması ve 96 numaralı genelgeye «şimdiki halde sağ sapmanın Parti için hâlâ asıl tehlike olduğunu görememesi yüzünden» kusur bulmasıydı. Yeni «Sol» çizgi, Çin toplumunun niteliği ve sınıf ilişkileri açısından kapitalizmin ağırlığını abarttı, burjuvaziye ve zengin köylülere karşı mücadelenin önemini ve Çin devriminin bugünkü aşamasında «sosyalist devrim unsurlarının» önemini abarttı. Ve bir ara kesimin, üçüncü parti ve grupların varlığını inkâr etti. Yeni «Sol» çizgi, devrimci durum ve Partinin görevleri açısından bütün ülkede «Devrim dalgasının yükseldiği»ni ve Partinin millet çapında «Saldırıya geçme çizgisi» izlemesi gerektiğini öne sürmeye devam etti ve ana şehirleri kapsayan bir veya daha fazla belli başlı eyalette «Hemen bir devrimci durumun»

kısa zamanda oluşacağını iddia etti. «Sol» bakış açısıyla göz göre göre yalana başvurdu ve Çin'de henüz «Gerçek» bir Kızıl Ordu ve «Gerçek» bir işçi köylü asker konseyleri hükümeti olmadığı yolunda iftiralar ortaya attı. Özel olarak o sırada Partide asıl tehlikenin «Sağ» oportünizm; « Pratik çalışmada oportünizm» ve «Zengin köylü çizgisi» olduğunu ısrarla iddia etti. Örgütsel açıdan bu yeni «Sol» çizginin savunucuları disiplini çiğnediler. Partinin verdiği görevleri reddettiler. Bir grup yoldaşla birleşerek merkezi önderliğe karşı hizip faaliyetlerine girişme hatasını işlediler. Yanlış bir tutumla, Parti üyelerine eyalet merkez yönetici organını kurma çağrısında bulundular ve «Sol» çizgilerini «Aktif olarak destekleyen ve izleyen savaşçı kadroların» «bütün seviyelerdeki yönetici organları islah etmek ve kuvvetlendirmekte» kullanılmasını talep ettiler. Böylece Parti içinde ciddi bir bunalım yarattılar. Genel olarak söylersek, yeni «Sol» çizgi, büyük şehirlerde ayaklanmalar düzenlenmesini talep etmediği ve bir süre için Kızıl Ordu'nun bu şehirlere saldırmak amacıyla toplanmasını istemediği halde, Li Lisan çizgisinden çok daha kararlı, daha «Teorik», daha tahakkümcü ve « Solculuğunda» daha belirgindi.

Ocak 1931'de, Parti Altıncı Merkez Komitesi Dördüncü Genel Toplantısı, Çen Şaoyu yoldaşın başkanlığındaki «Sol» dogmatik ve sekter unsurların her yönden baskı yaptığı ve merkez yönetici organdaki deneyci hatalar işleyen bazı yoldaşların bu unsurlarla uzlaştığı ve onları desteklediği bir ortamda toplandı. Bu toplantının yapılması olumlu veya yapıcı rol oynamadı. Sonuç, yeni «Sol» çizginin kabul edilmesi, bunun merkez yönetici organ içinde zafer kazanması ve Toprak Devrimi Savaşı sırasında bir «Sol» çizgi hâkimiyetinin, üçüncü kez başlaması oldu. Dördüncü Genel Toplantı derhal, yeni «Sol» çizgi programındaki birbiriyle bağıntılı ve hatalı iki ilkeyi uygulamaya koyuldu: « Bugün için partide asıl tehlike» olduğu iddia edilen «Sağ sapmaya» karşı mücadele ve «bütün kademelerdeki yönetici kadroları eğitmek ve güçlendirmek». Görünüşte, hâlâ Li Lisan çizgisine ve «uzlaşma çizgisine» karşı muhalefet bayrağını taşıyordu; ama siyasal program, özünde esas olarak «Sağ sapmaya karşı» idi. Dördüncü Genel Toplantı kararları, o günkü politik durumun analizini yapmıyor; veya Parti için somut siyasal görevler koymuyor, sadece, genel bir şe-

kiide sözde «Sağ sapmaya» ve «Pratik çalışmada oportünizme» karşı çıkıyordu. Aslında Çen Şaoyu yoldaşın broşürünü, iki çizgi veya *Çin Komünist Partisi'nin Daha Çok Bolşevikleştirilmesi İçin Mücadele*'yi, parti içindeki «Sol» fikirleri temsil eden ve o zamanlar benimsenen ve on yıl veya daha fazla bir süre için yukarıdaki analizde de görülebileceği gibi, «Sağ sapmaya karşı» esas olarak tümüyle yanlış bir «Sol» oportünist program olduğu halde «Doğru program rolü» oynayacak olan bu broşürü benimsiyordu. Bu program altında Dördüncü Genel Toplantı ve sonraki merkezi önderlik, bir yandan dogmatik ve sekte «Sol» unsurları merkez yönetici organda sorumlu mevkilere getirdi; öte yandan da Li Lisan çizgisi hatalarını işlemiş yoldaşlara aşırı bir şekilde saldırdı. Çu Siu-pay⁷ önderliğindeki" uzlaşma çizgisi hatasını» işledikleri iddia olunan yoldaşlara haksız yere saldırdılar ve Merkez Komitesi toplantısının hemen ardından sözde «Sağcı» yoldaşların büyük bir bölümüne saldırdılar. Aslında o günkü «Sağcılar» esas olarak bu toplantıda «Sağ sapmaya karşı» yürütülen hizip mücadeleleri yarattı. Elbette bu kişiler arasında Lo Çanglung'un başını çektiği bir avuç bölücü vardı. Bunlar sonradan gerçek bir sağcı oldular, yozlaşarak karşıdevrimciler haline geldiler ve Parti'den kesin olarak atıldılar. Bunlara karşı kararlı bir mücadele verilmesi kuşkusuz zorunluydu. Bunların ikinci bir parti örgütü kur-

7.Çu Çiupay yoldaş Çin Komünist Partisi'nin ilk üyelerinden ve önderlerinden biridir. 1923-28 yılları arasında, Partinin Üçüncü, Dördüncü, Beşinci ve Altıncı Milli Kongrelerinde, Merkez Komitesine seçilmiştir. Birinci Devrimci İç Savaş sırasında Guomindang'taki Sağ kanadın antikomünist ve halka karşı «Tay Çitao doktrinine» karşı ve Çin Komünist Partisi'nde Cen Du siu tarafından temsil edilen sağ oportünizmine karşı aktif olarak mücadele etmiştir. 1927'de Guomindang'ın devrime ihanet etmesinden sonra 7 Ağustos'ta Parti Merkez Komitesini olağanüstü toplantıya çağırmış ve bu toplantı Partide Cen Du siu'culuğun hâkimiyetine son vermiştir. Ancak 1927 kışından 1928 baharına kadar, merkez yönetim organının çalışmalarını idare ederken, Çu Çiupay maceracılık şeklindeki «Sol» hatayı işlemiştir. 1930 Eylülünde Altıncı Parti Merkez Komitesinin Üçüncü Genel Toplantısını yapmış ve bu toplantı Partiye zarar veren Li Li-san çizgisine son vermiştir. Ama Ocak 1931'de Altıncı Merkez Komitesi Dördüncü Genel Toplantısında, «Sol» dogmatiklerin ve bölücülerin saldırısına uğradı ve merkez yönetim organından atıldı. Bu tarihten sonra 1933'e kadar Şanghay'daki kültür devrimi hareketinde Lu Sun'la birlikte çalıştı. 1933'de Kiangsi'deki Kızıl üs alanına geldi ve İşçi ve Köylü Demokratik Merkezi Hükümetinde, Halk Eğitimi müdürü oldu. Kızıl Ordu'nun ana kuvvetleri, Uzun Yürüyüşe başladığı zaman, geride, Kiangsi üs alanlarında kalması istendi. Mart 1935'de Fukien gerilla alanında Çan Kayşek'in yordakçıları Çu Çiupay yoldaşı yakaladılar ve 18 Haziran'da Fukien Eyaletinde Çaugting'de kahramanca öldü.

maları ve bunu sürdürmekte ısrar etmeleri parti disiplinine asla uygun değildi. Ancak o günlerde saldırıya uğrayan Lin Yunan'ı⁸ Çiu-Şik⁹ Ho Meng siung¹⁰ ve yirmi kadar önemli parti kadrosuna gelince; bunlar parti ve halk için çok yararlı işler yapmış, kitlelerle sıkı bağlar kurmuş ve yakalandıklarında düşmanın karşısında boyun eğmeyerek kahramanca ölmüşlerdir. «Uzlaşma çizgisi hatasını» işlediği iddia edilen Çu Çü-pay yoldaş o zamanlar itibarlı bir parti önderiydi ve saldırıya uğradıktan sonra (Özellikle kültürel alanda) pek çok yararlı işler yapmaya devam etti ve 1935 Haziran'ında düşman cellatlarının elinde kahramanca öldü. Bütün bu yoldaşların proleter kahramanlıkları sonsuza dek yaşayacaktır. Dördüncü Genel Toplantının merkezi organda yürüttüğü «reform» biçimi bütün devrimci üslerde ve Beyaz Bölgelerde bulunan yerel örgütlere de aynı şekilde yayıldı. Dördüncü Genel Toplantıyı izleyen merkezi yönetim, «Sağ sapmaya karşı» mücadelesini yürütmek için temsilcilerini, ajanlarını ya da yeni yönetici kadroları ülkenin dörtbir yanına gönderme konusunda, Üçüncü Genel Toplantı'ya ve onu izleyen merkezi önderliğe oranla daha ısrarlı ve sistemli bir şekilde devralıyordu.

Merkezi önderliğin Dördüncü Genel Toplantıdan kısa bir süre sonra, 9 Mayıs 1931'de ilan ettiği kararlar, yeni «Sol» çizginin daha şimdiden pratik çalışmada somut olarak uygulanmakta olduğunu ve geliştiğini göstermekteydi. Bu tarihlerde Çin'de bir dizi önemli olay meydana geldi. Dördüncü Genel Toplantıyı izleyen merkezi önderlik

8. Lin Yunan yoldaş Çin Komünist Partisi'nin üyesi ve Çin Sendika hareketinin ilk önderlerinden ve örgütleyicilerinden biridir. Çin işçi sendikaları sekreterliği, Vuhan şubesi başkanı yürütme komitesinin üyesi ve aynı zamanda bütün Çin İşçi Sendikaları Federasyonu'nun Genel Sekreteri idi. 1931'de Çan Kayşek'in yordakçıları tarafından yakalandı ve Şanghay'da Lunghua'da kahramanca öldü.
 9. Li Siu sih yoldaş Çin Komünist Partisi'nin üyesi idi. 1928'de Çin Komünist Gençlik Birliği Merkez Komitesinde çalıştı ve Propaganda Bölümünün başkanı ve Birlik organı *Çin Gençliği*'nin başyazarı idi. 1931'de, Parti Merkez Komitesi Propaganda Bölümünde çalışırken, Şanghay'da Çan Kayşek'in yordakçıları tarafından yakalandı ve Lunghua 'da kahramanca öldü.
 10. Ho Meng-siung Çin Komünist Partisi'nin üyesi, Kuzey Çin'deki sendika hareketinin ilk örgütleyicilerinden biri ve Pekin-Suiyuan hattındaki Demiryolu İşçileri Sendikasının kurucusudur.
- 1927'de Guomindang devrime ihanet ettikten sonra, Komünist Partisinin Şanghay'daki, Kiangsu İlyalet Komitesi'nde bir üye olarak ve onun köylü bölümünün sekreteri olarak çalıştı. 1931'de Çan Kayşek'in yordakçıları tarafından yakalandı ve Lunghua'da kahramanca öldü.

hatalı çizgisini uygulayacak zaman bulamadan, Ciangsi'de bulunan Merkez Bölge Kızıl Ordusu, Mao Zedung yoldaşın doğru önderliğinde ve bütün yoldaşların büyük çabalarıyla büyük zaferler kazandı ve düşmanın ikinci ve üçüncü «kuşatma ve bastırma» harekâtlarını bozguna uğrattı. Öteki üs alanlarının ve Kızıl Ordu birliklerinin çoğu aynı dönemde ve aynı koşullarda birçok zafer kazandılar ve büyük ilerlemeler kaydetti. Bu sırada 18 Eylül Olayı ile başlayan Japon emperyalist istilası, bütün ülkede milli demokratik harekette yeni bir atılıma yol açtı. Yeni merkezi önderlik daha başlangıçtan itibaren, bu olayların yarattığı yeni durum hakkında bütünüyle yanlış bir değerlendirme yaptı. Gerek Guomidang rejiminin içinde bulunduğu bunalımı ve gerekse devrimci güçlerin gelişmesini büyük ölçüde abarttı: 18 Eylül Olayından sonra Çin ve Japonya arasındaki milli çelişmenin şiddetlenmekte olduğunu ve ara sınıfların Japonya'ya direnme ve demokrasi taleplerinde bulundukları gerçeğini gözden kaçırdı; Japon emperyalizmi ile öteki emperyalist devletlerin Sovyetler Birliği'ne saldırmak için birleşeceklerini ve emperyalist devletlerin, Çin'deki karşı-devrimci kliklerin ve hatta ara grupların, Çin devrimine saldırarak üzere birleşeceklerini ileri sürdü; kategorik bir şekilde, ara grupların, Çin devriminin en tehlikeli düşmanı olduklarını iddia etti. Bu yüzden, yeni merkezi önderlik «her şey kahrolsun» sloganını savunmaya devam etti ve «Çin'de siyasal durumun özü, karşıdevrimle devrim arasında bir ölüm-kalım mücadelesidir» yolundaki görüşü savundu; dolayısıyla da önce bir ya da daha fazla cyalette zafer kazanmak için başlıca şehirlerin Kızıl Ordu tarafından ele geçirilmesi, Bayez Bölgelerin her yerinde işçilerin ve köylülerin silahlandırılması ve buralarda genel grevlere gidilmesi gibi birçok maceracı önceri bir kez daha ileri sürdü. Bu hatalar ilk olarak, merkezi önderliğin 20 Eylül 1931 tarihli «Düşmanın Üçüncü Kuşatma ve Bastırma Harekâtının, İşçilerin ve Köylülerin Kızıl Ordusu Tarafından Bozguna Uğratılmasından ve Devrimci Bunalımın Adım Adım Olgunlaşmasından Doğan Acil Görevler Hakkında Karar»ında anlatımını buldu. Aynı hatalar, bunu izleyen geçici merkezi önderlik tarafından yazılan ya da onun gözetimi altında düzenlenen şu belgelerle tekrarlanmakta ve daha geniş olarak anlatımını bulmaktaydı:

«Mançurya'nın Japon Emperyalizmi Tarafından Zorla İşgali Üzerine Karar» (22 Eylül 1931)

«Devrimin Önce Bir Veya Daha Fazla Eyalette Zafere Ulaşması İçin Mücadele Üzerine Karar» (9 Ocak 1932)

« 28 Ocak Olayı Üzerine Karar» (26 Şubat 1932)

« Çin Devriminin Önce Bir Veya Daha Fazla Eyalette Zafere Ulaşması İçin Mücadelede Çin Komünist Partisi İçindeki Oportünist Yalpalama» (4 Nisan 1932)

«Sovyetler Birliği'ne Emperyalist Saldırıya ve Çin'in Parçalanmasına Karşı ve Milli Devrimci Savaşı Genişletmek İçin Bir Kampanya Haftasına Katılmak ve Buna Önderlik Üzerine Merkez komitesi Merkez Bölge Bürosunun Kararı» (11 Mayıs 1932) ; ve

«Şiddetlenen Devrimci Bunalım ve Partinin Kuzey Çin'deki Görevleri» (24 Haziran 1932)

1931 Eylül'ünde Çin Pangsien (Po Ku)¹¹ başkanlığındaki eyalet merkezi önderliğin kurulmasından, Ocak 1935'deki Zunyi Toplantısına kadar olan dönem üçüncü «Sol» çizginin sürekli gelişme gösterdiği bir dönemdir. Yanlış çizginin Beyaz Bölgelerdeki çalışmalara verdiği ciddi zarar nedeniyle bu dönemde eyalet merkez önderliği, 1933 başlarında, Güney Kiangsi üs alanına aktarılmıştır ve bu aktarma yanlış çizginin orada ve komşu üs alanlarında daha geniş ölçüde uygulanmasını hızlandırmıştır. Bundan önce güney Ciangsi ve batı Fucien üs alanlarında izlenen doğru çizgi zaten 1931 Kasım'ında güney Ciangsi üs alanı Parti Kongresi tarafından ve 1932 Ağustos'unda kırmızı üs alanları merkez bürosu Ningtu Toplantısı tarafından, yerilmiştir. Dördüncü Genel Toplantının «Sağ sapmaya karşı» ve «bütün kademelerdeki yönetici organları eğitmek» şeklindeki hatalı programına

11. Po ku diye de bilinen, Cin Pangsien yoldaş Çin Komünist Partisi'nin üyesiydi. 1931 Eylül'ünden Ocak 1935'e kadar, önce, Parti'nin Şanghai'daki geçici eyalet merkez önderliğinin, sonra da Parti'nin Kırmızı Üs alanları Merkezi Bürosunun başında bulundu. Bu dönemde, «Sol» çizgi şeklindeki ciddi hatayı işledi. Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın ilk dönemlerinde Parti Merkez Komitesinin Güney Bürosunda çalıştı. 1941'den sonra Mao Zedung yoldaşın önderliği altında, Yeuan'da günlük gazete *Kırmızı* u, Sinhua Yeni Çin Haber Ajansı'nı kurdu ve yönetti. 1945'de Yedinci Milli Parti Kongresi'nde yeniden Merkez Komitesine seçildi. 1946 Şubat'ında Guomintang'la yapılacak görüşmelere katılmak üzere Cunking'e gitti. Nisan ayında, Yen'an'a geri dönerken bir uçak kazasında öldü.

uygun olarak, doğru çizgiye. «zengin köylü çizgisi» ve « en ciddi ve ısrarlı sağ oportünizmin » bir hatası denilmiş ve doğru yoldaki parti ve askeri önderlik görevden uzaklaştırılmıştır. Genç de Kızıl Ordu'da Mao Zedung yoldaşın doğru strateji ilkelerinin derin etkisi sayesinde Dördüncü «Kuşatma ve Baskı» ya karşı kampanya, 1933 baharında, eyalet merkez önderliğinin hatalı çizgisi orduda bütünüyle uygulanmadan önce zafere ulaştı. Öte yandan 1933 sonlarında başlayan Beşinci «Kuşatma ve Baskı» ya karşı kampanyada, kesinlikle yanlış bir strateji bütün kontrolü ele geçirdi. Başka birçok siyasette ve özellikle Fucien olayı ile ilgili siyasette hatalı «Sol» çizgi tümüyle uygulandı.

Eyalet merkezi önderliği tarafından Ocak 1934'de toplanan Altıncı Merkez Komitesi Beşinci Genel Toplantısı, üçüncü «sol» çizginin gelişiminde bir zirvedir. Beşinci Genel Toplantı, 18 Eylül 1931 ve 28 Ocak 1932 olaylarından sonra «Sol» çizginin, Çin devrimci hareketini ve Guomindang bölgelerindeki Japonya'ya karşı demokratik halk hareketini nasıl geriletliğini hiç dikkate almayarak körcesine, «Çin'de devrimci bunalımın yeni ve keskin aşamaya ulaştığını Çin'de acil bir devrimci durum olduğu» ve Beşinci «Kuşatma ve Baskıya» karşı mücadelenin, «kim kimi yenecek devrim yolu mu yoksa sömürgecilik yolu mu?» sorusunun cevabının, «Çin devriminin kesin zaferi için mücadele» olduğu sonucuna vardı. Bu toplantı, Li Lisan çizgisinin görüşlerini tekrarlayarak «İşçilerin ve köylülerin demokratik devrimini Çin'in önemli kısımlarına yaydığımız zaman, Sosyalist Devrim, Komünist Partinin temel görevi haline gelecektir. Çin ancak bu temele dayanarak birleştirilebilir. Ve Çin halkı Milli bağımsızlığa kavuşabilir.» vb. vb. diye ilan etti. « Asıl tehlike, sağ oportünizmle» mücadele «Sağ oportünizme karşı uzlaşmacı tutumla» mücadele ve « Pratik çalışmada Parti çizgisini sabote etmek için, ikiyüzlülüğe başvurulmasıyla» mücadele sloganlarını kullanarak aşırı hizipçi mücadelelerini ve yoldaşlara saldırı siyasetini sürdürdü ve geliştirdi.

Devrimci üs alanlarında, üçüncü «Sol» çizginin en feci sonucu, merkez yönetici organın bulunduğu bölgede Beşinci «Kuşatma ve Baskı» ya Karşı Kampanyanın başarısızlığa uğraması ve Kızıl Ordu'nun temel güçlerinin burakardan çekilmesi idi. Ciangsi'den çe-

kilme sırasındaki askeri faaliyetlerde ve uzun yürüyüşte «Sol» çizgi kumandası altında bir başka hata, mücadeleden kaçma hatası işlenmiş, Kızıl Ordu'yu daha da büyük kayıplara uğratmıştır. Bunun gibi sol çizginin hâkimiyeti yüzünden devrimci üslerin çoğunda (Fucien-Çekiang-Ciangsi Bölgesi, Hupeh- Henan-Anhuy Bölgesi, Hunan-Hupey-Ciangsi Bölgesi, Henan- Ciangsi Bölgesi, Batı Hunan-Hupey Bölgesi ve Seçuan- Şensi bölgesi) ve geniş Beyaz bölgelerde parti çalışması başarısızlığa uğradı. bir zamanlar Hupch Hunan Anhuy ve Szechuan Şensi bölgelerine hâkim olan Çang Kuotao çizgisine gelince; bu sadece genel anlamda bir «Sol» çizgi olmakla kalmayıp, ayrıca özellikle önemli bir savaş ağılığı biçimi ve düşman saldırıları karşısında mücadele kaçaklığıyla da nitelenmişti.

Partiye üçüncü kez hâkim olan ve liderleri iki dogmatik yoldaş, Çen Şaoyu ve Çün Pang-sien olan hatalı «Sol» çizginin esası, işte buydu.

Dogmatik hatalar işleyen bu yoldaşlar, «Marksist-Leninist teori» maskesi altında ve Dördüncü Genel Toplantının kurduğu siyasal ve örgütsel itibara ve etkiye dayanarak dört yıl boyunca partide üçüncü «Sol» çizginin hâkim olmasına yol açtılar. İdeolojik, siyasal, askeri ve örgütsel açıdan en ayrıntılı ve en sistemli bir biçimde parti içinde en derin etkiyi yapmasını ve bunun sonucu olarak en büyük zararı vermesini sağladılar. Gene de bu yanlış çizgiden sorumlu olan bazı yoldaşlar, gerçeklere önem vermeyerek Dördüncü Genel Toplantıyı izleyen merkezi önderlik çizgisinin «Doğruluğu» ve «Ölmez başarıları» hakkında «Çin Komünist Partisi'nin daha çok Bolşevikleştirilmesi» ve «yurda yüz bolşevik» gibi dogmatik sözlerle uzun süre parti tarihini tümüyle tahrif ettiler.

Mao Zedung yoldaşın temsil ettiği doğru çizgiyi savunan yoldaşlar, hâkim olduğu dönemde üçüncü çizgiye bütünüyle karşıydılar. «Sol» çizgiye katılmadılar ve düzeltilmesini istediler. Onların doğru önderliği, Dördüncü Genel Toplantıyı izleyen merkezi önderlik ve onun gönderdiği aracılar ve temsilciler tarafından her yerde devrildi. Ancak «Sol» çizginin pratik çalışmada sürekli başarısız olması ve özellikle merkez yönetici organın bulunduğu bölgede Beşinci «Kuşatma ve baskı» ya karşı kampanyanın sürekli yenilgisi, bu çiz-

ğinin yanlışlığını, giderek daha çok yönetici kadroya ve parti üyesine göstermeye ve onlarda kuşku ve hoşnutsuzluk uyandırmaya başladı. Bu bölgedeki Kızıl Ordu uzun yürüyüşe çıktıktan sonra bu kuşku ve hoşnutsuzluk öylesine büyüdü ki, «Sol» hatalar yapmış olan bazı yoldaşlar uyanmaya ve onlara karşı olmaya başladılar.

Buna paralel olarak «Sol» çizgiye karşı çıkan pek çok kadro ve parti üyesi Mao Zedung'un önderliğinde toplandı. Böylece Ocak 1935'de Kveyçov Eyaleti'ndeki Zunyi şehrinde Mao Zudung yoldaş önderliğinde toplanan Merkez Komitesi Siyasi Bürosu Genişletilmiş Toplantısının, merkez yönetici organdaki «Sol» çizginin hâkimiyetine başarılı bir şekilde son vermesi ve partiyi bu en kritik anda kurtarması mümkün oldu.

Zunyi Toplantısı bütün çabasını, o zamanlar kesin önem taşıyan askeri ve örgütsel hataları düzeltme işine toplamakta bütünüyle haklıydı. Toplantı Mao Zedung yoldaşın başkanlığında yeni bir merkezi önderliği iş başına getirdi. Bu, Çin Komünist Partisi'nde büyük önem taşıyan tarihi bir değişiklikti. İşte bu değişiklik sayesinde ki parti, uzun yürüyüşü zaferle bitirmeyi, uzun yürüyüşün son derece zor ve tehlikeli koşullarında partideki kadro çekirdeğini ve Kızıl Ordu'yu korumayı ve çelikleştirmeyi, geri çekilmekte ve kaçmakta ısrar eden ve gerçekten de ikinci bir parti kuran Çang Kuotao'nun çizgisini alt etmeyi, Kuzey Şensi devrimci üs alanını «Sol» çizginin getirdiği krizden kurtarmayı¹², 9 Aralık 1935 Milli Kurtuluş Hareketini doğru bir şekilde yönetmeyi 1936 Sian Olayını doğru bir şekilde çözme, Japonya'ya karşı Milli Birleşik Cephe'yi örgütlemeyi ve Japonya'ya Karşı Kutsal Direnme Savaşı'nı başlatmayı başardı.

12. «Sol» hatalar işlemiş olan Çu Liçin yoldaş 1935 sonbaharında merkezi yönetimi organının bir temsilcisi olarak, (Şensi-Kansu Sınır Bölgesini ve kuzey Şensi'yi kapsayan) Kuzey Şensi devrimci üs alanına geldi. Burada bulunan ve «Sol» hatalar işlemiş olan Kuo Hungtao yoldaş ile işbirliği yaparak, siyasal, askeri ve örgütsel işlerde «Sol» Oportünist çizgiyi uyguladılar ve doğru çizgiyi izlemiş olan ve Kuzey Şensi'deki, Kızıl Ordu'yu ve devrimci üs alanını kurtarmış olan Liu Çihtan'ı ve öteki yoldaşları uzaklaştırdılar. Bundan sonra karşı devrimcileri bastırma işinde, doğru çizgiyi uygulayan çok sayıda kadroyu tutuklamak gibi ciddi bir hata işlediler ve böylece Kuzey Şensi devrimci üs alanında ağır bir kriz yarattılar. Uzun Yürüyüşten sonra, 1935 Kasım'ında Kuzey Şensi'ye varan Parti Merkez Önderliği, bu «Sol» hataları düzeltti, Liu Çihtan'ı ve öteki yoldaşları hapisten çıkarttı, ve böylece Kuzey Şensi devrimci üs alanını tehlikeli durumdan kurtardı.

Zunyi Toplantısından bu yana Mao Zedung yoldaş tarafından yönetilen parti merkez yönetici organının siyasal çizgisi bütünüyle doğrudur. «Sol» çizgi, siyasal, askeri ve örgütsel açılardan adım adım alt edilmiştir. 1942'den beri Mao Zedung yoldaşın önderliği altında öznelcilik, sektarizm ve basmakalıp parti yazılarının düzeltilmesi için ve ayrıca parti tarihinin incelenmesi için parti çapındaki hareket, parti tarihinde ortaya çıkmış olan çeşitli «Sol» ve sağ hataları ideolojik köklerine kadar düzeltti. «Sol» veya sağ hatalar işlemiş olan yoldaşların büyük çoğunluğu, uzun bir tecrübe içinde öğrenme sürecinden geçerek büyük ilerlemeler gösterdiler. Ve parti ve halk için pek çok değerli işler yaptılar. Onlar şimdi öbür yoldaşlarla ortak bir siyasal anlayış etrafında birleşmiş bulunuyorlar. Bu geniş Yedinci Genel Toplantı, Partimizin başarılar ve tersliklerden geçerek Mao Zedung yoldaşın önderliği altında görülmemiş düzeyde ideolojik, siyasal, örgütsel ve askeri birlik ve beraberliğe sonunda kavuştu. Bu Toplantı, bunu belirtmekten mutluluk duyar. Bu parti, kısa zamanda zafer kazanacak bir partidir. Hiçbir gücün yenemeyeceği bir partidir.

Bu geniş Yedinci Genel Toplantı Direnme Savaşı henüz bitmediğinden, Parti tarihindeki bazı sorunlar üzerine sonuçlara ulaşılmasını gelecek bir tarihe ertelemeyi uygun bulmaktadır.

IV

Yoldaşlar, çeşitli sol çizgilerin ve özellikle üçüncü «Sol» çizginin hatalarını daha iyi anlasınlar ve «Gelecekteki hatalardan kaçınmak» için geçmiştekilerden ders alarak böyle hataların tekrarlanmasını önleyebilsinler diye, bu çizgilerin siyasal, örgütsel ve ideolojik açıdan doğru çizginin karşısında nasıl bir öze sahip olduklarını ortaya koyalım.

1- Siyasal açıdan.

Stalin yoldaşın belirttiği gibi¹³ ve Mao Zedung yoldaşın ayrıntılı

13- Bakınız J.V. Stalin, «Çin Devriminin Sorunları» ve «Çin Devrimi ve Komitem'in Görevleri», Eserler, İng. Ed. FLPH, Moskova, 1954 cilt IX, s. 224-34, 291-99 ve «Çin Devriminin Geleceği» Eserler Ed., FLPH, Moskova, 1954, cilt VIII, s. 373-91.

olarak çözümlendiği gibi, Çin, bugünkü aşamada yarı sömürge ve yarı feodal (18 Eylül Olayından beri bazı kısımlarda sömürge durumuna düşmüş) bir ülkedir ve Birinci Dünya Savaşı'ndan beri, uluslararası proletaryanın Sovyetler Birliği'nde zafer kazandığı ve Çin proletaryasının siyasal açıdan uyandığı dönemde, Çin devrimi bir Milli Demokratik Devrim olmuştur. Bugünkü aşamada Çin devriminin niteliği, proletaryanın önderliği altında işçiler ve köylülerin ana gövdeyi oluşturduğu ve geniş sosyal kesimin de katıldığı antiemperyalist ve antifeodal bir devrim olarak belirir. Yani bu, hem eski demokratik devrimden hem de sosyalist devrimden farklı olan bir yeni-demokratik devrimdir. Bugünkü aşamada, Çin birkaç güçlü ama çatışan emperyalist ülkenin ve Çin'deki feodal güçlerin hâkimiyeti altında yarı sömürge ve yarı feodal büyük bir ülke olduğundan, ekonomik ve siyasal gelişimi son derece dengesiz ve eşitsizdir. Bu, Çin'in yeni demokratik devriminin aşırı dengesizliğini belirler ve devrimin milletçe zafere ulaşmadan önce uzun, dolambaçlı bir mücadeleden geçmesini zorunlu kılar. Aynı zamanda mücadelede düşmanın çelişkilerinden yararlanılmasını ve önce düşmanın kontrolünün görece zayıf olduğu geniş arazide silahlı devrimci üs alanlarının kurulup yaşayabilmesini mümkün kılar. Devrimci pratikle doğrulanan, Çin devriminin bu temel nitelikleri ve temel yasaları, hem çeşitli sağ çizgiler hem de «Sol» çizgilerce ve özellikle üçüncü «Sol» çizgice anlaşılmamış, karşı çıkmıştır. Bu nedenle «Sol» çizgiler üç ana noktada siyasal olarak hatalıdır.

Birincisi: Çeşitli «Sol» çizgiler, her şeyden önce devrimin görevi ve sınıf ilişkileri konusunda yanılıyorlardı. Ta Birinci Büyük Devrim döneminde Stalin yoldaş gibi, Mao Zedung yoldaş da, bugünkü aşamasında Çin devriminin görevinin emperyalizm ve feodalizmle mücadele olduğunu belirtmekle kalmamış ayrıca ve özellikle köylülerin toprak için mücadelesinin Çin'de emperyalizme ve feodalizme karşı savaşın esası olduğunu, Çin burjuva demokratik devriminin özünde bir köylü devrimi olduğunu ve bu yüzden Çin proletaryasının burjuva demokratik devrimdeki temel görevinin, köylülerin mücadelesine ön-

cülük etmek olduğunu da belirtmiştir. ¹⁴

Toprak Devrimi Savaşının ilk aşamalarında Mao Zedung yoldaş, Çin'in hâlâ ihtiyaç duyduğu şeyin, burjuva demokratik devrim olduğunu ve sosyalizm olasılığından söz etmek için önce Çin'in « Böyle bir demokratik devrim geçirmesi gerektiğini» tekrar belirtmiştir¹⁵ Şehirlerde devrimin yenilgisi yüzünden toprak devriminin çok daha önem kazandığını ve «yan-sömürge Çin'deki devrimde köylü mücadelesinin işçilerin öncülüğünde olmadığı takdirde, daima yenilgiye uğrayacağını ama eğer köylü mücadelesinin işçilerin kuvvetlerinden üstün çıkarsa devrimin asla zarar görmeyeceğini» bildirmiştir.¹⁶ Büyük burjuvazinin devrime ihanetinden sonra da liberal burjuvazi ile komprador burjuvazi arasında hâlâ bir ayrılık olduğunu, demokrasi isteyen ve özellikle emperyalizme karşı savaş isteyen geniş halk yığınlarının hâlâ var olduğunu ve bu yüzden çeşitli ara sınıflara karşı doğru tutum alınmasının ve onlarla ittifak yapmak için elden gelen her şeyi yapmanın veya onları tarafsızlaştırmanın gerekli olduğunu; kırsal bölgede («fazlası olandan alıp, eksikliği olana verirken, daha iyi durumda olandan alıp, daha kötü durumda olana verirken» yoksul köylüyle sıkıca birleşip, hali vakti yerinde orta köylüleri koruyarak, zengin köylülere bazı ekonomik olanaklar sağlayarak ve ayrıca sıradan toprak ağasının göçinmesine olanak tanıyarak) orta ve zengin köylülere karşı doğru bir tutum alınmasının gerekli olduğunu ortaya koymuştur.¹⁷ Bütün bunlar yeni demokrasinin temel fikirleridir ama gene de «Sol» çizginin temsilcilerince anlaşılmamıştır ve karşı çıkmıştır. «Sol» çizginin önümüze koyduğu devrimci görevlerin çoğu demokratik nitelikteyse de, «Sol» çizginin temsilcileri istisnasız demokratik devrim ve sosyalist devrim arasındaki kesin ayrımı sürekli

14. Bakınız Mao Zedung «Hunan'daki Köylü Hareketi üzerine Bir Araştırma Hakkında Rapor» *Seçme Eserler*. İng. Ed. FLP, Pekin, 1965 cilt 1, s. 23-59. Türkçe baskı. Kaynak Yayınları Cilt I s. 31

15. Bakınız Mao Zedung «Çing kang Dağlarındaki Mücadele» *Seçme Eserler* İng. Ed., FLP Pekin, 1965. cilt 1, s. 97-99. Türkçe baskı Kaynak Yayınları Cilt I s. 94

16. Çing kang Dağlarındaki Cephe Komitesinin, Parti Merkez Komitesine 1929 Nisan'ında yolladığı mektuptan alınmıştır. «Bir Tek Kıvılcımı Bozkın Tutuşturabilir» den, iktibas edilmiştir. *Seçme Eserler*, Mao Zedung İng. Ed. FLP, Pekin, 1965, cilt 1. s. 123. Türkçe baskı Kaynak Yayınları Cilt I s. 152

17. Bakınız «Neden, Çin'de Kızıl Siyasi İktidar Var Olabilir?» ve «Çing kang Dağlarındaki Mücadele», *Seçme Eserler*, Mao Zedung İng. Ed. FLP, Pekin 1965. Cilt 1 s. 63-104. Türkçe baskı Kaynak Yayınları Cilt I s. 81-94

olarak gözden geçiriyorlar ve demokratik devrimin ötesine geçmek kaygısına düşüyorlardı.

Her zaman köylülerin feodalizme karşı mücadelesinin Çin devrimindeki belirleyici rolünü küçümsüyorlar ve küçük burjuvazinin üst kesimi de dahil olmak üzere burjuvazinin tümüne karşı bir mücadeleyi savunuyorlardı. Üçüncü «Sol» çizgi daha da ileri giderek burjuvaziye karşı mücadeleyi, emperyalizme ve feodalizme karşı mücadeleyle aynı kefeye koydu; bir ara kesimin, ve üçüncü partilerin ve grupların varlığını inkâr etti ve zengin köylülere karşı mücadeleye özel önem verdi. Özellikle 1931'deki 18 Eylül Olayından sonra, Çin sınıf ilişkilerinde apaçık ve büyük bir değişme olmuştu. Ama bu değişimi anlamaktan çok uzak olan üçüncü «Sol» çizgi, gerici Guomindang'la ilişkileri olan ve olumlu faaliyetlerde bulunan bu ara kesimleri kesinlikle «en tehlikeli düşman» olarak damgaladı. Üçüncü «Sol» çizginin temsilcilerinin, köylülere toprak dağıtımında siyasal güç kurmakta, Guomindang hükümetinin saldırılarına karşı silahlı direniş göstermekte öncülük ettiği söylenebilir. Bütün bunlar doğrudur. Ne var ki yukarda sözünü ettiğimiz «Sol» görüşler nedeniyle, yanlış bir tutumla Kızıl Ordu hareketinin proletarya önderliğinde bir köylü hareketi olduğunu kabul etmekten korkuyorlardı. Yine yanlış bir tutumla «Köylülerin tuhaf devrimciliği» «Köylü kapitalizmi» ve «Zengin köylü çizgisi» dedikleri şeye karşı çıktılar. Bunun yerine demokratik devrimin ötesine giden «Sınıf çizgisi» dedikleri birtakım siyasetler izlediler. Örneğin: Zengin köylü ekonomisinin yok etme siyaseti ve başka aşırı sol ekonomi ve iş siyasetleri; sömürücülere hiçbir siyasal hak tanımayan bir devlet politikası; içerik olarak komünizme ağırlık veren bir halk eğitimi siyaseti, aydınlarla karşı aşırı sol bir siyaset; subayları değil de sadece askerleri harcamak üzere düşman bölükleri arasında çalışma siyaseti ve karşı devrimcilerin ezilmesinde aşırı sol bir siyaset izlediler.

Böylece devrimin acil görevleri tahrif edildi. Devrimci güçler dışlandı ve Kızıl Ordu hareketi gerilemelere uğradı. Bunun gibi, 1927 Devriminin yenilgisinden sonra Guomindang bölgelerinde Partimiz, halkın milli demokratik hareketine öncülük etmekte; işçilerin ve kitlelerin ekonomik mücadelelerine ve devrimci kültürel harekete ön-

cülük etmekte; Guomindang hükümetinin milli çıkarlara ihanet ve halka baskı politikalarına karşı mücadele etmekte ısrar etti. 18 Eylül Olayından sonra özellikle Partimizin Kuzeydoğu Japonya'ya Karşı Birleşik Ordusu'nu yönetmiş, 28 Ocak 1932 savaşını ve Kuzey Çahar'daki Japonya'ya Karşı Müttefik Ordusu'nu desteklemiş, Fucien halk hükümeti ile Japonya'ya karşı bir demokratik ittifak kurmuş; Kızıl Ordu'nun Guomindang birlikleriyle işbirliği yapması üç şartı¹⁸ ve bütün halk kesimleriyle beraber bir Milli Silahlı Savunma Komitesi kurulması için altı şartı¹⁹ ileri sürmüştü ve 1 Ağustos 1935'de «bir Milli Savunma Hükümeti ve Japonya'ya karşı bir birleşik ordu kurulmasını talep eden ve Japonya'ya Karşı Direnme ve Milli Kurtuluş İçin Bütün Yurttaşlara Bir Çağrı»yı yayınlamıştır. Bütün bunlar da doğrudur, Ancak çeşitli «Sol» çizgilerin ve özellikle üçüncünün hâkimiyeti sırasında yol gösteren siyaset hatalı olduğundan Parti, sorunları pratikte doğru olarak çözemiyor, bunun sonucu olarak da Guomindang bölgelerinde Parti çalışması ya gereken sonuçları elde edemiyor, ya da başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Japonya'ya karşı direnme sorununda Çin'in büyük toprak ağalarını ve büyük burjuvazinin esas kesimlerini temsil eden Guomindang başyönetici grupları içinde, 1935 Kuzey Çin Olayı ve özellikle 1936 Sian Olayından sonra yer alacak değişiklikleri, o zamandan görmek kuşkusuz mümkün değildi. Ama ara kesimler ve büyük toprak ağalarının ve büyük burjuvazinin bazı

18. Çin Komünist Partisi 1933 Ocak ayında, devrimci üs alanlarına ve Kızıl Ordu'ya saldıran bütün Guomindang askerlerine şu üç şartla bir ateş-kes anlaşmasının yapılmasını ve Japonya'ya karşı ortak direnişe geçilmesini öneren bir bildiri yayınladı.

1- Devrimci üs alanlarına ve Kızıl Ordu'ya saldırının durdurulması;

2- Halka hak ve özgürlüklerin tanınması;

3- Halkın silahlandırılması.

19. Bu altı koşul 1934'de Çin Komünist Partisi tarafından ileri sürülen ve Soong Çing Ling (Bayan Sun Yatsen) ve öbürlerinin imzalarıyla yayınlanan, «Japonya ile savaşta Çin Halkının Temel Programındaki maddeleri». Bu koşullar şunlardır.

1- Bütün deniz, kara ve hava kuvvetlerini Japonya'ya karşı savaş için seferber edelim.

2- Bütün ülkede halkı seferber edelim.

3- Bütün halkı silahlandıralım.

4- Savaş harcamalarını ödemek için Japon emperyalistlerinin ve satılmışların Çin'deki mülklerine el koyalım.

5- İşçilerin, köylülerin, askerlerin, öğrencilerin ve işadamlarının temsilcilerinden seçilecek bir Çin Silahlı Milli Savunma Komitesi kuralım.

6- Japon emperyalistlerine karşı olan bütün güçlerle ittifak kuralım ve iyi niyetli, tarafsız bütün ülkelerle dostça ilişkiler içinde olalım.

bölgesel grupları şimdiden Japonya'ya karşı mütefikimiz haline gelmişti.

Bu değişme partimiz üyelerinin çoğunluğu ve halk tarafından farkedilmişken, üçüncü «Sol çizginin» temsilcilerince ya görmezlikten geliniyor ya da inkâr ediliyordu. Bunlar, böylece ciddi bir kapalı kapıcılık durumu yarattılar ve Çin halkının siyasal hayatının çok gerisine düştüler. Kapalı kapıcılığın doğurduğu bu soyutlanma ve geride kalma durumu, Zunyi Toplantısına kadar esas olarak değişmeden kaldı.

İkincisi: Çeşitli «Sol» çizgiler devrimci savaş ve devrimci üs alanları konusunda hatalıydılar.. Stalin yoldaş «Çin'de silahlı devrim silahlı karşı devrimle savaşıyor. Bu, Çin devriminin ayırt edici özelliklerinden ve üstünlüklerinden biridir»²⁰ demiştir. Stalin yoldaş gibi Mao Zedung yoldaş da toprak devrimi savaşının ta ilk aşamalarında doğru bir görüşle yarı sömürge ve yarı feodal Çin'in büyük ve her bölgesi benzer olmayan, demokrasi ve sanayiden yoksun bir ülke olması nedeniyle; Çin devriminde silahlı mücadelenin esas mücadele biçimi olduğunu ve esas olarak köylülerden oluşan bir ordunun ana örgüt biçimi olduğunu belirtmiştir. Mao Zedung yoldaş köylü kitlelerinin oturduğu geniş köylük alanların, Çin devriminin vazgeçilmez hayati mevzileri olduğunu (devrimci köyler şehirleri kuşattı. Ancak devrimci şehirler kendilerini köylerden ayıramazlar) ve Çin'in ülke çapında zaferinin (bütün ülkenin demokratik olarak birleştirilmesinin) başlangıç noktası olarak silahlı devrimci üs alanları kurabileceğini ve kurması gerektiğini de belirtmiştir.²¹ 1924-27 devrimi döneminde Guomindang-Komünist işbirliği yoluyla bir koalisyon hükümeti kurulduğu zaman, bazı büyük şehirler üs alanlarının merkezi durumundaydılar; ama o zaman bile üs alanlarının temellerini sağlamlaştırmak için proletaryanın önderliği altında köylülerin ana gövde olduğu bir halk ordusu kurmak ve köylük alanlarda toprak sorununu çözmek gerekiyordu. Toprak Devrimi Savaşı döneminde şc-

20- J.V. Stalin «Çin Devriminin Geleceği», Eserler, İng. Ed. FLPH Moskova, 1954 cilt VIII s. 379

21- Bakınız. «Neden Çin'de Kızıl Siyasal İktidar var olabilir? » ve «Bir Tek Kuvveti Bozkırı Tutuşturabilir» *Seçme Eserler*, Mao Zedung İng. Ed., FLPH Pekin, 1965. cilt I, s. 63-72, 117-28. Türkçe baskı Kaynak Yayınları Cilt I s. 81. s.152

hirlerin hepsi güçlü karşıdevrimci kuvvetler tarafından işgal edilmiş olduğundan, üs alanlarının önce karşıdevrimci yönetimin zayıf olduğu kırsal bölgede (ana şehirlerde değil) ve esas olarak köylü gerilla savaşına (Mevzi savaşı) dayanarak kurulması, genişletilmesi ve sağlamlaştırılması gerekiyordu. Mao Zedung yoldaş «Yerel (Lokalize) tarımsal ekonominin (birleşik bir kapitalist ekonomi değil) ve bölmek ve sömürmek üzere etki alanları sınırını çizen emperyalist siyasetin» ve bunun sonucu olarak «Beyaz rejim içinde uzun bölünmeler ve savaşların» Çin'de böyle silahlı kırsal devrimci üs alanlarının bulunması için gerekli olan tarihsel koşulları oluşturduğunu belirtmiştir. Ayrıca bu tür üs alanlarının Çin devriminde taşıdığı tarihsel önemi de belirtmiştir.²²

Sovyetler Birliği'nin bütün dünyada kazandığı gibi, bütün ülkelerde devrimci kitlelerin güvenini kazanmak ancak bu yolla mümkün olacaktır. Ancak bu yolla, gerici hâkim sınıflar için korkunç güçlükler çıkarmak, onları kökünden sarsmak ve iç çözümlerini hızlandırmak mümkün olacaktır. Ancak bu yolla, geleceğin büyük devrimi için esas silah olacak bir Kızıl Ordu yaratmak gerçekten mümkün olacaktır. Kısacası devrim dalgasının yükselişini hızlandırmak ancak bu yolla mümkün olacaktır.²³

Bu dönemde, şehirlerdeki kitle çalışmasına gelince ana siyaset Beyaz Bölgelerdeki çalışmada doğru çizgiyi savunan Liu Şao-çi yoldaşın savundukları olmalıdır; yani esas olarak (saldırıda değil) savunmada bulunmak, çalışmalarda mümkün olan bütün yasal olanakları kullanmak (yasallığın kullanılmasını reddetmemek). Öyle ki Parti örgütleri kitleler arasına girebilsinler. Üstü kapalı olarak uzun süre çalışabilsinler. Ve güç toplansınlar ve köylük bölgelerde silahlı mücadele başlatmak için adam göndermeye her zaman hazır olabilsinler ve böylece kırsal alanlarda mücadele ile bağ kurup devrimci durumun gelişimini ilerletebilsinler. Bu nedenle genel durum şehirlerde demokratik hükümetler kurulmasına yeniden olanak sağlayıncaya kadar Çin devrimci hareketi köylük bölgelerdeki çalışmayı esas almalı, şehir

22- «Neden Çin'de Kızıl Siyasal İktidar Var Olabilir?»den. *Seçme Eserler*. Mao Zedung. İng. Ed., FLP, Pekin, 1965, cilt 1, s. 65, Türkçe baskı Kaynak Yayınları Cilt I s. 81

23- «Bir Tek Kıvılcım Bozkırı Tutuşturabilir» *Seçme Eserler*. Mao Zedung. İng. Ed., FLP, Pekin 1965 cilt 1, s. 118. Türkçe baskı Kaynak Yayınları Cilt I s. 152

çalışmasını ise buna tabi kılmalıdır.

Köylük bölgelerde devrimin zaferi ve şehirlerde geçici bir zafer kazanma yeteneksizliği, kırsal alanlarda saldırı ve şehirlerde genel bir savunma durumu hatta, bir köylük bölgede zafer ve saldırı; öbüründe yenilgi, geri çekilme ve savunma; bütün bunlar bu devrede ülkenin her yerinde devrimin ve karşı devrimin zikzaklarıdır. Ve buna uygun olarak devrimin izlemek zorunda olduğu yenilgiden zafere doğru giden yolu belirler. Ancak çeşitli «Sol» çizgilerin temsilcileri, yarı sömürge ve yarı feodal Çin toplumunun özel niteliklerini anlamadılar. Çin'de burjuva demokratik devrimin öz olarak bir köylü devrimi olduğunu anlamadılar. Çin devriminin dengesiz, dolambaçlı ve uzun süreli niteliğini anlamadılar. Bu yüzden askeri mücadelelerin ve özellikle köylü gerilla savaşının ve köylük üs alanlarının önemini küçümsediler. Ve «Silah doktrini» «köylü kafasına özgü bölgecilik ve bağınazlık» dedikleri şeye karşı çıktılar. Şehirlerdeki işçilerin ve kitlelerin mücadelelerinin düşmanın ağır baskısını birden kıracağını ve ileri atılarak şehirlerde silahlı ayaklanmalar şeklinde patlak vereceğini, "önce bir veya daha fazla eyalette zafere" ulaşacağını ve bunun sözde ülke çapında devrimci bir dalga ve ülke çapında bir zafer getireceğini hayal ediyorlardı. Ve bütün çalışmalarını ve planlarını bu hayal üzerine yaptılar. Oysa gerçekte 1927'de devrimin yenilgisinden sonra sınıf ilişkilerini veri alırsak, bu hayalin ilk sonucu şehir çalışmalarının başarısızlığa uğramasından başka bir şey olmadı. İşte birinci «Sol» çizginin yenilgisi böyle oldu. İkinci «Sol» çizgi aynı şeyi tekrarladı, tek fark önemli bir güç haline gelen Kızıl Ordu'dan destek istenmesiydi. İkinci «Sol» çizgi de başarısızlıkla sonuçlandı. Ama gene de üçüncü «Sol» çizgi, büyük şehirlerde silahlı ayaklanmalar için «Gerçek» hazırlıklar talep etmeyi sürdürdü. Şimdi ise, tek fark temel talebin Kızıl Ordu'nun büyük şehirleri ele geçirmesi oluşuydu. Çünkü şehirlerdeki çalışma çok fazla gerilerken Kızıl Ordu daha da güçlenmişti. Şehir çalışmalarının köylük bölgelerdeki çalışmaya tabi tutulması yerine, köylük bölgelerdeki çalışmanın şehir çalışmasına tabi tutulmasının sonucu şehirlerdeki çalışma başarısızlığa uğradı. 1932'den sonra başlıca şehirleri ele geçirmeyi hedef almış faaliyetlerin aslında durmak zorunda kaldığını belirtmeliyiz. Çünkü, Kızıl Ordu bu

şehirleri ele geçirmez veya elde tutamazdı, çünkü Guomindang geniş çapta saldırıyordu; üstelik 1933'den sonra şehir çalışmamızın daha büyük zararlara uğraması sonucu, eyalet merkezi önderliği de şehirden bir köylük üs alanına aktarılmıştı. Böylece bir değişiklik oldu. Ama bu değişiklik «sol» çizgiyi izleyen yoldaşlar açısından bilinçli olarak veya Çin devriminin özel niteliklerinin geniş bir incelemesiyle varılan sonuçlar nedeniyle yapılmamıştı. Onun için de Kızıl Ordu'daki ve üs alanlarındaki bütün çalışmaları hatalı şehirli bakış açısıyla yürütmeyi sürdürdüler ve çalışmalara büyük zarar verdiler. Aşağıdaki örnekler bunun açık kanıtıdır. Mevzi savaşını savundular. Ve gerilla savaşına veya gerilla niteliğinde bir hareketli savaşa karşı çıktılar. Yanlış bir tutumla, Kızıl Ordu'nun "Düzenlenmesi" dedikleri şeye önem verdiler ve onun sözde "Gerillacılığına" karşı çıktılar. Dağınık köylük alanlara ve düşman tarafından birbiriyle bağlantısı kesilmiş alanlarda uzun gerilla savaşına uymak zorunda olduklarını anlamadılar. Ve bu yüzden üs alanlarında insan gücünü ve maddi kaynakları idareli kullanmadılar veya gerekli önlemleri almadılar. Beşinci "Kuşatma ve baskı" ya karşı kampanyada "Çin'in önündeki iki yol arasında kesin mücadele" ve "üs alanlarında bir karış toprak bile teslim etmemek" gibi yanlış sloganlar atıldılar.

Genişletilmiş Yedinci Genel Toplantı, bir durum değişikliğinin ki yukarda tartışılan dönemde, köylük bölgelerdeki çalışmamız bu değişikliğe yol açmalı ve şehir çalışmamız bu değişikliğe hazırlanmalıydı-yaklaştığını önemle bildirir. Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın son aşamasında, Partimizin önderliğindeki ordu güçlenmiştir ve daha da güçlenecektir. Japon işgalindeki şehirlerdeki çalışmaya, kurtarılmış bölgelerdeki çalışmayla aynı değeri vermek, içten ve dıştan birbirine bağlanmış saldırılarla Japon saldırganlarını kilit şehirlerde yok etmek için gerekli koşulları aktif olarak hazırlamak ve çalışmamızın ağırlık merkezini bu şehirlere kaydırmak ancak şimdi doğru olur. Bu, devrimin 1927'deki yenilgisinden sonra büyük zorluklarla, çalışmasının ağırlık merkezini kırsal alanlara kaydıran Partimiz için, tarihsel önem taşıyan yeni bir değişiklik olacaktır. Bütün Parti üyeleri tam bir siyasal uyanıklıkla bu değişikliğe hazırlanmalı ve Toprak Devrimi savaşı sırasında şehirlerden kırsal alanlara kaymak

konusunda sol çizginin yaptığı hatayı, önce kaymaya karşı çıkmak ve bunu reddetmekle ve sonra da istemeyerek, zorunluluk altında ve siyasal uyanıklıktan yoksun olarak kaymakla kendini gösteren böyle bir hatayı tekrarlamamalıdır. Ancak Guomindang bölgelerinde durum farklıdır. Orada acil görevler ister kırsal alanlarda ister şehirlerde olsun hep kitleleri seferber etmek, bölünmeye ve iç savaşa kesinlikle karşı koymak, birlik ve barış için çalışmak ve Japonya'ya karşı savaşta çabaların kat kat artırılmasını, Guomindang'ın Tek Parti diktatörlüğünün kaldırılmasını ve bir birleşik demokratik koalisyon hükümetinin kurulmasını talep etmektir. Japonların işgalindeki şehirler, halk tarafından kurtarıldığı ve bir birleşik demokratik koalisyon hükümeti gerçekten kurulup sağlamlaştırıldığı zaman köylük üs alanları tarihsel görevlerini başarmış olacaklardır.

Üçüncüsü: Çeşitli «Sol» çizgiler saldırı ve savunma taktiklerinin düzenlenmesinde de yanlışlardır. Stalin yoldaşın belirttiği gibi taktiklerin doğru düzenlenmesi, durumun doğru tahlilini (Sınıf güçlerinin ilişkisinin doğru bir tahlilini ve hareketin iniş çıkışlarının doğru değerlendirilmesini) gerektirir; buna dayanan doğru mücadele ve örgüt biçimleri gerektirir ve doğru bir şekilde «düşman kampındaki her çatlaktan yararlanmayı ve müttefik bulabilme yeteneğini» gerektirir.²⁴ Ve iyi örneklerinden biri Mao Zedung yoldaşın Çin devrimci hareketini yönetmesidir. Devrimin 1927'de yenilgisinden sonra Mao Zedung yoldaş: doğru bir şekilde ülkenin her yanında devrim dalgasının alt düzeyde olduğunu bütün ülkede düşmanın bizden güçlü olduğunu, inaceracı saldırıların kaçınılmaz yenilgiler getireceğini, ancak «Kızıl Siyasal iktidarı altında bir veya daha fazla alanın» «etraflarını çeviren bir Beyaz rejim ortasında»²⁵ gerici rejim içinde aralıksız bölünmeler ve savaşların olduğu, halkın devrim talebinin yavaş yavaş canlandığı ve büyüdüğü genel koşullarda ve kitlelerin Birinci Büyük Devrim mücadelelerinden geçmiş olduğu, oldukça güçlü bir Kızıl Ordu'nun bulunduğu ve doğru siyaset izleyen bir Komünist Partinin var olduğu

24- J.V. Stalin, «Leninizmin İlkeleri» *Eserler*, İng. Ed., FLPH., Moskova, 1953, cilt VI, s. 155-75 ve «Çağdaş Konular üzerine Notlar», *Eserler*, İng. Ed. FLPH., Moskova, 1954 Cilt IX, s. 346

25- «Çinggang Dağlarındaki Mücadele» den *Seçme Eserler*, Mao Zedung, İng. Ed., FLPH., Pekin 1956, cilt I, s. 73

özel koşullarda doğmasının mümkün olduğunu belirtmiştir. Ayrıca, hâkim sınıflar içinde bölünmelerin olduğu bir dönemde Kızıl Siyasal güç «Görece maceracı olabildiği ve askeri hareketlerle yaratılan alan görece büyük olabildiği halde» hâkim sınıfların görece dengeli bir döneminde böyle bir yayılma adım adım olmalıdır. Böyle bir dönemde askeri işlerde en kötü şey, güçlerimizi maceracı bir ilerleme için bölmek ve en kötü şey yerel çalışmada (toprak dağıtılması, siyasal güç kurulması, partinin genişletilmesi, yerel silahlı kuvvetlerin hazırlanması) kadrolarımızı dağıtmak ve merkezi bölgelerde sağlam bir temel kurulmasını göz ardı etmektir.²⁶

Tek ve aynı dönem içinde bile, taktiklerimiz, düşmanlarımızın gücündeki değişikliklere göre ayarlanmalıdır, bu yüzden Hunan- Ciangsi sınırında yarıp geçtiğimiz alan «görece kuvvetli bir yönetici güçle Hunan'a karşı savunmada ve görece zayıf bir yönetici güçle Ciangsi'ye karşı saldırıdaydı.»²⁷ Daha sonraları Hunan-Ciangsi sınırının Kızıl Ordusu, Fucien-Ciangsi sınırına ulaştığı zaman «Ciangsi eyaleti ve ayrıca batı Fucien ve Batı Çekiang için mücadele etmek üzere» bir plan önerilmiştir.²⁸ Farklı taktiklerimizin saptanmasında devrimin, değişik düşmanların çıkarları üzerine yaptığı farklı etkiler önemli bir ölçü oluşturur. Bundan dolayı Mao Zedung yoldaş daima « Karşı devrim içindeki her çatışmadan yararlanmamızı ve onun içindeki çelişmeleri kuvvetlendirmek için etkin önlemler almamızı»²⁹ ve «tecrit siyasetine karşı çıkmamızı ve bütün muhtemel müttefikleri kendi yanımıza çekme siyasetini benimsememizi»³⁰ savunmuştur. «Çelişkilerden yararlanmak çoğunluğu kazanmak, çok az kişiye karşı çıkmak, ve düşmanlarımızı birer birer ezmek»³¹ şeklindeki taktiksel ilkelerin uy-

26- Aynı eser, s. 74

27- Aynı eser, s. 76

28- Çing kang Dağlarındaki Cephe Komitesinin, Parti Merkez Komitesine 1929 Nisan'ında yolladığı Mektuptan alınmıştır. «Bir Tek Kıvılcım Bozkırı Tutuşturabilir» den iktibas edilmiştir. *Seçme Eserler*, Mao Zedung, İng. Ed., FLP, Pekin, 1965, Cilt, 1, s. 126

29- Düşmanın Beşinci «Kuşatma ve Baskı» Harekâtı'na karşı mücadele üzerine Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Kararı'ndan alınmıştır. (Zunyi Toplantısının Kararı)

30- «Çin Devrim Savaşında Strateji sorunları», *Seçme Eserler*, Mao Zedung İng. Ed., FLP, Pekin, 1965, Cilt I, s. 200.

31- Bakınız «Siyaset Üzerine », *Seçme Eserler*, Mao Zedung Kaynak Yayınları Cilt II, s. 449

gulanması, Mao Zedung yoldaşın önderlik ettiği «kuşatma ve bas-kıya» karşı kampanyalarda ve özellikle Zunyi Toplantısından sonra uzun yürüyüşte ve Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe çalışmalarında parlak bir biçimde geliştirilmiştir. Liu Şaoçi yoldaşın Beyaz Bölgelerde çalışma konusundaki taktikleri de gene böyle bir örnek oluşturur. Liu Şao-çi, Beyaz Bölgelerde ve özellikle şehirlerde düşman gücüyle kendi gücümüz arasındaki apaçık eşitsizliği yerinde bir tutumla saptamış ve devrimin 1927'deki yenilgisinden sonra, geri çekilme ve savunmamızın sistemli olarak örgütlenmesi ve «gelecekte devrimci saldırılardan ve koşullar bizim aleyhimizde iken düşmanlarla kesin hesaplaşmalardan kaçınılmasını» savunmuştur.³²

Ayrıca kitle çalışmasında «açık yasal yollardan olabildiğince yararlanılırken» Parti yeraltı örgütlerinin böyle kitle çalışmalarında, güçlerini, uzun bir süre saklayabilmelerini, kitlelerin arasına nüfuz edebilmelerini «kitlelerin güç toplayıp, kuvvellenebilmelerini ve onların siyasal bilinçlerini yükseltebilmelerini»³³ sağlamak üzere; Parti'nin 1924-27 devrim dönemindeki açık örgütlerinin sistemli olarak ve kesinlikle yeraltı örgütlerine dönüştürülmesini de savunmuştur. Kitle mücadelelerine önderlik açısından, Liu Şao-çi yoldaş belli bir zaman ve yerdeki duruma, özel koşullara ve kitlelerin siyasal bilinç düzeylerine uygun olarak, kitle mücadelesini başlatmak için kitlelerin kabul edebileceği sınırlı sloganların talep ve mücadele biçimlerinin öne sürülmesinin ve mücadele süresince değişen koşullara uygun olarak, ya adım adım kitle mücadelesini daha yüksek bir aşamaya götürmenin ya da «nereye kadar gidileceğini bilerek» daha yüksek bir aşamada ve daha büyük çaptaki gelecek savaşa hazırlanmak üzere, geçici olarak savaşı sona erdirmenin gerektiğini ileri sürmüştür.

Düşmanın iç çelişkilerinden yararlanmak ve geçici müttefikler kazanmak konusunda bu çelişkileri patlama noktasına kadar itmenin ve başdüşmana karşı, düşman kampında bizimle işbirliği yapabilecek veya henüz bizim başdüşmanımız olmayan unsurlarla geçici bir ittifak kurmanın ve bizimle işbirliği yapmak isteyen müttefiklere gerekli ta-

32- Liu Şao-çi «Kapalı Kapıcılığı ve Maceracılığı Yok Edelim» den.

33- Liu Şao-çi, «Beyaz Bölgelerde Geçmiş Çalışmalar Hakkında Merkez Komitesine Mektup»tan

vizler vermenin onları bize katılmaya ve ortak harekette yer almaya teşvik etmenin ve sonra onları etkileyip arkalarındaki kitleyi kazanmanın³⁴ gerekli olduğunu ileri sürmüştür.

1935'deki 9 Aralık hareketinin başarısı, Beyaz Bölgelerdeki çalışmanın bu taktik ilkelerinin doğruluğunu kanıtlamıştır. Böyle doğru taktiklerin tersine çeşitli «Sol» çizgileri izleyen yoldaşlar, düşmanla kendimiz arasındaki kuvvetler dengesini nesnel olarak incelemeyi başaramamışlar, buna ilişkin mücadele ve örgüt biçimlerini benimsememişler ve düşmanın iç çelişkilerini anlamamış veya buna yeterli önemi vermemişlerdir. Dolayısıyla sadece savunmada bulunacakları bir sırada körccesine o sözde «saldırı çizgisini» uygulamalarının bir sonucu olarak yenilgiye uğramakla kalmayıp, üstelik muzaffer bir saldırının nasıl örgütleneceğini bilmedikleri için, saldırı zamanı gelince de yenilgiye uğramışlardır. Onların «bir toplantıyı değerlendirmek» yolu, görüşlerine uygun düşen, münferit, başlangıç halinde, dolaylı, tek taraflı ve sathi olayları almak ve bunları yaygın, vahim, dolaysız, çoktaraflı ve hayati önemi haiz şeylermiş gibi abartmaktı ve kendi görüşlerine uymayan bütün gerçekleri (düşmanın gücü ve geçici üstünlüğü bizim zayıflığımız ve geçici yenilgimiz, kitlelerin yetersiz siyasal bilinci, düşmanın iç çelişkileri ve ortayolcuların ilerici yanları gibi) kabul etmekten korkuyorlar veya bunlara gözlerini kapatıyorlardı. Olası en zor ve karışık durumları asla akıllarına getirmiyorlar, sürekli, pek mümkün olmayan en elverişli en basit durumları hayal ediyorlardı. Kızıl Ordu hareketinde, devrimci üs alanlarını kuşatan düşmanı, «Korkunç zayıf» «Son derece panik içinde» «sonuna yaklaşan» «artan bir hızla çöken» «bütünüyle çöken» vb. diye tanımlıyorlardı. Üçüncü «Sol» çizginin temsilcileri, Kızıl Ordu'nun sayıca ondan kat kat fazla olan bütün Guomindang güçlerinden daha üstün olduğunu bile iddia etmişler ve bu yüzden koşulları göz önüne almadan ve hatta dinlemeden Kızıl Ordu'yu pervasızca saldırılara girişmesi için sürekli zorladılar. 1924-27 devrimi sonucunda güney ve kuzey Çin arasındaki devrimci gelişimin dengesizliğini (Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'na kadar tersine dönmeyen bu durumu) inkâr etiler ve «Kuzeyin geriliği teorisi» de-

34- Liu Şao-çi «Kapalı Kapıcılığı ve Maceracılığı Yok Edelim»den

diklerine haksız yere karşı çıktılar ve Kuzey Çin kırık alanlarında, Kızıl rejimlerin kurulmasını ve Kızıl Ordu birliklerini oluşturmak üzere, aradaki bütün Beyaz ordularda ayaklanmalar düzenlenmesini talep ettiler. Ayrıca üs alanlarının merkezi ve sınır hatları arasında gelişimin dengesiz olduğunu inkâr ettiler ve «Lo Ming Çizgisi»³⁵ dedikleri şeye hatalı olarak karşı çıktılar. Kızıl Ordu'ya saldıran savaş ağaları arasındaki çelişkilerden yararlanmayı, saldırıyı durdurmak isteyen güçlerle uzlaşmayı reddettiler. Beyaz Bölgelerdeki çalışmaya gelince; geri çekilme ve savunma için gerekli olan adımları atmayı veya devrimci atılımın gerilediği ve karşıdevrimci egemen kuvvetlerin çok güçlü olduğu şehirlerde bütün yasal olanaklardan yararlanmayı reddettiler. Bunun yerine var olan koşullarda kabul edilmeyecek biçimde saldırıya geçmeye devam ettiler; kitlelerden kopuk, savunmasız Parti örgütleri ve çeşitli «Kızıl kitle örgütleri» kurdular ve partiyi çift karakterli kılarak, hiç durmadan ve koşulları göz önünde tutmadan, siyasal grevler, ortak grevler ve öğrenci tüccar, asker, aydınlanma toplantıları ve hatta silahlı ayaklanmalar, kitlelerin katkısını veya desteğini kazanması olasılığı olmayan veya kazanmayan faaliyetler talep ettiler ve düzenlediler. Ve bu faaliyetlerin başarısızlıklarını «zafer» diye yanlış yorumladılar. Özet olarak çeşitli «Sol çizgileri ve özellikle üçüncü «Sol» çizgiyi izleyen yoldaşların tek marifeti kapalı kapıcılık ve maceracılık oldu. Mücadelenin her şeyin üstünde olduğuna ve her şeyin mücadele için» olduğuna ve «Mücadelenin durmadan genişletilmesine ve daha yüksek bir aşamaya getirilmesine» gözü kapalı inandılar ve bu yüzden hep ortaya çıkmaması gereken ve aslında önüne geçilmesi mümkün olan yenilgilere uğradılar.

2- Askeri açıdan:

Çin devriminin bugünkü aşamasında askeri mücadele esas mücadeleye biçimlidir. Toprak Devrimi Savaşı sırasında, bu, parti çiz-

35- Lo Ming önceleri Çin Komünist Partisi'nin üyesiydi. 1933'de Merkezi Kızıl Üs alanları, Fukien Eyalet Komitesinin Sekreter vekili idi. Şanghang Yunting'de ve Batı Fukien'in başka uzak yerlerinde Parti oldukça güç bir durumla karşı karşıya olduğu için, buralardaki görevinin istikrarlı üs alanlarındaki görevinden farklı olması gerektiğini savunmuş ve bu yüzden "solcular"ın saldırılarına uğramıştır. «Solcular» onun görüşlerini tahriş ederek ve abartarak, «Karamsarlık ve devrim hakkındaki ümitsizlikten doğan, oportünist-tasfiyeci kaçış ve gerileme çizgisi» olarak sunmuşlar ve örgütsel açıdan sözde «Lo Ming Çizgisine karşı mücadele» vermişlerdir.

gisindeki en acil sorun haline gelmiştir. Mao Zedung yoldaş, Marksizm-Leninizmi uygulayarak sadece Çin devriminin doğru siyasal çizgisini formüle etmekle kalmamış, ayrıca Toprak Devrimi Savaşı döneminin başlamasıyla, bu siyasal çizgiye bağlı olan doğru askeri çizgiyi de formüle etmiştir. Mao Zedung yoldaşın askeri çizgisi iki temel noktadan hareket eder. Birincisi; ordumuz sadece bir tip ordudur; proletaryanın ideolojik önderliğine bağlıdır, halkın mücadelesine ve devrimci üs alanlarının kurulmasına hizmet eden bir araç olmalıdır. İkincisi, savaşımız sadece bir tip savaştır; düşmanın güçlü kendimizin zayıf olduğunu kabul ettiğimiz ve bu yüzden düşmanın zayıflıklarından ve kendi güçlü yönlerimizden bütünüyle yararlandığımız ve var olmak, zafer kazanmak ve genişlemek için tümüyle kitlelerin gücüne dayandığımız bir savaştır. Birinci maddeden Kızıl Ordu'nun (Şimdi Sekizinci Yol Ordusu, Yeni Dördüncü Ordu ve tüm silahlı kuvvetler) parti çizgisi, programı ve siyasetler için, yani tüm halkın çeşitli aygıtları için bütün çabasıyla savaşması gerektiğini ve bunun karşısına çıkan savaşağalığı eğilimleriyle mücadele etmesi gerektiğini çıkartabiliriz.

Bu nedenle Kızıl Ordu, askeri açının siyasal açığa tabi olmadığını ve hatta siyasete hükmettiğini ileri süren saf askeri görüş açısına ve başıboş maceracı ideolojiye karşı çıkmalıdır. Kızıl Ordu, savaşmak, kitle çalışması yapmak ve para toplamak (ki bugün bu üretim yapmak demektir) şeklindeki üçlü görevin hepsini birden omuzlamalıdır; kitle çalışması yapmak, parti için ve halkın siyasal iktidarı için bir propagandacı ve örgütçü olmak anlamına gelir. Bölge halkına, toprak dağıtımında (bugün için kira ve faizlerin indirilmesinde) ve silahlı kuvvetler, siyasal iktidar organları ve parti örgütleri kurmalarında yardım etmek anlamına gelir. Onun için Kızıl Ordu'nun hükümet ve halkla ilişkilerinde halkın siyasal iktidar organlarına, kitle örgütlerine titizlikle saygılı olması bunların prestijlerini güçlendirmesi ve Üç Temel Disiplin kuralını ve dikkat edilecek Sekiz Noktay³⁶ kesinlikle

36- Üç Ana Disiplin Kuralı ve Dikkat Edilecek Sekiz Nokta, Toprak Devrimi Savaşı sırasında, Çin işçi ve köylü Kızıl Ordusu için; Mao Zedung yoldaş tarafından saptanmıştır ve sonradan Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu ve bugünkü, Halk Kurtuluş Ordusu tarafından disiplin kuralları olarak kabul edilmiştir. Değişik

uygulanması gerekir. Ordu içinde subaylar ve erler arasında doğru bir ilişki kurmak hem düzgün bir demokratik hayata, hem de siyasal bilince dayanan otoriter bir askeri disipline sahip olmak zorunludur. Düşman askerleri arasındaki çalışmada, düşman güçlerini bölmek ve mahkûmları kazanmak için doğru bir siyaset izlemek gerekir. İkinci hareket noktası göstermektedir ki, Kızıl Ordu, Toprak Devrimi Savaşı sırasında gerilla savaşı ve gerilla niteliğindeki hareketli savaşın temel savaş biçimleri olduğunu ve ancak bir halk savaşını (ki bunda temel güçler bölgesel güçlerle, silahlı kitleler silahsız kitlelerle kaynaştırılmıştır) kendimizden kat kat üstün düşmana karşı bir zafer sağlayabileceğini anlamak zorundadır. Dolayısıyla, stratejik açıdan, Kızıl Ordu âni kararlarla girişilecek bir savaşa karşı olmalı, taktik açıdan ise uzun savaşa karşı olmalıdır; stratejide uzun savaşa ve taktiklerde âni kararlara sıkı sıkıya bağlı kalmalıdır; seferlerde ve çarpışmalarda az kişinin çok kişiyi yenmek için kullanılmasına karşı çıkmalı ve çok kişinin az kişiyi yenmek için kullanılmasına sıkı sıkıya bağlı kalmalıdır. Dolayısıyla, Kızıl Ordu aşağıdaki, stratejik ve taktik ilkeleri uygulamalıdır:

Kitleleri harekete geçirmek için, güçlerimizi bölelim, düşmanın icabına bakmak için güçlerimizi toplayalım.

Düşman ilerler, biz kaçarız; düşman konaklar, biz aralıksız saldırılarla onu taciz ederiz; düşman yorulur, biz saldırırız; düşman kaçar, biz kovalarız.

Sabit üs alanlarını genişletmek için, dalga dalga ilerleme siyasetini

Bölgelerdeki Ordu birliklerinde, bu kuralların içeriği biraz farklı olduğundan, Çin Halk Ordusu Başkomutanlığı, Ekim 1947'de aşağıdaki standart tipi yayınladı. Üç Ana Disiplin Kuralı:

- 1- Bütün eylemlerinde emirlere itaat et.
- 2- Kitlelerden tek bir iğne veya bir parça iplik bile alma.
- 3- Ele geçirilen her şeyi teslim et.

Dikkat Edilecek Sekiz Nokta:

- 1- Kibar konuş
- 2- Satın aldığının karşılığını hakkıyla öde.
- 3- Ödünç aldığın her şeyi geri ver.
- 4- Zarar verdiğin her şeyi öde.
- 5- Halka kötü davranma.
- 6- Ürünlere zarar verme.
- 7- Kadınlara saygısızlık yapma.
- 8- Esirlere kötü davranma.

uygulayın: güçlü bir düşman tarafından kovalandığınız zaman çevresini kuşatma siyaseti uygulayın.³⁷

Düşmanı derinlere çekin.³⁸

Üstün güçleri toplayın, düşmanın zayıf noktalarını seçin ve hareketli savaşta düşmanın bir parçasını veya büyük bir parçasını, yok edeceğinize emin olduğunuz zaman savaşa girin ki, düşman güçlerini teker teker ezebilesiniz.³⁹

Askerî açıdan, çeşitli «Sol» çizgiler, Mao Zedung yoldaşın çizgisinin tam karşısındaydı. Birinci «Sol» çizginin maceracılığı Kızıl Ordu'nun halk kitlelerine yabancılaşmasına yol açtı; İkinci «Sol» çizgi Kızıl Ordu'yu maceracı saldırılara sürükledi, ama bunların ikisi de askeri açıdan tam olarak sistemleşmemişti. Açıkça ifade olunan bir sistem, ancak üçüncü «Sol» çizgi ile doğdu. Üçüncü «Sol» çizginin savunucuları, ordu kurma sorununda, Kızıl Ordu'nun üçlü görevini, bir tek savaşma görevine indirgediler ve ordu ve halk arasında, ordu ve hükümet arasında, subaylar ve erler arasında doğru ilişkiler konusunda, Kızıl Ordu'yu eğitmeyi ihmal ettiler; lüzumsuz bir düzene sokma talep ettiler ve Kızıl Ordu'nun o zamanki sağlam gerilla karakterine «Gerillacılık» diye karşı çıktılar, üstelik ordudaki siyasal çalışmada şekilciliği korudular. Askerî harekâtlar sorunuyla ilgili olarak, düşmanın güçlü, bizim zayıf olduğumuz gerçeğini reddettiler ve sadece temel güçlere dayanan mevzi savaşı ve sözde düzenli savaş istediler; âni kararlara dayanan savaş stratejisi ve uzun savaş taktiklerini talep ettiler. «Bütün cephelerde saldırılması»nı ve «iki yumrukla birden vurulmasını» talep ettiler. Düşmanın derinlere çekilmesine karşı çıktılar ve birliklerin gerekli kayışlarına «Geri çekilme ve kaçaklık» olarak baktılar; ve ayrıca sabit savaş hatları ve mutlak bir merkezi komanda talep ettiler. Kısacası gerilla savaşını ve gerilla niteliğindeki bir hareketli savaşı inkâr ettiler ve bir halk savaşının nasıl doğru ola-

37- Çinkang Dağlarındaki Cephe Komitesinin Parti Merkez Komitesine, 1929 Nisan'ında yolladığı mektuptan alınmıştır. «Bir tek Kıvılcım Bozkırı Tutuşturabilir» den iktisab edilmiştir. *Seçme Eserler*, Mao Zedung İng. Ed., FLP, Pekin, 1965, Cilt 1, s. 124. Türkçe baskı Kaynak Yayınları Cilt I s. 152

38- Bakınız «Çin Devrim Savaşında Strateji Sorunları» *Seçme Eserler*, Mao Zedung, İng. Ed., FLP, Pekin, 1965, cilt 1, s. 205-49 Türkçe baskı Kaynak Yayınları Cilt I s. 230

39- Düşmanın beşinci «Kuşatma ve Baskı» Harekâtının Kırılması hakkında Çin Komünist Partisi, Merkez Komitesinin ulaştığı sonuçlar Şubat 1935,

rak yürütüleceğini anlamadılar. Beşinci «Kuşatma ve baskı» ya karşı girişilen mücadelede, üçüncü «Sol» çizginin savunucuları «Düşmanı kapıların dışında tutmamızı» ileri sürerek, saldırıda maceracılıkla işe başladılar; sonra her şeyin savunulması için güçlerimizin bölünmesini, «Kısa, hızlı hamleleri» ve «Bir aşındırma yarışını» ileri sürdüler ve sonunda Ciangsi üs bölgesine çekilmek zorunda kaldıkları zaman, gerçek kaçaklığın içine düştüler. Gerilla savaşı ve hareketli savaş yerine mevzi savaşı ve doğru bir biçimde sürdürülen halk savaşının yerine düzenli savaşı geçirmeye kalkışmalarının sonucu işte bunlar oldu.

Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'ndaki stratejik geri çekilme ve stratejik durgunluk aşamalarında, düşmanın gücüyle bizim gücümüz arasında daha da büyük bir uçurum vardı ve dolayısıyla Sekizinci Yol Ordusu'nun ve Yeni Dördüncü Orduların doğru ilkesi; «Gerilla savaşı temeldir, ama uygun koşullarda hareketli savaş şansını da kaçırmayın» olmuştu. İlle de hareketli savaş diye ısrar etmek yanlış olurdu. Ama önümüzdeki stratejik karşı saldırı aşamasında, bütün Parti çalışmasının ağırlık noktası nasıl kırsal alanlardan şehirlere kaydırılacaksa, stratejide de, güçlerimizin modern malzemeye donatılmış olması koşuluyla esas olarak gerilla savaşıdan hareketli ve mevzi savaşa geçmek gerekecektir. Bu yakın değişiklik için de, bütün parti tam bir uyanıklıkla hazırlık yapmalıdır.

3- Örgütsel açıdan:

Mao Zedung'un dediği gibi, doğru siyasal çizgi «kitlelerden kitlelere» olmalıdır. Bu çizginin gerçekten kitlelerden gelmesini ve özellikle, gerçekten kitlelere geri gitmesini güvenceye almak için yalnızca Parti ve Parti dışı kitleler arasında (sınıf ve halk arasında) sıkı bağlar kurmakla kalmamalı, hepsinden önemlisi, Parti'nin yönetici organlarıyla, Parti içi kitleler arasında (kadrolar ve parti safları arasında) sıkı bağlar bulunmalıdır. Bir başka deyişle örgütsel siyaset doğru olmalıdır. Bu yüzden, Mao Zedung, nasıl parti tarihinin her döneminde, kitlelerin çıkarlarını temsil eden siyasal bir hat çizdiyse, bu hatta hizmet eden ve parti içinde ve dışında kitlelerle olan bağı koruyan bir örgütsel hat da çizilmiştir. Toprak Devrimi Savaşı sırasında, bu konuda önemli gelişmeler, Dördüncü Kızıl Ordu'nun 1929'daki Dokuzuncu

Parti Kongresi'nde alınan kararlarla şekillenmiştir.⁴⁰ Bu karar, Parti kurulmasını ideolojik ve siyasal ilke düzeyine çıkarmış, işçi sınıfı ideolojisinin öncü rolünü kesinlikle korumuştur.

Salt askeri bakış açısına, öznelciliğe, bireyciliğe, eşitçiliğe, başbozuk maceracı ideolojiye, maceracılığa ve tüm eğilimlere karşı mücadele etmiş, bu eğilimlerin köklerini ve zararlarını, bunları düzeltme yollarını ortaya koymuştur. Kararname, ayrıca sıkı demokratik merkeziyetçiliği savunmuş, demokrasi veya merkeziyetçilik üzerinde yersiz sınırlamalara karşı çıkmıştır. Bütün Partide birliğin sağlanmasından hareket eden Mao Zedung yoldaş, parçanın bütüne tabi olması gerektiğinde ısrar etti ve Çin devriminin özel koşullarına uygun olarak yeni ve eski kadrolar arasında, dış ve yerel kadrolar arasında, Ordu kadroları ve o bölgede çalışan kadrolar arasındaki ilişkilerin, nasıl olması gerektiğini belirtti. Böylece Mao Zedung, bir ilke olarak doğrulara bağlılık ile bir disiplin sorunu olarak, örgüte itaat etmeyi nasıl bağdaştıracığımızı gösterdi. Parti içi birliği korurken, Parti içi mücadeleyi nasıl sürdüreceğimizi açıklığa kavuşturdu. Oysa, ne zaman yanlış bir siyasal çizgi hâkim olmuşsa yanlış örgütsel çizgi de kesinlikle ortaya çıkmıştır. Yanlış siyasal çizginin hâkimiyeti ne kadar uzun sürmüştü, bunun örgütsel siyasetinin zararları da o kadar büyük olmuştur. Bu yüzden, Toprak Devrimi Savaşı döneminin, çeşitli «Sol» çizgileri, Mao Zedung'un siyasal çizgisine karşı oldukları kadar örgütsel çizgisine de karşıydı. Bunlar parti içindeki kitleleri yabancılaştıran (Yani, bazı parti üyelerinin çıkarlarını, partinin tümünün çıkarlarına tabi kılmayan, Parti yönetici organını, bütün Partinin isteklerinin toplandığı yer olarak kabul etmeyen) bir sektarizm yarattılar. Parti dışındaki kitleleri yabancılaştıran (yani, Partiyi, kitlelerin çıkarlarının temsilcisi ve özelemlerinin ifadesi olarak kabul etmeyen) bir sektarizme yol açtılar. Özellikle üçüncü «Sol» çizginin savunucuları dilediklerini yapabilmek için, yanlış çizgiyi uygulanmaz bulan ve bu nedenle kuşkularını ve hoşnutsuzluklarını belirten, karşı çıkan veya yanlış çizgiyi aktif olarak desteklemeyen veya sadakatle uygulamayan bütün parti üyelerini istisnasız ve fark gözetmeden damgaladılar. Bu yoldaşları «Sağ fırsatçılık» «Zengin köylü çizgisi» «Lo

Ming Çizgisi», «Uzlaştırma politikası» «İki yüzlülük» ile damgaladılar. Bunlara karşı «Amansız mücadelelere» giriştiler, «Acımasız darbeler» indirdiler ve hatta bu «Parti içi mücadeleleri» karşılarındaki canı ve düşmanmış gibi sürdürdüler. Bu hatalı Parti içi mücadele türü, «Sol» çizgiyi yöncelen veya izleyen yoldaşların, prestijlerini yükseltmek, kendi isteklerini gerçekleştirmek, Parti kadrolarını yıldırım için kullandıkları normal bir yöntem haline geldi. Bu tutum, parti içindeki, demokratik merkeziyetçilik ilkesini çiğnedi, eleştiri ve özceleştirir ruhunu yok etti, Parti disiplinini mekanik bir disipline çevirdi ve körü körüne itaat ve mutlak boyun eğme eğilimlerini besledi. Böylece canlı ve yaratıcı Marksizmin gelişmesine büyük zarar verildi. Kadrolara karşı ayrılıkçı bir siyaset, bu hatalı Parti içi mücadele ile birleştirildi. Eski kadrolara, Partinin, değerli unsurları gözü ile bakmadılar. Tersine deneyimli, kitlelerle ilişkisi olan, ama hizipçilere ayak uydurmamayan onun körü körüne takipçisi, evet efendimcisi olmayı reddeden pek çok eski kadroya saldırdılar, onları cezalandırdılar ve merkezi ve yerel örgütlerden attılar. Yeni kadrolara da yeterli bir eğitim vermediler., (özellikle işçi sınıfı kökenli olanların) ilerlemesi için ciddiyetle uğraşmadılar. Bunun yerine deneyimsiz, kitlelerle sıkı bağları olamayan ama hizipçilere uyan ve gözü kapalı onların peşinden gidip, evet efendimciliğini yapan yeni kadroları ve Parti dışı kadroları alélacele terfi ettirdiler. Merkezi ve yerel örgütlerde eskilerin yerlerine geçirdiler. Böylece sadece eski kadrolara saldırmakla kalmayıp yenileri de bozdular. Üstelik birçok yerde, karşıdevrimcileri ezmek için uygulanan hatalı bir siyaset kadrolara karşı hizipçi siyaset ile karıştırılınca birçok değerli yoldaş haksız yere suçlandı. Ve bu durum partiyi ağır kayıplara uğrattı.

Bu ayrılıkçı hatalar alt ve üst örgütler arasında bozkukluklara yol açarak ve Partide birçok başka anormallikler yaratarak Partiyi geniş ölçüde zayıflattı.

Bu Genişletilmiş Yedinci Genel Toplantı, bu vesile ile ilan eder: Hatalı çizginin savunucuları tarafından bir yoldaşa yanlış yere verilen her ceza veya cezanın bir bölümü duruma göre iptal edilecektir. Yanlış suçlamaların kurbanı olduğu, soruşturma sonunda kanıtlanan her yoldaş, aklanacak ve parti üyeliği iade edilecektir ve hatırası bütün

yoldaşlar tarafından saygıyla anılacaktır.

4- ideolojik açıdan:

Herhangi bir, siyasal, askeri veya örgütsel çizginin doğruluğunun veya yanlışlığının, ideolojik kökleri vardır. Bu o çizginin, Marksist-Leninist diyalektik materyalizm ve tarihsel materyalizminden hareket edip etmemesine ve o çizginin Çin devriminin nesnel gerçeklerine ve Çin halkının nesnel ihtiyaçlarına dayanıp dayanmamasına bağlıdır. Mao Zedung, Çin devrim davasını benimsediğinden bu yana, kendini Bilimsel Sosyalizmin evrensel gerçeğini, Çin toplumunun gerçek koşullarının araştırılması ve incelenmesine verdi. Toprak Devrimi Savaşı dönemi boyunca "Araştırma yapmayanın söz hakkı yoktur" ilkesine büyük önem verdi ve sürekli olarak dogmatizm ve öznelcilik tehlikelerine karşı mücadele etti. Gerçekten de o zamanlar Mao Zedung yoldaş tarafından ortaya konan siyasal, askeri ve örgütsel çizgiler, büyük birer başarı idiler. Mao Zedung yoldaş bu başarılarla, Marksizm-Leninizmin ve diyalektik ve tarihsel materyalizmin evrensel gerçeğine dayanarak, gerçek durumun somut tahlilini, bu durumun ülke içinde ve dışındaki ve parti içinde ve dışındaki özelliklerinin tahlilini yaparak ve Çin devriminin, özellikle 1924-27 devriminin tarihsel deneyini somut bir biçimde özetleyerek ulaşmıştır. Çin'de yaşayan ve savaşan Çin Komünistleri için, diyalektik materyalizmi ve tarihsel materyalizmi öğrenmenin amacı, bunları, Mao Zedung yoldaşın yaptığı gibi, Çin devriminin pratik sorunlarının incelenmesine ve çözümlenmesine uygulamaktır. Ama kuşkusuz "Sol" hatalar işleyen yoldaşların hiçbiri o zamanlar onun yöntemini anlayamıyorlar veya kabul edemiyorlardı. Üçüncü «Sol» çizginin savunucuları ona «dar görüşlü bir dencyci» diye iftira bile ettiler. Bunun nedeni onların ideolojisinin öznelcilik ve şkilcilik olmasıydı. Üçüncü «Sol» çizginin hâkimiyeti sırasında, bu ideoloji, daha da belli bir biçimde dogmatizm olarak ortaya çıktı. Dogmatizmin özelliği, gerçek durumdan hareket etmeyip, kitaplardan alınmış bazı sözcüklerden ve cümlelerden hareket etmesidir. Dogmatikler, Çin'in siyasal, askeri, ekonomik ve kül-

40- 1929'da Dördüncü Kızıl Ordu'nun Dokuzuncu Parti Kongresinin Kararı, «Parti İçindeki Yanlış Fikirlerin Düzeltilmesi Üzerine» başlıklı yazıya işaret etmektedir. *Seçme Eserler*, Mao Zedung, Ing. Ed. FLP, Pekin, 1965, Cilt, 1, s. 105-16, Türkçe baskı Kaynak Yayınları Cilt I s. 94

türel geçmişinin, bugünün ve Çin devriminin pratik deneyinin ciddi bir incelemesini yapmak, Çin devriminde eyleme kılavuzluk edecek sonuçlara ulaşmak ve bu sonuçların geçerliliğini kitlelerin pratiğinde sınamak şeklindeki Marksist-Leninist tutumu ve yöntemi benimsemediler. Tersine Marksizm-Leninizmin özünü bir yana bırakarak ülkeye Marksist-Leninist yazından bazı sözler ve cümleler aktardılar ve bu aktarmaların, bugünkü Çin'in gerçek koşullarına uygun olup olmadığını hiç incelemeden, bunları dogma olarak kabullendiler. Dolayısıyla, kaçınılmaz olarak, dogmatiklerin "teorileri" gerçeklerden, önderlikleri kitlelerden kopuktu. Gerçeklerden doğruyu çıkaracak yerde, bildiğinden şaşmaz, kibirli hazır-cevap bir tavır takınmışlardı. Ve doğru eleştiri ve özeleştiriden korkuyorlardı.

Hâkimiyet döneminde, dogmatizmin ortağı ve destekçisi olan deneyci ideoloji de, öznelciliğin ve şekilciliğin bir yansımasıdır. Deneyciliğin dogmatizmden farklı yanı, kitaplardan değil de, dar pratikten başlamasıdır. Birçok yoldaşımızın pratik çalışmasıyla kazanılan bütün yararlı deneylerin, en değerli varlığımız olduğunu özellikle belirtelim. Böyle deneylerin, bilimsel olarak, gelecekteki eyleme kılavuzluk etmek üzere özümlemesi kesinlikle deneycilik değil, Marksizm-Leninizmdir. Gene bunun gibi, Marksizm-Leninizmin teorilerini ve ilkelerini dogma olarak değil de, devrimci harekete kılavuz olarak almak, dogmatizm değil, Marksizm-Leninizmdir. Ancak eğer pratik çalışmada deneyimli olan yoldaşlar arasında, sadece kendi sınırlı pratiğiyle tatmin olan, bunu her yerde uygulanabilecek bir dogma kabul eden, «Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olamaz»⁴¹ ve «Önderlik edebilmek için önceden görebilmek gerekir»⁴² gerçeğini kavrayamayan ve üstelik de kavramak istemeyen, ve dolayısıyla dünya devrimci deneyinin özeti olan Marksizm-Leninizmi küçümseyen, ilkeden yoksun bir deneyciliğe ve kişiyi hiçbir yere ulaştırmayan akılsızca bir tekrarcılığa kapılan kişiler varsa, ve bunlar gene de oturup, yükseklerden emir veriyorlarsa, kör gibi kendilerini kahraman yerine koyuyorlarsa, kıdemlilik taşıyorlarsa ve yoldaşların

41- V. İ. Lenin «Ne Yapmalı?» *Toplu Eserler*, İng. Ed., FLPH, Moskova, 1961, cilt V, s. 369

42- J.V. Stalin, «Merkez Komitesi ve Merkez Kontrol Komisyonunun Nisan ayı Ortak Toplantısının Çalışmaları» *Eserler*, İng., FLPH- Moskova, 1954, cilt, XI, s. 39

eleştirisine önem vermiyorlar veya özeleştiri yapmıyorlarsa, işte o zaman, bu yoldaşlar, gerçekten de deneyci olmuşlardır. Dolayısıyla, başlangıç noktaları farklı olsa da deneyciler ve dogmatikler, düşünce yöntemi açısından, özde aynıdırlar. Her ikisi de, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini, Çin devriminin somut pratiğinden ayırıyordu. Her ikisi de diyalektik ve tarihsel materyalizmi çiğniyor ve kısmi ve nisbi gerçekleri, evrensel ve kesin gerçekler gibi gösteriyorlardı. Ve her ikisinin de düşüncesi, bir bütün olarak nesnel, gerçek duruma bağlı değildi. Dolayısıyla, her ikisi de, Çin toplumu ve Çin devrimi hakkında, pek çok hatalı kavrayışları paylaşıyorlardı. (Örneğin: Şehirlerin ağırlık merkezi olması hakkındaki, Beyaz Bölgelerdeki çalışmanın ağırlık merkezi olması hakkındaki hatalı görüşleri, gerçek durumu göz önüne almayan, «düzenli» savaş hakkındaki hatalı görüşleri.) Bu iki farklı tipteki yoldaşların işbirliğini mümkün kılan ideolojik temeller bunlardı. Sınırlı ve dar pratikleri nedeniyle çoğu deneyciler, genel nitelikteki sorunlar üzerinde, bağımsız kesin ve sistemli görüşlerden yoksundu ve dolayısıyla, dogmatiklerle olan ilişkilerinde ikinci dereceden rol oynuyorlardı. Ancak Partimiz tarihi göstermiştir ki, deneycilerin işbirliği olmaksızın, dogmatiklerin «Parti içinde zehirlerini yaymaları» kolay olmazdı. Ve dogmatizmin yenilmesinden sonra, Parti içinde Marksizm-Leninizmin gelişmesine en büyük engel deneycilik olmuştur. Bu yüzden öznelci dogmatizmi alt ettiğimiz gibi öznelci deneyciliği de alt etmemiz gerekir. Ancak hem dogmatik hem de deneyci ideolojiyi bütünüyle alt edersek, Marksist-Leninist ideoloji, siyasal ve çalışma biçimi bütün Parti içinde eksiksiz ve derinlemesine yerleşebilir.

Yukarda siyasal, askeri, örgütsel ve ideolojik yönlerden tartışılan hatalar, çeşitli «Sol» çizgilerin ve özellikle üçüncü «Sol» çizgisinin temel hatalarıdır. Ve siyasal askeri ve örgütsel hataların hepsi; ideolojik olarak Marksist-Leninist diyalektik ve tarihsel materyalizmin uygulanmamasından, öznelcilikten ve şekilcilikten, dogmatizmden ve deneycilikten doğmuştur.

Bu Genişletilmiş Yedinci Genel Toplantı, çeşitli «Sol» çizgilerin hatalarını redderken, Mao Zedung yoldaşın «Bütün sorunları tahlil

ederek ele alın; her şeyi reddetmeyin»⁴³ şeklindeki öğüdünü hatırlatmak ve uygulamak gerektiğine dikkati çeker. Bu hataları işleyen yoldaşların bütün görüşlerinin yanlış olmadığını belirtmek gerekir. Emperyalizme ve feodalizme karşı mücadele, Toprak Devrimi ve Çan Kayşek'e karşı mücadele konusundaki bazı görüşleri, doğru çizgiyi izleyen yoldaşların görüşlerince uyuyordu. Ayrıca belirtmek gerekir ki, üçüncü «Sol» çizginin özellikle uzun süren hâkimiyetine ve Partiye ve devrime verdirdiği özellikle ağır kayıplara karşın, aynı dönemde, Parti, birçok bölgede ve birçok alandaki pratik çalışmada (Örneğin, savaşta ordunun kurulmasında, savaş seferberliğinde siyasal iktidarın kurulmasında ve Beyaz Bölgelerdeki çalışmada) büyük başarılar elde etmiştir. Bu çok sayıda kadronun ve üyenin asker ve halk yığınlarıyla birlikte, aktif çalışmasının ve kahramanca mücadelesinin sonucudur. İşte hayatlarını feda eden Parti içinde ve dışındaki bütün önderleri, yöneticileri ve kadroları, bütün Parti üyeleri ve kitleleri, saygıyla anacaktır.

V

«Sol» çizginin yukarda tartışılan dört yöndeki hataları raslantı değildi; bunların çok derin sosyal kökleri vardı. Nasıl Mao Zedung yoldaş tarafından temsil edilen doğru çizgi Çin proletaryasının ileri unsurlarının ideolojisini yansıtıyorsa, «Sol» çizgi de Çin küçük burjuva demokratlarının ideolojisini yansıtıyordu. Yarı-sömürge ve yarı-feodal Çin, yoğun küçük burjuvazisi olan bir ülkedir. Partimiz sadece bu geniş kesimle kuşatılmış olmakla kalmayıp; Parti içinde de küçük burjuva kökenli kişiler üyelerin çoğunluğunu oluşturur. Bunun nedeni küçük burjuva devrimci demokratlarının büyük bölümünün dertlerinden kurtulma çaresi olarak proletaryaya dönmeleridir. Çin'de güçlü bir küçük burjuva partisinin varlığı, Ekim Devrimi'nden sonra Marksizm-Leninizmin dünya çapındaki zaferleri, Çin'in var olan siyasal koşulları, ve özellikle Guomindang'ın ve Komünist Partisinin tarihsel gelişimi gibi nedenlerden dolayı, olanaksız hale gelmiştir. Ay-

43- «İncelememiz ve Şimdiki Durum» dan Bu ciltte s. 168

rica, Çin'deki ekonomik koşullar altında, işçi kitleleri ve partideki işçi sınıfı kökenli üyeler bile, bir küçük burjuva özelliği taşıyabilirler. Dolayısıyla Partimiz içinde, küçük burjuva ideolojisinin sık sık görülmesi şaşırtıcı değil, kaçınılmaz bir olaydır.

Parti dışındaki küçük burjuva kitleleri arasında, Çin Burjuva-Demokratik devriminin ana gücünü oluşturan köylülere ek olarak şehir küçük burjuvazisi de bugünkü aşamada devrimin motor güçlerinden biridir. Çünkü bu gruptan kişilerin çoğu her türlü baskıya uğramakta hızla ve devamlı olarak sefalete, işsizliğe, iflasa sürüklenmekte ve bunlar çok acil bir şekilde ekonomik ve siyasal demokrasi istemektedirler. Ama geçiş durumunda olan bir sınıf olarak, küçük burjuvazi çifte niteliğe sahiptir. Bu sınıfın iyi ve devrimci yanı, büyük çoğunluğunun proletaryanın siyasal ve örgütsel etkisine ve hatta ideolojik etkisine açık olmasıdır. Bugün bir demokratik devrim istemektedirler ve bu uğurda birleşme ve mücadele etme yetenekleri vardır. Gelecekte, proletarya ile birlikte sosyalizm yolunu seçebilirler. Bu grubun kötü ve geri yanı ise proletarya öncülüğünden yoksun kalınca, liberal burjuvazinin ve hatta büyük burjuvazinin etkisi altına girmesi ve onların esiri haline gelmesidir. Onun için bugünkü aşamada, proletarya ve onun öncüsü olan Çin Komünist Partisi, Parti dışındaki küçük burjuva kitleleriyle sağlam ve geniş bir ittifak kurmalı, onlarla ilişkilerinde bir yandan yumuşak davranmalı, düşmana karşı mücadeleyi aksatmadıkça ve ortaklaşa sürdürdüğümüz sosyal hayatı bozmadıkça liberal düşüncelerini ve çalışma yöntemlerini hoşgörü ile karşılamalı, öte yandan da ittifakımızı güçlendirmek için onlara gerekli eğitimi vermeli.

Küçük burjuva kökenli olup da, bu sınıftan kopan ve proletarya Partisine katılan kişilerin durumu ise bambaşkadır. Partinin onlara karşı siyaseti, Parti dışı küçük burjuva kitlelerine karşı takınılan siyasetten farklı olmalıdır. Bir kere bu kişiler proletaryaya yakındırlar ve Partiyeye isteyerek katılmışlardır. Parti içi Marksist-Leninist eğitimle ve devrimci kitle mücadelelerinde olgunlaşarak ideolojik açıdan yavaş yavaş proleterleşebilirler ve proleter güçlere büyük hizmet verebilirler.

Gerçekten de Partiyeye katılan küçük burjuva kökenli kişilerin çoğu yiğitçe savaşmış, Parti ve halk için fedakârlıklar yapmış, ideolojik ba-

kımdan gelişerek birçoğu Marksist-Leninist olmuşlardır. Ancak önemle belirtmek gerekir ki, henüz proleterleşmemiş olan küçük burjuvazinin devrimci niteliği, proleter olanın devrimci niteliğinden esas olarak farklıdır. Bu farklılık çoğu kez, bir zıtlasma durumuna girebilir. Küçük burjuva devrimcisi niteliği taşıyan Parti üyeleri, Partiye örgütsel olarak katılmışlardır. Ama ideolojik açıdan henüz Partiye katılmamışlardır. Bunlar Marksist-Leninist kılığına bürünmüş liberal reformist anarşist, blanquist⁴⁴ vb. kişilerdir. Durum bu olunca, bunlar Çin'in gelecekteki Komünist hareketini zafere ulaştırmak bir yana bugünün yeni demokratik hareketini bile zafere ulaştıramazlar. Eğer, proletaryanın ileri unsurları, Marksist-Leninist ideoloji ve küçük burjuvaziden gelen Parti üyelerinin orijinal ideolojisi arasında kesin ve keskin bir hat çekmezlerse, ve ciddi ve sabırlı bir tutumla onları eğitip onlarla mücadele etmezlerse, onların küçük burjuva ideolojisini yenmek olanaksızlaşacak ve üstelik bu üyeler, sonunda proletaryanın öncüsünü kendi düşündükleri şekilde biçimlendirmeye çalışacaklar ve önderliği ele geçirerek Partiye ve halka zarar vereceklerdir. Parti dışındaki küçük burjuvazi ne kadar geniş ise, Parti içinde küçük burjuva kökenli üyeler ne kadar çoklarsa Parti, proletaryanın öncüsü olarak saflığını o derece sıkı bir şekilde korumalıdır. Bunu başaramazsa küçük burjuva ideolojisi partiye çok daha şiddetli saldırarak ve verilen zarar çok daha büyük olacaktır. Partimiz tarihinde, doğru siyasetle yanlış siyasetler arasındaki mücadelelerin özünde dışardaki sınıf mücadelesinin Parti içinde yansıması yatar. Sapmaların yukarda tartışılan siyasal, askeri, örgütsel hataların, bu küçük burjuva ideolojisinin, parti içinde yansımasıdır. Bu sonucu üç yönden incelemek gerekir.

Birincisi, düşünce yöntemi. Küçük burjuva düşünce yöntemi esas olarak, öznelcilik ve sorunları incelemede tek yanlılık olarak ortaya çıkar. Yani, sınıf güçleri dengesinin nesnel ve kapsamlı görüntüsünden hareket etmez, öznel dilekleri, etkilenmeleri, boş lafları gerçek kabul eder, bir tek yönü tüm cepheler diye benimser, parçayı bütün, ağacı-orman zanneder. Gerçek üretim sürecinden ayrılmış olan

44- Blanquizmi, Fransa'da Auguste Blanqui (1805-81) tarafından temsil edilen devrimci maceracılık ideolojisi. Blanquistler sınıf mücadelesini inkâr ediyorlar ve insanlığın kapitalist sömürü sisteminden, proletaryanın sınıf mücadelesiyle değil de, bir avuç entelektüelin, gizli ittifakıyla kurtulacağını sanıyorlardı.

küçük burjuva entelektüelleri sadece kitap bilgisine sahiptirler. Ve algısal bilgiden yoksundurlar, o yüzden, düşünce yöntemleri, dogmatizm şeklinde yansır. Üretimle ilişkisi olan küçük burjuva unsurları ise bazı algısal bilgilere sahip olmalarına karşın, küçük burjuva üretiminin getirdiği sınırlılıklardan dar görüşlülükten, çok laf etmekten, dışlanmaktan ve bağınazlıktan kurtulamazlar, bu yüzden düşünce yöntemleri, deneycilik olarak yansır.

İkincisi, siyasal eğilim. Küçük burjuvanın siyasal eğilimi, yaşayış biçimi ve bunun sonucu olarak, düşünce yöntemindeki tek yanlılık ve öznelcilik yüzünden, sağ ve sol arasında bir bocalama olarak gözükür. Küçük burjuva devrimcilerinin birçoğu var olan durumlarında radikal bir değişiklik yaratmak için, devrimin hemen başarıya ulaşmasını isterler.

Bu nedenle uzun devrimci mücadele için gerekli olan sabırdan yoksundurlar ve «Sol» devrimci sloganlara bayılırlar. Duyguları ve faaliyetleri kapalı kapıcılık ve maceracılık yolundadır. Partide yansıyan bu küçük burjuva ideolojisi, yukarda tartışılan konularda, yani devrimin görevleri, devrimci üs alanları, taktiklerin yönetimi ve askeri çizgide çeşitli «Sol» sapmalara yol açar.

Başka koşullarda aynı küçük burjuva devrimcileri veya küçük burjuva devrimcilerinin bir başka kesimi: karamsar ve ümitsiz hale gelebilir, burjuvazinin peşine takılarak sağ-duyular ve görüşler ileri sürebilirler. 1924-27 devrimi sonundaki, Cen Dusiuculuk Toprak Devriminin son dönemindeki, Çang Kuotao'culuk ve Uzun Yürüyüşün ilk dönemindeki kaçaklık, hep küçük burjuva Sağcı ideolojisinin parti içinde yansımasıydı. Japonya'ya karşı direnme sırasında teslimiyetçi fikirler bir kez daha ortaya çıktı.

Genel olarak «Sol» çizgideki sapmalar, daha çok, burjuvazi ve proletarya arasında bir ayrılık olunca ortaya çıkmıştır. (Örneğin Toprak Devrimi döneminde partiye üç kez hâkim olan «Sol» sapma) Sağ sapmalar ise, burjuvazi ve proletarya arasında bir ittifak olduğu dönemlerde doğmuştur. (Örneğin: 1924-27 devriminin sonu ve Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın başı) Ama ister sağ, ister «Sol» bütün bu sapmalar, devrime değil karşıdevrime yaramıştır. «Sol»a veya sağa zikzaklar çizmek, aşırılıktan hoşlanmak, özden yoksun bir

patırtı ve kumar oportünizmi. Değişen koşulların zorlamasıyla ortaya çıkan bütün bunlar, küçük burjuvazinin istikrarsız ekonomik durumunun ideolojik alanda yansımalarıdır.

Üçüncüsü Örgütsel hayat. Genellikle küçük burjuvazinin, yaşama biçimi ve düşünce yöntemindeki sınırlılıklardan ve özellikle Çin'in klan ve birlik merkezi olmayan ve geri sosyal çevresi yüzünden, küçük burjuvazinin örgütsel hayatta eğilimi, kitleleri yabancılaştıran bir bireycilik ve sektarizm şeklinde yansır. Bu eğilim, Partide yansıdığı zaman, yukarıda anlatılan yanlış «Sol» örgütsel çizgiye yol açmıştır. Partinin uzun süredir, kırsal bölgede dağınık bir gerilla savaşı veriyor olması, bu eğilimin büyümesini daha da kolaylaştırmıştır.

Bu eğilim Parti için kendi çıkarını düşünmeden çalışmayı değil, Partinin ve halkın güçlerini sömürmeyi, onların çıkarlarını kendi kişisel veya sekte amaçlarına feda etmeyi, öngörüyordu. Bu yüzden Partinin kitlelerle sıkı bağlar kurmak ilkesiyle Partideki demokratik merkezîyetçilikle ve parti disipliniyle bağdaşmayan bir tutumdur. Bu eğilim çoğunlukla; bürokrasi, kabilecilik, eziyetçilik, buyrukçuluk, bireysel kahramanlık, yarı anarşizm, liberalizm, aşırı demokrasi, «bağımsızlık» iddiası «sadece kendi bulunduğu dağın tepesini görme», «başlı başına bir kale» zihniyeti⁴⁵ hemşeriler ve okul arkadaşlarını kayırma, bölücü kavgalar, düzenbazlık hileler şekline bürünmüş ve bunların hepsi Partinin kitlelerle ilişkisini ve iç birliğini sarsmıştır.

Bunlar küçük burjuva ideolojisinin üç cephesidir. Çeşitli hallerde ortaya çıkan, ideolojide öznelcilik, siyasette sağ ve «Sol» sapmalar ve örgütlenmede sektarizm olarak bir siyasal çizgide kristalize olsunlar veya olmasınlar ve parti önderliğini ele geçirsınler veya geçirmesınler, hep küçük burjuva ideolojisinin antiMarksist-Leninist, antiproleter görüntüleridir. Partinin ve halkın çıkarları uğruna Parti içindeki küçük burjuva ideolojisini incelemek ve alt etmek ve onu proletarya ideolojisine dönüştürmek için eğitim yönteminden yararlanmak şarttır.

45-«Sadece kendi bulunduğu dağın tepesini görme» zihniyeti için, bakınız, bu ciltte «İncelememiz ve Şimdiki Durum» başlıklı makalenin 8 no'u dipnotu

Yukardan da anlaşılacağı gibi çeşitli «Sol» çizgiler ve özellikle bütün partiye hâkim olmuş olan üçüncü «Sol» çizgi raslantı değil, belli sosyal ve tarihsel koşulların ürünüydü.

Dolayısıyla, hatalı «Sol» veya sağ ideolojileri alt edeceksek, bu konuda dikkatsiz ya da aceleci olamayız. Marksist-Leninist eğitimi derinleştirmeli ve bütün Partinin proleter ve küçük burjuva ideolojileri arasında ayırım yapma yeteneğini geliştirmeliyiz. Parti içi demokrasiyi tam uygulamalı, eleştiri ve özeleştiriye geliştirmeli, sabırla ikna ve eğitim çalışmasını sürdürmeli, hataların ve bunların taşıdığı tehlikelerin somut tahlilini yapmalı ve bunların tarihi ve ideolojik köklerini açıklayıp ayrıca düzeltme yolları göstermeliyiz. Parti içindeki hataların yenilmesinde Marksist-Leninistlerin benimseyeceği doğru tutum budur. Bu Genişletilmiş Yedinci Genel Toplantı belirtir ki, bütün Partideki bugünkü tasfiye hareketi için ve Parti tarihinin incelenmesi için Mao Zedung yoldaşın kabul ettiği siyaset, yani «gelecekteki hatalardan kaçınmak için geçmiştekilerden ders almak» ve «hastayı kurtarmak için hastalığı tedavi etmek» ve «İdeolojide açıklığa ve yoldaşlar arasında birliğe» kavuşmak, parti içindeki hataların alt edilmesinde, Marksist-Leninistlerin benimseyeceği doğru tutumun modelidir. Bu yüzden, bu model bütün parti düzeyinin ideolojik, siyasal ve örgütsel açıdan yükseltilmesinde ve bütün partinin birleşmesinde büyük başarılarla yol açmıştır.

Bu Genişletilmiş Yedinci Genel Toplantı belirtir ki, Partimizin tarihi boyunca, ve Li Lisan'cılığa karşı verdiği mücadele bütünüyle gerekliydi. Bu mücadelelerin kusuru, Parti içinde ciddi bir yaygınlığı olan küçük burjuva ideolojisini düzeltmek için atılmış ciddi adımlar şeklinde bilinçli olarak yürütülmemesiydi. Bunun sonucu olarak, ne hataların ideolojik özlerini ve köklerini bütünüyle açığa çıkarabilmişler ne de onları düzeltmenin yollarını uygun bir biçimde gösterebilmişlerdi. Dolayısıyla bu hataların tekrarlanması kolaylaşmıştı. Üstelik hata yapan bir yoldaşa saldırılınca sorunun çözüleceği inancıyla, kişisel sorumluluğa yersiz bir ağırlık verilmişti. Altıncı Merkez Komitesinin Dördüncü Genel Toplantısı sırasında ve sonrasında işlenen hataları inceledikten sonra, Parti, gelecekteki bütün

Parti içi ideolojik mücadelelerde, böyle kusurlardan kaçınılması ve Mao Zedung yoldaşın siyasetinin kesinlikle uygulanması gerektiği kanısındadır. Geçmişte hata işleyen her hangi bir yoldaş, hatasını anladığı ve onu düzeltmeye başladığı sürece, onu hiçbir önyargımız olmadan içtenlikle karşılamalı ve Parti için çalışmak üzere onunla birleşmeliyiz. Hatta henüz hatalarını gerektiği gibi anlamamış ve düzeltmemiş olan ama bu hatalarda ısrar etmeyen yoldaşlara karşı da içten ve yoldaşca bir tutum almalı ve bu hataları anlamaları ve düzeltmeleri için onlara yardımcı olmalıyız. Bugün bütün Parti, geçmişin hatalı çizgilerini anlamakta, tam birlik halindedir. Bütün Parti Mao Zedung yoldaş başkanlığındaki Merkez Komitesi çevresinde toplanmıştır. Dolayısıyla bugünden itibaren bütün partinin görevi, düşünceleri berraklaştırarak, ilkeye sıkı sıkıya bağlı kalarak, birliği güçlendirmek veya bu karamamenin ikinci bölümünde söylendiği gibi; «Bütün Partiyi, uyumlu bir aile, sağlam bir çelik gibi birleştirmek, Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nda tam bir zafer kazanmak ve Çin halkının tam kurtuluşu uğruna savaşmak»tır. Parti tarihi sorunları üzerine bütün analizler, eleştiriler ve tartışmalar, birlik isteğiyle başlamalı ve birliğe ulaşmalıdır. Bu ilkenin çiğnenmesi yanlıştır. Parti içindeki küçük burjuva ideolojisinin sosyal kökleri olduğuna ve Parti uzun süredir, kırsal bölgelerdeki uzun ve dağınık gerilla savaşı ortamı içinde bulunduğu göre, dogmatizmin ve deneyciliğin ideolojik kalıntıları hâlâ var olduğuna ve özellikle deneyciliğin eleştirisi yetersiz kaldığına göre ve Parti içinde, ciddi sektarizm esas olarak alt edilmesine karşın sektar eğilimler gösteren «Sadece kendi bulunduğu dağın tepesini görme» zihniyeti hâlâ yaygın olduğuna göre, bütün Parti tam bir Marksist-Leninist ideolojik birliğe ulaşacaksa, yanlış fikirleri alt etmek için uzun süreli mücadelenin gerekli olduğu gerçeğini kavramalıdır. Dolayısıyla bu Genişletilmiş Yedinci Genel Toplantı şu kararı alır: Bütün Parti, Marksist-Leninist ideolojik eğitimini güçlendirmeli ve Marksizm-Leninizmin Çin devriminin pratiğiyle bağlanmasına önem vermelidir, öyle ki doğru bir Parti çalışma tarzı daha da geliştirilsin ve dogmatizm, deneycilik sektarizm ve «Sadece kendi bulunduğu dağın tepesini görme» zihniyeti gibi eğilimler bütünüyle alt edilsin.

Bu Genişletilmiş Yedinci Genel Toplantı kesinlikle bildirir ki: Son yirmi dört yıl boyunca Çin devrim pratiği; Mao Zedung tarafından temsil edilen çizginin, Partimizin mücadele çizgisinin, bütün ülke halkının mücadele çizgisinin bütünüyle doğru olduğunu kanıtlamıştır ve kanıtlamaktadır. Bugünkü Direnme Savaşı'nda Partimizin ulaştığı büyük başarılar ve Partimizin oynadığı belirleyici rol, bu çizginin doğruluğunun en canlı örnekleridir. Fırtınalı gelişimiyle Çin devriminin tümü açısından bakılınca, son yirmi dört yıl içinde, Partimizin önderliği altında büyük başarılar ve zengin deneyler elde edildiği görülür. Parti içinde bazı dönemlerde çıkan «Sol» ve sağ hatalar sadece kısmi olaylardır. Partinin yeterli deneye ve siyasal bilince sahip olmadığı bir zamanda böyle olayları bütünüyle önleyebilmek zordu. Üstelik bu hataları yok etmek için verilen mücadelelerdir ki, Parti daha güçlü ve daha sağlam hale gelebilmiştir. Bugün bütün Parti Mao Zedung yoldaşın çizgisinin doğruluğunu kabul etmekte ve eşi görülmemiş bir siyasal bilinçle onun bayrağı altına toplanmaktadır. Mao Zedung yoldaşın temsil ettiği Marksist-Leninist ideoloji; kadroları, parti üyelerini ve halk kitlelerini artan sayılarda ve gitgide daha fazla derinden kavradıkça, sonuç Partinin ve Çin devriminin büyük ilerleme kaydetmesi ve yenilmez bir güce kavuşması olacaktır.

Altıncı Merkez Komitesinin Genişletilmiş Yedinci Genel Toplantısı kesinlikle inanmaktadır ki, Mao Zedung yoldaşın başkanlığındaki Merkez Komitesinin doğru önderliği altındaki Çin Komünist Partisi, üç devrimci mücadelenin-Kuzey seferi, Toprak Devrimi Savaşı ve Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı-zengin deneyi ile Çin devrimini kesin zafere mutlaka götürecektir.

ÇİN'İN İKİ MUHTEMEL GELECEĞİ*

23 Nisan 1945

Yoldaşlar! Çin Komünist Partisi'nin Yedinci Milli Kongresi bugün başlıyor.

Kongremizin önemi nedir? Bunun Çin'deki 450 milyon insanın geleceğini etkileyecek bir kongre olduğu söylenebilir. Çin iki gelecekte birine sahip olabilir. Birisi bunlardan biri hakkında bir kitap yazmış;¹ bizim kongremiz ise Çin'in öteki geleceğini temsil ediyor. Biz de bunun hakkında bir kitap yazacağız² Kongremizin amacı, Japon emperyalizmini yıkmak ve bütün Çin halkını kurtarmaktır. Kongremiz, Japon saldırganlarının yenilmesi ve yeni bir Çin'in inşa edilmesi için bütün Çin halkının ve bütün dünya halklarının birliği sayesinde kesin zaferin kazanılmasıdır.

Durum çok elverişlidir. Avrupa'da Hitler yakında devrilecektir. Dünya anti-faşist savaşının esas alanı Batıdadır. Ve burada Sovyet Kızıl Ordusu'nun çabaları sayesinde savaş kısa zamanda zaferle sonuçlanacaktır. Kızıl Ordu'nun topları herhalde kısa bir süre içinde düşecek olan Berlin'de daha şimdiden duyuluyor. Doğuda Japon emperyalizmini yıkmak için verilen savaşta da zafer yakındır. Kongremiz, faşizme karşı savaşın kesin zaferinin arifesinde toplanıyor.

Çin halkının önünde iki yol uzanıyor: Aydınlığın yolu ve karanlığın yolu. Çin'i iki muhtemel kader bekliyor: Aydınlık bir gelecek ve karanlık bir gelecek. Japon emperyalizmi henüz yenilmedi. Ama Japon emperyalizmi yenildikten sonra bile, önümüzde hâlâ iki gelecek

* Bu konuşma, Çin Komünist Partisi'nin Yedinci Milli Kongresinin açılış konuşmasıydı.

1. Burada Çan Kayşek'in 1943'te yayımlanan *Çin'in Kaderi* adlı kitabı kastediliyor.

2. Burada Mao Zedung yoldaşın, aynı kongredeki «Koalisyon Hükümeti Üzerine» başlıklı raporu kastediliyor.

olacaktır. Ya bağımsız, özgür, demokratik, birleşmiş, müreffeh ve güçlü bir Çin, yani aydınlık bir Çin, halkı kurtuluşa kavuşmuş olan yeni bir Çin: ya da yarı-sömürge, yarı-feodal, bölünmüş, yoksul ve zayıf bir Çin, yani eski Çin. Ya yeni Çin ya da eski Çin. Çin halkının, Çin Komünist Partisi'nin ve bu kongremizin önündeki iki olasılık bunlardır.

Japonya hcnüz yenilmediğine göre ve bu iki olasılık Japonya yenildikten sonra bile karşımızda duracağına göre, çalışmamızı nasıl düzenlemeliyiz? Görevimiz nedir? Bizim biricik görevimiz Japon saldırganlarını yenmek; aydınlık yeni bir Çin, bağımsız, özgür, demokratik, birleşmiş, müreffeh ve güçlü bir Çin inşa etmek için Partimizin önderliğinde mücadele etmek üzere kitleleri seferber etmek; halk kuvvetlerini genişletmek ve ülkenin birleşebilecek bütün güçlerini birleştirmektir. Parlak bir gelecek, aydınlık bir kader uğruna, karanlık bir geleceğe, karanlık bir kadere karşı bütün gücümüzle mücadele etmeliyiz. Bizim biricik görevimiz budur. Gerçekten de Kongremizin, bütün Partimizin ve bütün Çin halkının görevi budur.

Umutlarımızın gerçekleşmesi mümkün müdür? Biz, mümkün olduğuna inanıyoruz. Bu olasılık vardır, çünkü daha şimdiden şu koşullara sahibiz.:

1. Zengin bir deneyime ve 1 210 000 üyeye sahip güçlü bir Komünist Partisi,
2. 95 500 000 kişilik bir nüfusa, 910 000 kişilik bir orduya ve 2 200 000 kişilik milis kuvvetine sahip güçlü Kurtarılmış Bölgeler,
3. Ülkenin dört bir yanındaki kitlelerin desteği,
4. Bütün ülkelerin halklarının ve özellikle Sovyetler Birliği halkının desteği.

Bu koşullarda (güçlü bir Komünist Partisi, güçlü Kurtarılmış Bölgeler, ülkenin dört bir yanındaki kitlelerin desteği ve dünya halklarının desteği) umutlarımız gerçekleşebilir mi? Biz, gerçekleşebileceğine inanıyoruz. Çin bugüne kadar hiçbir zaman bu koşullara sahip olmamıştı. Bazı koşullar birkaç yıldır vardı ama bunlar hiçbir zaman bu

kadar tam olmamıştı. Komünist Partimiz hiçbir zaman bu kadar güçlü olmamıştı, devrimci üs bölgeleri hiçbir zaman bu kadar büyük bir nüfusa ve bu kadar büyük bir orduya sahip olmamıştı. Komünist Partisi'nin itibarı hem Japon işgalindeki bölgelerde hem de Guomindang bölgelerinde, her zamankinden daha yüksektir ve Sovyetler Birliği'nin devrimci kuvvetleri ve bütün ülkelerin halkları her zamankinden daha güçlüdürler. Diyebiliriz ki, bu koşullarda saldırganı yenmek ve yeni bir Çin inşa etmek kesinlikle mümkündür.

Doğru bir siyasetimiz olmalıdır. Siyasetimizin temel noktası, Partimizin önderliğinde saldırganları yenip yeni bir Çin inşa etmeleri için kitleleri cesaretle seferber etmek ve halk kuvvetlerini genişletmektir.

1921'deki kuruluşundan bu yana geçen yirmi dört yıl boyunca Çin Komünist Partisi, kahramanca mücadele verdiği üç tarihi dönem geçirdi (Kuzey Seferi, Toprak Devrimi Savaşı ve Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı) ve Parti çok zengin bir deneyim kazandı. Şimdi Partimiz, Çin halkının Japonya'ya karşı direnme ve ülkeyi kurtarma mücadelesinin ağırlık merkezi, halkın kurtuluş uğrunda mücadelelerinin ve saldırganları yenme ve yeni bir Çin inşa etme mücadelesinin ağırlık merkezi haline gelmiştir. Çin'in ağırlık merkezi, şimdi tam bizim bulunduğumuz yerdedir, başka bir yerde değil.

Bugün Japon saldırganlarını yenmek, yarın yeni demokratik bir devlet inşa etmek üzere Çin halkını birleştirmek için alçakgönüllü ve ölçülü olmalı, kibirliliğe ve aceleciliğe karşı uyanık davranmalı ve Çin halkına canla başla hizmet etmeliyiz. Bunu yaptığımız, doğru siyasete sahip olduğumuz ve hep birlikte çaba gösterdiğimiz takdirde, görevimizi kesinlikle yerine getirebiliriz.

Kahrolsun Japon emperyalizmi!

Yaşasın Çin halkının kurtuluşu!

Yaşasın Çin Komünist Partisi!

Yaşasın Çin Komünist Partisi'nin Yedinci Milli Kongresi!

KOALİSYON HÜKÜMETİ ÜZERİNE*

24 Nisan 1945

I. ÇİN HALKININ TEMEL TALEPLERİ

Kongremiz şu koşullarda toplanıyor: Çin halkının Japon saldırganlarına karşı sayısız fedakârlıklar ve anlatılamayacak zorluklar içinde verdiği sekiz yıllık kararlı, kahramanca ve yenilmez mücadelesinden sonra yeni bir durum ortaya çıkmıştır; faşist saldırganlara karşı verilen haklı ve kutsal savaşta kesin zafer bütün dünyada kazanılmıştır ve Çin halkının, müttefik ülkelerle uyum içinde, Japon saldırganlarını yeneceği an yakındır. Fakat Çin'de henüz bir birlik sağlanmamıştır ve ülke hâlâ ciddi bir buhranla karşı karşıyadır. Bu koşullarda ne yapmamız gerekir? Kuşkusuz acil ihtiyaç, bütün siyasal partilerin, grupların ve Partili olmayan insanların temsilcilerini birleştirmek ve demokratik reformların yapılması, şimdiki buhranın atlatılması, ülkedeki bütün Japonya'ya karşı güçlerin müttefik ülkelerle etkili bir uyum içinde, Japon saldırganlarının yenilmesi için savaşmak üzere seferber edilmesi, birleştirilmesi ve böylelikle Çin halkının kendisini Japon saldırganlarının pençelerinden kurtarabilmesi için geçici bir demokratik koalisyon hükümeti kurmaktır. Bundan sonra geniş bir demokratik temele dayanan bir milli meclis toplamak ve yine bir koalisyon hükümeti niteliği taşıyacak, bütün partilerden, gruplardan halkı ve Partili olmayanları daha da geniş ölçüde temsil edecek ve bütün ülkenin kurtarılmış halkına, bağımsız, özgür, demokratik, birleşik, müreffeh ve güçlü bir yeni Çin'in inşa edilmesinde önderlik edecek olan resmen kurulmuş bir demokratik hükümet oluşturmak ge-

* Bu yazı Mao Zedung yoldaş tarafından Çin Komünist Partisi Yedinci Milli Kongresine sunulan siyasi rapordu.

rekecektir. Kısacası, birlik ve demokrasi yolunu tutmalı, saldırganları yenmeli ve yeni bir Çin inşa etmeliyiz.

Çin halkının temel taleplerini ancak bunun dile getireceğine inanıyoruz. Dolayısıyla raporum esas olarak bu talepleri ele alacaktır. Demokratik bir koalisyon hükümetinin kurulmasının gerekli olup olmadığı, Çin halkının ve müttefik ülkelerdeki demokratik kamuoyunun çok yakından ilgilendiği bir konu haline gelmiştir. Dolayısıyla, raporum bu meselenin aydınlatılmasına özel bir ağırlık verecektir.

Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın sekiz yılı boyunca Çin Komünist Partisi pek çok güçlükleri yenmiş ve büyük başarılar elde etmiştir; fakat şimdiki durumda Partimizin ve halkımızın önünde hâlâ ciddi güçlükler vardır. Şimdiki durum, Partimizin daha bütünleşmiş ve daha yoğun bir şekilde çalışmasını, güçlüklerin üstesinden gelmeye devam etmesini ve Çin halkının temel taleplerini gerçekleştirmek için çaba göstermesini gerektirmektedir.

II. İÇ ve DIŞ DURUM

Çin halkı bu temel talepleri gerçekleştirebilir mi? Bu, Çin halkının siyasal bilinç düzeyine, birliğine ve çabalarına bağlıdır. Aynı zamanda, şimdiki iç ve dış durum son derece elverişli imkânlar sağlamaktadır. Eğer Çin halkı bu imkânlardan iyi bir şekilde yararlanabilir, gayretli, canlı ve kararlı bir şekilde savaşımaya devam edebilirse, saldırganları kesinlikle yenecek ve yeni bir Çin inşa edecektir. Çin halkı, kutsal görevlerini yerine getirme mücadelesinde çabasını iki katına çıkarmalıdır.

Şimdiki uluslararası durum nedir?

Şimdiki askeri durum şöyledir: İtalyan halkı ayaklanmalara girişirken, Sovyet ordusu Berlin'e taarruza geçiyor; İngiltere, Birleşik Amerika ve Fransa'nın müttefik kuvvetleri Sovyet taarruzuyla uyum halinde Hitlerci kalıntılara yükleniyor. Bütün bunlar, Hitler'i bütünüyle ortadan kaldıracaktır. Hitler yok edildikten sonra, Japon saldırganlarının yenilmesi pek uzun sürmeyecektir. Çinli ve yabancı gericilerin kehanetlerinin tersine, faşist saldırgan güçler kesinlikle yerle

bir edilecek ve halkın demokratik güçleri kesinlikle zafer kazanacaktır. Dünya kesinlikle gerici yolu değil, ilerici yolu tutacaktır. Elbette çok uyanık olmalı, olayların akışında bazı geçici, hatta belki de ciddi değişiklikler olabileceğini hesaba katmalıyız; birçok ülkede hâlâ, ülke içindeki ve dışındaki halka birliği, ilerlemeyi ve kurtuluşu çok gören kuvvetli gerici güçler vardır. Bu olasılığı gözden kaçıran bir kimse, siyasal hatalar yapar. Ancak tarihin genel akışı şimdiden açıkça bellidir ve bu değişmeyecektir. Bu sadece faşistler için, aslında onların yardımcıları olan bütün ülkelerdeki gericiler için kötü; halklar ve bütün ülkelerdeki örgütlü demokratik güçler için bir nimettir. Dünya tarihinin itici gücü, sadece ve sadece halktır. Sovyet halkı büyük bir kuvvet toplamış ve faşizmin yenilgiye uğratılmasında esas güç olmuştur. Faşizmin yıkılmasını mümkün kılan, Sovyet halkının çabaları ve onunla birlikte öteki anti-faşist müttefik ülkelerin halklarının çabalarıdır. Savaş halkı eğitmiştir ve savaşı kazanacak, barışa ve ilerlemeye ulaşacak olan, halktır.

Bu yeni durum, Birinci Dünya Savaşı'ndakinden çok farklıdır. O zaman Sovyetler Birliği henüz ortada yoktu ve halk, bugün birçok ülkede olduğu kadar siyasal açıdan uyanmış değildi. İki dünya savaşı tamamiyle farklı iki dönemi temsil eder.

Bu, faşist saldırgan ülkelerin yenilgiye uğratılması, İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesi ve uluslararası barışın kurulmasından sonra artık hiçbir mücadele olmayacağı anlamına gelmez. Faşist güçlerin hâlâ yaygın olan kalıntıları, kesinlikle sorun çıkarmaya devam edeceklerdir; şimdi faşist saldırıya karşı savaşan kamp içinde de demokrasiye karşı çıkan ve başka milletleri ezen güçler vardır ve bunlar çeşitli ülkelerdeki, sömürge ve yarı-sömürgelerdeki halkları ezmeye devam edeceklerdir. Bu yüzden, uluslararası barış sağlandıktan sonra, dünyanın büyük bir kısmında anti-faşist kitlelerle faşizmin kalıntıları, demokrasi ile demokrasi düşmanlığı, milli kurtuluş ile milli baskı arasında gene sayısız mücadeleler olacaktır. Halk en geniş çaplı zaferini, ancak uzun ve sürekli çabalarla, faşizmin arta kalan güçlerini, anti-demokratik güçleri ve bütün emperyalist güçleri alt ettiği zaman kazanacaktır. Elbette o gün çok çabuk ya da çok kolay gelmeyecektir, ama kesinlikle gelecektir. Anti-faşist İkinci Dünya Savaşı'ndaki zafer,

savaş sonrası mücadelelerinde halkların zaferine giden yolu açacaktır. Ancak bu mücadelelerde zafer kazanıldığı zaman, kalıcı ve sürekli bir barış teminat altına alınmış olur.

Şimdiki yurtiçi durum nedir?

Çin'in uzun süreli savaşı, Çin halkını büyük fedakârlıklara zorlamaya devam edecektir, ama aynı zamanda bu savaş onları çelleştirmiştir. Çin halkını geçen yüzyıldaki bütün büyük mücadelelerinden çok daha büyük ölçüde uyandırmış ve birleştirmiştir. Çin halkı, yalnız amansız bir milli düşmanla değil, aynı zamanda, aslında düşmana yardım eden kuvvetli yerli gerici güçlerle de karşı karşıyadır; bu, madalyonun bir yüzüdür. Öteki yüzü ise, Çin halkının siyasal açıdan her zamankinden daha bilinçli olmakla kalmayarak, güçlü Kurtarılmış Bölgeler ve günden güne büyüyen ülke çapında bir demokratik hareket inşa etmiş olmasıdır. Bunlar, elverişli iç koşulları meydana getirir. Eğer Çin halkının son yüzyıllık mücadelelerindeki yenilgi ve başarısızlıklar, bazı zorunlu iç ve dış koşulların yokluğu yüzünden ileri geldiyse, o zaman bugünkü durum farklıdır, bütün gerekli şartlar mevcuttur. Yenilgiyi önlemek ve zafer kazanmak için her imkân vardır. Eğer bütün halkı kararlı bir mücadele içinde birleştirebilir ve onlara gerektiği gibi önderlik edebilirsek, zafere ulaşırız.

Çin halkının, saldırganları yenmek ve yeni bir Çin inşa etmek üzere birleşebileceğine güveni şimdi çok daha fazladır. Onlar için bütün güçlükleri yenme ve temel taleplerini, büyük tarihi özlemlerini gerçekleştirme zamanı gelmiştir. Bu konuda herhangi bir kuşku olabilir mi? Bence hayır.

Bugünkü genel iç ve dış durum budur.

II. JAPONYA'YA KARŞI SAVAŞTA İKİ ÇİZGİ

ÇİN'İN MESELELERİNİN ANAHTARI

Yurtiçi durumdan söz ederken, Çin'in Direnme Savaşı'nın özel bir tahlilini de yapmamız gerekir.

Çin, faşizme karşı savaşta yer alan beş büyük ülkeden biri ve Asya

kıtasında Japon saldırganlarına karşı çarpışan başlıca ülkedir. Çin halkı, yalnız Japonya'ya karşı savaşta büyük bir rol oynamakla kalmamıştır, aynı zamanda savaş sonrasında dünyadaki barışı korumada çok büyük bir rol, Doğudaki barışı korumada ise belirleyici bir rol oynayacaktır. Çin, Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın sekiz yılı boyunca, kendini kurtarmak ve müttefik ülkelere yardım etmek üzere çok büyük çaba harcamıştır. Bu çabayı harcayan, esas olarak Çin halkıdır. Çin ordularında çok sayıda subay ve asker çarpışmış ve cephede kanlarını dökmüştür; Çin işçileri, köylüleri, aydınları ve sanayicileri cephe gerisinde çok çalışmış, yurtdışındaki Çinliler savaşı desteklemek için bağışta bulunmuş ve halka karşı olan üyeleri dışında bütün Japonya'ya karşı siyasal partiler savaşta kendi üzerlerine düşeni yapmışlardır. Kısacası, Çin halkı ter ve kan dökerek, Japon saldırganlarına karşı sekiz uzun yıl kahramanca savaşmıştır. Ama Çin halkının savaşta oynadığı rol hakkındaki gerçeğin dünya tarafından bilinmesini önlemek amacıyla Çinli gericiler birkaç yıldır dedikodular yaymakta, kamuoyunu yanıltmaktadırlar. Ayrıca, bu sekiz yıl boyunca Çin'in kazandığı çeşitli tecrübelerin kapsamlı bir özeti henüz yapılmamıştır. Bu yüzden, bu Kongre, halkın eğitilmesi için bütün bu tecrübeyi gereğince özetlemeli ve Partimizin siyasetinin formüle edilmesi için bir temel sağlamalıdır.

İş böyle bir özetlemeye gelince, herkesin bildiği gibi Çin'e yol gösteren iki farklı çizgi vardır. Bunlardan biri, Japon saldırganlarının yenilgiye uğratılmasına götürürken, öbürü sadece Japon saldırganlarının yenilgisini imkânsızlaştırmakla kalmamakta, aynı zamanda onlara bazı bakımlardan gerçekten yardım etmekte ve Direnme Savaşımızı baltalamaktadır.

Guomindang hükümetinin Japonya'ya karşı pasif direnme siyaseti ve halkı aktif bir şekilde bastırmak şeklindeki gerici iç siyaseti, askeri başarısızlıklara, büyük toprak kayıplarına, mali ve ekonomik buhranlara, halk üzerinde baskı ve zulme ve milli birliğin bozulmasına yol açmıştır. Bu gerici siyaset, savaşın etkili bir şekilde sürdürülmesi uğruna Çin halkının bütün Japonya'ya karşı güçlerinin seferber edilmesini ve birleştirilmesini engellemiş, halkın uyanmasını ve birliğini kösteklemiştir. Gene de bu siyasal uyanış ve bu birlik ilerlemekten

asla geri kalmamış, ancak Japon saldırganları ve Guomindang hükümetinin ikili baskısı altında dolambaçlı bir yoldan ilerlemiştir. Açıkçası, uzun bir süredir Çin'de iki çizgi vardır: Guomindang hükümetinin halka baskı ve pasif direnme çizgisi ve Çin halkının bir halk savaşı verme uğruna kendi bilinci ve birliğini yükseltme çizgisi. Çin'in bütün meselelerinin anahtarı buradadır.

TARİH DOLAMBAÇLI BİR YOL İZLER

Bu iki çizgi meselesinin neden Çin'in bütün meselelerinin anahtarı olduğunu halkın anlamasına yardım etmek için, Japonya'ya Karşı Direnme Savaşımızın tarihini gözden geçirmek gerekir.

Çin halkının Direnme Savaşı dolambaçlı bir yol izlemiştir. Savaş ta 1931'de başladı. O yılın 18 Eylül'ünde, Japon saldırganları Şenyang'ı işgal ettiler ve birkaç ay içinde üç kuzeydoğu eyaletini ele geçirdiler. Guomindang hükümeti bir direnmeme siyaseti benimsedi. Fakat Guomindang hükümetine rağmen Çin Komünist Partisi'nin önderlik ya da yardım ettiği halk ile bu eyaletlerdeki askerlerin yurtsever bir kesimi Japon Aleyhtarı Gönüllüleri ve Japonya'ya Karşı Birleşik Ordu'yu örgütlediler ve kahramanca bir gerilla savaşına giriştiler. Bu kahramanca gerilla savaşı büyük boyutlara ulaştı ve birçok güçlük ve başarısızlığa rağmen hiçbir zaman düşman tarafından bastırılmadı. 1932'de Japon saldırganları Şanghay'a saldırınca, Guomindang içindeki bir grup yurtsever bir kere daha Guomindang hükümetinin isteğine karşı çıktı ve Japon saldırganlarına karşı direnmede On Dokuzuncu Yol Ordusu'na önderlik etti. 1933'de Japon saldırganları Cehol ve Çahar Eyaletlerini işgal ettiler ve üçüncü defa Guomindang içindeki bir grup yurtsever, Guomindang hükümetinin isteğine karşı çıktı ve düşmana karşı direnmek üzere Japonya'ya Karşı Müttefik Ordu'nun örgütlenmesinde Komünist Partisiyle işbirliği yaptı. Fakat Japonya'ya karşı bütün bu mücadelelerde destek, bütünüyle Çin halkından, Çin Komünist Partisi'nden, öteki demokratik gruplardan ve yurtdışındaki yurtsever Çinlilerden geldi. Guomindang hükümeti ise direnmeme siyaseti izleyerek hiçbir katkıda bulunmadı. Tam tersine,

Şanghay ve Çahar'daki Japonya'ya karşı hareketleri Guomindang hükümetinin kendisi bastırdı. Guomindang hükümeti ayrıca, 1933'de On Dokuzuncu Yol Ordusu tarafından Fucien'de kurulmuş olan halk hükümetini de devirdi.

O günkü Guomindang hükümeti neden bir direnme siyaseti benimsemişti? Bunun asıl nedeni, onun 1927'de Guomindang-Komünist işbirliğini ve Çin halkının birliğini yıkmış olmasıdır.

1924'de Dr. Sun Yatsen, Çin Komünist Partisi'nin önerilerini kabul ederek, Komünistlerin de katıldığı Guomindang Birinci Milli Kongresini topladı; Rusya ile ittifakı, Komünist Partisiyle işbirliğini ve köylülerle işçilere yardımı öngören Üç Büyük Siyaseti benimsedi. Vampoa Askeri Akademisi'ni açtı ve Guomindang, Komünist Partisi ve halkın bütün kesimlerinin milli birleşik cephesini kurdu. Bunun sonunda, Kvangtung Eyaleti'ndeki gerici güçler 1924-25'de yok edildi, muzaffer Kuzey Seferi 1926-27 boyunca sürdürüldü, Yangze ve Sarı Irmak boyunca birçok bölge zaptedildi, Kuzeydeki savaş ağası hükümeti yenilgiye uğratıldı ve halkın kurtuluş mücadelesi o güne kadar Çin tarihinde görülmemiş bir ölçüde yayıldı. Fakat Kuzey Seferinin gelişmesinin kritik bir anında, 1927 ilkbahar sonları ile yaz başlarında Guomindang yetkililerinin izlediği gerici ve hain siyasetler, "partinin temizlenmesi" ve katliam siyasetleri, bu milli birleşik cepheyi (Çin halkının kurtuluş davasını temsil eden ve Guomindang, Komünist Partisi ve halkın bütün kesimlerinden meydana gelen birleşik cepheyi) ve onun bütün devrimci siyasetlerini yıktı. Guomindang dünkü müttefiklerini Çin Komünist Partisi ve Çin halkını, artık düşman olarak görüyor; dünkü düşmanlarını, emperyalistleri ve feodalleri ise, artık müttefik sayıyordu. Böylelikle, Çin Komünist Partisi'ne ve halka karşı kallesçe ani bir saldırıya girişildi ve büyük, canlı ve güçlü devrim bastırıldı. Bundan sonra birliğin yerini iç savaş, demokrasinin yerini diktatörlük, aydınlık Çin'in yerini karanlık Çin aldı. Ama Çin Komünist Partisi ve Çin halkı yılmadı, boyun eğmedi ve yok edilemedi. Parti ve halk kendini toparladı, yaralarını sardı, ölen yoldaşlarını gömdü ve yeniden savaşa atıldı. Devrimin yüce bayrağını daha da yükselterek, silahlı direnişe girişti. Çin'de geniş bir bölgede halk hükümetleri kurdu; toprak reformu yaptı; halk ordusunu, yani Çin Kızıl Ordusu'nu kurdu;

Çin halkının devrimci güçlerini korudu ve geliştirdi. Dr. Sun Yatsen'in Guomindang gericileri tarafından terk edilen devrimci Üç Halk İlkesi, halk, Komünist Partisi ve demokratlar tarafından sürdürüldü.

Üç kuzeydoğu eyaletinin Japon saldırganları tarafından istila edilmesinden sonra, 1963'te, Çin Komünist Partisi o sırada devrimci üs bölgelerine ve Kızıl Ordu'ya saldıran bütün Guomindang kuvvetlerine, Japonya'ya karşı birleşik direnmeyi kolaylaştırmak amacıyla bir ateşkes antlaşması yapılmasını önerdi. Bu öneride üç şart ileri sürülmüştü: Saldırıların durdurulması, halka demokratik hakların tanınması ve halkın silahlandırılması. Fakat Guomindang yetkilileri bunu reddettiler.

Bundan sonra Guomindang hükümetinin iç savaş siyaseti daha da şiddetlenirken, Çin halkının iç savaşın sona erdirilmesi ve Japonya'ya karşı birleşik direnme talep eden sesi gittikçe daha gür çıkmaya başladı. Şanghay'da ve başka birçok yerde çeşitli yurtsever halk örgütleri kuruldu. 1934 ile 1936 yılları arasında Partimizin Merkez Komitesi önderliğinde, Kızıl Ordu'nun Yangze Irmağı'nın kuzey ve güneyindeki ana kuvvetleri anlatılamayacak kadar büyük güçlüklerin üstesinden geldiler ve Kuzeybatı Çin'e kadar yürüyüp, buradaki Kızıl Ordu birlikleriyle birleştiler. İşte bu iki yıl içinde Çin Komünist Partisi yeni duruma uygun yeni ve kapsamlı bir siyasal çizgi saptadı ve uyguladı. Bu çizgi, mücadele hedefi Japonya'ya karşı birleşik direnme ve yeni demokratik cumhuriyetin kurulması olan Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe çizgisiydi. 9 Aralık 1935'te Peyping'deki öğrenci kitleleri, Partimizin önderliğinde kahramanca bir yurtsever hareket başlattılar; Çin Milli Kurtuluş Öncü Birliği'ni¹ kurarak bu hareketi Çin'deki bütün büyük şehirlere yaydılar. 12 Aralık 1936'da Japonya'ya karşı direnme yanlısı iki yurtsever Guomindang grubu, Kuzeydoğu Ordusu ve On Yedinci Yol Ordusu, Guomindang'ın gerici siyasetine, Japonya'yla uzlaşma ve yurtiçinde halkı katletme siyasetine birlikte yiğitçe karşı çı-

1. Çin Milli Kurtuluş Öncü Birliği ya da daha kısa adıyla Milli Öncü Birlik. 1935'teki 9 Aralık Hareketine katılan ilerici gençler tarafından Çin Komünist Partisi önderliğinde 1936 Eylül'ünde kurulan bir devrimci gençlik örgütüydü. Direnme Savaşının patlak vermesinden sonra bu örgütün üyelerinden birçoğu savaşta yer aldı ve düşman hatları gerisindeki üs bölgelerinin inşasına katıldı. Guomindang bölgesindeki Milli Öncü Birlik örgütleri 1938'de Çan Kayşek hükümeti tarafından zorla kapatıldı. Kurtarılmış bölgelerdeki daha sonra daha geniş nitelikte bir örgüt olan Milli Kurtuluş Çin Gençlik Birliğine katıldılar.

karak ünlü Sian Olayı'nı hazırladılar. Guomindang içindeki öbür yurt-severler de o zamanki Guomindang yöneticilerinin siyasetinden hoş-nut değillerdi. Guomindang yöneticilerinin, iç savaş siyasetini terk etmek ve halkın taleplerini kabul etmek zorunda kalmalarını sağlayan koşullar bunlardı. Sian Olayı'nın barışçı bir şekilde çözülmesi bir dönüm noktası oldu; yeni koşullarda yurtiçinde işbirliği şekillendi ve ülke çapında Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı başladı. 1937 Mayıs'ında Lukuçiao Olayından² az önce, Partimiz 1935'ten beri Parti Merkez Komitesince izlenen yeni siyasal çizginin onaylandığı tarihi milli konferansını topladı.

7 Temmuz 1937'teki Lukuçiao Olayından 1938 Ekim'inde Vuhan'ın düşüşüne kadar, Guomindang hükümeti Japonya'ya karşı sa-vaşta nispeten faaldi. Bu dönem boyunca, Japonya'nın geniş çapta sal-dırıları ve bütün halkın artan yurtsever öfkesi, Guomindang hü-kümetini Japon saldırganlarına karşı direnmeyi siyasetinin ağırlık merkezi haline getirmeye zorlamıştı ve bu, bütün ordu ve halkın Ja-ponya'ya karşı mücadelesinde yeni bir atılımı kolaylaştırmış ve bir süre için yeni ve canlı bir hava hüküm sürmüştü. Komünistler ve diğer demokratlar da dahil olmak üzere bütün halk, ülkenin tehlike içinde ve halkın şevkle dolu olduğu bir sırada Guomindang hükümetinin de-mokratik reformlar yapma ve Dr. Sun Yatsen'in devrimci Üç Halk İl-kesini uygulama fırsatından yararlanacağını içtenlikle umuyordu. Ne var ki, ümitler boşa çıktı. Bu iki yıllık nispeten faal direnme süresinde bile, Guomindang yöneticileri, kitlelerin bir halk savaşı için seferber edilmesine karşı çıktılar, halkın Japonya'ya karşı ve demokratik ey-lemeler için kendiliğinden birleşme çabalarına kısıtlamalar getirdiler. Guomindang hükümeti, Çin Komünist Partisi'ne ve öteki Japonya'ya karşı partilere karşı eski tavrını bir ölçüde değiştirdiyse de, bu partilere eşit haklar tanımayı reddetmeye ve onların faaliyetlerini birçok ba-kımdan kısıtlamaya devam etti. Çok sayıda yurtsever siyasi mahkûm, hâlâ hapiste tutulmaktaydı. Her şeyden önce Guomindang hükümeti, 1927'de iç savaş başlattıktan sonra kurmuş olduğu oligarşik dik-

2. 7 Temmuz 1937'de Japon istila kuvvetleri Pekin'in 10 kilometre kadar güneybatısında bulunan Lukuçiao'daki Çin garnizonuna saldırdı. Japonya'ya karşı ülke çapındaki coş-kun hareketin etkisi altındaki Çin askerleri karşı koydular. Bu olay, Çin halkının sekiz yıl süren Japonya'ya karşı kahramanca Direnme Savaşının başlangıcını belirler.

tatörlüğü hâlâ muhafaza ediyordu. Bu yüzden milletin ortak iradesini temsil edecek bir demokratik koalisyon hükümetinin kurulması imkânsızdı.

Biz Komünistler, bu dönemin ilk başlarında Çin'in Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nda iki farklı çizginin var olduğuna işaret etmiştik: Zafere götürecektir olan ve her şeyi kapsayan bir halk savaşı ya da yenilgiye yol açacak olan ve halkın ezilmesini sürdürecektir bir kısmi savaş. Biz, ayrıca savaşın uzun süreli olacağına ve kaçınılmaz olarak birçok engel ve güçlüğü barındıracağına, fakat Çin halkının varını yoğunu ortaya koyarak kesin zaferi mutlaka kazanacağına da işaret ettik.

HALK SAVAŞI

Aynı dönemde, Kuzeybatı Çin'e gitmiş olan Komünistlerin yönetimindeki Kızıl Ordu'nun ana kuvvetleri Çin Milli Devrimci Ordusu'nun Sekizinci Yol Ordusu olarak, Yangze Irmağı'nın her iki yakasındaki çeşitli yerlerde kalmış olan Çin Kızıl Ordusu'nun gerilla birlikleri ise Çin Milli Devrimci Ordusu'nun Yeni Dördüncü Ordusu olarak yeniden düzenlendiler. Bunlardan ilki, çarpışmak üzere Kuzey Çin cephesine, ikincisi de Orta Çin cephesine gitti. İç savaş dönemi sırasında Vampoa Askerî Akademisi'nin ve Milli Devrimci Ordusu'nun Kuzey Seferi günlerindeki demokratik geleneğini korumuş ve geliştirmiş olan Çin Kızıl Ordusu'nun mevcudu bir zamanlar yüz binleri buluyordu. Fakat Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nın başlamasıyla Guomintang hükümeti tarafından güney üs bölgelerimize karşı girişilen insafsız tahribat, Uzun Yürüyüş sırasındaki kayıplarımız ve öbür nedenler sonucunda ordu mevcudu on binlere düşmüştü. Bu yüzden bu orduyu küçümseyen ve Japonya'ya karşı direnmede esas olarak Guomintang'a güvenilmesi gerektiğini düşünenler vardı. Ama en iyi yargıç halktır. Halk, o zamanki sayısının az olmasına rağmen, Sekizinci Yol Ordusu'nun ve Yeni Dördüncü Ordu'nun üstün vasıfta olduğunu, yani ancak onların gerçek bir halk savaşı verebileceğini ve onlar bir kere Japonya'ya karşı cephelere ulaşır, oradaki geniş kitlelerle birleştiler mi, önlerinde sınırsız imkânlar açılacağını biliyordu.

Ve halk haklıydı. Şimdi, ben bu raporu sunarken, ordumuzun mevcudu 910 bine varmış ve normal üretim çalışmalarından çekilmemiş olan köy milislerimizin sayısı 2 200 000'i aşmış bulunuyor. Düzenli ordumuzun Guomindang'ın ordusundan (merkezi olduğu kadar yerel kontrol altındaki Guomindang kuvvetlerini de hesaba katarsak) hâlâ sayıca çok düşük olmasına rağmen, savaşmakta olduğu Japon ve kukla kuvvetlerinin sayılarına ve savaş cephelerinin genişliğine, savaştaki etkinliğine, harekâtlarında gördüğü kitle desteğine ve siyasal niteliği, kaynaşmışlığı ve birliğine bakacak olursak, düzenli ordumuz şimdiden Çin Direnme Savaşı'nın esas kuvveti haline gelmiştir.

Bu ordu güçlüdür; çünkü bütün üyeleri siyasal bilince dayanan bir disipline sahiptir: Onlar birkaç kişinin ya da dar bir kliğin özel çıkarları için değil, geniş halk kitlelerinin ve bütün milletin çıkarları uğruna bir araya gelmekte ve savaşmaktadırlar. Bu ordunun tek amacı, kesinlikle Çin halkının safında yer almak ve Çin halkına canla başla hizmet etmektir.

Bu amacın rehberliğinde bu ordu, yenilmez bir ruha sahiptir, bütün düşmanları alt etmeye ve asla boyun eğmemeye kararlıdır; koşullar ne kadar çetin olursa olsun, son erine kadar savaşmaya devam edecektir. Bu amacın rehberliğinde bu ordu, hem kendi safları içinde, hem de kendi safları dışındakilerle kusursuz bir birlik sağlamıştır. Ordu içinde, subaylar ile erler arasında, üstler ile astlar arasında ve askeri çalışma, siyasal çalışma ve geri hizmetler arasında birlik vardır; ordu dışında, ordu ile halk arasında ve ordumuz ile dost ordular arasında birlik vardır. Bu birliği zedeleyen her şey kesinlikle ortadan kaldırılmalıdır.

Bu amacın rehberliğinde bu ordu, düşman subaylarını ve erlerini saflarını kazanma, savaş esirlerine karşı tutum konusunda doğru bir siyasete sahiptir. Düşman kuvvetlerinin teslim olan, tarafımıza geçen ya da silahlarını bıraktıktan sonra ortak düşmana karşı savaşa katılmak isteyen bütün üyeleri, hiç istisnasız sevinçle karşılanmakta ve kendilerine gerekli eğitim verilmektedir. Herhangi bir savaş esirini öldürmek, ona kötü davranmak ya da hakaret etmek yasaktır.

Bu amacın rehberliğinde bu ordu, halk savaşı için zorunlu olan bir strateji ve taktikler sistemi kurmuştur. Değişen somut duruma uyarak, uygulanan esnek gerilla savaşında ve aynı zamanda hareketli savaşta ustalaşmıştır.

Bu amacın rehberliğinde bu ordu, halk savaşı için kesinlikle gerekli olan ve kendi saflarında birliği, dost ordularla birliği, halkla birliği güçlendirmeyi, düşman kuvvetlerini parçalamayı ve her muharebede zafer sağlamayı hedef alan bir siyasal çalışma sistemi kurmuştur.

Bu amacın rehberliğinde bütün ordu, gerilla savaşı koşullarında harekâtlar yaparak, muharebeler arasındaki ve talim devreleri arasındaki sürelerden tahıl ve öteki ihtiyaçlarını üretmek için yararlanabilir ve aslında yararlanmıştır da. Böylece ekonomik güçlüklerin alt edilmesi, yaşam koşullarının düzeltilmesi ve halkın yükünün hafifletilmesi için bütünüyle, yarı yarıya ya da en azından kısmen kendine yeterli duruma gelebilir. Çeşitli askeri üs bölgelerinde birçok küçük çapta silah atelyelerinin kurulması için her imkân sonuna kadar kullanılmıştır.

Üstelik bu ordu güçlüdür; çünkü kitlelerin geniş silahlı örgütleri olan halk savunma müfrezeleri ve milisler, onunla uyum içinde çalışmaktadır. Çin'in Kurtarılmış Bölgelerindeki bütün kadın ve erkekler, gençlerden orta yaşlılara kadar herkes, Japonya'ya karşı halk savunma müfrezelerinde, gönüllülük ve demokrasi temeline ve üretim çalışmalarını bırakmaksızın örgütlenmiştir. Savunma müfrezelerinin orduya ve gerilla birliklerine katılanlar dışındaki en seçkin unsurları milislere dahil edilmişlerdir. Kitlelerin bu silahlı kuvvetlerinin işbirliği olmadan düşmanı yenmek mümkün olmazdı.

Son olarak da, bu ordu güçlüdür çünkü ana kuvvetler ve bölgesel kuvvetler olarak ikiye ayrılmıştır. Ana kuvvetler herhangi bir bölgede ve gerektiği an harâketa hazırdır, bölgesel kuvvetler ise yerel milisler ve savunma müfrezeleriyle işbirliği içinde kendi bölgelerini savunmaya ve burada düşmana saldırmaya ağırlık verir. Bu işbölümü halkın gönülden desteğini kazanmıştır. Bu doğru işbölümü olmadan, örneğin dikkat yalnız ana kuvvetler üzerinde toplanıp, bölgesel kuvvetler ihmal edilseydi, Çin'in Kurtarılmış Bölgelerinde hüküm süren şartlarda düşmanın yenilmesi de imkânsız olacaktı. Bölgesel kuvvetlerin komutasında, iyi eğitim görmüş ve dolayısıyla askeri, iktisadi çalışmalarda ve kitle çalışmasında daha yetenekli olana pek çok silahlı

çalışma ekibi örgütlenmiştir. Bunlar, düşman hatlarının gerisindeki en uzak bölgelere kadar sızmakta, düşmana darbeler indirmekte, kitleleri Japonya'ya karşı mücadele için ayaklandırmakta ve böylece çeşitli Kurtarılmış Bölgelerin cepheden askeri harekâtlarına destek sağlamaktadırlar. Bunların hepsinde büyük başarıya ulaşmışlardır.

Çin'in Kurtarılmış Bölgelerindeki Japonya'ya karşı olan bütün insanlar, demokratik hükümetlerinin önderliğinde, silahlı kuvvetleri desteklemek için canla başla çeşitli görevleri yerine getirecek olan işçi, köylü, gençlik ve kadın örgütlerine, kültürel, meslekî ve öteki örgütlere katılmaya çağırılmışlardır. Bu görevler, halkın orduya katılmak, ona tahıl taşımak, askerlerinin ailelerine bakmak ve askeri birliklerin maddi ihtiyaçlarını karşılamalarına yardımcı olmak için seferber edilmesiyle sınırlı değildir. Bu görevler ayrıca, geniş çapta baskınlar yapmak ve düşmana karşı kara mayınları döşemek, düşman hakkında bilgi toplamak, hainleri ve casusları bulup çıkarmak, yaralıları nakletmek, korumak ve ordunun harekâtlarına doğrudan doğruya katılmak üzere gerilla birliklerinin, milislerin ve savunma müfrezelerinin seferber edilmelerini de kapsar. Aynı zamanda bütün Kurtarılmış Bölgelerdeki halk çeşitli türde siyasal, ekonomik, kültürel ve sağlık çalışmalarına da canla başla katılmaktadır. Bununla ilgili en önemli konu, tahıl ve diğer ihtiyaç maddelerinin üretiminde herkesin seferber edilmesi, ordu ve halkın kendine yeterli hale gelmek üzere yürüttükleri üretim kampanyalarını desteklemek üzere özel durumlar dışında bütün hükümet kuruluşlarının ve okulların boş zamanlarını kendi ihtiyaçlarını karşılamak için ücrtime ayırmalarını sağlamak ve böylelikle uzun süreli Direnme Savaşı'nın yürütülmesi için üretimde büyük bir artışın yaratılmasına yardımcı olmaktır. Çin'in Kurtarılmış Bölgelerinde düşman büyük bir tahribata yol açmıştır ve sık sık seller, kuraklıklar ve böceklerin ekinlere verdiği zararlar görülmektedir. Fakat demokratik hükümetler buralarda örgütlü bir şekilde bu güçlüklerin üstesinden gelinmesinde halka önderlik etmektedir. Böceklerin yok edilmesi, sellerin kontrol altına alınması ve felâketzedclere yardım için geniş kitle kampanyalarıyla bugüne kadar cşı görölmedik sonuçlar elde edilmekte ve böylece uzun süreli Direnme Savaşı'nın sürdürülmesi mümkün ol-

maktadır. Tek kelimeyle. her şey cephe için, her şey Japon saldırganlarının yenilmesi ve Çin halkının kurtuluşu için: İşte Çin'in Kurtarılmış Bölgelerindeki bütün ordu ve bütün halk için genel slogan, genel siyaset budur.

Gerçek halk savaşı budur. Ancak böyle bir halk savaşı vererek milli düşmanı yenebiliriz. İşte Guomindang halk savaşına şiddetle karşı çıktığı için başarısızlığa uğramıştır.

Modern silahlarla donatıldıktan sonra, Çin'in Kurtarılmış Bölgelerinin ordusu daha da güçlenecek ve Japon saldırganlarını kesin yenilgiye uğratabilecektir.

İKİ SAVAŞ CEPHESİ

En başın 'ın beri, Çin'in Direnme Savaşı'nda iki cephe olagelmıştır: Guomindang cephesi ve Kurtarılmış Bölgeler cephesi.

Vuhan'ın 1938 Ekim'inde düşmesinden sonra Japon saldırganları Guomindang cephesindeki stratejik taarruzlarından vazgeçmişler ve ana kuvvetlerini yavaş yavaş Kurtarılmış Bölgeler cephesine kaydırmışlardır; aynı zamanda Guomindang hükümetinin bozguncu görüşlerinden yararlanarak onunla uzlaşmacı bir barış imzalamaya istekli olduklarını ilan etmiş ve Çin halkını aldatmayı amaçlayan bir siyaset benimseyerek, hain Vang Çingvey'in Çungking'i terk etmesini ve Nanking'de bir kukla hükümet kurmasını sağlamışlardır. Bundan sonra, Guomindang hükümeti, ağırlığı gitgide Japonya'ya karşı direnişten Komünist Partisi'ne ve halka karşı çıkmaya kaydırarak, siyasetini değiştirmeye başladı. Bu siyaset değişikliği, kendini ilk kez askeri alanda gösterdi. Kendi askeri gücünü koruyabilmek için Guomindang hükümeti Japonya'ya karşı pasif direnme siyasetini benimsedi: Japon istilacılarının Kurtarılmış Bölgelere bütün güçleriyle saldırılarına izin vererek, savaşın bütün yükünü Kurtarılmış Bölgeler cephesinin üzerine yıkı; buna karşılık kendisi, "dağın tepesinde oturup, kaplanların dövüşmesini seyretti".

1939'da Guomindang hükümeti gerici nitelikteki "Kökü Dışarda

Partilerin Faaliyetlerini Kısıtlayıcı Önlemleri" kabul etmiş ve halkla Japonya'ya karşı partileri, Direnme Savaşı öncesinde kazandıkları her türlü haktan bütünüyle yoksun bırakmıştı. Bundan sonra, Guomindang bölgelerinde bütün demokratik partiler ve en başta Çin Komünist Partisi, Guomindang hükümeti tarafından yeraltına itilmişlerdi. Bu bölgelerde, her eyalette, hapishaneler ve toplama kampları komünistler, genç yurtseverler ve öbür demokrasi savaşçılarıyla tıklım tıklım doludur. 1939'dan 1943 sonbaharına kadar beş yıl içinde Guomindang hükümeti, milli birliği parçalamak amacıyla geniş çapta üç anti-komünist saldırıya³ girişmiş ve böylece ciddi bir iç savaş tehlikesi yaratmıştı. İşte bu dönemde Yeni Dördüncü Ordu'nun "dağıtılması" emri verilmiş ve bu ordunun Güney Anhuy'da bulunan 9 binden fazla askeri katledilmişti. Bu, bütün dünyayı sarsan bir olaydı. Şu ana kadar Guomindang birlikleri tarafından Kurtarılmış Bölgeler kuvvetlerine karşı girişilen saldırılar kesilmiş değildir ve kesileceğine dair hiçbir belirti de yoktur. Aynı zamanda Guomindang gericiileri bir yığın iftira ve yalan kusmaktadırlar. Komünist Partisini, Sekizinci Yol Ordusu'nu ve Yeni Dördüncü Ordu'yu ve Kurtarılmış Bölgeleri kötülemek amacıyla, "hain parti", "hain ordu", "hain bölgeler" ve "Direnme Savaşı'nı balatalayan ve devleti tehlikeye düşüren" gibi yaftalar ve sözler uydurdular. Buhranın üstesinden gelmek amacıyla, 7 Temmuz 1939'da Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi aşağıdaki sloganları ortaya atan bir bildiri yayımladı: "Direnişte sebat edelim ve teslimiyete karşı çıkalım! Birlikte sebat edelim ve bölünmeye karşı çıkalım!" Bu beş yıl içinde Partimiz, bu tam zamanında atılmış sloganlardan hareket ederek, gerici ve halk düşmanı üç anti-komünist saldırıyı şiddetle geri püskürtmüş ve her defasında buhranın üstesinden gelmiştir.

O yıllar süresince, Guomindang cephesinde gerçekten ciddi bir çarpışma olmamıştı. Japon saldırısı esas olarak Kurtarılmış Bölgeleri hedef almıştı. 1943 yılında Kurtarılmış Bölgeler halkı ve ordusu, Çin'i işgal eden Japon kuvvetlerinin yüzde 64'ünü ve kukla birliklerin de yüzde 95'ini hareket edemez duruma getirdiği halde Guomindang cep-

3. Üç antikomünist saldırı hakkında daha geniş bilgi edinmek için bu cildin (s. 141) sayfalarındaki «Guomindang Merkez Yürütme Komitesinin ve Siyasi Halk Konseyinin Toplantıları Üzerine Bir Yorum» adlı yazıya bakınız.

hesi Japon kuvvetlerinin sadece yüzde 36'sı ve kukla birliklerin de yüzde 5'iyle uğraşmaktaydı.

1944 yılında Japon saldırganları, Çin'in kuzey-güney ana demiryolu hattının başından sonuna kadar ulaşma açılmasını zorlamak için harekâtlara giriştiler.⁴ Paniğe kapılan Guomintang kuvvetleri, hiçbir direnme gösteremediler. Birkaç ay içinde Henan, Hunan, Kvangsi ve Kwantung eyaletlerinde geniş alanlar düşman eline geçti. Ancak bundan sonra iki cephede savaşan düşman kuvvetleri arasındaki oranda bazı değişiklikler oldu. Bu durumda bile, bu raporun sunulduğu şu anda, üç kuzeydoğu eyaletinde bulunanlar dışında, Çin'deki 580 bin Japon askerini içeren 40 tûmenden, 320 bin askeri içeren 22.5 tûmen ya da toplam kuvvetin yüzde 56'sı Kurtarılmış Bölgeler cephesinde ve 260 bin askeri içeren 17.5 tûmen ya da toplam kuvvetin yüzde 44'ü ise Guomintang cephesinde dövüşmektedir. İki cephede dövüşen kukla birliklerin oranında hiçbir değişiklik olmamıştır.

Ayrıca şunu da belirtmek gerekir ki, hem düzenli hem de yerel kuvvetler olarak mevcudu 800 bini aşan kukla birlikler, ya Guomintang komutanlarının yönetiminde teslim olmuş birliklerden ya da teslim olduktan sonra Guomintang subayları tarafından örgütlenmiş birliklerden meydana gelmektedir. Guomintang gericileri, bu kukla birlikleri, önceden yanlış ve haince bir teoriyle, yani "milleti dolambaçlı bir yoldan kurtarma" teorisiyle donatmışlar ve teslim olmalarından bu yana onlara manevi ve örgütsel açıdan destek olmuşlar, onları Japon saldırganları ile birlik halinde, Çin halkının Kurtarılmış Bölgelerine saldırmaya yöneltmişlerdir. Bu gericiler de Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'ni ve Kurtarılmış Bölgeleri abluka altına almak ve buralara saldırmak için sayıları en azından 797 bini bulan büyük kuvvetler toplamışlardır. Bu vahim durum, Guomintang hükümetinin haberleri örtbas etme siyasetiyle pek çok Çinli ve yabancidan gizlenmektedir.

4. Çin'in kuzey-güney ana demiryolu hattını ulaşma açmak için girişilen bu harekâtlar, Kanton-Hankov Demiryolunu boylu boyunca ele geçirmek ve böylece Kuzey ve Güney Çin arasında kesintisiz bir kara bağlantısı ede etmek için Japon ordusunun 1944 Mayıs'ında giriştiği taaruzu oluşturur.

ÇİN'İN KURTARILMIŞ BÖLGELERİ

Çin'in Komünist Partisi yönetiminde bulunan Kurtarılmış Bölgelerin nüfusu şimdi 95 500 000'dir. Bunlar, kuzeyde İç Moğolistan'tan güneyde Haynan Adasına kadar uzanır: düşman, aşağı yukarı gittiği her yerde Sekizinci Yol Ordusu'nu, Yeni Dördüncü Ordu'yu veya diğer bazı halk kuvvetlerini faaliyette bulmaktadır. Bu geniş kurtarılmış topraklar, Liaoning, Cehol, Çahar, Suiyuan, Şensi, Gansu, Ningsia, Şansi, Hebey, Henan, Şantung, Kiangsu, Çekyang, Anhuy, Ciangsi, Hupch, Hunan, Kwantung ve Fucien Eyaletlerinin büyük ya da küçük kısımlarını içine alan 19 ana Kurtarılmış Bölgeden oluşmaktadır. Bütün bu Kurtarılmış Bölgelere rehberlik eden merkez Yenan'dır. Sarı Irmak'ın batısında bulunan ve sadece bir buçuk milyon nüfusa sahip olan Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi, Çin'in bu geniş kurtarılmış kısmını meydana getiren 19 bölgeden sadece biridir ve aslında Çekyang Eyaleti'nin doğusundaki ve Haynan Adası'ndaki Kurtarılmış Bölgeler dışında, en az nüfusa sahip bölgedir. Bunun farkında olmayan bazı kişiler, Çin'in kurtarılmış topraklarının esas olarak Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nden itibaren olduğunu sanmaktadırlar. Bu yanlış anlama, Guomintang hükümetinin ablukasından ileri gelmektedir. Kurtarılmış Bölgelerin her birinde Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'nin bütün zorunlu siyasetleri yürürlüğe konmuştur. İçinde Komünistlerin ve Japonya'ya karşı diğer partilerle partili olmayanların temsilcilerinin işbirliği yaptığı, halk tarafından seçilmiş hükümetler, yani yerel koalisyon hükümetleri kurulmuştur ya da kurulmaktadır. Kurtarılmış Bölgelerde halkın bütün gücü seferber edilmiştir. Bunun bir sonucu olarak düşmanın korkunç baskısına, Guomintang'ın askeri kuşatmasına ve saldırılarına, dış yardımdan kesinlikle yoksun oluşlarına rağmen Çin'in Kurtarılmış Bölgeleri sağlam kalmış ve düşman işgali altındaki toprakları daraltıp, kendi topraklarını genişleterek durmadan geliştirmiştir: bunlar, demokratik bir Çin'e örnek oluşturmakta ve Japon saldırganlarının sürülüp atılmasında ve Çin halkının kurtarılmasında esas gücü meydana getirmektedirler ve müttefik ülkelerle askeri işbirliği halindedirler. Çin Kurtarılmış Bölgelerinin silahlı kuvvetleri, Sekizinci Yol Ordusu,

Yeni Dördüncü Ordu ve öbür silahlı halk kuvvetleri, yalnızca Japonya ile savaşta bir kahramanlık örneği vermekle kalmamış, aynı zamanda Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe'nin demokratik siyasetlerinin uygulanmasında da örnek olmuştur. Çin Komünist Partisi Merkez Komitesinin 22 Eylül 1937'de yayınladığı. "Çin'in bugün ihtiyaç duyduğu şey, Dr. Sun Yatsen'in Üç Halk İlkesidir; Partimiz bunların tam olarak gerçekleştirilmesi için savaşılmaya hazırdır" görüşünü taşıyan bildirisi, Çin'in Kurtarılmış Bölgelerinde bütünüyle uygulamaya konmuştur.

GUOMİNDANG BÖLGELERİ

Dikta yönetiminde ısrar eden Guomindang'ın esas hâkim kliği, Japonya'ya karşı pasif direnme siyaseti ve halka karşı yönelen bir iç siyaset izlemiştir. Bunun sonucu olarak silahlı kuvvetleri, başlangıçtaki büyüklüklerinin yarısından azına inmiş ve bunların çoğu aslında savaşma güçlerini kaybetmişlerdir. Bu klik ile geniş kitleler arasında çok derin bir uçurum ve kitlelerin yoksullaşmasının yarattığı meydana gelen ciddi bir buhran, büyük bir hoşnutsuzluk ve yaygın bir baş kaldırma durumu mevcuttur; bu kliğin sadece savaşta rolü azalmakla kalmamış, aynı zamanda bu klik, Çin halkının Japonya'ya karşı bütün güçlerinin seferber edilmesinin ve birliğinin önünde bir engel haline gelmiştir.

Guomindang'ın esas hâkim kliğinin önderliğinde böylesine vahim bir durum niçin ortaya çıktı? Çünkü bu klik, Çin'in büyük toprak ağaları, büyük bankerleri ve büyük kompradorlarının çıkarlarını temsil etmektedir. Bu gerici kesimi oluşturan getiren bir avuç insan, Guomindang hükümetinin yönetimi altındaki bütün önemli askeri, ekonomik ve kültürel kuruluşları tekeline almıştır. Onlar kendi çıkarlarının korunmasını, Japonya'ya karşı direnmenin üstünde tutarlar. Onlar da "millet her şeyden üstündür" derler, ama hareketleri milletin büyük çoğunluğunun isteklerine uymaz. Onlar da "devlet her şeyden üstündür" derler, ama kastettikleri demokratik bir halk devleti değil, büyük toprak ağaları, büyük bankerler ve büyük kompradorların feodal-faşist diktatörlüğüdür. Dolayısıyla, halkın ayaklanmasından, de-

mokratik hareketten, Japonya'ya karşı savaşta bütün kitlelerin seferber edilmesinden korkarlar. Japonya'ya karşı pasif direnme siyasetleri ve halka, demokrasiye, Komünist Partisi'ne karşı gerici iç siyasetlerinin temel nedeni burada yatar. Her şeyde ikiyüzlü bir siyaset izlerler. Örneğin, bir yandan Japonya'ya karşı direniyor, öbür yandan pasif savaş siyaseti izliyorlar ve ayrıca teslim olma yolundaki Japon aldatmacalarına sürekli bir hedef oluşturuyorlar. Çin'in ekonomisini geliştirmekten söz ediyorlar, ama gerçekte kendi bürokrat sermayelerini, yani büyük toprak ağaları, bankerler ve kompradorların sermayesini artırıyor, Çin ekonomisinin can damarını tekelleri altına alıyor ve köylüleri, işçileri, küçük burjuvazi ile tekelci olmayan burjuvaziye insafsızca eziyorlar. "Demokrasi"yi uygulamaktan ve "iktidarı halka geri vermekten" söz ediyorlar, ama demokrasi uğrundaki halk hareketini insafsızca bastırıyor ve en ılımlı demokratik bir reformu bile uygulamayı reddediyorlar. "Komünist meselesi siyasal bir meseledir ve siyasi olarak çözülmelidir" diyorlar, ama Çin Komünist Partisi'ni askeri, siyasal ve ekonomik yönlerden insafsızca baskı altında tutuyorlar ve Çin Komünist Partisi'ni "1 numaralı düşman", Japon saldırganlarını ise ancak "2 numaralı düşman" sayarak, her allahın günü iç savaş hazırlıklarıyla ve Komünist Partisini yok etme komplolarıyla uğraşıp duruyorlar. Bir "modern devlet" kuracaklarını söylüyorlar, ama büyük toprak ağaları, bankerler ve kompradorların feodal-faşist diktatörlüğünü sürdürmek için umutsuzca didiniyorlar. Sovyetler Birliği ile resmi diplomatik ilişkilerini sürdürmelerine rağmen, aslında ona düşmandırlar. ABD inzivacıları* ile birlikte faşist Almanya'nın ömrünü uzatmak için, aslında Çin halkı üzerindeki kendi faşist iktidarlara da dahil her yerdeki faşistlerin ömrünü uzatmayı amaçlayan "Avrupa'dan önce Asya" türküsünü söylüyorlar, ama aynı zamanda anti-faşist kahraman kisvesine bürünerek, diplomatik manevralara girişiyorlar. Eğer bu çelişen ikiyüzlü siyasetlerinin köküne inecek olursanız, bunların tümünün büyük toprak ağaları, bankerler ve kompradorlar sosyal kesiminden kaynaklandığını göreceksiniz.

* ABD inzivacıları, ABD'nin sözde inzivaya çekilmesi, yeni Avrupa'nın işlerine karışmayıp sadece Amerika ve Asya kıtasındaki çıkarlarını korumasını savunan emperyalist bir akımdı.

Gene de Guomindang aynı türden insanları barındıran bir siyasal parti değildir. Her ne kadar büyük toprak ağaları, bankerler ve komp-radorlar tabakasını temsil eden gerici klik tarafından kontrol ediliyor ve yönetiliyorsa da, bu klikle bütünüyle bir tutulmamalıdır. Bazı Gu-mindang yöneticileri, kendilerini hiçe sayan, bir kenara iten ya da saldıran bu kliğe dahil değildirler. Kadrolarının ve üyelerinin çoğu, Üç Halk İlkesi Gençlik Birliği üyelerinin çoğu, bu kliğin yönetiminden hoşnut değildir ve hatta bazıları ona karşı bile çıkmaktadır. Aynı şey, Guomindang'ın bu klik tarafından kontrol edilen bütün orduları, hü-kümet organları, ekonomik ve kültürel kuruluşları için de geçerlidir. Bunların hepsinin arasında oldukça önemli sayıda demokrat unsur var-dır. Üstelik gerici kliğin kendisi de birkaç rakip hizbe bölündüğünden, sımsıkı kenetlenmiş bir bütün değildir. Kuşkusuz, Guomindang'ı ge-ricilerden meydana gelmiş, kaynaşmış bir bütün olarak görmek ha-talıdır.

BİR ZITLIK

Çin halkı, Kurtarılmış Bölgelerle Guomindang bölgeleri arasındaki keskin zıtlığı artık görmektedir.

Gerçekler yeterince açık değil midir? Ortada iki çizgi, halk savaşı çizgisi ile halk savaşına karşı olan pasif direnme çizgisi var. Bun-lardan biri, dış yardımdan bütünüyle yoksun olan Çin'in Kurtarılmış Bölgelerindeki güç koşullarda bile zafere götürürken, diğeri dış yar-dım alan Guomindang bölgelerindeki son derece elverişli koşullarda bile yenilgiye götürüyor.

Guomindang hükümeti başarısızlıklarını silah yokluğuna yük-lemektedir. Fakat ikisinden hangisinin silahları daha azdır diye so-rulabilir: Guomindang birliklerinin mi, yoksa Kurtarılmış Böl-gelerdeki birliklerin mi? Çin'in bütün kuvvetleri arasında silah sıkıntısını en ciddi şekilde çeken, elinde sadece düşmandan ele ge-çirdiği silahlar ile en elverişsiz koşullarda imal ettiği silahlar olan Kur-tarılmış Bölgeler silahlı kuvvetidir.

Doğrudan doğruya Guomindang merkezi hükümetine bağlı kuv-

vetlerin, eyalet askerlerinden çok daha iyi bir şekilde silahlandırıldıkları doğru değil midir? Gene de eyalet askerleri savaşma gücü bakımından, merkezi kuvvetlerin çoğundan üstündür.

Guomintang geniş insan gücü kaynaklarına hükmetmektedir, ama gene de izlediği yanlış askere alma siyaseti, insan gücü eksiklerinin giderilmesini çok güçleştirmektedir. İlişkilerinin düşman tarafından kesilmiş olmasına ve sürekli savaşıyor olmalarına rağmen, Çin'in Kurtarılmış Bölgeleri tükenmez insan gücü seferber edebilmektedir, çünkü halkın ihtiyaçlarıyla bağdaştırılan milis ve savunma müfrezeleri sistemi her yerde uygulanmakta ve insan gücünün kötü bir şekilde kullanılmasından ve israf edilmesinden kaçınılmaktadır.

Guomintang'ın bol tahıl üretilen geniş alanlara sahip olmasına ve halkın da ona her yıl 70-100 milyon *tan* tahıl vermesine rağmen, ordusu her zaman yiyecek sıkıntısı çekmekte ve askerleri çok zayıf düşmektedir; çünkü tahılın çoğu, aracılar tarafından çalınmaktadır. Düşmanın cephe gerisinde bulunan Çin'in Kurtarılmış Bölgeleri'nin çoğu, düşmanın "her şeyi yak, herkesi öldür, her şeyi yağmala" siyasetiyle harabeye çevrilmesine ve Kuzey Şensi gibi bazı bölgelerin çok çorak olmasına rağmen, kendi çabalarımızla tarımsal üretimi artırarak tahıl meselesini başarıyla çözmüş bulunuyoruz.

Guomintang bölgeleri son derece ciddi bir ekonomik buhranla karşı karşıyadır. Sanayi işletmelerinin çoğu iflas etmiş ve hatta kumaş gibi bazı ihtiyaç maddelerinin ABD'den ithali gerekmiştir. Fakat Çin'in Kurtarılmış Bölgeleri kumaş ve diğer ihtiyaçlarını sanayisinin gelişmesi sayesinde karşılayabilmektedir.

Guomintang bölgelerinde işçiler, köylüler, tezgâhtarlar, devlet memurları, aydınlar ve kültür işçileri son derece büyük bir yoksulluk içinde yaşamaktadırlar. Kurtarılmış Bölgelerde ise bütün halk giyecek ve iş sahibidir.

Millî buhranı vurgunculuk amacıyla sömüren memurların, aynı zamanda ar ve hayâdan yoksun tüccarlar ve zimmetine para geçirmeye alışkın kişiler haline gelmiş olmaları, Guomintang bölgelerinin bir özelliğidir. Sade bir şekilde yaşama ve çok çalışmada örnek olan kadroların devamlı işlerinin yanı sıra üretime de katılmaları, dürüstlüğün takdir edilerek zimmete para geçirmenin kesinlikle yasaklanması da,

Çin'in Kurtarılmış Bölgelerinin bir özelliğidir.

Guomintang bölgelerinde halkın hiçbir özgürlüğü yoktur. Çin'in Kurtarılmış Bölgelerinde ise halk tam bir özgürlüğe sahiptir.

Guomintang yöneticilerinin karşı karşıya kaldıkları bu bozukluklardan kim sorumludur? Başkaları mı yoksa kendileri mi? Suçlu olan, yeterince yardım vermedikleri için yabancı ülkeler mi, yoksa Guomintang hükümetinin diktatörce yönetimi, kokuşmuşluğu ve yetersizliği mi? Cevap açık değil midir?

"DİRENME SAVAŞI'NI BALTALAYAN ve DEVLETİ TEHLİKEYE DÜŞÜREN" KİMDİR?

Su götürmez delillerin ışığında, Çin halkının Direnme Savaşı'nı baltalayan ve ülkemizi tehlikeye düşüren, Guomintang hükümetinin kendisi değil midir? Tam on yıldır bu hükümet kendini bütünüyle iç savaşa adanmıştır, milli savunmayı bütünüyle ihmal ederken kılıcının keskin yanını halka çevirmiş ve direnmeme siyasetiyle dört kuzeydoğu eyaletini düşmana bırakmıştır. Japon saldırganları Çin Sed-dinin güneyine ilerledikleri zaman, kısa süreli bir direnme göstermiş, fakat ardından Lukuçiao'dan Kveyçov Eyaletine kadar geri çekilmiştir. Buna rağmen Guomintang "Komünist Partisi Direnme Savaşı'nı baltalıyor ve devleti tehlikeye düşürüyor" iddiasını ileri sürmektedir (1943 Eylül'ünde toplanan Guomintang Merkez Yürütme Komitesinin On Birinci Genel Toplantısı Kararlarına bakın). Gösterdiği tek delil ise, Komünist Partisi'nin Japonya'ya karşı kahramanca direnen Kurtarılmış Bölgeleri kurmak için halkın bütün kesimleriyle birleşmiş olmasıdır. Guomintang'ın mantığı Çin halkının mantığından öylesine farklıdır ki, pek çok meselede halkla ortak bir dil bulamayışına şaşmamak gerekir.

İşte iki soru.

Birincisi. Guomintang hükümetinin, Heylungkiang Eyaleti'nden Lukuçiao'ya ve Lukuçiao'dan Kveyçov'a kadar uzanan böylesine geniş ve yoğun nüfuslu bir araziye terk etmesinin esas sebebi nedir? Bu, onun önce Japonya'ya karşı direnmeme ve sonra pasif direnme siyasetinden ve yurtiçinde halka karşı çıkma siyasetinden başka bir şey

olabilir mi?

İkincisi, Çin'in Kurtarılmış Bölgelerinin, Japonlar ve kukla kuvvetlerinin insafsız ve uzun süreli saldırılarını ezmesini, böylesine geniş toprakları geri almasını ve böylesine büyük bir nüfusu milli düşmanın pençesinden kurtarabilmesinin esas sebebi nedir? Bu, bizim doğru çizgimiz, halk savaşı çizgimizden başka bir şey olabilir mi?

"HÜKÜMET EMİRLERİNE ve ASKERİ EMİRLERE İTAATSİZLİK"

Guomindang hükümeti, Çin Komünist Partisi'ni devamlı olarak "hükümet emirlerine ve askeri emirlere itaatsizlikle" de suçlamaktadır. Buna cevap olarak söylememiz gereken tek şey, Çin halkının büyük güçlük ve zorluklarla geri aldığı Kurtarılmış Bölgelerin Japon saldırganlarına geri verilmesi anlamına gelecek "hükümet emirlerine ve askeri emirlere" Çin halkının sağduyusunu paylaşan Çin Komünistleri iyi ki itaat etmediler, olacaktır. Bazı örnekler verelim: 1939'da "Kökü Dışarda Partilerin Faaliyetlerini Kısıtlama Önlemleri", 1941'de "Yeni Dördüncü Ordu'nun dağıtılması" ve Yeni Dördüncü Ordu'nun "Sarı Irmağın eski yatağının kuzeyine çekilmesi" için emirler, 1943'de "Çin Komünist Partisi'nin feshedilmesi" emri, 1944'te "On tümen dışındaki birliklerin belirli bir süre içinde dağıtılması" emrinin bize verilmesi ve Guomindang hükümetinin bizimle yaptığı son konuşmalarda "bir taviz" olarak nitelediği ve bir koalisyon hükümeti kurulmaksızın, diktatörlük hükümetindeki birkaç koltuğa karşılık, bizim silahlı kuvvetlerimizi ve yerel hükümetlerimizi teslim etmemizi gerektiren öneri. Çok şükür böyle bir şeye boyun eğmedik ve böylece Çin halkı için bu kirlenmemiş toprak parçasını ve kahraman Japonya'ya karşı orduyu muhafaza ettik. Çin halkının böylesine bir "itaatsizlik"ten dolayı kendisini kutlaması gerçekmez mi? Guomindang hükümeti, Heylungkiang'dan Kveyçov'a kadar yoğun nüfuslu alanı kendi faşist hükümet karamameleri ve bozguncu askeri emirleri vasıtasıyla Japon istilacılarına sunduktan sonra, artık yaptıklarının yettiğini düşünmüyor mu? Japon saldırganları ve gericiler, bu "hükümet emirlerini ve askeri emirleri" sevinçle karşılayabilirler, fakat dürüst bir Çinli yurtsever

hınları sevinçle karşılayabilir mi? Biçimsel değil, gerçek bir koalasyon hükümeti olmadan, faşist diktatörlük değil, bir demokratik hükümet olmadan, Çinli Komünistlerin halkın özgürlüğüne kavuştuğu Kurtarılmış Bölgeleri ve Direnme Savaşı'nda çok önemli hizmetler yapmış halk ordularını, bozguncu, faşist ve diktatör şimdiki Guomindang hükümetine teslim etmesine Çin halkının göz yumacağı düşünülebilir mi? Kurtarılmış Bölgeler ve halk ordusu olmadan Çin halkının Japonya'ya karşı mücadele davası bugünkü duruma gelebilir miydi? Ve bunlar olmazsa, Çin milletinin geleceğinin ne olacağını tahmin edebiliyor musunuz.?

İÇ SAVAŞ TEHLİKESİ

Guomindang içindeki esas hâkim klik, bugüne kadar, gerici diktatörlük ve iç savaş siyasetinde ısrar etmiştir. Bu kliğin, bilinen bir müttefik ülkenin kuvvetleri Çin topraklarının önemli bir kısmını Japon saldırganlarından temizledikten sonra iç savaş yeniden başlatmak için uzun bir süredir hazırlıklar yaptığına ve bu hazırlıkları şimdi hızlandırdığına dair pek çok belirti vardır. Bu klik, aynı zamanda bazı müttefik ülkelerin generallerinin İngiliz generali Skobi'nin (Scobie)⁵ Yunanistan'da yapmakta olduğu işi Çin'de de yapacaklarını ummaktadır. Skobi ve gerici Yunan hükümeti tarafından girişilen katliamı alkışlanmaktadır. Çin'i 1927-1937'de olduğu gibi , bir kere daha iç savaş girdabına atmayı planlamaktadır. "Milli meclisin toplanması" ve "siyasal çözüm" maskesi ardında gizlice iç savaşa hazırlanmaktadır. Eğer yurttaşlarımız bunun farkına varmaz, onun ter-tiplerini açığa çıkarmaz ve bu hazırlıklara bir son vermezlerse, bir sabah ansızın iç savaşın top seslerini duyacaklardır.

5. Scobie Yunanistan'daki İngiliz emperyalist saldırı kuvvetlerinin komutanıydı. 1944 Ekim'inde yenik düşen Alman işgalecileri Avrupa kıtasında geri çekilirken, Londra'da sürgünde bulunan gerici Yunan hükümetini de beraberinde getiren Scobie'nin birlikleri ülkeye girdiler. Scobie, Alman istilacılarına karşı uzun ve kahramanca bir mücadele vermiş olan Yunanistan Halk Kurtuluş Ordusuna saldırmada ve Yunan yurtseverlerini katletmede bu hükümete yardımcı oldu ve Yunanistan'ı kana boğdu.

GÖRÜŞMELER

Öbür demokratik partilerin onayını aldıktan sonra, Çin Komünist Partisi, 1944 Eylül'ünde Siyasî Halk Konseyinde Guomindang'ın tek parti diktatörlüğüne derhal son verilmesi ve Japon saldırganlarının yenilmesi, yeni bir Çin'in inşa edilmesi ve iç savaşın önlenmesi amacıyla bir koalisyon hükümeti kurulması talebini ortaya sürdü. Bu, kuşkusuz tam zamanında yapılmış bir talepti ve birkaç aylık bir süre içinde geniş kitlelerin hareketli desteğini kazandı.

Tek parti diktatörlüğünün kaldırılması, bir koalisyon hükümetinin kurulması ve gerekli demokratik reformların yapılması meselesi üzerine Guomindang hükümetiyle pek çok defa görüşmeler yapmıştık, fakat o, bütün önerilerimizi reddetmişti. Guomindang, sadece tek parti diktatörlüğünün kaldırılarak bir koalisyon hükümetinin kurulmasını değil, gizli polisin kaldırılması, halkın özgürlüklerini kısıtlayan gerici kanun ve karamamelerin iptali, siyasal mahkûmların serbest bırakılması, siyasal partilerin meşruluğunun tanınması, Kurtarılmış Bölgelerin tanınması ve bunları kuşatan ve hücum eden orduların geri çekilmesi gibi acilen ihtiyaç duyulan demokratik reformların bir tekini bile uygulamaya gönüllü değildir. Bunun sonucu olarak Çin'deki siyasal ilişkiler çok gerginleşmiştir.

İKİ MUHTEMEL GELİŞME

Bir bütün olarak durumun ve var olan iç ve dış koşulların yukarıda tahlilinin ışığında burada bulunan herkesten, uyanık olmalarını ve davamızın pürüzsüz ve kolayca ilerlemesini beklememelerini isteyeceğim. Hayır, davamız pürüzsüz ve kolayca ilerlemeyecektir. Aslında biri iyi, öteki kötü iki muhtemel gelişme, iki yol vardır. Bir muhtemel gelişme ya da yol, faşist diktatörlüğün devam etmesi ve demokratik reformlara izin verilmemesi: Japon saldırganlarına değil, halka karşı çıkmaya ağırlık verilmesi ve hatta Japon saldırganları yenildikten sonra Çin'i bağımsızlık, özgürlük, demokrasi, birlik, refah ve güçten yoksun olduğu eski kötü durumuna sürükleyecek olan bir iç sa-

vaşın patlak vermesidir. Bu muhtemel gelişme ya da yol hâlâ geçerlidir ve ortadan kalkmadığı gibi, elverişli bir uluslararası durum. halkımızın artan siyasal bilinci ve örgütlü gücü sayesinde kendiliğinden yok olmuş da değildir. Çin'de bu muhtemel gelişme ya da yolun gerçekleşeceğini umanlar, yurtiçinde Guomindang içindeki gericilik ve yurtdışında emperyalist zihniyetli gericilerdir. Bu, meselenin hesaba katılması gereken bir yanıdır.

Ama bir yan daha vardır ve yine bir bütün olarak durumun ve iç ve dış koşulların yukarıdaki tahlilinin ışığında, ikinci muhtemel gelişme ya da yol uğrunda mücadelede güven ve cesaret kazanabiliriz. Bu, bütün güçlüklerin alt edilmesi, bütün halkın birleştirilmesi, Guomindang'ın faşist diktatörlüğünün kaldırılması, demokratik reformların uygulanması, Japonya'ya karşı güçlerin sağlamlaştırılıp geliştirilmesi, Japon saldırganlarının bütünüyle yenilmesi ve bağımsız, özgür, demokratik, birleşik, müreffeh ve güçlü yeni bir Çin'in inşa edilmesidir. Çin'de bu ikinci muhtemel gelişme ya da yolun gerçekleşeceğini umanlar, yurt içinde halk kitleleri, Komünist Partisi ve diğer demokratik partiler ve yurtdışında bizi kendilerine eşit gören bütün milletler, ilericiler ve kitlelerdir.

Biz Komünistler, bizim ve bütün Çin halkının önünde hâlâ büyük güçlükler ve birçok engel bulunduğunu ve önümüzde uzun ve dolambaçlı bir yol uzandığını çok iyi biliyoruz. Ama, bütün Çin halkıyla birlikte bütün güçlük ve engellerin üstesinden geleceğimizi ve tarihin Çin'e yüklediği görevi yerine getireceğimizi de biliyoruz. Bizim için ve bütün halk için büyük görev, ilk muhtemel gelişme ya da yolun önüne geçmek ve ikincisi uğruna vargücümüzle çalışmaktır. Esasen iç ve dış durum, bütün Çin halkı ile birlikte biz Komünistlerden yanadır. Buna zaten yeterince açıklık getirmiştik. Umarız ki, Guomindang yetkilileri, savaşın kazanılabilmesi, Çin halkının çektiği acıların hafifletilebilmesi ve yeni bir Çin'in kısa bir zamanda yaratılabilmesi uğruna şimdiki hatalı siyasetlerini, dünyadaki genel eğilimi ve Çin halkının duygularını dikkate alarak değiştirmeye cesaret ederler. Yol ne kadar dolambaçlı olursa olsun, Çin halkı, bağımsızlık ve kurtuluşunu elde etme görevini kesinlikle yerine getirecektir ve bunu yapmanın zamanı da gelmiştir. Geçen yüzyılda

sayısız şehidin uğrunda can verdiği yüce emelleri gerçekleştirme görevi, bizim kuşağa düşmektedir ve bizi durdurmak için girişilecek her girişim kesinlikle başarısızlığa uğrayacaktır.

IV. ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ'NİN SİYASETİ

Çin'in Direnme Savaşı'ndaki iki çizgiyi tahlil ettim. Böyle bir tahlil, kesinlikle zorunludur. Çünkü bu ana kadar, hâlâ pek çok Çinli, bu savaşta gerçekten neler olup bittiğini bilmiyor. Guomintang hükümetinin abluka siyaseti, Guomintang bölgelerindeki ve yabancı ülkelerdeki pek çok insanı karanlıkta bırakmaktadır. 1944'te bir grup Çinli ve yabancı muhabirin bir inceleme gezisi amacıyla buraya gelişlerine kadar, Guomintang bölgelerindeki ve yabancı ülkelerdeki halk, Çin'in Kurtarılmış Bölgeleri hakkında hemen hiçbir şey bilmiyordu. Bu grup geri döner dönmez, Kurtarılmış Bölgelerdeki gerçek durumun dışarıda öğrenilmesinden son derece korkan Guomintang hükümeti, kapıyı sürgülemiş ve başka muhabirlerin buraya gelmesine izin vermeyi reddetmiştir. Aynı şekilde Guomintang bölgeleri hakkındaki gerçekleri de örtbas etmektedir. Bu yüzden "iki bölgenin" gerçek görünümelerini halka elden geldiğince iletmek gibi bir görevimiz olduğunu sanıyorum. Ancak halk Çin'deki bütün durumu açıkça gördüğü zaman, Çin'deki iki büyük siyasal parti, Komünist Partisi ile Guomintang arasında siyaset farkı olduğunu ve iki çizgi arasında neden böyle bir mücadelenin bulunduğunu anlayacaktır. Ancak o zaman halk, iki parti arasındaki ayrılığın, bazılarının iddia ettiği gibi, gereksiz ya da önemsiz ya da titizlikten ileri gelen bir ayrılık olmayıp, yüz milyonlarca kişinin hayatını yakından ilgilendiren bir ilke meselesi olduğunu görecektir.

Çin'in bugünkü vahim durumunda ülkedeki halk, demokratlar ve demokratik partiler ve Çin'deki duruma ilgi duyan başka ülkeler halkları, ayrılığın yerini birliğin alacağını, demokratik reformların yapılacağını umuyor ve bugünkü birçok hayati sorunu çözmede Çin Komünist Partisi'nin siyasetinin ne olduğunu bilmek istiyor. Kuşkusuz. Parti üyelerimiz, bu konularla daha derinden ilgilenmektedirler.

Savaş sırasında Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe siyasetlerimiz, her zaman açık ve kesin olmuş ve sekiz yıllık savaş içinde sınanmıştır. Kongremiz, bunlardan gelecekteki mücadelelerimize yol gösterecek sonuçlar çıkarmalıdır.

Burada, Çin'in Sorunlarını çözmek için başlıca siyasetlerimize ilişkin olarak Partimiz tarafından varılan bazı kesin sonuçları açıklayacağım.

GENEL PROGRAMIMIZ

Çin halkı, Çin Komünist Partisi ve Japonya'ya karşı olan bütün demokratik partiler, Çin halkının Japonya'ya karşı bütün güçlerini seferber etmek, birleştirmek ve Japon saldırganlarını bütünüyle silip süpürmek ve bağımsız, özgür, demokratik, birleşik, müreffeh ve güçlü ve yeni Çin inşa etmek için üzerinde anlaşmaya varılmış ortak bir programa acil olarak ihtiyaç duymaktadırlar.

Böyle bir ortak program, genel ve özel olmak üzere iki bölüme ayrılabilir. Önce genel, sonra da özel programı ele alalım.

Japon saldırganlarının bütünüyle yok edilmesi ve yeni bir Çin'in kurulması gerektiği ana düşüncesi temelinde, biz Komünistler ve halkın ezici çoğunluğu, Çin'in gelişmesinin bugünkü aşamasında aşağıdaki görüşler üzerinde anlaşmaya vardık. İlk olarak, Çin'de büyük toprak ağalarının ve büyük burjuvazinin diktatörlüğü altında feodal, faşist, halk düşmanı bir devlet sistemi olamaz, çünkü Guomindang'ın esas hâkim kliğinin 18 yıllık yönetimi bu sistemin artık iflas ettiğini kanıtlamıştır. İkinci olarak, Çin'de eski tip bir demokratik diktatörlük (saf bir milli burjuva devleti) asla kurulamaz ve bu yüzden de buna teşebbüs edilmemelidir; çünkü bir yandan, Çin milli burjuvazisi ekonomik ve siyasal yönden zayıflığını ortaya koymuştur ve öbür yandan, uzun bir zamandan beri yeni bir etken, yani köylü kitlelerinin, şehir küçük burjuvazisinin, aydınların ve demokratik güçlerin önderliğini üstlenmiş ve siyaset alanında büyük gücünü ortaya koymuş ve önderi Çin Komünist Partisi olan uyanmış Çin proletaryası ortaya çıkmıştır. Üçüncü olarak, Çin halkının önünde, yabancı ve feodal baskılara karşı

inîcadele etmek görevi varken ve sosyalist devlet için gerekli sosyal ve ekonomik koşullar henüz mevcut değilken, bugünkü aşamada onun sosyalist devlet sistemini kurması da aynı şekilde imkânsızdır.

O zaman biz ne öneriyoruz? Biz, Japon saldırganları tam bir yenilgiye uğratıldıktan sonra, Yeni Demokrasi adını verdiğimiz bir devlet sisteminin, yani işçi sınıfı önderliğinde halkın ezici çoğunluğuna dayanan bir birleşik cephe demokratik ittifakının kurulmasını öneriyoruz.

Ancak bu tür bir devlet sistemi, gerçekten Çin halkının ezici çoğunluğunun taleplerini karşılar, çünkü ilk olarak, milyonlarca sanayi işçisinin ve on milyonlarca zanaatkârın ve tarım işçisinin, ikinci olarak, Çin halkının yüzde 80'ini, yani 450 milyonluk nüfusun 360 milyonunu meydana getiren köylülüğün ve üçüncü olarak milli burjuvazinin, aydın eşrafın ve yurtseverlerin yanı sıra çok sayıdaki şehir küçük burjuvazisinin onayını alabilir ve gerçekten de almaktadır.

Kuşkusuz, bu sınıflar arasında çelişmeler, özellikle de emek ile sermaye arasındaki çelişme hâlâ vardır ve bunun sonucu olarak her sınıfın kendi özel talepleri vardır. Bu çelişmelerin ve farklı taleplerin varlığını inkâr etmek, ikiyüzlülüktür ve yanlıştır. Fakat bütün bir Yeni Demokrasi aşaması boyunca bu çelişmeler, bu farklı talepler daha büyümeyecek ve hepsinin ortaklaşa sahip olduğu taleplerin önüne geçmeyecektir. Böyle bir şeye izin verilemez. Bu taleplerin birbirine uyumu sağlanabilir. Bu uyumun sağlanması ile bu sınıflar yeni demokratik devletin siyasal, ekonomik ve kültürel görevlerini birlikte gerçekleştirebilirler.

Savunduğumuz Yeni Demokrasi siyaseti, dış baskının ve iç feodal ve faşist baskının yıkılmasından ve ardından eski tip demokrasinin değil, bütün demokratik sınıfların birleşik cephesi olan bir siyasal sistemin kurulmasından ibarettir. Bu görüşlerimiz, Dr. Sun Yatsen'in devrinci görüşleri ile tam bir uyum halindedir. Guomindang'ın Birinci Milli Kongresinin Bildirisinde Dr. Sun şöyle diyordu:

Modern devletlerdeki sözde demokratik sistem, genellikle burjuvazinin tekelindedir ve sadece halkı baskı altında tutmanın bir aracı haline gelmiştir. Öte yandan, Guomindang'ın Demokrasi İl-

kesi, sadece birkaç kişinin değil, bütün halkın malı olan bir demokratik sistemdir.

Bu, Dr. Sun'un büyük bir siyasal öğüdür. Çin halkı, Çin Komünist Partisi ve bütün demokratlar buna saygı göstermeli, bunu sıkı sıkıya uygulamalı ve bunu çiğnemeye ya da karşı gelmeye kalkışan bütün kişi ve gruplara karşı kararlı bir mücadele vermeli ve böylece Yeni Demokrasinin bu bütününü doğru siyasal ilkesini savunmalı ve geliştirmelidir.

Yeni demokratik devletin örgütlenme ilkesi, çeşitli düzeylerdeki halk kongrelerinin ana siyasetleri saptandığı ve o düzeydeki hükümetleri seçtiği demokratik merkeziyetçilik olmalıdır. Bu ilke, hem demokratiktir, hem de merkeziyetçidir, yani demokrasi temelinde merkeziyetçi ve merkezi önderlik altında demokratiktir. Bu, bütün yetkilerin çeşitli düzeylerdeki halk kongrelerinde toplanması sayesinde demokrasiye tam anlamını verebilen ve aynı zamanda o düzeydeki halk kongrelerince kendilerine verilmiş bütün işlerin merkezi yönetimini sağlayan ve halkın demokratik hayatı için her şeyi koruyan her düzeydeki hükümetler aracılığıyla merkezileşmiş yönetimi güvence altına alabilen tek düzendir.

Ordu ve tüm silahlı kuvvetler, yeni demokratik devlet aygıtının önemli bir kısmını oluştururlar ve bunlar olmadan devlet savunulamaz. Bütün başka iktidar organları gibi, yeni demokratik devletin silahlı kuvvetleri de halka aittir ve halkı korur; azınlığa ait olan ve halkı ezen eski tip ordu, polis vb. ile hiçbir ortak yanı yoktur.

Savunduğumuz Yeni Demokrasi ekonomisi de, aynı şekilde, Dr. Sun'un ilkeleri ile uyum halindedir. Toprak meselesinde Dr. Sun, "toprak işleyenindir" görüşünü savunmuştur. Sanayi ve ticaret meselesinde Dr. Sun, yukarıda sözü edilen bildiride şöyle demektedir:

Çinlilere ya da yabancılara ait olan bankalar, demiryolları ve havayolları gibi işletmelerden tekелci nitelikte ya da özel işletme için çok büyük olanlar, özel sermayenin halkın göçümleri üzerinde tahakküm kurmaması için devlet tarafından işletilecek ve yönetilecektir. sermayenin düzenlenmesine ilişkin temel ilke budur."

Bugünkü aşamada Dr. Sun'un ekonomik meselelere ilişkin görüşlerine bütünüyle katılıyoruz.

Bazı kişiler, Çin Komünistlerinin, bireysel inisiyatifin gelişmesine, özel sermayenin büyümesine, özel mülkiyetin korunmasına karşı olduğundan kuşku duymaktadırlar, fakat bunlar yanılıyorlar. Çin halkının bireysel inisiyatifinin gelişmesine gaddarca köstek olan, özel sermayenin büyümesini engelleyen ve halkın mallarını tahrip eden, yabancı baskısı ve feodal baskıdır. Bu engelleri ortadan kaldırmak ve bu tahribatı durdurmak, halkın toplum çerçevesinde kişiliğini serbestçe geliştirebilmesini ve bu türden özel kapitalist ekonominin kazanç elde edecek, fakat "halkın geçimi üzerinde tahakküm kurmayacak" şekilde serbestçe gelişebilmesini sağlamak ve özel mülkiyetin bütün uygun biçimlerini korumak: İşte bunlar, savunduğumuz Yeni Demokrasinin görevidir.

Bugünkü aşamada, Çin'in milli ekonomisi, Dr. Sun'un ikelerine ve Çin devriminin tecrübesine uygun olarak, devlet sektörü, özel sektör ve kooperatif sektöründen oluşmalıdır. Fakat buradaki devlet, elbet "birkaç kişinin malı olan" bir devlet değil, proletarya önderliğindeki "bütün halkın malı olan" bir yeni demokratik devlet olmalıdır.

Yeni Demokrasi kültürü de aynı şekilde, asla "birkaç kişinin malı olan" bir kültür olmamalı. "bütün halkın malı olan", yani milli bilimsel bir kültür, bir kitle kültürü olmalıdır.

Biz Komünistlerin, bugünkü aşama için, bütün burjuva demokratik devrim aşaması için savunduğumuz genel ya da temel programı budur. Bu bizim asgarî programımızdır, bizim gelecekteki ya da azami programımız sosyalizm ve komünizmdir. Bu asgarî programın gerçekleştirilmesi, Çin devletini ve Çin toplumunu bir adım daha ileri, sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal toplumdaki yeni demokratik devlete ve topluma götürecektir.

Programımızın gerektirdiği proletaryanın siyasal önderliği, proletaryanın önderliğindeki devlet ve ekonomide kooperatif sektörü, sosyalist unsurlardır. Gene de, bu programın gerçekleştirilmesi Çin'i sosyalist bir topluma dönüştürmeyecektir.

Biz Komünistler, siyasal görüşlerimizi gizlemeyiz. Şurası, hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak kadar açık ve kesindir ki, gelecek için

programımız ya da azami programımız Çin'i sosyalizme ve komünizme götürmektir. Hem Partimizin adı, hem de Marksist dünya görüşümüz, geleceğin bu yüce ülküsünü, bu eşsiz parlaklıktaki ve sonsuz güzellikteki geleceği açıkça göstermektedir. Partiye katılırken her Komünistin yüreğinde açıkça belirlenmiş iki hedef vardır: Bugün yeni demokratik devrim ve gelecekte sosyalizm ve komünizm. Her Komünist, kesinlikle mücadele etmemiz gereken komünizm düşmanlarının düşmanca hareketlerine, kaba ve cahilce iftiralarına, küfür ve alaylarına rağmen, bu iki hedef için savaşıacaktır. İyi niyetli kuşuklara gelince, onlara meseleleri iyi niyetle ve sabırla açıklamalı ve onlara saldırmamalıyız. Bütün bunlar çok açık, kesin ve kuşku götürmez şeylerdir.

Fakat Çin'de bütün Komünistler ve komünizm sempaticanları, bugünkü aşamanın hedefini gerçekleştirmek için mücadele etmelidirler; Çin halkını sefil sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal durumdan kurtarmak ve esas görevi köylülüğün kurtuluşu olan pröletarya önderliğindeki yeni demokratik Çin'i, Dr. Sun Yatsen'in devrimci Üç Halk İlkesinin Çin'ini bağımsız, özgür, demokratik, birleşik, müreffeh ve güçlü Çin'i kurmak için yabancı ve feodal baskıya karşı mücadele etmelidirler. Aslında yapmakta olduğumuz budur. Son 24 yıldır biz Komünistler, Çin halk kitleleri ile birlikte bu hedef için kahramanca savaşılmaktayız.

Eğer herhangi bir Komünist ya da komünizm sempaticanı, sosyalizm ve komünizmin lafını eder, ama bu hedef uğrunda mücadele etmezse, eğer burjuva demokratik devrimi küçümser, gevşer ya da birazcık da olsa yavaşlar ve çok küçük de olsa sadakatsizlik ve soğukluk gösterir ya da bu uğurda kanını akıtmaya ya da canını vermeye isteksiz olursa, o zaman bilerek ya da bilmeyerek sosyalizme ve komünizme şu ya da bu ölçüde ihanet etmektedir ve kesindir ki, siyasal bilince sahip sağlam bir Komünizm savaşçısı değildir. Sosyalizme ancak bir demokrasi aşamasından geçilerek ulaşılacağı, Marksizmin bir kanunudur. Ve Çin'de demokrasi uğruna mücadele uzun süreli bir mücadeledir. Birleşik yeni demokratik devlet olmadan, yeni demokratik ekonominin devlet sektörü, özel kapitalist sektörü ve kooperatif sektörü gelişmeden milli, bilimsel bir kültür, bir kitle kültürü,

yani yeni demokratik bir kültür gelişmeden ve yüz milyonlarca insanın kişiliği kurtarıp geliştirilmeden, kısacası, Komünist Partisi'nin önderliğinde yeni tipte kapsamlı bir burjuva demokratik devrim olmadan, sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal düzenin yıkıntıları üzerinde bir sosyalist toplum inşa etmeye çalışmak bir ham hayal olur.

Bazı kişiler, Komünistlerin kapitalizmden korkmak şöyle dursun, belirli koşullarda onun gelişmesini niçin savunduklarını anlayamıyorlar. Cevabımız basittir: Belirli bir düzeydeki kapitalist gelişmenin yabancı emperyalizm ve yerli feodalizm baskısının yerini alması, sadece bir ilerleme değil, kaçınılmaz bir süreçtir. Bu, burjuvazi için olduğu kadar proletarya için de yararlıdır, hatta belki de proletarya için daha da yararlıdır. Bugün Çin'de gereksiz olan yerli kapitalizm değil, yabancı emperyalizm ve yerli feodalizmdir; aslında bizdeki kapitalizm pek küçüktür. Tuhaftır ki, Çin burjuvazisinin bazı sözcüleri kapitalizmin gelişmesini açıkça savunmaktan çekinmekte ve ona ancak dolaylı bir şekilde değinmektedirler. Çin'de gerekli bir düzeyde kapitalist gelişmeye izin verilmesini kesinlikle reddeden ve sosyalizme bir adımda varılmasından,  Halk İlkesinin ve sosyalizmin görevlerinin "bir çırpıda gerçekleştirilmesi"nden söz eden bazı kişiler de vardır. Bu görüşlerin, ya Çin milli burjuvazisinin zayıflığını yansıttığı, ya da büyük toprak ağaları ve büyük burjuvazinin demagojik bir oyunu olduğu açıktır. Biz Komünistler, toplumsal gelişmenin Marksist kanunlarına ilişkin bilgimiz sayesinde, Çin'de Yeni Demokrasi devlet sistemi altında toplumsal ilerlemenin çıkarları açısından, devlet sektörü ve emekçi halk tarafından işletilen özel ve kooperatif sektörlerin gelişmesinin yanı sıra ekonomideki özel kapitalist sektörün (halkın geçimi üzerinde tahakküm kurmamak koşuluyla) gelişmesinin kolaylaştırılmasının gerekli olduğunu açıkça kavırıyoruz. Biz Komünistler, boş sözler ve aldatıcı oyunların zihinlerimizi bulandırmasına izin vermeyeceğiz.

Biz Komünistler, "Bugün Çin için gerekli olan üç Halk İlkesidir ve Partimiz  Halk İlkesinin tam olarak gerçekleştirilmesi için savaşmaya hazırdır" dediğimiz zaman samimiyetimizden kuşku duyan bazı kişiler vardır. Bu, onların Dr. Sun Yatsen'in 1924 yılında Guomindang'ın Birinci Milli Kongresi'nin Bildirisinde açıkladığı ve

bizim de kabul ettiğimiz Üç Halk İlkesinin temel ilkeleriyle, Partimizin bugünkü aşamadaki programının, yani asgari programımızın belli temel ilkelerinin uyuştüğunu anlamamış olmalarının bir sonucudur. Dr. Sun Yatsen'in Üç Halk İlkesinin, Partimizin bugünkü aşamadaki programı ile. her konuda değil, yalnız belli temel ilkelerde uyuştüğuna işaret etmeliyiz. Partimizin Yeni Demokrasi programı, özellikle, Yeni Demokrasi teorisi, programı, pratiği Dr. Sun'un ölümünden bu yana geçen 20 yıl içinde, Çin devrimin gelişimi ile birlikte bir hayli geliştiğinden ve daha da gelişeceğinden, Dr. Sun'un ilkelerinden elbette ki çok daha geniş kapsamlıdır. Ancak bu Üç Halk İlkesi, özünde daha önceki, eski Üç Halk İlkesinden farklı olarak, bir Yeni Demokrasi programıdır. kuşkusuz bunlar "Çin'in bugün ihtiyaç duyduğu şeyler"dir ve yine kuşkusuz "Partimiz, onların tam olarak gerçekleştirilmesi için savaşımaya hazırdır". Biz Çin Komünistlerine göre, Partimizin asgarî programı için mücadele ile Dr. Sun'un devrimci ya da yeni Üç Halk İlkesi için mücadele, (her bakımdan olmasa bile) temelde tek ve aynı şeydir. Bu nedenle Çin Komünistleri geçmişte ve bugün olduğu gibi gelecekte de, devrimci Üç Halk İlkesinin en içten ve en titiz uygulayıcıları olacaklardır.

Bazı kişiler şüphecidir ve Komünist Partisi bir kez iktidara gelince, onun Rusya örneğini izleyeceğini, proletarya diktatörlüğü ve tek parti sistemi kuracağını düşünmektedirler. Buna cevabımız şudur: Demokratik sınıfların ittifakına dayanan bir yeni demokratik devlet, proletarya diktatörlüğü altındaki bir sosyalist devletten ilkede farklıdır. Kuşkusuz: Yeni Demokrasi sistemimiz proletaryanın ve Komünist Partisi'nin önderliğinde inşa edilecektir; ama Yeni Demokrasi aşaması boyunca Çin'de tek sınıf diktatörlüğü ve tek parti hükümeti olması mümkün değildir ve onun için buna teşebbüs edilmemelidir. Komünist Partisi'ne karşı tavırları düşmanca değil, işbirliği yönünde olması şartıyla bütün siyasal partiler, sosyal gruplar ve kişilerle işbirliğini reddetmemiz için hiçbir neden yoktur. Rusya'daki sistemi, Rusya tarihi şekillendirmiştir. Rusya'da insanın insan tarafından sömürülmesi, bir sosyal sistem olarak ortadan kaldırılmış; en yeni tipte demokrasinin siyasal, ekonomik ve kültürel sistemi, yani sosyalizm uygulamaya konulmuştur ve bütün sosyalizme karşı partileri bir kenara atan halk, sadece Bolşevik Partisini desteklemektedir. Rusya için son derece

gerekli ve akla uygun olan Rusya sistemini şekillendiren, işte bütün bunlardır. Bolşevik Partisi'nin tek siyasal parti olduğu Rusya'da bile, iktidar organlarında uygulanan sistem, yönetim organlarında sadece işçi sınıfının ve Bolşeviklerin çalışabildiği bir sistem değil, hâlâ işçi, köylü ve aydınların ittifakı sistemi ve Parti üyeleriyle partili olmayan insanların ittifakı sistemidir. Bugünkü aşamada Çin sistemini, Çin tarihinin bugünkü aşaması şekillendirmektedir ve daha uzun bir süre burada özel bir devlet ve siyasal iktidar biçimi var olacaktır. Bu biçim, Rusya sisteminden farklı olmakla birlikte, bizim için son derece gerekli ve akla uygundur. Bu, demokratik sınıfların ittifakına dayalı yeni demokratik devlet ve siyasal iktidar biçimidir.

ÖZEL PROGRAMIMIZ

Her dönemde Parmizin, bu genel programa dayalı özel bir programı da olmalıdır. Yeni Demokrasi genel programımız, bütün bir burjuva demokratik devrim aşaması boyunca, yani birkaç on yıl değişmeden kalacaktır. Ama bu aşama boyunca çeşitli dönemlerde koşullar değişmiştir ya da değişmektedir ve bizim de buna uygun olarak özel programımızı değiştirmek zorunda kalmamız doğaldır. Örneğin, Yeni Demokrasi Genel Programımız, Kuzey Seferi, Toprak Devrimi Savaşı ve Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı dönemleri boyunca aynı kalmış fakat bu üç dönemde dost ve düşmanlarımız aynı kalmadığından özel programımızda değişmeler olmuştur.

Çin halkı şimdi şu durumda bulunmaktadır.

1. Japon saldırganları henüz yenilgiye uğratılmamıştır;
2. Çin halkı, milli birliği gerçekleştirmek,,Japonya'ya karşı bütün güçleri hızla seferber etmek ve birleştirmek, müttefiklerle işbirliği yaparak Japon saldırganlarını yenmek üzere demokratik bir değişiklik için hep birlikte çalışmaya acil olarak ihtiyaç duymaktadır ve,
3. Guomindang hükümeti milli birliği bozmakta ve böyle bir demokratik değişikliği engellemektedir.

Bugünkü durumda özel programımız nedir, bir başka deyişle halkın acil talepleri nelerdir?

Biz aşağıdaki istekleri uygun ve asgari talepler olarak görüyoruz:

Japon saldırganlarının bütünüyle yenilmesi ve müttefiklerle işbirliği yaparak uluslararası barışın kurulması için bütün var olan güçlerin seferber edilmesi;

Guomindang'ın tek parti diktatörlüğünün yıkılması ve yerine bir demokratik koalisyon hükümeti ile bir birleşik yüksek komutanlık kurulması;

Halka karşı çıkan ve milli birliği zedeleyen Japon taraftarı unsurların, faşistlerin ve bozguncuların cezalandırılması ve böylece milli birliğin inşasına yardımcı olunması;

İç savaş tehlikesi yaratan gericilerin cezalandırılması ve böylece iç barışın güvence altına alınmasına yardımcı olunması;

Hainlerin cezalandırılması, düşmana teslim olan subaylara karşı ceza tedbirleri alınması ve Japon ajanlarının cezalandırılması;

Gericici gizli polisin ve onun bütün zorbaca faaliyetlerinin ortadan kaldırılması ve toplama kamplarının kapatılması;

Halkın söz, basın, toplanma, demek kurma, siyasal düşünce ve dini inanç ve kişi özgürlüklerini baskı altına alan bütün gerici kanun ve kararnamelelerin iptal edilmesi ve halkın bütün kişi haklarının güvence altına alınması;

Bütün demokratik parti ve grupların meşruluğunun tanınması;

Bütün yurtsever siyasal tutukluların serbest bırakılması;

Çin'in Kurtarılmış Bölgelerini kuşatan ve bunlara saldıran bütün askeri birliklerin geri çekilmesi ve Japonya'ya karşı cepheye sevk edilmesi;

Çin'in Kurtarılmış Bölgelerindeki Japonya'ya karşı silahlı kuvvetlerin ve halk tarafından seçilen hükümetlerin tanınması;

Kurtarılmış Bölgelerin ve onların silahlı kuvvetlerinin sağlamlaştırılması ve genişletilmesi, kaybedilmiş bütün toprakların geri alınması;

Silahlı ayaklanmalar için, yeraltı silahlı kuvvetlerinin örgütlenmesinde Japon işgali altındaki bölgeler halkına yardım edilmesi;

Çin halkının silahlanmasına, evini ve yurdunu savunmasına izin

verilmesi;

Guomindang Yüksek Komutanlığına doğrudan bağlı bulunan ve sürekli muharebe kaybeden, halka zulmeden ve aynı komutanlığa doğrudan bağlı olmayan ordulardan kendilerini ayıran orduların, ekonomik ve askeri bakımlardan değiştirilmesi ve feci yenilgilerden sorumlu olan komutanların cezalandırılması;

Askere alma sisteminin ve subay ve askerlerin yaşam koşullarının düzeltilmesi;

Japonya'ya karşı savaşan dövuşen askerlerin ailelerine ihtimam gösterilmesi ve böylece cephedeki subay ve askerlerin ailevi kaygılardan kurtarılması;

Sakat askerlere ve canlarını vatan uğruna vermiş olan askerlerin ailelerine ihtimam gösterilmesi ve terhis olmuş askerlerin yerleşmelerine, hayatlarını kazanmalarına yardımcı olunması;

Savaş'ın sürdürülmesini kolaylaştırmak için savaş sanayilerinin geliştirilmesi;

Müttefiklerden alınan askeri ve mali yardımın Direnme Savaş'ında yer alan bütün ordulara adil bir şekilde dağıtılması;Yiyici memurların cezalandırılması ve namuslu bir idare kurulması;

Orta ve alt kademelerdeki devlet memurlarının maaşlarının yükseltilmesi;

Çin halkına demokratik haklar tanınması;

Zalim "*pao-çia*" sisteminin6 kaldırılması;

Savaş göçmenlerine ve doğal afet kurbanlarına yardım sağlanması;

6. *Pao çia*, Guomindang gerici kliğinin faşist yönetiminin ilk günlerinde zorla kabul ettirdiği bir idari sistemdi. 1 Ağustos 1932'de Çan Kayşek Hunan, Hupey ve Anvey Eyaletlerini kapsayan «*Pao* ve *Çia* Örgütleri ve İlde Nüfus sayını İçin Yönetmelikler»ini yürürlüğü koydu. Bu «yönetmelikler», *Pao* ve *Çia*'nın hane esasına göre örgütlenmesini; her hanenin, on hanedan meydana gelen her *Çia*'nın ve on *Çia*'dan meydana gelen her *Pao*'nun bir reisi olmasını» öngörüyordu. Komşuların birbirlerinin faaliyetlerini gözlemeler ve yetkilere ihbar etmeleri zorunlu kılınyordu. İçlerinden biri suçlu bulunduğu takdirde hepsi cezalandırılabilecekti. Ayrıca zorunlu çalışmanın sağlanabilmesi için karşıdevrinici tedbirler alındı. 7 Kasım 1934'te Guomindang hükümeti kendi yönetimini atındaki bütün eyaletlerde ve belediyelerde bu faşist yönetim sisteminin kurulacağını resmen açıkladı.

Çin'in kaybedilmiş toprakları geri alındıktan sonra, düşmanı işgalinden zarar gören halka geniş ölçüde yardım yapılması amacıyla büyük fonların ayrılması;

Aşırı vergilerin ve çeşitli harçların kaldırılması ve düzenli bir müterakki verginin konulması;

Tarım üretiminin artırılmasını kolaylaştırmak için köylük bölgelerde reformlar yapılması. kira ve faizin azaltılması, kiracı köylülerin haklarını koruyacak uygun önlemlerin alınması, yoksul düşmüş köylülere düşük faizli kredi verilmesi ve köylülerin örgütlenmelerine yardımcı olunması;

Bürokrat sermayenin kanun dışı ilan edilmesi;

Bugünkü ekonomik denetim siyasetinin kaldırılması;

Şiddetli enflasyonun ve hızla yükselen fiyatların denetlenmesi;

Özel sanayiye yardım edilmesi ve ona kredi bulma. hammadde satın alma ve ürünlerini pazarlama kolaylıklarının sağlanması;

Sanayi üretiminin artırılmasını kolaylaştırmak için işçilerin yaşam koşullarının düzeltilmesi, işsizlere yardım sağlanması ve işçilerin örgütlenmesine yardım edilmesi;

Eğitimde Guomindangcı fikirlerin aşılmasına son verilmesi ve milli, bilimsel bir kültür ve eğitim, bir kitle kültür ve eğitiminin geliştirilmesi;

Öğretmenlerin ve eğitim kuruluşlarındaki tüm görevlilerin geçimlerinin ve akademik özgürlüklerinin güvence altına alınması;

Gençlerin, kadınların ve çocukların çıkarlarının korunması;

Genç öğrenci göçmenlere yardım sağlanması, bütün çalışmalara eşit katkıda bulunmaları için gençlerin ve kadınların örgütlenmesine yardım edilmesi. evlenme özgürlüğü ve kadınlar ile erkekler arasında eşitliğin sağlanması ve gençlerle çocuklara yararlı bir eğitimin verilmesi;

Çin'deki azınlık milliyetlere karşı daha iyi davranılması ve özerklik hakları tanınması;

Yurtdışındaki Çinlilerin çıkarlarının korunması ve anayurda dönenlere yardım edilmesi;

Japon zulmünden kaçarak Çin'e sığınan yabancı uyrukluların korunması ve onların Japon saldırganlarına karşı verdikleri mücadelenin desteklenmesi;

Çin-Sovyet ilişkilerinin geliştirilmesi.

Bu taleplerin gerçekleştirilmesinde en önemli nokta, Guomintang'ın tek parti diktatörlüğüne derhal son vermek ve demokratik bir geçici merkezi hükümetin, ülke çapında destek gören ve bütün Japonya'ya karşı partilerin ve partili olmayanların temsilcilerini içeren bir koalisyon hükümetinin kurulmasıdır. Bu ön koşul gerçekleşmeden, Guomintang bölgelerinde ve dolayısıyla bütün ülkede herhangi bir gerçek değişiklik yapmak mümkün değildir.

Bu talepler, Çin halk kitlelerinin ve müttefik ülkelerdeki demokratik kamuoyunun geniş kesimlerinin isteklerini dile getirmektedir.

Japonya'ya karşı olan bütün demokratik partilerin üzerinde anlaşmaya vardıkları asgari bir özel program, kesinlikle gereklidir ve biz, yukarıda özetlenen program temelinde bu partilerle görüşmeye hazırız. Farklı partilerin farklı talepleri olabilir, ama hepsi de ortak bir program üzerinde anlaşmaya varmalıdırlar.

Guomintang bölgelerinde böyle bir program henüz halkın talebi olmaktan öteye gidememiştir. Japon işgali altındaki bölgelerde bu, silahlı ayaklanmalar için yeraltı kuvvetlerinin örgütlenmesine ilişkin madde dışında, ancak bu bölgeler geri alındığı zaman gerçekleştirilecek bir programdır. Kurtarılmış Bölgelerde bu, daha şimdiden uygulanmış, uygulanmakta olan ve uygulanmasına devam edilmesi gereken bir programdır.

Çin halkının ana hatları yukarıda açıklanan acil talepleri ya da özel programı, savaş dönemi ve savaş sonrasında daha da açıklığa kavuşturulması gereken pek çok hayatî meselesini kapsamaktadır. Aşağıda bu meseleleri açıklarken, Guomintang'ın esas hâkim kliği tarafından savunulan bazı yanlış görüşleri eleştirecek ve aynı zamanda başkaları tarafından sorulan bazı soruları cevaplandıracağız.

1. Japon Saldırganlarını Tamamen Yok Edelim, Yarı Yolda Uzlaşmaya İzin Vermeyelim

Kahire Konferansı⁷ yerinde bir davranışla, Japon saldırganlarının kayıtsız şartsız teslim olmaya zorlanmasını kararlaştırdı. Ama Japon saldırganları, şimdi perde arkasından uzlaşmacı bir barış için çalışırlarken, Guomindang hükümetindeki Japon yanlısı unsurlar, kukla Nanking hükümeti aracılığıyla gizli Japon görevlileriyle görüşmeler yapmaktadırlar ve buna henüz bir son verilmemiştir. Dolayısıyla, yarı yolda bir uzlaşma tehlikesi henüz bütünüyle ortadan kalkmamıştır. Kahire Konferansı, başka bir iyi karar daha almıştır: Dört kuzeydoğu cyaleti, Tayvan ve Penghu Adaları Çin'e geri verilmelidir. Ama bugünkü siyasetiyle Guomindang hükümetinin ta Yalu Irmağına kadar savaşacağına ve kaybettiğimiz bütün toprakları geri alacağına asla güvenemeyiz. Bu koşullarda Çin halkı ne yapmalıdır? Çin halkı, Guomindang hükümetinden Japon saldırganlarını bütünüyle yok etmesini talep etmeli ve yarı yolda hiçbir uzlaşmaya izin vermemelidir. Uzlaşma için girişilen bütün tertiplere derhal son verilmelidir. Çin halkı Guomindang hükümetinden şimdiki pasif direnme siyasetini değiştirmesini ve bütün askeri kuvvetini Japonya'ya karşı aktif savaşa seferber etmesini istemelidir. Halk, kendi silahlı kuvvetlerini (Sekizinci Yol Ordusu, Yeni Dördüncü Ordu ve tüm silahlı halk birliklerini) genişletmeli ve kendi inisiyatifleriyle düşmanın ulaştığı her yerde Japonya'ya karşı silahlı kuvvetleri büyük ölçüde geliştirmeli ve kaybedilmiş bütün toprakları müttefiklerle doğrudan işbirliği halinde savaşarak geri almaya hazırlıklı olmalıdır. Hiçbir koşulda yalnızca Guomindang'a güvenmemelidir. Japon saldırganlarını yenilgiye uğratmak, Çin halkının kutsal hakkıdır. Eğer gericiler halkı bu haktan yoksun bırakmaya kalkıştırlarsa, halkın Japonya'ya karşı faaliyetlerini bastırmaya ya da halkın gücünü zayıflatmaya kalkıştırlarsa, o zaman Çin halkı, ikna yolu işe yaramadığı takdirde kendini savunmak için

7. 1943 Kasım'ında Çin, Birleşik Amerika ve İngiltere'nin katıldığı Kahire Konferansı, Tayvan ve diğer bazı toprakların Çin'e geri verilmesini açıkça şart koşan Kahire Bildirisini yayınladı. 1950 Haziran'ında ABD hükümeti, Çin'i Tayvan üzerindeki hâkimiyetinden yoksun bırakmak çabasıyla, antlaşmayı açıkça ihlal etti ve bölgeye bir filo gönderdi.

vargücüyle karşı saldırıya geçmelidir. Çünkü Çinli gericilerin milli ihanet anlamına gelen bu hareketleri sadece Japon saldırganlarına yarar ve onlara cesaret verir.

2. Guomintang'ın Tek Parti Diktatörlüğüne Son Verelim, Demokratik Bir Koalisyon Hükümeti Kuralım

Japon saldırganlarını yok etmek için bütün ülkede demokratik reformlar yapmak gereklidir. Ancak Guomintang'ın tek parti diktatörlüğü kaldırılıp, demokratik bir koalisyon hükümeti kurulmadıkça, bu mümkün olmayacaktır.

Guomintang'ın tek parti diktatörlüğü aslında Guomintang içindeki halk düşmanı kliğin diktatörlüğüdür ve Çin'in milli birliğini parçalayan, savaşta Guomintang cephesinin yenilgilerini hazırlayan ve Çin halkının Japonya'ya karşı güçlerinin seferber edilmesinin ve birleştirilmesinin önündeki başlıca engel olan, bu diktatörlüktür. Çin halkı, Direnme Savaşı'nın acı tecrübeleriyle dolu sekiz yıl boyunca bu diktatörlüğün kötülüklerini bütün açıklığıyla kavramıştır ve çok doğru olarak buna derhal son verilmesini talep etmektedir. İç savaş çıkartan da bu gerici diktatörlüktür ve derhal ortadan kaldırılmadığı takdirde yeniden halkın başına iç savaş felaketini getirecektir.

Çin halkının, halk düşmanı diktatörlüğe son verilmesini talep eden gür sesi, öylesine yaygın ve güçlüdür ki, Guomintang yetkilileri "iktisadî vesayetin daha erken sona ermesi"ni açıkça kabul etmek zorunda kalmışlardır ve bu da "ekonomik vesayet"in ya da tek parti diktatörlüğünün halkın desteğini ve halkın gözündeki itibarını ne kadar kaybettiğini gösterir. Çin'de tek bir kişi yoktur ki, "siyasal vesayet"in ya da tek parti diktatörlüğünün yararlı olduğunu ya da bunun kaldırılmaması ya da "sona erdirilmemesi"ni hâlâ söylemeye cesaret etsin. Bu da durumdaki büyük değişikliği gösterir.

Tek parti diktatörlüğünün "sona erdirilmesi" zorunluluğu, kesin ve su götürmez bir şeydir. Ama bunun nasıl yapılacağı konusunda değişik görüşler vardır. Bazıları, onu hemen sona erdirip, geçici bir demokratik koalisyon hükümeti kurulsun diyorlar. Bazıları da, hele biraz

durun, "milli meclis" toplansın ve "iktidar" bir koalisyon hükümetine değil, "halka geri verilsin" diyorlar.

Bu ne demektir?

Bu, işleri yapmanın iki yolu var demektir: Dürüst yol ve dürüst olmayan yol.

Önce dürüst yolu ele alalım. Dürüst yol, derhal Guomindang'ın tek parti diktatörlüğünün kaldırıldığını ilan etmek, Guomindang, Komünist Partisi, Demokratik Birlik ve hiçbir partiye üye olmayanların temsilcilerinden oluşan geçici bir merkezi hükümet kurmak ve Çin halkının yukarıda ortaya koyduğumuz acil talepleri gibi demokratik bir siyasal faaliyet programını ilan etmektir. Bunun amacı, milli birliğin yeniden sağlanması ve Japon saldırganlarının yenilgiye uğratılmasıdır. Bu meseleleri tartışmak ve bir anlaşmaya varmak üzere çeşitli partilerin ve partili olmayanların temsilcilerinin katıldığı bir yuvarlak masa konferansı düzenlenmeli ve sonra da buna uygun faaliyetlere girişilmelidir. Bu, Çin halkının kuvvetle destekleyeceği birlik yoludur.

Şimdi de dürüst olmayan yolu ele alalım. Dürüst olmayan yol, kitlelerin ve bütün demokratik partilerin taleplerine aldırış etmemek, Guomindang içindeki halk düşmanı klik tarafından tezgâhlanan sözüm ona bir milli meclisin toplanmasında ısrar etmek ve bu meclisin, pratikte anti-demokratik olacak ve bu kliğin diktatörlüğünü destekleyecek bir "anayasa" kabul etmesini sağlamaktır. Bunların amacı, meşru olmayan bir "milli hükümet"e (birkaç düzine Guomindang üyesinin atanmasıyla özel olarak kurulmuş, halka zorla kabul ettirilmiş ve kamuoyunda kesinlikle hiçbir temele sahip olmayan bir hükümete) meşruluk kisvesi sağlamak ve böylece iktidarı halka geri verme görünümünü altında aslında onu Guomindang içindeki aynı gerici kliğe "geri vermek"tir. Bunları onaylamayan herkes, "demokrasi" ve "birliği" baltalamakla suçlanacak ve bu da o kimseye karşı girişilecek cezalandırma hareketleri için bir "gerekçe" olacaktır. Bu yol, Çin halkının kararlılıkla karşı koyacağı bölücülük yoludur.

Gerici kahramanlarımızın bu bölücü siyasete uygun olarak atmaya hazırlandıkları adımlar büyük bir olasılıkla onların yok olmasıyla sonuçlanacaktır. Kendi boyunlarına bir ilmik geçirerek sıkıca bağ-

lamaktadırlar. Bu ilmik, "milli meclis"tir. Niyetleri, ilk olarak bir koalisyon hükümetinin kurulmasını önlemek ikinci olarak diktatörlüklerini sürdürmek ve üçüncü olarak da, iç savaş için bir bahane hazırlamak amacıyla "milli meclis"i tılsımlı bir silah olarak kullanmaktır. Ama tarihin mantığı onların bu niyetlerine ters düşmektedir ve onlar "ancak kendi ayaklarına düşürecekleri bir taşı kaldırmış" olacaklardır. Çünkü Guomindang bölgelerinde özgürlüğün olmadığı ve Japon işgali karşısında halkın seçimlere katılamayacağı, özgürlüğün bulunduğu Kurtarılmış Bölgelerin ise Guomindang hükümeti tarafından tanınmadığı bugün artık herkesçe bilinmektedir. Bu durumda nasıl olur da milli delegeler olabilir? Nasıl olur da "milli meclis" olabilir? Şamatasını yaptıktan milli meclis, sekiz yıl önce iç savaş sırasında Guomindang diktatörlüğünün en ince ayrıntısına varıncaya kadar tezgâhladığı meclisin aynısıdır. Eğer böyle bir meclis toplanırsa, bütün millet kaçınılmaz bir şekilde ona karşı ayaklanacaktır. O zaman bizim gerici kahramanlarımızın paçalarını bu zor durumdan nasıl kurtarabileceklerini sormak gerekir. Bu koşullar hesaba katılırsa, -sahte milli meclisin toplanması, sadece onların yok olmalarıyla sonuçlanacaktır.

Biz Komünistler, Guomindang'ın tek parti diktatörlüğünün sona erdirilmesi için iki adım öneriyoruz. Birinci olarak, bugünkü aşamada bütün partilerin ve partili olmayanların temsilcilerinin hep birlikte anlaşmasıyla geçici bir koalisyon hükümeti kurulması. İkinci olarak, bir sonraki aşamada serbest ve kısıtlanmamış seçimlerden sonra bir milli meclis toplanması ve olağan bir koalisyon hükümetinin kurulması. Her iki durumda da bu, katılmayı isteyen bütün sınıfların ve siyasal partilerin temsilcilerinin, bugün Japonya'ya karşı savaşta, gelecekte de milli inşada bir demokratik ortak program üzerinde birleştikleri bir koalisyon hükümeti olacaktır.

Guomindang ya da öteki partilerin, grup ya da kişilerin niyetleri ne olursa olsun, beğensinler beğenmesinler, bunun bilincinde olsunlar olmasınlar, Çin'in izleyeceği tek yol budur. Bu, bir tarih kanunu, hiçbir gücün tersine çeviremeyeceği karşı konulmaz bir akımdır.

Demokratik reformun bu meselesinde ve bütün meselelerinde, biz Komünistler, her ne kadar Guomindang yetkilileri yanlış si-

yasetlerinde hâlâ inatla diretiyor ve görüşmeleri zaman kazanmak ve kamuoyunu aldatmak için kullanıyorlarsa da, bugünkü yanlış siyasetlerinden vazgeçmeye istekli olduklarını gösterdikleri ve demokratik reformları kabul ettikleri an, onlarla görüşmelere yeniden başlamaya hazır olduğumuzu açıkça ilan ederiz. Ama görüşmeler direnme, birlik ve demokrasi genel ilkesi temeline dayanmak zorundadır. Kulağa ne kadar hoş gelirse gelsin, bu genel ilkedен uzaklaşan sözüm ona önlemleri, planları ya da boş bildirileri kabul etmeyeceğiz.

3. Halka Özgürlük

Bugün halkın özgürlük mücadelesi esas olarak Japon saldırganlarına yönelmiş bulunmaktadır. Ama Guomindang hükümeti, halkı özgürlüğünden yoksun bırakarak ve halkın elini kolunu bağlayarak, onun Japon saldırganlarına karşı savaşmasını engellemektedir. Bu sorun çözülmedikçe, milletin bütün Japonya'ya karşı güçlerini seferber etmek ve birleştirmek mümkün olmayacaktır. Programımızda öne sürülen şu talepler halkın Japonya'ya karşı direnme, birleşme ve demokrasiyi elde etme özgürlüğüne sahip olabilmesi için halkı zincirlerinden kurtarma amacını gütmektedir: Tek parti diktatörlüğünün kaldırılması, bir koalisyon hükümetinin kurulması, gizli polisin tasfiye edilmesi, baskıcı kanun ve kararnamelerin iptal edilmesi, hainlerin, casusların, Japon yanlısı unsurların, faşistlerin ve yiyici memurların cezalandırılması, ekonomik tutukluların serbest bırakılması, bütün demokratik partilerin meşruluğunun tanınması, Kurtarılmış Bölgeleri kuşatan ya da buralara saldıran birliklerin geri çekilmesi, Kurtarılmış Bölgelerin tanınması, "pao-çia" sisteminin kaldırılması ve ekonomi, kültür ve kitle hareketlerine ilişkin daha birçok talep.

Özgürlük, halk tarafından mücadeleye kazanılır. Hiç kimse tarafından bir lütuf olarak verilmez. Çin'in Kurtarılmış Bölgelerindeki halk, özgürlüğünü daha şimdiden kazanmıştır. Öteki bölgelerdeki halk

da özgürlüğünü kazanabilir ve kazanmalıdır. Çin halkı ne kadar özgür ve örgütlü, halkın demokratik güçleri de ne kadar kuvvetli olursa, geçici ve birleşik bir koalisyon hükümetinin kurulması olanakları da o kadar artar. Bu koalisyon hükümeti bir kere kuruldu mu, halka tam özgürlük sağlar ve böylelikle kendi temellerini sağlamlaştırır. Ancak o zaman, Japon saldırganları bütünüyle yok edildikten sonra yurt çapında serbest ve kısıtlanmamış seçimlerin yapılması, demokratik bir milli meclisin toplanması, olağan ve birleşik bir koalisyon hükümetinin kurulması mümkün olur. Halk özgür olmadıkça, gerçekten halkın seçtiği bir milli meclis ve hükümet olamaz. Bu yeterince açık değil midir?

Söz, basın, toplanma, demek kurma, siyasal düşünce ve dini inanç özgürlükleri ve kişi hakları, halkın önemli özgürlükleridir. Çin'de bu özgürlüklerin eksiksiz uygulandığı tek yer, Kurtarılmış Bölgelerdir.

Dr. Sun Yatsen 1925 yılında ölüm döşeginde kaleme aldığı Vasiyetnamesinde şöyle diyordu:

"Kendimi kırk yıldır Çin'in özgürlüğünü kazanması ve başka ülkelerle eşitliğinin sağlanması uğrunda milli devrim davasına adanmışım. Bu kırk yıl boyunca edindiğim tecrübeler, beni, bu amaca ulaşmak için halk kitlelerini harekete geçirme ve bize kendi eşiti gibi davranan dünya ülkeleriyle birleşme zorunluluğuna kesinlikle inandırmıştır."

Dr. Sun'a ihanet eden aşağılık halefleri, halk kitlelerini harekete geçirecekleri yerde, onlara zulmetmekte ve onları söz, basın, toplanma, demek kurma, ekonomik düşünce ve dini inanç özgürlüklerinden ve kişi haklarından bütünüyle yoksun bırakmaktadırlar. Bunlar, gerçekten halk kitlelerini ayaklandıran ve halkın özgürlük ve haklarını koruyan Komünist Partisi'ne, Sekizinci Yol Ordusu'na, Yeni Dördüncü Ordu'ya ve Kurtarılmış Bölgelere "hain parti", "hain ordu" ve "hain bölgeler" yaftasını yapıştırıyorlar. Doğru ile yanlışın böylesine ters yüz edilmesine yakında bir son verileceğini umuyoruz. Eğer bu durum daha fazla devam edecek olursa, Çin halkının sabrı taşacaktır."

4. Halkın Birliği

Japon saldırganlarını yok etmek, iç savaşa engel olmak ve yeni bir Çin inşa etmek için, bölünmüş bir Çin'i birleşmiş bir Çin'e dönüştürmek zorunludur. Bu, Çin halkının tarihsel görevidir.

Peki, Çin nasıl birleştirilecek? Bir diktatör tarafından zorbaca mı birleştirilecek, yoksa halk tarafından demokratik bir biçimde mi? Yuan Şihkay'dan⁸ bu yana, Kuzeyli savaş ağaları zorbaca bir birleşmeye ağırlık vermişlerdi. Ama sonuç ne oldu? İsteklerinin tersine, elde ettikleri birleşme değil, bölünme oldu. Ve sonunda iktidardan tepetaklak yuvarlandılar. Yuan Şihkay'ın izinde yürüyen Guomindang'ın halk düşmanı kliği, kendileri Omey Dağına⁹ çekilirken, Japon saldırganlarına kapıyı açmak için zorbaca birleştirmeyi gerçekleştirmeye çalıştılar ve iç savaşı tam on yıl sürdürdüler. Şimdi de gene bulundukları dağın tepesinden, zorbaca birleştirme teorilerinin yaygarasını koparıyorlar. Kime sesleniyor bunlar? Namuslu hangi yurtsever Çinli onları dinler? On altı yıllık Kuzeyli savaş ağaları yönetimi ve on sekiz yıllık Guomindang dikta yönetimi altında yaşamış olan halk, engin tecrübeye ve keskin gözlere sahip olmuştur. Bir diktatör tarafından zorbaca birleştirilmeyi değil, kitleler tarafından demokratik bir biçimde birleştirilmeyi istemektedir. Biz Komünistler, daha 1935'te Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe siyasetini ortaya attık ve o günden bu yana bu uğurda savaştık. 1939'da Guomindang, gerici "Kökü Dışarıda Partilerin Faaliyetlerini Kısıtlama Önlemleri"ni yürürlüğe koyup yakın bir teslimiyet, bölünme ve gerileme tehlikesi yaratırken ve kendi zorbaca birleştirme teorisi hakkında yaygaralar ko-

8. Yuan Şihkay, Çing Hanedanının son yıllarında Kuzeyli savaş ağalarının başıydı. Çing Hanedanının 1911 Devrimiyle yıkılmasından sonra Cumhuriyetin başkanlığını gaspetti ve büyük toprak ağası ve büyük komprador sınıflarını temsil eden ilk kuzeyli savaşağaları hükümetini kurdu. Bunu, karşıdevrimci silahlı kuvvete ve emperyalistlerin desteğine dayanarak ve o zaman devrime önderlik etmekte olan burjuvazinin uzlaşıcı karakterinden yararlanarak yaptı. 1915'te kendisini imparator ilan etmek istedi ve Japon emperyalistlerinin desteğini kazanmak için, Japonya'nın Çin üzerindeki bütün denetimini tek başına elde etmek amacıyla hazırladığı Yirmi Bir Talebi kabul etti. Aynı yılın Aralık ayında Yenai Eyaletinde onun tahta geçmesine karşı bir ayaklanma patlak verdi ve bu ayaklanma bütün ülkede derhal yankı uyandırdı ve destek gördü. Yuan Şihkay, 1916 Haziran'ında Peki'nde öldü.

9. Omey, Seçuan Eyaletinin güneybatısında ünlü bir dağdır. Burada, Seçuan'ın dağlık bölgeleri, Çan Kayşek hâkimi kliğinin Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'ndaki son sığınağını temsil etmektedir.

partırken, biz tekrar şunu açıkladık: Teslimiyete değil direnmeye, bölünmeye değil birliğe, gerilemeye değil ilerlemeye dayanan bir birleştirme olmalıdır. Ancak direnmeye, birliğe ve ilerlemeye dayanan birleştirme gerçek birleştirmedir. Öbürleri sahtedir. Bunu söyleyeli altı yıl oldu, ama mesele hâlâ aynıdır.

Eğer halk özgürlük ve demokrasiden yoksunsa birlik olabilir mi? Halk özgürlük ve demokrasiye sahip oldu muydu, birlik de gerçekleşir. Çin halkının özgürlük, demokrasi ve koalisyon hükümeti hareketi aynı zamanda birlik için bir harekettir. Özel programımızda özgürlük, demokrasi ve koalisyon hükümetiyle ilgili birçok talep öne sürerken, aynı zamanda birliği de hedef almış oluyoruz. Halk düşmanı Guomintang kliğinin diktatörlüğü yıkılıp bir demokratik koalisyon hükümeti kurulmadıkça, sadece Guomintang bölgelerinde herhangi bir demokratik reform yapmanın, ya da bu bölgelerdeki orduları ve halkı Japon saldırganlarının yenilgiye uğratılması için seferber etmenin imkânsız hale gelmekle kalmayacağı, bunların ardından bir iç savaş felaketinin de baş göstereceği açıktır. Guomintang içinden birçokları da dahil olmak üzere partili partisiz bu kadar çok sayıda demokrat neden tam bir fikir birliği içinde koalisyon hükümeti istemektedir? Çünkü bugünkü buhranın bütünüyle farkındadırlar ve bu buhranın üstesinden gelmek ve hem düşmana karşı, hem de milli inşaada birliği sağlamak için başka hiçbir yol olmadığını görmekte-dirler.

5. Halk Ordusu

Halkın safında yer alan bu ordu olmadan, Çin halkının özgürlüğe ve birliğe kavuşması, bir koalisyon hükümeti kurması, Japon saldırganlarını bütünüyle yenilgiye uğratması ve yeni bir Çin inşa etmesi imkânsızdır. Bugün için bütünüyle halkın safında yer alan silahlı kuvvetler sadece Kurtarılmış Bölgelerin Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordusu'dur. Bunlar da pek büyük değildir ve yeterli olmaktak uzaktırlar. Gene de halkın karşısında yer alan Guomintang grubu, Kurtarılmış Bölgeler ordularını zayıflatmak ve yok etmek için ardı arkası kesilmeyen dolaplar çevirmektedir. 1944 yılında Gu-

omindang hükümeti Komünist Partisi'ne "Kurtarılmış Bölgelerdeki silahlı kuvvetlerin beşte dördünün belirli bir süre içinde dağıtılmasını" talep eden sözüm ona bir muhtıra verdi. 1945'teki en son görüşmeler sırasında, daha ileri giderek sonradan Komünist Partisi'nin meşruluğunun tanınacağı vaadiyle, Kurtarılmış Bölgelerdeki bütün silahlı kuvvetlerin Komünist Partisi tarafından kendisine devredilmesini istedi.

Bu kişiler, Komünistlere, "birliklerinizi bize devredin, biz de size özgürlüğünüzü bahşedelim" demektedirler. Onların teorisine göre, ancak ordusu olmayan bir siyasal parti özgürlükten yararlanabilir. Ama Çin Komünist Partisi'nin 1924-1927 yılları arasında sadece küçük bir askeri kuvvete sahipken yararlandığı özgürlük, Guomindang hükümetinin "parti içi temizlik" ve katliam siyasetleriyle yok edildi. Ve bugün, silahlı kuvvete sahip olmayan Çin Demokratik Birliği ve Guomindang içindeki demokratlar özgürlüğe de sahip değildirler. Guomindang rejimi altındaki işçileri, köylüleri, öğrencileri ve kültür, eğitim, sanayi çevrelerindeki ilerici eğilimli kişileri ele alalım. Bunlar, son on sekiz yıldır hiçbir silahlı kuvvete sahip değildirler, ama hiçbir özgürlüğe de sahip olmadılar. Bütün bu demokratik partiler ve insanlar, ordu kurdukları, "feodal ayrılıkçılık" yaptıkları, "hain bölgeler" kurdukları ve "hükümet emirlerini ve askeri emirleri çiğnedikleri" için mi özgürlükten yoksun bırakılmışlardır? Hiç de değil. Tam tersine, bütün bunları yapmadıkları için özgürlükten yoksun bırakılmışlardır.

"Ordu devlete aittir." Bu bütününüyle doğrudur ve yeryüzünde bir devlete ait olmayan tek bir ordu yoktur. Ama ne türden bir devlete? Büyük toprak ağaları, büyük bankerler ve büyük kompradorların feodal ve faşist diktatörlüğü altındaki bir devlete mi, yoksa geniş halk kitlelerinin bir yeni demokratik devlete mi? Çin'in kuracağı tek devlet, bir yeni demokratik devlet olabilir ve bu temele dayanarak bir yeni demokratik koalisyon hükümeti kurulmalıdır. Halkın özgürlüğünü koruyabilmesi ve yabancı saldırganlara karşı etkili bir biçimde mücadele edebilmesi için, Çin'in bütün silahlı kuvvetleri böyle bir devletin böyle bir hükümetine ait olmalıdır. Çin'de yeni demokratik koalisyon hükümeti kurulur kurulmaz, Çin'in Kurtarılmış Bölgeleri silahlı kuv-

vetlerini bu hükümete devredecektir. Ama aynı zamanda bütün Guomintang silahlı kuvvetlerinin de bu hükümete devredilmesi gerekecektir.

1924 yılında Dr. Sun Yatsen şöyle demişti: "Bugün, milli devrimde yeni bir dönemin başlangıcı olmalıdır.... İlk adım silahlı kuvvetleri halkla birleştirmek, ikinci adım ise onu halkın silahlı kuvvetlerine dönüştürmektir."¹⁰ Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu, bu siyaseti uyguladıkları için, "halkın silahlı kuvvetleri", yani hal ordusu haline gelmiş ve zaferler kazanabilmişlerdir. Kuzey Seferi'nin ilk döneminde Guomintang orduları, Dr. Sun'un "ilk adımı"nı atmış ve dolayısıyla zaferler kazanmışlardı. Kuzey Seferi'nin ikinci döneminde, bunlar "ilk adım"ı bile terk etmiş, halka karşı bir tutum takınmış ve dolayısıyla o günden bu yana giderek daha fazla bozulmuş ve yozlaşmışlardır. Bunlar iç savaşta aslan kesilmekte, ama iş yabancı düşmana karşı savaşmaya gelince süt dökmüş kediye dönmektedirler. Guomintang ordusundaki her dürüst yurtsever subay, Sun Yatsen ruhunu yeniden canlandırmaya ve birliklerini buna uygun olarak düzeltmeye koyulmalıdır.

Eski orduları düzeltme çalışmasında, yeniden eğitilebilecek bütün subaylara, köhne dünya görüşünden kurtulmaları ve doğru bir dünya görüşü kazanmalarına yardımcı olmak amacıyla uygun bir eğitim verilmeli ve böylece halk ordusunda kalmaları ve ona hizmet etmeleri sağlanmalıdır.

Çin halkının ordusunun yaratılması uğruna mücadele, bütün milletin görevidir. Bir halkın ordusu yoksa, hiçbir şeyi yoktur. Bu meselede hiçbir boş teoriye yer olamaz.

Biz Komünistler, Çin ordusunun düzeltilmesi görevini desteklemeye hazırız. Çin Kurtarılmış bölgelerinin silahlı kuvvetlerine karşı koyma yerine, halkla birleşmeye ve Japon saldırganlarına karşı koymaya gönüllü olan, bütün askeri kuvvetler, dost askeri birlikler olarak görülmeli. Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu tarafından onlara gerekli yardım yapılmalıdır.

10. Dr. Sun Yatsen 10 Kasım 1924 tarihli «Kuzeye Hareketim Üzerine Açıklama»sında alınmıştır.

6. Toprak Meselesi

Japon saldırganlarını yok etmek ve yeni bir Çin inşa etmek için, toprak düzeninin değiştirilmesi ve köylülerin kurtarılması zorunludur. Dr. Sun Yatsen'in "toprak işleyenindir" tezi, devrimimizin burjuva demokratik nitelikte olan bugünkü dönemi için doğrudur.

Neden devrimimizin bugünkü dönemde burjuva demokratik nitelikte olduğunu söylüyoruz? Bununla şunu kastediyoruz: Bu devrimin hedefi genel olarak burjuvazi değil, milli ve feodal baskıdır; bu devrimde alınan önlemler, genel olarak özel mülkiyetin kaldırılmasına değil, korunmasına yöneliktir ve bu devrimin sonucunda kapitalizmin hâlâ oldukça uzun bir süre belli bir ölçüde gelişmesine izin verilse bile, işçi sınıfı Çin'i sosyalizm yönünde ilerletmek için kuvvet toplayabilecektir. "Toprak işleyenindir" demek, toprağı feodal sömürücülerden köylülere devretmek, feodal toprak ağalarının özel mülkiyetini, köylülerin özel mülkiyetine dönüştürmek ve onları feodal toprak ilişkilerinden kurtarmak ve böylece bir tarım ülkesinin bir sanayi ülkesine dönüşmesini mümkün kılmak demektir. Dolayısıyla "toprak işleyenindir" tezi, proleter sosyalist bir talep değil, burjuva demokratik nitelikte bir taleptir. Bu sadece biz Komünistlerin değil, bütün devrimci demokratların talebidir. Aradaki fark şudur ki, Çin koşullarında sadece biz Komünistler bu talebi özel bir ciddiyetle ele alıyor ve onun sadece sözünü etmekle kalmayıp uygulamaya da koyuyoruz. Devrimci demokratlar kimlerdir? Devrimci demokratların en tutarlısı olan proletaryanın yanı sıra bunların en geniş grubunu köylüler oluşturur. Köylülerin ezici çoğunluğu, yani feodal bağları olan zengin köylüler dışında hepsi, "toprağın işleyene" verilmesini güçlü bir şekilde talep etmektedirler. Şehir küçük burjuvazisi de devrimci demokratlardandır ve "toprak işleyenindir" tezi, tarımda üretici güçlerin gelişmesine yardımcı olacağından, bu aynı zamanda onun da çıkarıdır. Milli burjuvazi, yalpalayan bir sınıftır, pazarlara ihtiyacı olduğundan "toprak işleyenindir" tezini onlar da onaylarlar; ancak pek çoğu, toprak mülkiyetiyle bağları olduğundan, bundan korkar. Dr. Sun Yatsen Çin'deki ilk devrimci demoklattı. Şehir küçük burjuvazisi ve köylülerin yanı sıra milli burjuvazinin devrimci kesimini de temsil

eden Dr. Sun, silahlı bir devrim yaptı ve "toprak mülkiyetinin eşit-
leştirilmesi" ve "toprak işleyenindir" tezlerini ileri sürdü. Ama ne
yazık ki iktidardayken inisiyatifi ele alıp toprak düzeninde reform yap-
madı. Ve Guomindang'ın halk düşmanı kliği iktidarı ele geçirdiği
zaman, onun savunduğu görüşlere bütünüyle ihanet etti. Bugün bu
klik, "toprak işleyenindir" tezine inatla karşı çıkmaktadır, çünkü
büyük toprak ağaları, bankerler ve kompradorlar kesimini temsil et-
mektedir. Çin'de sadece köylüleri temsil eden bir ekonomik parti ol-
madığından ve milli burjuvazinin siyasal partileri de tutarlı bir toprak
programına sahip olmadıklarından, tutarlı bir toprak programı sap-
lamış ve uygulamış, köylülerin çıkarları uğruna canla başla savaşmış
ve dolayısıyla köylülerin ezici çoğunluğunu büyük müttefiki olarak
kazanmış tek parti olan Çin Komünist Partisi, köylülerin ve tüm dev-
rimci demokratların önderi haline gelmiştir.

1927'den 1936'ya kadar, Çin Komünist Partisi toprak düzeninde
eksiksiz bir reform yapılması için çeşitli önlemler aldı ve Dr. Sun'un
"toprak işleyenindir" tezini yürürlüğe koydu. Halka karşı on yıllık sa-
vaşta "toprak işleyenindir" tezine dişlerini gıcırdatıp, pençelerini gös-
terenler ve ona karşı savaşanlar Guomindang'ın işte bu gerici kliği, Dr.
Sun Yatsen'in adına layık olmayan takipçilerinden oluşan bu çetedir.

Komünist Partisi, Japonya'ya karşı savaş döneminde, "toprak iş-
leyenindir" siyasetini, kira ve faizin azaltılması siyasetine dö-
nüştürerek büyük bir taviz vermiştir. Bu taviz yerindedir, Çünkü Gu-
omindang'ın Japonya'ya karşı savaşa katılmasına yardımcı olmuş ve
Kurtarılmış Bölgelerdeki toprak ağalarının, köylüleri savaş için se-
ferber etmemize karşı direnişlerini azaltmıştır. Özel olarak bir engel
çıkmadığı takdirde, bu siyasetimizi savaştan sonra da, ilk olarak kira
ve faizin azaltılmasını bütün yurt çapında yayıp, ardından "toprak iş-
leyenindir" tezinin yavaş yavaş gerçekleştirilmesi için uygun ön-
lemleri alarak sürdürmeye hazırız.

Fakat Dr. Sun'a ihanet edenler, "toprak işleyenindir" tezi şöyle dur-
sun, kira ve faizin azaltılmasına bile karşı çıkmaktadırlar. Gu-
omindang hükümeti, kendi ilan etmiş olduğu "kirada yüzde 25 in-
dirim"i öngören karamameyi ve öbür karamameleri uygulamamıştır.
Bunları yalnız biz, Kurtarılmış Bölgelerde yürürlüğe koyduk ve bu suç

yüzünden Kurtarılmış Bölgeler "hain bölgeler" damgasını yedi.

Japonya'ya karşı savaş sırasında sözüm ona iki aşama teorisi ortaya çıkmıştır. Buna göre bir "milli devrim" aşaması, bir de "demokrasi" ve "halkın refahı uğruna devrim" aşaması vardır. Bu teori yanlıştır.

"Amansız bir düşmanla karşı karşıya iken demokratik reformlar ya da halkın refahı meselesini ortaya atamayız; Japonlar gidene kadar beklesek iyi olur." Savaşta kesin zaferi önlemek amacıyla Guomintang gerici klığı tarafından ortaya atılan saçma teori işte budur. Bununla birlikte bu teoriyi tekrarlayıp duran ve onun aşağılık savunucuları haline gelen kişiler vardır.

"Amansız bir düşmanla karşı karşıya iken, demokrasi ve halkın refahı meselesini bir çözüme bağlamadıkça, Japonlara karşı üsler kurmamız ve saldırılara karşı direnmemiz imkânsızdır." Çin Komünist Partisi'nin savunduğu ve hatta daha şimdiden uygulamaya koyup kursuz sonuçlar elde ettiği görüş işte budur.

Japonya'ya karşı savaş döneminde, kira ve faizin azaltılması ve diğer demokratik reformların hepsi bu savaşa hizmet eder. Savaş çabalarına karşı toprak ağalarının direnişini yumuşatmak için, onların toprak mülkiyetine son vermekten kaçınmış ve yalnız kira ve faizi azaltmıştık; aynı zamanda onları servetlerini sanayiye aktarmaya teşvik etmiş ve aydın eşrafa, savaş için yapılan kamu faaliyetlerine ve hükümet çalışmalarına, diğer halk temsilcilerinin yanında katılma olanağı tanımıştık. Zengin köylülere gelince, onları üretimi geliştirmeye teşvik etmiştik. Bütün bunlar, köylük bölgelerdeki kararlı demokratik reformlar çizgisinin bir parçasıdır ve kesinlikle gereklidir.

İki çizgi vardır: Ya Çin köylülerinin demokrasi ile halkın refahı meselesini bir çözüme bağlama çabalarına inatla karşı durmak ve yozlaşmış, etkisiz ve Japonya ile hiçbir şekilde savaşılamaz hale gelmek, ya da Çin köylülerinin çabalarını kararlılıkla desteklemek ve nüfusun yüzde 80'ini meydana getiren bu en büyük müttefiki kazanarak muazzam bir savaşma gücü yaratmak. Bunlardan birincisi Guomintang hükümetinin, ikincisi ise Çin'in Kurtarılmış Bölgelerinin çizgisidir.

Oportünistlerin çizgisi, bu iki çizgi arasında yalpalama, köylüleri desteklediklerini iddia etmekle birlikte kira ve faizi azaltma, köylüleri

silahlandırma ya da köylük bölgelerde demokratik siyasal iktidarı kurma kararlılığından yoksun olmaktır.

Emrindeki bütün kuvvetleri kullanan Guomindang'ın halk düşmanlığı, Çin Komünist Partisi'ne karşı açık-gizli, askeri-siyasi, kanlı-kansız her türden vahşi saldırılar yöneltmiştir. Sosyal konumu içinde ele alındığında, iki parti arasındaki anlaşmazlık, özünde bu toprak ilişkileri meselesindedir. Guomindang gerici kliğinin dalına neredede basuk? Tam da bu meselede değil mi? bu klığın Japon saldırganlarına büyük ölçüde yardımcı olmasının ve onların koruyuculuğunu ve desteğini kazanmasının nedeni, tam da bu değil miydi? Çin Komünist Partisi'ne yöneltilen bütün suçlamalar ("Direnme Savaşı'nı baltalama ve devleti tehlikeye düşürme", "hain parti", "hain ordu", "hain bölgeler" ve "hükümetin emirlerine ve askeri emirlere itaatsizlik") tam da bu alanda milletin gerçek çıkarları uğruna çalıştığı için yöneltilmemiş miydi?

Çin sanayi işçilerinin kaynağı, köylülerdir. İleride, on milyonlarca köylü daha şehirlere giderek fabrikalara girecektir. Eğer Çin güçlü bir milli sanayi ve pek çok modern şehir kuracaksa, köylü nüfusun şehirli nüfusa dönüştürülmesi için uzun bir süreç gerekecektir.

Çin sanayisinin başlıca pazarını oluşturanlar, köylülerdir. Ancak onlar yiyecek ve hammaddeleri bol miktarda sağlayabilir ve büyük miktarda mamul madde tüketebilirler.

Çin ordusunun kaynağı, köylülerdir. Japon saldırganlarının can düşmanı olan askerler, askeri üniforma giymiş köylülerdir.

Bugünkü aşamada Çin demokrasisinin temel siyasi gücü, köylülerdir. Çinli demokratlar 360 milyon köylünün desteğine dayanmadıkça bir şey elde edemezler.

Bugünkü aşamada Çin kültür hareketinin başlıca meselesi, köylülerdir. Eğer 360 milyon köylü hariç tutulursa, "cehaletin yok edilmesi", "eğitimin halka indirilmesi", "kitleler için edebiyat ve sanat" ve "halk sağlığı" çoğunlukla boş sözler haline gelmez mi?

Bunu söylerken, elbet, halkın 90 milyonluk geri kalan kısmının siyasal, ekonomik ve kültürel önemini ve özellikle ekonomik açıdan en bilinçli olan ve dolayısıyla bütün devrimci harekete önderlik etme yeteneğine sahip işçi sınıfını gözden kaçırmıyorum. Bu konuda bir yanlış

anlaşılma olmasın. Yalnız Komünistler için değil, Çin'deki bütün demokratlar için bu meselelerin kavranması kesinlikle zorunludur.

Toprak düzeninde bir reform yapıldığında (bu, kira ve faizin azaltılması kadar ilkel bir reform da olsa) köylüler üretime daha fazla ilgi duyarlar. Bunun ardından köylülerin gönüllülük temeli üzerinde adım adım tarım kooperatifleri ve diğer kooperatifleri örgütlemelerine yardım edildikçe, üretici güçler gelişecektir. Bugün için tarım kooperatifleri ancak emek-değişim ekipleri, karşılıklı yardımlaşma ekipleri ve iş-değişim grupları gibi bireysel köylü ekonomisi yani köylülerin özel mülkiyeti esasına dayanan kolektif, karşılıklı yardımlaşma emek örgütleri olabilir; bu durumda bile emek verimliliğindeki ve üretimdeki artış daha şimdiden şaşırtıcıdır. Bu örgütler, Çin'in Kurtarılmış Bölgelerinde yaygın bir şekilde geliştirilmiştir ve bundan böyle mümkün olduğu kadar yayılmalıdır.

Emek-değişim ekibi türünden kooperatif örgütünün köylüler arasında uzun süredir var olduğu, fakat geçmişte onun, köylülerin yoksulluklarını hafifletme çabalarında kullandıkları bir araçtan öteye geçemediği söylenebilir. Bugün Çin'in Kurtarılmış Bölgelerindeki emek-değişim ekipleri, hem biçim hem de öz bakımından farklıdır; köylü kitlelerinin üretimi artırma ve daha iyi bir hayat için mücadele etmede kullandıkları bir araç haline gelmişlerdir.

Son tahlilde, Çin'deki herhangi bir siyasal partinin siyaset ve uygulamasının halk üzerindeki etkisinin iyi ya da kötü, çok ya da az olması, halkın üretici güçlerini geliştirmesine yardım edip etmediğine ve ne kadar ettiğine, bu güçleri engelleyip engellemediğine bağlıdır. Çin'deki sosyal üretici güçler ancak Japon saldırganlarının yok edilmesi, toprak reformunun uygulanması, köylülerin kölelikten kurtarılması, modern sanayinin geliştirilmesi ve bağımsız, özgür, demokratik, birleşik, müreffeh ve güçlü bir yeni Çin'in kurulmasıyla serbest kalınabilir ve Çin halkı bunu sevinçle karşılar.

Ayrıca şuna da işaret etmeliyiz ki, köylük bölgelerde çalışmaya gelen şehirli aydınların, köylük bölgelerin özelliklerini, yani buraların hâlâ dağınık ve geri bir bireysel ekonomiye dayalı olduğunu ve bundan başka Kurtarılmış Bölgeler arasındaki bağlantının düşman tarafından geçici olarak kesildiğini ve bu bölgelerin gerilla savaşı ver-

mekte olduğunu kavramaları kolay değildir. Bu özellikleri kavrayamadıklarından, köylük bölgelerin meselelerine ve buralardaki çalışmalara çoğunlukla yanlış bir şekilde, şehirlerdeki hayat ve çalışma açısından yaklaşır ve ele alırlar, böylece köylük bölgelerin gerçeklerinden koparlar ve köylülerle kaynaşamazlar. Bu durumun eğitimle ortadan kaldırılması zorunludur.

Çin'in çok sayıdaki devrimci aydını, köylülerle tek vücut haline gelmelerinin gerekliliğini kavramalıdır. Köylülerin onlara ihtiyacı vardır ve yardımlarını beklemektedirler. Aydınlar şevkle köylük bölgelere gitmeli, öğrenci kıyafetini sırtlarından atarak kaba elbiseler giymeli ve ne kadar önemsiz olursa olsun her türlü işe istekle girişmelidirler; köylülerin ne istediklerini öğrenmeli ve Çin demokratik devriminin en önemli görevlerinden biri olan köylük bölgelerde demokratik devrimin gerçekleştirilmesi mücadelesinde köylülerin harekete geçirilmesine ve örgütlenmesine yardımcı olmalıdırlar.

Japon saldırganları yok edildikten sonra, onların ve baş hainlerin gasp ettikleri topraklara el koymalı ve bunları topraksız ya da az topraklı köylülere dağıtmalıyız.

7. Sanayi Meselesi

Japon saldırganlarını yenilgiye uğratmak ve yeni bir Çin inşa etmek için sanayiye geliştirmek gereklidir. Fakat Guomintang yönetimi altında, her konuda yabancı ülkelere bağımlılık vardır ve onun mali ve ekonomik politikası halkın bütün ekonomik yaşamını mahvetmektedir. Guomintang bölgelerinde hepsi hepsi birkaç küçük sanayi işletmesi vardır ve bunlar da genellikle iflastan kurtulamaz. Siyasi reformlar olmazsa, bütün üretici güçler mahvolur ve bu tarım ve sanayi için de geçerlidir.

Çin, bağımsız, özgür, demokratik ve birleşik olmadıkça, sanayiye geliştirmek genellikle imkânsız olacaktır. Japon saldırganlarını yok etmek bağımsızlığı kazanmaya çalışmak demektir. Guomintang'ın tek parti diktatörlüğünü kaldırmak, demokratik ve birleşik bir koalisyon hükümeti kurmak, Çin'in bütün askerlerini halkın silahlı gücü haline

dönüştürmek, toprak reformunu uygulamak ve köylüleri kölelikten kurtarmak, özgürlük, demokrasi ve birliğe ulaşmaya çalışmak demektir. Bağımsızlık, özgürlük, demokrasi ve birlik olmadan, gerçekten büyük çapta bir sanayi kurmak imkânsızdır. Sanayi olmadan, sağlam bir milli savunmadan, halkın refahından, ülkenin zenginlik ve güçlülüğünden söz edilemez. 1840'daki Afyon Savaşı'ndan¹¹ bu yana 105 yıllık tarih ve özellikle Guomindang'ın iktidara gelişinden bu yana geçen 18 yıllık, bu önemli noktayı Çin halkına kavratı. Yoksul ve güçsüz olmayan, müreffeh ve güçlü bir Çin; sömürge ya da yarı-sömürge değil, bağımsız; yarı-feodal değil, özgür ve demokratik; bölünmüş değil, birleşmiş bir Çin demektir. Yarı-sömürge, yarı-feodal ve bölünmüş Çin'de pek çok kişi, yıllarca sanayiye geliştirmenin, milli savunmayı güçlendirmenin ve halka refah, ülkeye zenginlik ve güç kazandırmanın hayalini kurmuş, ama bunların bütün hayalleri yıkılmıştır. Pek çok iyi niyetli eğitimci, bilim adamı ve öğrenci, ülkeye, bilgileriyle hizmet edebilecekleri inancıyla kendilerini iş ve çalışmalarına verdiler, siyasetle hiç ilgilenmediler, ama bunun da bir hayal olduğu ortaya çıktı, yıkılmış bir hayal. Bu, aslında iyi bir belirtidir, çünkü bu çocukça hayallerin yıkılması, Çin'i refah ve güçlülüğe götüren yolun başlangıcıdır. Çin halkı savaşta pek çok şey öğrenmiştir: Japon saldırganlarının yenilmesinden sonra hepsi de birbiriyle ilişkili ve vazgeçilmez şeyler olan bağımsızlık, özgürlük, demokrasi, birlik, refah ve güce sahip yeni demokratik bir Çin inşa etmek gerektiğini biliyorlar. Çin halkı, eğer bunu yaparsa, Çin'i parlak bir gelecek beklemektedir. Ancak yeni demokratik siyasal sistem bütün Çin'de kurulduğu zaman, Çin halkının üretici güçleri serbest ka-

11. İngiltere 18. yüzyıl sonlarından itibaren Çin'e uzun yıllar gittikçe artan miktarda afyon ihraç etti. Bu alışveriş, Çin halkını uyuşturucu maddelere alıştırmakla kalmadı, aynı zamanda Çin'in gümüşünü de yağmaladı. Çin'de bu duruma karşı şiddetli bir muhalefet doğdu. İngiltere, 1840 yılında Çin'le olan ticaretini güven altına almak bahanesiyle Çin'e karşı silahlı saldırıya girişti. Li Ze-su komutasındaki Çin askeri birlikleri direnişe geçtiler ve Kanton halkı kendiliğinden «İngiliz Ordularını Yok Etme» hareketini örgütledi ve İngiliz saldırı kuvvelerine ağır darbeler indirdi. Ama 1842'de kokuşmuş Çing rejimi İngiltere'yle Nanking antlaşmasını imzaladı. Bu antlaşmada, İngiltere'ye tazminat ödenmesi, Hongkong'un İngiltere'ye bırakılması, Şanghay, Fo-çov, Amoy, Ningpo ve Kanton'un İngiliz ticaretine açılması ve Çin'e ithal edilen İngiliz Mallarına uygulanacak gümrük tarifesinin Çin ve İngiltere tarafından ortaklaşa tesbit edilmesi öngörülüyordu.

lacak ve her türlü gelişme olanağına sahip olacaktır. Bu noktayı her gün gittikçe daha fazla insan kavramaktadır.

Yeni demokratik siyasal sisteme kavuşulduğunda Çin halkının ve onun hükümetinin, ağır ve hafif sanayiye birkaç yıl içinde adım adım kurmak ve Çin'i bir tarım ülkesinden bir sanayi ülkesine dönüştürmek için pratik önlemler alması gerekecektir. Yeni demokratik devlet, sağlam bir ekonomik temele, bugünkünden daha ileri bir tarıma, milli ekonomide ağırlıklı bir yer tutan büyük sanayi işletmelerine ve buna uygun haberleşme, ticaret ve maliyeye sahip olmadıkça pekiştirilemez.

Biz Komünistler, ülkenin bütün demokratik partileriyle ve sanayi çevreleriyle bu amaç uğruna işbirliği halinde savaşılmaya hazırız. Çin işçi sınıfı, bu vaadin yerine getirilmesinde büyük bir rol oynayacaktır.

Birinci Dünya Savaşı'ndan bu yana, Çin işçi sınıfı, Çin'in bağımsızlığı ve kurtuluşu uğruna bilinçli bir şekilde savaşmıştır. 1921 yılı, Çin işçi sınıfının öncüsü Çin Komünist Partisi'nin doğuşuna tanık olmuş ve ardından da Çin'in kurtuluş mücadelesi yeni bir aşamaya girmiştir. Bundan sonra gelen üç dönem (Kuzey Seferi, Toprak Devrimi Savaşı ve Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı) boyunca işçi sınıfı ve Çin Komünist Partisi vargücüyle çalışmış ve Çin halkının kurtuluş davasına paha biçilmez bir katkıda bulunmuşlardır. Japon saldırıların keskin olarak yenilmesi ve özellikle büyük şehirlerin ve önemli ulaşım hatlarının geri alınması için mücadelede Çin işçi sınıfı çok büyük bir rol oynayacaktır. Ve Japonya'ya karşı savaştan sonra Çin işçi sınıfının çabaları ve katkısının ve daha da büyük olacağı şimdiden söylenebilir. Çin işçi sınıfının görevi, sadece yeni demokratik bir devletin kurulması için mücadele etmek değil, ayrıca Çin'in sanayileşmesi ve tarımın modernleşmesi için de mücadele etmektir.

Yeni demokratik devlet sisteminde, emek ve sermayenin çıkarlarını düzenleme siyaseti benimsenecektir. Bu siyaset, devlet sektörü ile özel sektörün, emekle sermayenin, sanayi üretimini geliştirmek üzere heraberce çalışmaları için, bir yandan işçilerin çıkarlarını koruyacak, koşullara göre sekiz-on saatlik işgünü yürürlüğe koyacak, uygun işsizlik sigortası ve sigorta sağlayacak ve sendika hakkını güvence altına alacaktır, öte yandan da gereğince idare edilen devlet işletmelerinin, özel işletmelerin ve kooperatif iş-

letmelerinin kanunla yasayla saptanmış kârlarını güvence altına alacaktır.

Japon saldırganlarının ve baş hainlerin Çin'deki işletmelerine ve mallarına el konacak ve bunlar, Japonya yenildiğinde hükümetin emrine verilecektir.

8. Kültür, Eğitim ve Aydınlar Meselesi

Yabancı ve feodal zulmün Çin halkına getirdiği belalar milli kültürümüzü de etkilemektedir. Özellikle ilerici kültür ve eğitim kurumları ve ilerici kültür işçileri ve eğitimciler acı çekmişlerdir. Yabancı ve feodal zulmün kökünü kazımak ve yeni demokratik bir Çin inşa etmek için halkın hizmetinde çok sayıda eğitimci ve öğretmene, ayrıca halkın bilim adamlarına, mühendislerine, teknisyenlerine, hekimlerine, gazetecilerine, yazarlarına, edebiyatçılarına, ressamlarına ve sıradan kültür işçilerine ihtiyacımız var. Bunlar halka hizmet ruhuyla dolup taşmalı ve çok çalışmalıdırlar. Halka dürüst bir şekilde hizmet ettikleri takdirde, bütün aydınlar değerli bir milli ve sosyal varlık olarak kabul edilmelidirler. Aydınlar meselesi Çin'de özel bir önem kazanır, çünkü ülkemiz yabancı ve feodal zulmün sonucu olarak kültürel bakımdan geri bir ülkedir ve halkın kurtuluş mücadelesinde aydınlara acilen ihtiyaç vardır. Halkın son elli yıllık kurtuluş mücadelesinde, özellikle 1919'daki 4 Mayıs Hareketinden bu yana ve Japonya'ya karşı sekiz yıllık savaşta, birçok devrimci aydın çok büyük bir rol oynamıştır. Önümüzdeki mücadelelerde daha da büyük roller oynayacaklardır. Dolayısıyla, halkın safları arasından entelektüel bakımdan donatılmış her türden kadronun sistemli olarak yetiştirilmesi ve aynı zamanda eldeki bütün yararlı aydınlarla birleşmeye ve onları yeniden eğitmeye özen gösterilmesi, bir halk hükümetinin görevidir.

Halkın yüzde 80'inin içinde bulunduğu cehaletin yok edilmesi, yeni Çin için hayati bir görevdir.

Köleleştirici feodal ve faşist kültür ve eğitimin bütümüyle ortadan kaldırılması için uygun ve kesin önlemler alınmalıdır.

Halk arasındaki salgın hastalıkları ve diğer hastalıkları önlemek ve

tedavi etmek, tıp ve sağlık alanındaki kamu hizmetlerini yaygınlaştırmak için canlı bir faaliyete girişilmelidir.

Halka hizmet etmek üzere yeni bir bakış açısına ve yeni yöntemlere sahip olabilmeleri için, eski türden kültür ve eğitim işçileri ve hekimler uygun bir biçimde yeniden eğitilmelidir.

Çin halkının kültür ve eğitimi yeni demokratik olmalıdır; yani Çin kendi milli bilimsel kültür ve eğitimini, kitle kültür ve eğitimini oluşturmaktadır.

Yabancı kültüre gelince, ona kapımızı bütünüyle kapamak yanlış bir tutum olur. Böyle yapacağımıza, Çin'in yeni kültürünün geliştirilmesinde yararlanmak üzere yabancı kültürün içinde ilerici olan her şeyi almalıyız. Ama yabancı kültürü körü körüne kopya etmek de yanlıştır; ona, Çin halkının gerçek ihtiyaçlarını karşılamak üzere eleştireci bir gözle yaklaşmak daha doğru olur. Sovyetler Birliği'nde yaratılmış olan yeni kültür, kendi halk kültürümüzün inşasında bize örnek olmalıdır. Aynı şekilde, eski Çin kültürü de, ne olduğu gibi reddedilmeli, ne de körü körüne kopya edilmeli, ama Çin'in yeni kültürünün gelişmesine yardımcı olmak üzere ayıklanarak benimsenmelidir.

9. Azınlık Milliyetleri Meselesi

Halk düşmanı Guomindang klığı Çin'de birçok milliyetin varlığını inkâr etmekte ve Han milliyeti dışında kalanların hepsine "kabile" damgası yapıştırmaktadır. Azınlık milliyetlerine ilişkin olarak Çing Hanedanı hükümetlerinin ve Kuzeyli savaş ağalarının gerici politikasını devralmışur; onları mümkün olan her yolla ezmekte ve sömürmektedir. Bu konuda açık örnekler 1943'teki İhçao Birliği'ndeki Moğolların katledilmesi, 1944'ten beri Sinkiang'daki azınlık milliyetlerinin silah zoruyla bastırılması ve son yıllarda Gansu Eyaleti'ndeki Huy halkının katledilmesidir. Bunlar yanlış bir Han şovenizmi ideolojisinin ve siyasetinin belirtileridir.

1924'te Dr. Sun Yatsen, Guomindang'ın Birinci Kongresi Bildirisinde şöyle yazıyordu: "Guomindang'ın milliyetçilik ilkesi ikili bir

anlam taşır. Birincisi, Çin milletinin kurtuluşu, ikincisi de, Çin'deki bütün milliyetlerin eşitliğidir" ve "Guomindang Çin'deki bütün milliyetlere kendi kaderlerini tayin etme hakkını tanıdığını, emperyalizme ve savaş ağalarına karşı devrim zafere ulaştığında özgür ve birleşik bir Çin Cumhuriyeti (bütün milliyetlerin özgür birliği) kurulacağını resmen ilan eder."

Çin Komünist Partisi, Dr. Sun Yatsen'in milliyetler siyasetine burada belirtilen şekliyle bütünüyle katılmaktadır. Komünistler, bütün azınlık milliyetlerinin halklarına bu uğurda savaşmaları için faal bir şekilde yardım etmeli, kitlelerle bağları olan önderleri de dahil olmak üzere, onlara siyasal, ekonomik ve kültürel kurtuluşları ve gelişmeleri için savaşmakta ve halkın çıkarlarını koruyacak kendi ordularını kurmakta yardımcı olmalıdır. Konuşma ve yazı dillerinde, görenek ve geleneklerine, dini inançlarına saygı göstermelidir.

Şensi-Gansu-Ningsia Sınır Bölgesi'nin ve Kuzey Çin'deki Kurtarılmış Bölgelerin Moğol ve Huy milliyetlerine karşı yıllardır taşıdığı tavır doğrudur ve yaptıkları çalışmalar verimli olmuştur.

10. Dış Siyaset Meselesi

Çin Komünist Partisi, Atlantik Bildirisine ve uluslararası Moskova, Kahire, Tahran ve Kırım¹² Konferanslarının kararlarına katılmaktadır; çünkü bu kararların hepsi faşist saldırganların yenilmesine ve dünya barışının sağlanmasına katkıda bulunmaktadır.

Çin Komünist Partisi'nin savunduğu dış siyasetin temel ilkesi

12. Atlantik Bildirisi, Birleşik Amerika ve İngiltere tarafından 1941 Ağustos'undaki Atlantik Konferansı'nın sonunda ortaklaşa yayımlanmıştı. Moskova Konferansı Sovyetler Birliği, Birleşik Amerika ve İngiltere Dışişleri Bakanları arasında 1943 Ekim'inde yapılmıştı. Sovyetler Birliği, Birleşik Amerika ve İngiltere'nin katıldığı Tahran Konferansı 1943 Kasım ve Aralık aylarında İran başkentinde yapıldı. Sovyetler Birliği, ABD ve İngiltere'nin katıldığı Kırım Konferansı, 1945 Şubat'ında Yalta'da yapıldı. Bütün bu uluslararası konferanslarda taraflar, faşist Almanya'yı ve Japonya'yı ortak çabayla yenmeye, saldırgan güçlerin ve faşist kalıntıların yeniden canlanmasını önlemeye, dünya barışını korumaya ve bütün ülkelerin halklarının bağımsızlık ve özenlerini gerçekleştirmelerine yardımcı olmaya kararlı olduklarını belirttiler. Ama savaşın hemen ardından ABD ve İngiltere hükümetleri bütün bu uluslararası antlaşmaları çiğnediler.

şudur: Çin bütün ülkelerle diplomatik ilişkiler kuracak ve bu ilişkileri güçlendirecektir. Savaşta askeri harekâtlar arasında uyumun sağlanması, barış konferansları, ticaret ve yatırım gibi bütün ortak meseleleri, Japon saldırganlarının bütününü yenilmesi ve dünya barışının sağlanması, milli bağımsızlık ve eşitlik konusunda karşılıklı saygı gösterilmesi, devletler ve halklar arasında karşılıklı çıkarların ve dostluğun geliştirilmesi temel koşullarına dayanarak çözecektir.

Çin Komünist Partisi, uluslararası barışı ve savaş sonrası güvenliği korumak için bir örgütün kurulması üzerine Dambarton Oks (Dumbarton Oaks) Konferansı'nın önerilerine ve Kırım Konferansının kararlarına bütününüyle katılmaktadır. Çin Komünist Partisi, San Fransisko'da yapılan Uluslararası Örgütlenme Üzerine Birleşmiş Milletler Konferansı'nı sevinçle karşılar. Çin Komünist Partisi, Çin halkının isteklerini dile getirmesi için bu konferansa giden Çin heyetine kendi temsilcisini de atamıştır.¹³

Biz, Guomindang hükümetinin Sovyetler Birliği'ne karşı düşmanlığa son vermesi ve Çin-Sovyet ilişkilerini hızla geliştirmesi gerektiğine inanıyoruz. Sovyetler Birliği, eşit olmayan antlaşmaları reddeden ve Çin ile yeni, eşit antlaşmalar imzalayan ilk ülkedir. 1924'de Dr. Sun Yatsen tarafından toplanan Guomindang'ın Birinci Milli Kongresi ve onun ardından gelen Kuzey Seferi sırasında Sovyetler Birliği, Çin'in kurtuluş savaşına yardım eden tek ülkeydi. 1937'de Japonya'ya karşı savaş patlak verdiğinde, Japon saldırganlarına karşı Çin'e yardım eden ilk ülke gene Sovyetler Birliği olmuştu. Çin halkı Sovyet hükümetine ve halkına yardımlarından dolayı minnettardır. Sovyetler Birliği katılmadan Pasifik meselelerinin kesin ve tam olarak çözülmesinin imkânsız olduğuna inanıyoruz.

Bütün müttefik ülkelerin hükümetlerinden ve hepsinden önce Birleşik Amerika ve İngiltere hükümetlerinden, Çin halkının sesine ciddiyle kulak vermelerini, Çin halkının dileklerine ters düşen dış si-

13. Tung-Pi-vu yoldaş, Nisan-Haziran 1945'te San Fransisko'da 50 ülkenin temsilcilerinin katılmasıyla yapılan Uluslararası Örgütlenme Üzerine Birleşmiş Milletler Konferansında hazır bulundu. Birleşmiş Milletler Örgütü üzerine öneriler, Moskova ve Tahran Konferansları kararlarına uygun olarak Sovyetler Birliği, ABD, İngiltere ve Çin temsilcilerinin Ağustos-Ekim 1944'te Birleşik Amerika'da Dumbarton Oaks'ta yapmış oldukları toplantıda hazırlanmıştır.

yasetler güderek onunla dostluğu bozmamalarını talep ediyoruz. Herhangi bir yabancı hükümet, Çin gericilerine yardım edecek ve Çin halkının demokratik davasına karşı çıkacak olursa, onun ağır bir hata işlemiş olacağını iddia ediyoruz.

Çin halkı, birçok yabancı hükümetin eşit olmayan antlaşmalar imzalama yolunda attıkları adımları sevinçle karşılar. Ancak sadece eşit antlaşmalar imzalamamanın, Çin'in gerçek eşitlik kazandığı anlamına gelmeyeceğini düşünüyoruz. Gerçek ve fiili eşitlik, aslında yabancı hükümetlerin bir armağanı değildir, tersine esas olarak Çin halkını bunu kendi çabasıyla elde etmesi gerekir ve bunu elde etmenin yolu siyasal, ekonomik ve kültürel bakımdan yeni demokratik bir Çin kurmaktır. Aksi halde, bu sadece lafta kalan ve gerçek olmayan bir bağımsızlık ve eşitlik olacaktır. Yani Çin, Guomindang hükümetinin bugünkü siyasetini izliyerek hiçbir zaman gerçek bağımsızlık ve eşitlik kazanamaz.

Japon saldırganlarının yenilgiye uğratılmasından ve kayıtsız şartsız teslim olmasından sonra, Japon faşizmi ve militarizminin siyasal, ekonomik ve sosyal kökleriyle birlikte bütünüyle yok edilmesi için Japon halkının bütün demokratik güçlerine kendi demokratik düzenlerini kurmalarında yardımcı olmak gerektiği kanısındayız. Japon halkı, demokratik bir düzene kavuşmadıkça, Japon faşizminin ve militarizminin bütünüyle yok edilmesi ve Pasifikte barışın sağlanması imkânsızdır.

Kahire Konferansı'nın Kore'nin bağımsızlığına ilişkin kararının doğru olduğunu düşünüyoruz. Çin halkı, Kore halkının kurtuluşa kavuşmasına yardımcı olmalıdır.

Hindistan'ın bağımsızlığına kavuşacağını umuyoruz. Çünkü bağımsız ve demokratik bir Hindistan, sadece Hindistan halkı için değil, aynı zamanda dünya barışı için de gereklidir.

Güneydoğu Asya ülkeleri olan Birmanya, Malezya, Endonezya, Vietnam ve Filipinler'e gelince: Japon saldırganlarının yenilmesinin ardından bu halkların kendi bağımsız ve demokratik devletlerini

14. Japonya'nın teslim olmasıyla durum değişti. Çin Kurtarılmış Bölgeleri Halk konferansı Çin Komünist Partisi'nin Yedinci Kongresinden sonra Yenan'da bu konferans için bir Hazırlık Komitesi kurulmasına ve bütün Kurtarılmış Bölgelerden temsilcilerin hazır bulundukları bir açılış toplantısı yapılmasına rağmen toplanmadı.

kurma haklarını kullanacaklarını umuyoruz. Tayland'a ise, Avrupa'daki faşist uydu devletlere davranıldığı gibi davranılmalıdır.

* * *

Özel programımızın başlıca maddeleri bunlardır.

Bütün milletin desteğini kazanmış bir demokratik koalisyon hükümeti olmadan, bu özel programdaki maddelerin hiçbirinin ülke çapında başarıyla yürütülemeyeceğini tekrar belirtelim.

Çin Komünist Partisi, Çin halkının kurtuluş davası uğruna verdiği 24 yıllık mücadele sayesinde öyle bir duruma gelmiştir ki, Çin'e ilişkin meseleler konusunda onun görüşlerini dikkate almayan herhangi bir siyasal parti ya da sosyal grup, herhangi bir Çinli ya da yabancı ciddi bir hata yapar ve kesinlikle başarısızlığa uğrar. Bizim görüşlerimizi dikkate almayan ve kendi tutucu yollarını izlemeye çalışan kişiler vardı ve bugün de vardır. Ama bunların hepsi de sonunda kendilerini bir çıkmazda bulmuşlardır. Neden? Çünkü bizim görüşlerimiz Çin halk kitlelerinin çıkarlarına uygundur. Çin Komünist Partisi, Çin halkının en sadık sözcüsüdür ve Çin Komünist Partisi'ne saygı duymayan bir kimse aslında Çin halk kitlelerine de saygı duymuyor demektir ve yenilgiye uğramaya mahkûmdur.

GUOMİNDANG BÖLGELERİNDEKİ GÖREVLER

Partimizin genel ve özel programları üzerine ayrıntılı bir açıklama yaptım. Kuşkusuz bu programlar bütün Çin'de er geç uygulanacaktır. Bu, bir bütün olarak iç ve dış durumun Çin halkının önüne serdiği bir görünümüdür. Ama şu an için Guomindang bölgeleri, düşman işgalindeki bölgeler ve Kurtarılmış Bölgelerdeki koşullar farklıdır ve programımızın bu bölgelerde farklı biçimlerde uygulanması zorunlu olmaktadır. Farklı koşullar farklı görevlere yol açar. Bu görevlerden bazılarını yukarıda açıkladık. Diğerlerini ise biraz daha açıklamak gerekiyor.

Guomindang bölgelerinde halk, yurtsever faaliyetlere serbestçe katılamamaktadır ve demokratik hareketler yasa dışı kabul edilmektedir.

Buna karşılık çeşitli sosyal kesimler, demokratik partiler ve kişiler gittikçe daha faal olmaktadır. Çin Demokratik Birliği bu yılın Ocak ayında Guomindang'ın tek parti diktatörlüğünün sona erdirilmesini ve bir koalisyon hükümeti kurulmasını talep eden bir bildiri yayımladı. Halkın birçok kesimi de, buna benzer bildiriler yayımladılar. Guomindang içinde de pek çok kişi partilerinin yönetici organlarının siyasetlerine karşı gittikçe daha fazla kuşku ve hoşnutsuzluk göstermekte, partilerinin halktan tecrit olma tehlikesini gittikçe daha iyi görmekte ve dolayısıyla zamana uygun demokratik reformlar istemektedirler. Chungking'de ve diğer yerlerde işçiler, köylüler, kültür çevreleri, öğrenciler, eğitim çevreleri, kadınlar, sanayi ve ticaret çevreleri, devlet memurları ve hatta bazı asker ve subaylar arasında demokratik hareketler gelişmektedir. Bu olaylar, bütün ezilen kesimler arasındaki demokrasi hareketlerinin gitgide bir ortak hedef etrafında toplandığını göstermektedir. Bugünkü hareketlerin bir zaafı da, toplumdaki temel kesimlerin harekete henüz geniş çapta katılmamış olmaları ve büyük acılar çekmekte olan en önemli güçlerin, yani işçiler, köylüler, askerler, alt kademelerdeki devlet memurları ve öğretmenlerin henüz örgütlenmemiş olmalarıdır. Bir başka zaaf ise, hareketteki demokratik nitelikli kişilerden birçoğunun temel siyaset konusunda, yani demokratik bir kitle temelinde mücadele edilerek durumun değiştirilmeye çalışılması gerektiği konusunda hâlâ aydınlanmamış ve tereddütlü olmalarıdır. Ama nesnel durum, bütün ezilen kesimleri, siyasal partileri ve sosyal grupları her geçen gün uyanmaya ve birleşmeye zorlamaktadır. Guomindang hükümetinin hiçbir baskısı bu hareketin ilerlemesini durduramaz.

Milli birliğin sağlanması, koalisyon hükümetinin kurulması, Japon saldırganlarını yenilgiye uğratılması ve yeni bir Çin inşa edilmesi uğrunda mücadele edebilmek için, Guomindang bölgelerindeki bütün ezilen kesimler, siyasal partiler ve sosyal grupların demokratik hareketlerini daha geniş bir alana yaymaları ve dağınık güçlerini yavaş yavaş toparlamaları gerekir. Çin Komünist Partisi ve Kurtarılmış Bölgeler halkı onlara elden gelen bütün yardımı yapmalıdır.

Guomindang bölgelerinde Komünistler, geniş bir Japonya'ya Karşı

Milli Birleşik Cephe siyaseti izlemeye devam etmelidirler. Ortak hedefler uğrunda mücadelede, dün bize karşı çıkmış olsalar bile bugün bize karşı olmayan herkesle birleşmeliyiz.

JAPON İŞGALİ ALTINDAKİ BÖLGELERDEKİ GÖREVLER

İşgal altındaki bölgelerde, Komünistler, Japonya'ya karşı olan herkesi Fransız ve İtalyan örneklerini izlemeye ve silahlı ayaklanmalar hazırlamak amacıyla örgütler ve yeraltı kuvvetleri kurmaya çağırmalıdır. Öyle ki, zamanı geldiğinde, dıştan saldıran ordularla uyum içinde içten harekete geçebilsinler.

İşgal bölgelerindeki kardeşlerimizin Japon saldırganlarından ve onların aşağılık uşaklarından gördükleri zulüm, talan, tecavüz ve aşağılama bütün Çinlilerde şiddetli bir öfke uyandırmıştır ve intikam saati hızla yaklaşmaktadır. Avrupa savaş alanındaki zaferler ve Sekizinci Yol Ordumuz ile Yeni Dördüncü Ordumuzun zaferleri işgal altındaki bölgelerdeki halkın Japonya'ya karşı ruhunu harekete geçirmiş ve yükseltmiştir. İşgal altındaki bölgelerdeki halk, bir an önce kurtuluşa kavuşmak için acilen örgütlenmek istiyor. Bu nedenle, işgal altındaki bölgelerdeki çalışmalarımıza, Kurtarılmış Bölgelerdeki çalışmalarımıza verdiğimiz kadar önem vermeliyiz. Çalışan görevlilerimizden büyük bir kısmı buralara gönderilmelidir. Oradaki halk arasından çok sayıda faal unsur eğitilmeli, ilerletilmeli ve yerel çalışmalara katılmalıdır. Bütün bölgelerden daha uzun bir süre işgal altında kalmış olan ve Japon saldırganları için hayati bir sanayi ve asker yığılma bölgesi olan dört kuzeydoğu eyaletindeki yeraltı faaliyetlerimizi yoğunlaştırmalıyız. Bu kaybedilmiş toprakların geri alınması için, kuzeydoğudan güneye kaçmış olan halkla aramızdaki dayanışmayı güçlendirmeliyiz.

Komünistler, bütün işgal altındaki bölgelerde en geniş birleşik cephe siyasetini izlemelidirler. Ortak düşmanı yenilgiye uğratmak için, Japon saldırganlarına ve onların aşağılık uşaklarına karşı çıkan herkesle birleşmelidirler.

Düşmana yardım ederek kendi yurttaşlarına cephe alan bütün kukla orduları, kukla polisleri ve diğerlerini, hareketlerinin canice niteliğinin hızla farkına vararak zamanında pişman olmaları ve suçlarının bedelini düşmana karşı kendi yurttaşlarına yardım ederek ödemeleri için uyarıyoruz. Yoksa millet onlardan düşman yıkıldığı gün, kesinlikle hesap soracaktır.

Komünistler, yanlış yola yöneltilmiş olan kitleleri milli düşmana karşı kendi safımıza kazanabilmek için, belli bir kitleye sahip olan bütün kukla örgütlere karşı ikna edici bir propagandaya girişmelidirler. Aynı zamanda, kaybedilmiş topraklar geri alındığında, en iğrenç suçları işleyen ve pişmanlık duymayan işbirlikçiler hakkında adaletin karşısına çıkarılmaları için delil toplanmalıdır.

Çin halkı, Komünist Partisi, Sekizinci Yol Ordusu, Yeni Dördüncü Ordu ve halkın diğer silahlı kuvvetlerine karşı savaşmak üzere, işbirlikçileri açıkça örgütleyerek millete ihanet eden Guomintang gerici, zamanında nedamet getirmeleri için uyarılmalıdırlar. Yoksa kaybedilmiş topraklar geri alındığında, Japonya'nın öteki işbirlikçileriyle birlikte suçlarından ötürü kesinlikle cezalandırılacaklar ve kendilerine en küçük bir merhamet gösterilmeyecektir.

KURTARILMIŞ BÖLGELERDEKİ GÖREVLER

Partimiz, bütün yeni demokratik programını Kurtarılmış Bölgelerde yürürlüğe koyarak başarılı sonuçlar almış ve böylece Japonya'ya karşı muazzam bir güç yaratmıştır. Bundan böyle bu güç her bakımdan geliştirilmeli ve sağlamlaştırılmalıdır.

Bugünkü koşullarda, Kurtarılmış Bölgelerin genişletilmesi ve işgal altındaki bölgelerin daraltılması için, Kurtarılmış Bölgelerin askeri birlikleri Japonlardan ve onların kuklalarından geri alabilecekleri bütün bölgelere karşı geniş saldırılara girişmelidirler.

Ama aynı zamanda düşmanın hâlâ güçlü olduğu ve Kurtarılmış Bölgelere karşı saldırılara girişebileceği de unutulmamalıdır. Bizim bölgelerimizin orduları ve halkı her an bu saldırıları ezmeye hazır ol-

malı ve her yoldan bu bölgeleri sağlamlaştırmaya çalışmalıdır.

Saldırganların nihaî yenilgisi için yeterli kuvvet toplayabilmek amacıyla Kurtarılmış Bölgelerdeki ordular, gerilla birlikleri, halk milisleri ve savunma müfrezelerini genişletmeli, bunların eğitilmesini ve pekiştirilmesini hızlandırarak savaşma güçlerini artırmalıyız.

Kurtarılmış Bölgelerdeki ordu hükümeti desteklemeli ve halkı sevmeli, demokratik hükümetler ise halka orduyu destekleme ve Japonya'ya karşı savaşan askerlerin ailelerine ihtimam gösterme çalışmalarında önderlik etmelidirler. Böylece ordu ile halk arasındaki ilişkiler daha da iyi olacaktır.

Yerel koalisyon hükümetleri ve kitle örgütlerinin çalışmalarında, Komünistler yeni demokratik program temelinde Japonya'ya karşı olan bütün demokratlarla yakın işbirliğini sürdürmelidirler.

Askerî çalışmalarda da Komünistler aynı şekilde Kurtarılmış Bölgelerdeki orduların üyesi olsun olmasın, bizimle işbirliği yapmak isteyen ve Japonya'ya karşı olan bütün demokratlarla sıkı bir işbirliğine girmelidirler.

İşçi, köylü ve emekçi halk kitlelerinin savaş ve üretimdeki şevklerini artırmak amacıyla kira ve faizin azaltılması ve işçilerin ve memurların ücretlerinin artırılması siyasetini kapsamlı bir biçimde uygulamalıyız. Kurtarılmış Bölgelerdeki kadrolar, ekonomik çalışma yapmayı sebatla öğrenmelidirler. Eldeki bütün güçler tarım, sanayi ve ticaretin geniş ölçüde geliştirilmesi ve askerlerle halkın yaşam koşullarının düzeltilmesi uğrunda seferber edilmelidir. Bu amaçla emek yarışması kampanyaları açılmalı ve emek kahramanlarına ve örnek işçilere ödüller verilmelidir. Japon saldırganları şehirlerden atıldığı zaman, görevlilerimiz şehirdeki ekonomik çalışmanın nasıl yapılacağını hızla öğrenmelidir.

Kurtarılmış Bölgeler halkının ve en başta da işçi, köylü ve asker kitlelerinin siyasal bilinç düzeylerini yükseltmek ve çok sayıda kadroyu eğitmek amacıyla kültür ve eğitim çalışmalarımız geliştirilmelidir. Bu çalışmalara katılanlar, onu ilerletebilmek için köylük bölgelerdeki var olan koşullara ve oralardaki insanların ihtiyaç ve isteklerine uygun öz ve biçimler benimsemelidirler.

Kurtarılmış Bölgelerdeki bütün çalışmalarımızda maddi kaynaklar

son derece idareli kullanılmalı, her alanda uzun vadeli planlar yapılmalı ve kaynakların kötü kullanımı ve israfından kaçınılmalıdır.

Bu, gerek Japon saldırganlarının yenilgiye uğratılabilmesi, gerekse yeni bir Çin'in inşa edilebilmesi için zorunludur. İşlerin yerel halk tarafından yapılmasına yardım etmeye ve yerel halkın en iyi unsurları arasından birçok yerel kadro yetiştirmeye büyük özen göstermeliyiz. Öteki yerlerden gelen yoldaşlar yerel halkla kaynaşmadıkça ve yerel kadrolara yürekten, özenle ve somut duruma uygun bir biçimde yardım etmedikçe ve onları kendi kardeşleri gibi sevmedikçe, büyük görevimiz olan demokratik devrimi köylük bölgelerde gerçekleştirmemiz imkânsız olacaktır.

Sekizinci Yol Ordusu, Yeni Dördüncü Ordu ya da halk silahlı kuvvetlerinden birinin herhangi bir birliği bir yere vardığı zaman, derhal yerel halkın yerel kadrolar önderliğinde sadece milis ve savunma müfrezeleri şeklinde değil, aynı zamanda yerel birlikler ve bölgesel kuvvetler şeklinde de örgütlenmelerine yardım etmelidir. Bu, yerel halk tarafından yönetilen düzenli kuvvetlerin ve düzenli ordu kuruluşlarının ortaya çıkmasını mümkün kılacaktır. Bu son derece önemli bir görevdir. Bu görev gerçekleştirilmedikçe, ne Japonya'ya karşı kalıcı üs bölgeleri inşa edebilir, ne de halk ordusunu genişletebiliriz.

Kuşkusuz yerel halk da, başka yerlerden gelen devrimci işçileri ve halk kuvvetlerini hararetle karşılamalı ve onlara yardımcı olmalıdır.

Gizli yıkıcılara karşı mücadele konusunda herkes uyarılmalıdır. Çünkü milli davanın açık düşmanlarını ve yıkıcıları açığa çıkarmak ve bunlarla mücadele etmek her ne kadar kolaysa da, gizli çalışanlar için aynı şey söylenemez. Dolayısıyla, bu meseleyi bütün ciddiyetiyle ele almalı ve böyle kişilerle mücadele ederken çok dikkatli olmalıyız.

Dinî inanç özgürlüğü ilkesi uyarınca, Çin'in Kurtarılmış Bölgelerinde bütün dinler serbesttir. Protestanlığa, Katolikliğe, İslamiyete, Budizme ve diğer dinlere inanan herkes, halk hükümeti yasalarına uydukları sürece halk hükümeti tarafından korunurlar. Herkes dine inanıp inanmamakta serbesttir; zorlamaya da, ayrıma da izin verilmez.

Kongremiz, Kurtarılmış Bölgeler halkına, çeşitli Kurtarılmış Bölgelerdeki faaliyetler arasında uyum sağlanması, Direnme Savaşı'ndaki

Çalışmaların gclendirilmesi, Guomindang blgelerindeki halkın Japonya'ya karşı demokratik hareketine yardım edilmesi, işgal edilmiş blgelerdeki halkın gizli silahlı kuvvetlerine yardım edilmesi ve milli birliğin ve bir koalisyon hkmetinin kurulmasının sağlanması meselelerini tartışmak üzere Çin Kurtarılmış Blgeler Halk Konferansı'nın Yenan'da bir an önce toplanmasını önermelidir. Çin'in Kurtarılmış Blgeleri bugün halkın Japonya'ya karşı direnme ve yurdu kurtarma yolunda ülke çapında mcadelesinin ağırlık merkezi haline geldiğinden, ülkenin dört bir yanındaki geniş kitleler umutlarını bize bağlamışlardır ve onları hayal kırıklığına uğratmamak da bizim görevimizdir. Böyle bir konferans, Çin halkının milli kurtuluş davasına büyük bir hız verecektir.

V. BÜTÜN PARTİ BİRLEşİN VE GÖREVLERİNİ GERçEKLEşTİRMEK İÇİN MÜCADELE ETSİN!

Yoldaşlar! artık görevlerimizi ve bunları başarmak için gerekli olan siyasetleri kavradığımıza göre, bu siyasetleri uygularken ve bu görevleri yerine getirirken tutumumuz ne olmalıdır?

Bugünkü i ve dış durum, bizim ve bütün Çin halkının önünde parlak imkânlar açmakta ve bugüne kadar görülmemiş lde elverişli koşullar sağlamaktadır; bu açıktır ve kuşku götürmez. Ama aynı zamanda hâlâ ciddi güçlükler vardır. Meselenin sadece parlak yanını gören, ama güçlükleri görmeyen kimse, Partinin görevlerini gerçekleştirmek için etkili bir biçimde mücadele edemez.

Çin halkıyla birlikte Partimiz, sekiz yıllık Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı da dahil olmak üzere, yirmi dört yıllık geçmişi boyunca Çin milleti için muazzam bir g inşa etmiştir; çalışmamızın başarısı açıktır ve kuşku götürmez. Ama aynı zamanda çalışmamızda hâlâ kusurlar vardır. Meselenin sadece başarılı yanını gören ama kusurları görmeyen bir kimse, aynı şekilde Partinin görevlerini gerçekleştirmek için etkili bir biçimde mücadele edemez.

Çin Komünist Partisi, 1921'de doğuşundan bu yana yirmi dört yıl içinde Kuzey Seferi, Toprak Devrimi Savaşı ve hâlâ sürmekte olan Ja-

ponya'ya Karşı Direnme Savaşı gibi üç büyük mücadeleden geçti. En başından beri Partimiz Marksizm-Leninizm teorisi temeline dayanmıştır; çünkü Marksizm-Leninizm dünya proletaryasının en doğru ve en devrimci bilimsel düşüncesinin billurlaşmasıdır. Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeği Çin devriminin somut pratiğiyle birleştirildiği zaman Çin devrimi yepyeni bir görünüm kazandı ve tarihî Yeni Demokrasi aşaması doğdu. Marksist-Leninist teoriyle silahlanmış olan Çin Komünist Partisi, Çin halkına yeni bir çalışma tarzı, esas olarak teori ile pratiği birleştirmeyi, kitlelerle sıkı bağlar kurmayı ve özeleştiri yapmayı gerektiren bir çalışma tarzı getirdi.

Bütün dünyadaki proletarya mücadelesinin pratiğini yansıtan Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeği, Çin proletaryasının ve halkının devrimci mücadelesinin somut pratiğiyle kaynaştırıldığında, Çin halkının elinde yenilmez bir silah haline gelir. Bunu Çin Komünist Partisi başarmıştır. Partimiz, bu ilkeye ters düşen dogmatizm ve dar-deneyciliğin her türlü belirtisine karşı kuvvetle mücadele ederek gelişmiş ve ilerlemiştir. Dogmatizm, somut pratikten kopmak demektir. Dar-deneycilik ise, bölük pörçük tecrübeleri evrensel gerçek olarak görmek hatasını işler. Bu her iki oportünist düşünce de Marksizme aykırıdır. Partimiz, yirmi dört yıllık mücadelesi boyunca bu tür yanlış düşüncelere karşı başarıyla savaşmıştır ve savaşmaktadır ve böylece kendisini ideolojik yönden büyük ölçüde sağlamlaştırmaktadır. Bugün Partimizin 1 210 000 üyesi vardır. Bunun büyük çoğunluğu Partiye, Direnme Savaşı sırasında katılmıştır ve ideolojileri birçok bakımdan saf değildir. Aynı şey, Partiye savaştan önce katılan üyelere de bazılarının için de geçerlidir. Son birkaç yıl içindeki düzeltme çalışmaları son derece başarılı olmuş, ideolojide saflığın sağlanması yönünde epeyce yol alınmıştır. Bu çalışma sürdürülmeli ve Parti içindeki ideolojik eğitim "gelecekteki hataları önlemek için, geçmişteki hatalardan ders çıkarmak" ve "hastayı kurtarmak için hastalığı tedavi etmek" anlayışıyla daha da yaygın bir biçimde geliştirilmelidir. Partinin her kademedeki yönetici kadrolarına Partimizi bütün siyasalpartilerden ayırt eden özelliğin, teori ile pratiğin sımsıkı birleştirilmesi olduğunu kavratmalıyız. Bu nedenle ideolojik eğitim, büyük siyasal mücadeleler için bütün partiyi birleştirmenin esas halkası olarak kavranmalıdır. İdeolojik eği-

tim yapılmadığı sürece Parti siyasal görevlerinden hiçbirini yerine getiremez.

Partimizi bütün diğer siyasal partilerden ayırt eden bir başka özellik de, bizim en geniş halk kitleleriyle sıkı bağlarımız olmasıdır. Halka canla başla hizmet etmek, kitlelerden bir an bile kopmamak, her durumda bireyin ya da küçük bir grubun çıkarlarından değil, halkın çıkarlarından hareket etmek, halka karşı sorumluluğumuzun Partinin yönetici organlarına karşı sorumluluğumuzla aynı şey olduğunu anlamak: İşte hareket noktamız budur. Komünistler gerçeği savunmaya her zaman hazır olmalıdırlar. Çünkü gerçek, halkın çıkarlarına uygundur. Komünistler hatalarını düzeltmeye her zaman hazır olmalıdırlar. Çünkü hatalar halkın çıkarlarına aykındır. Yirmi dört yıllık tecrübe bize şunu öğretiyor: Doğru bir görev, doğru bir siyaset ve doğru bir çalışma tarzı belli bir anda ve yerde daima kitlelerin taleplerine uygun düşer ve kitlelerle bağlarımızı sağlamlaştırır. Yanlış bir görev, yanlış bir siyaset ve yanlış bir çalışma tarzı belli bir anda ve yerde kitlelerin taleplerine daima ters düşer ve bizi kitlelerden koparır. Dogmatizm, dar-deneycilik, hotzotçuluk, kuyrukçuluk, sekterlik, bürokrasi ve çalışmada kendini beğenmişlik gibi kötülüklerin kesinlikle zararlı ve bağışlanmaz olmasının ve bu illetlere tutulmuş olan herkesin bunları yenmek zorunda olmasının nedeni, bütün bunların bizi kitlelerden koparmasıdır. Kongremiz, bütün Partiyi uyanık olmaya ve hangi mevkide olursa olsun hiçbir yoldaşın kitlelerden kopmamasına dikkat etmeye çağırmalıdır. Her yoldaşa halkı sevmeyi, kitlelerin sesine dikkatle kulak vermeyi, her gittiği yerde kendini kitlelerin bir parçası olarak görmeyi ve kendini kitlelerden üstün tutmak yerine, onların içinde erimeyi, kitlelerin bulunduğu düzeyi göz önünde tutarak onları uyandırmayı ve onların siyasal bilincini bilincini yükseltmeyi, kitlelerin kendi rızalarıyla adım adım örgütlenmelerine ve belli bir zaman ve yerdeki iç ve dış koşulların elverdiği gerekli bütün mücadeleleri yürütmelerine yardım etmeyi öğretmelidir. Hotzotçuluk, her türlü çalışmada yanlıştır. Çünkü kitlelerin siyasal bilinç düzeyini aşması ve gönüllü kitle eylemi ilkesini çiğnemesiyle acelecilik hastalığını yansıtır. Yoldaşlarımız kendi anladıkları her şeyi kitlelerin de anladığını sanmamalıdırlar. Kitlelerin anlayıp anlamadıkları ve harekete geç-

meye hazır olup olmadıkları, ancak kitlelerin arasına girip araştırma yapmakla öğrenilebilir. Bu şekilde hareket edersek, Holzotçuluğun önüne geçebiliriz. Kuyrukçuluk da her türlü çalışmada yanlıştır. Çünkü kitlelerin siyasal bilinç düzeyinin gerisinde kalması ve kitleleri ileriye götürme ilkesini çiğnemesiyle ağırdan alma hastalığını yansıtır. Yoldaşlarımız kendilerinin henüz anlamadıkları şeyleri kitlelerin hiç anlamadığını sanmamalıdır. Çoğu zaman kitleler bizi aşar ve buna karşılık yoldaşlarımız onlara önderlik etmekte aciz kalır, bazı geri unsurların görüşlerini yansıtır ve üstelik bu görüşleri geniş kitlelerin görüşleri sanarak söz konusu geri unsurların kuyruğuna takılır. Kısacası her yoldaşın şunu anlaması sağlanmalıdır: Bir Komünistin söz ve eylemlerini sinamanın en iyi yolu, bunların halkın büyük çoğunluğunun en yüksek çıkarlarıyla bağdaşıp bağdaşmadığına ve onların desteğini kazanıp kazanmadığına bakmaktır. Her yoldaşın şunu anlamasına yardım edilmelidir: Halka dayandığımız, kitlelerin tükenmez yaratıcı gücüne kuvvetle inandığımız, dolayısıyla onlara güvenip kendimizi onlarla bütünleştirdiğimiz sürece, her düşmanı ezebilir ve her güçlüğün üstesinden gelebiliriz; buna karşılık hiçbir düşman bizi ezemez.

Partimizi bütün diğer siyasal partilerden ayırt eden özelliklerden biri de, özeleştirinin dürüst bir şekilde yapılmasıdır. Daha önce de söylediğimiz gibi, düzenli olarak süpürmezsek tozlanır; yüzümüzü düzenli olarak yıkamazsak kirlenir. Aynı şekilde yoldaşlarımızın kafaları ve Partimizin çalışmaları da tozlanabilir, onlar da süpürülmeli ve yıkanmalıdır. "Akarsu pislik tutmaz ve işleyen demir paslanmaz" atasözleri, sürekli hareket etmenin mikropların ve parazitlerin faaliyetini önlediğini anlatır. Çalışmamızı düzenli olarak denetlemek ve bu denetlemelerde demokratik çalışma tarzını geliştirmek, eleştiriden ve özeleştiriden korkmamak ve "bildiğini söyle, sözünü sakınma", "söyleyene kabahat bulma, onun sözlerinden ders çıkar" ve "hata işlemişsen düzelt, işlememişsen bundan sonra işlememeye bak" gibi değerli Çin halk deyişlerini uygulamak. İşte yoldaşlarımızın kafalarını ve Partimizin bünyesini her türlü siyasal tozların ve mikropların bulaşmasından korumanın tek etkili yolu budur. Amacı "gelecekteki hataları önlemek için geçmişteki hatalardan ders çıkarmak ve hastayı kurtarmak için hastalığı tedavi etmek" olan düzeltme hareketinin son

derece etkili olmasının nedeni, yürüttüğümüz eleştiri ve özeleştirinin bütünüyle baştan savma ve saptırılmış değil, dürüst ve namuslu oluşuydu. Bütün hareketlerini geniş Çin halk kitlelerinin en yüce çıkarlarına dayandıran, davamızın haklılığına kesinlikle inanan, davamız uğruna hiçbir fedakârlıktan asla kaçınmayan ve bu uğurda hayatını vermeye her an hazır olan biz Çin Komünistleri, halkın ihtiyaçlarına uygun düşmeyen bir fikri, bir görüşü, bir düşünceyi ya da bir yöntemi terk etmekte isteksizlik gösterebilir miyiz? Siyasi toz ve mikropların temiz yüzümüzü kirletmesini, sağlıklı bünyemizi kemirmesini isteyebilir miyiz? Halkın çıkarları uğruna can vermiş sayısız devrim şehidinin anısı yüreğimizi acıyla doldururken, vazgeçemeyeceğimiz bir kişisel çıkarımız, terk edemeyeceğimiz bir kusurumuz olabilir mi?

Yoldaşlar! Bu kongre sona erdiği zaman, cepheye gidecek ve kongre kararlarının rehberliğinde, Japon saldırganlarının kesin yenilgisini sağlamak ve yeni bir Çin inşa etmek için savaşacağız. Bu hedefe ulaşmak için ülkemizin bütün halkıyla birleşmeliyiz. Tekrar edeyim, Japon saldırganlarının yenilgisine ve yeni bir Çin'in inşasına taraftar olan her sınıf, her parti, her grup ya da kişiyle birleşeceğiz. Bu hedefe ulaşmak için Partimizin bütün güçlerini demokratik merkezîyetçi örgütlenme ve disiplin ilkeleri uyarınca sağlam bir şekilde birleştireceğiz: Partinin Programına, Tüzüğüne ve kararlarına uymayı kabul eden her yoldaşla birleşeceğiz. Kuzey Seferi sırasında Partimiz çoğu daha sonra düşman tarafından dağıtılan 60 binden az üyeye sahipti: Toprak Devrimi Savaşı döneminde 300 binden az üyeye sahiptik ve bunların da çoğu aynı şekilde düşman tarafından dağıtıldı. Şimdi 1 200 000'den fazla üyemiz var. Bu sefer ne olursa olsun düşmanın bizi dağıtmasına meydan vermemeliyiz. Bu üç dönemin tecrübelerinden yararlanabilirsek, alçakgönüllü ve kibirliliğe karşı uyanık olabilirsek, Parti içinde bütün yoldaşlar arasındaki birliği ve Parti dışında bütün halk ile birliği güçlendirebilirsek, düşman tarafından dağıtılmak şöyle dursun, Japon saldırganlarını ve onların aşağılık uşaklarını kararlılıkla, eksiksiz bir biçimde, ve bütünüyle yok edeceğimize ve ardından yeni demokratik bir Çin inşa edeceğimize güvenebiliriz.

Devrimin üç döneminin ve özellikle de Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı döneminin tecrübeleri, bizi ve bütün Çin halkını şuna inan-

dırmıştır: Çin Komünist Partisi'nin çabaları olmadan, Çin halkının temel direği Çin Komünistleri olmadan, Çin bağımsızlığa ve kurtuluşa asla ulaşamaz, sanayileşmeyi ve tarımın modernleştirilmesini asla gerçekleştiremez.

Yoldaşlar! Üç devrimin tecrübeleriyle silahlanmış Çin Komünist Partisi ile büyük siyasi görevimizi başarabileceğinizde kesinlikle inanıyorum.

Binler, on binler, halk için kahramanca şehit düştü. Şehitlerimizin bayrağını yükseltelim, onların kanlarıyla çizdikleri kırmızı yolda ilerleyelim!

Yeni demokratik Çin'in doğacağı gün yakındır. O büyük günü selamlayalım!

DAĞLARI TAŞIYAN BUDALA İHTİYAR*

11 Haziran 1945

Kongremiz çok başarılı oldu. Üç şey yaptık. Birincisi, Partimizin çizgisini saptadık. Çizgimiz, Partimizin önderliğinde Japon saldırganlarını yenmek, bütün halkı kurtarmak ve yeni demokratik bir Çin inşa etmek üzere kitleleri cesaretle seferber etmek ve halk kuvvetlerini genişletmektir. İkincisi, yeni Parti Tüzüğünü kabul ettik. Üçüncüsü, Partinin yönetim organını, yani Merkez Komitesini seçtik. Bundan böyle görevimiz, Parti çizgisinin uygulanmasında bütün üyelere önderlik etmektir. Kongremiz bir zafer kongresi, bir birlik kongresi oldu. Delegeler üç rapor üzerine mükemmel görüşler belirttiler. Birçok yoldaş özeleştiri yaptı ve amaçlanan birlik, özeleştiri yoluyla gerçekleştirildi. Bu kongre bir birlik, özeleştiri ve Parti içi demokrasi örneğidir.

Kongre sona erince, birçok yoldaş görevlerinin başına ya da çeşitli savaş cephelerine gidecektir. Yoldaşlar, nereye giderseniz gidin, kongrenin çizgisinin propagandasını yapmalı ve bunu Parti üyeleri aracılığıyla geniş kitlelere açıklamalısınız.

Kongrenin çizgisinin propagandasını yapmaktaki amacımız, bütün Partinin ve bütün halkın devrimin kesin zaferine olan inancını güçlendirmektir. Halkın, zafer kazanmak için kararlı bir şekilde ve hiçbir fedakârlıktan kaçınmadan her güçlüğü göğüs gerebilmesi için ilk önce öncünün siyasal bilincini yükseltmeliyiz. Ama bu yeterli değildir, bizimle birlikte zafer uğruna seve seve ve canla başla savaşabilmeleri için bütün halkın siyasal bilincini de yükseltmeliyiz. Bütün ülke halkını, Çin'in gericilere değil, Çin halkına ait olduğu inancıyla harekete

* Bu konuşma, Mao Zedung yoldaşın Çin Komünist Partisinin Yedinci Milli Kongresinde yaptığı kapanış konuşmasıydı.

geçirmeliyiz. "Dağları Taşıyan Budala İhtiyar" adlı eski bir Çin masalı vardır. Bu masal, çok eskiden Çin'in kuzeyinde yaşayan ve Kuzey Dağının Budala İhtiyarı adıyla bilinen yaşlı bir adamı anlatır. Bu adamın evi güneye bakarmış ve kapısının önünde duran Tayhang ve Vangvu adlı iki büyük dağ yolu kapatırmış. Adam bir gün oğullarını çağırması ve hep birlikte kazma küreğe sarılmışlar, dağları büyük bir kararlılıkla kazmaya başlamışlar. Akıllı ihtiyar adıyla bilinen bir başka aksakal onları görünce gülmekten kırılmış: "Amma da aptalsınız! Bu iki koca dağı kendi başınıza kazıp bitirmenize imkân yok!" demiş. Budala İhtiyar cevap vermiş: "Ben ölünce, oğullarım devam eder; onlar ölünce torunlarım devam eder; torunlarım da ölünce, onların oğulları ve torunları devam eder ve bu durmadan sürüp gider. Dağlar ne kadar yüksek olursa olsun, daha fazla büyüyemezler. Ama bizim kazdığımız her bir parçayla biraz daha küçülürler. Neden onları yerle bir edemez mişiz?" Akıllı İhtiyarın yanlış görüşünü böylece çürüttükten sonra, inancından hiçbir şey kaybetmeden her gün kazmaya devam etmiş. Tanrı bütün bu olup bitenden çok etkilenmiş ve yeryüzüne iki melek yollamış; bu melekler de dağları sırtlayıp götürmüşler. Bugün, Çin halkının omuzlarında bütün ağırlığıyla duran iki büyük dağ vardır. Bunlardan biri emperyalizmdir, öteki de feodalizm. Çin Komünist Partisi çoktandır bunların kökünü kazımaya karar vermiştir. Sebat etmeli, bıkmadan usanmadan çalışmalıyız. Böyle yaparsak, Tanrıyı biz de etkileriz. Bizim Tanrımız, Çin halk kitlelerinden başkası değildir. Çin halk kitleleri ayağa kalkıp bizimle birlikte kazarlarsa, bu iki dağı niçin yerle bir etmeyelim?

Dün, Birleşik Amerika'ya giden iki Amerikalıyla konuşurken, ABD hükümetinin bizi yok etmeye çalıştığını ama buna göz yumulmayacağını söyledim. Biz ABD hükümetinin Komünistlere karşı Çan Kayşek'i destekleme siyasetine karşı çıkıyoruz. Ama önce Birleşik Amerika halkıyla onun hükümetinin ve sonra ABD hükümeti içinde siyaseti belirleyenlerle ikinci derecede memurları birbirinden ayırt etmeliyiz. Bu iki Amerikalıya şunu söyledim: 'Hükümetinizde siyaseti belirleyenlere, bizim siz Amerikalıların Kurtarılmış Bölgelere girmenizi yasakladığınızı, çünkü sizin siyasetinizin Komünistlere karşı Çan Kayşek'i desteklemek olduğunu ve bizim uyanık olmamız

gerektiğini söyleyin. Amacınız Japonya'ya karşı savaşmaksa, Kurtarılmış Bölgelere gelebilirsiniz, ama ilkönce bir anlaşma yapılmalıdır. Sizin her yere burnunuzu sokmanıza izin vermeyeceğiz. Patrick J. Hurley¹ Çin Komünist Partisi ile işbirliği yapılmasına açıkça karşı çıktığına göre neden hâlâ Kurtarılmış Bölgelerimize gelip etrafta sinsice dolaşmak istiyorsunuz?'

ABD hükümetinin Komünistlere karşı Çan Kayşek'i destekleme siyaseti, ABD gericilerinin utanmazlığını gösterir. Ama Çinli olsun yabancı olsun bütün gericilerin Çin halkını zaferce ulaştırmaktan alıkoyma tertiplerinin hepsi başarısızlığa uğramaya mahkûmdur. Bugün dünyada esas akım demokratik güçlerdir, gericilik ise bir karşı-akımdan başka bir şey değildir. Gerici karşı-akım milli bağımsızlık ve halk demokrasisi esas akımını boğmaya çalışıyor, fakat gericilik asla esas akım olamaz. Bugün, Stalin'in çok önceden işaret ettiği gibi eski dünyada hâlâ üç başlıca çelişme vardır: Birincisi, emperyalist ülkelerdeki proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme; ikincisi, çeşitli emperyalist devletlerin kendi aralarındaki çelişme; ve üçüncüsü, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerle emperyalizmin anavatanı olan ülkeler arasındaki çelişme.² Bu üç çelişme sadece varlıklarını sürdürmekle kalmamakta, gittikçe keskinleşmekte ve gittikçe yaygınlaşmaktadır. Bunlar var olduğu ve şiddetlendiği için, bugün hâlâ varlığını sürdüren gerici anti-Sovyet, anti-komünist ve anti-demokratik karşı-akımın yok edileceği gün gelecektir.

Şu anda Çin'de iki kongre yapılıyor: Guomindang'ın Altıncı Milli Kongresi ile Komünist Partisi'nin Yedinci Milli Kongresi. Bu iki kongrenin amacı bütünüyle farklıdır: Birinin amacı, Komünist Partisi'ni ve Çin'deki bütün demokratik güçleri yok etmek ve böylece Çin'i karanlığa boğmaktır; öbürünün amacı ise Japon emperyalizmi ve

1. Gerici Cumhuriyetçi Partiye mensup bir politikacı olan Petrik J. Hurley 1944'ün sonlarına doğru Çin'e ABD büyükelçisi olarak atandı. Kasım 1945'te istifaya zorlandı, çünkü Çan Kayşek'in antikomünist siyasetini desteklemesi, Çin halkının şiddetli muhalefetine yol açmıştı. Hurley'in Çin Komünist Partisiyle işbirliğine karşı açıklaması 2 Nisan 1945'te Vaşington'da ABD Dışişleri Bakanlığı'nın bir basın toplantısında yapılmıştı. Ayrıntılar için bkz. «Hurley-Çan Kayşek Düeti Bir Fi-yaskodur», bu ciltte s. 342

2. Bkz. J. V. Stalin «Leninizmin İlkeleri» Eserler, İng. bas, Moskova 1953, cilt VI. s. 74-28.

onun uşakları olan Çin'deki feodal güçleri alt etmek ve yeni demokratik bir Çin inşa etmek ve böylece Çin'i aydınlığa kavuşturmadır. Bu iki çizgi birbirisiyle çatışma halindedir. Şuna kesinlikle inanıyoruz ki, Çin halkı Çin Komünist Partisi önderliğinde ve onun Yedinci Kongresi'nin çizgisinin rehberliğinde kesin zafere ulaşacak; Guomindang'ın karşı-devrimci çizgisi ise kaçınılmaz olarak başarısızlığa uğrayacaktır.

ORDUNUN KENDİ İHTİYACINI KARŞILAMAK İÇİN ÜRETİM YAPMASI ÜZERİNE VE BÜYÜK DÜZELTME VE ÜRETİM HAREKETLERİNİN ÖNEMİ ÜZERİNE*

27 Nisan 1945

Ordumuzun çok büyük maddi güçlüklerle karşı karşıya olduğu ve dağınık harekâtlara giriştiği bugünkü koşullarda, ordunun ikmalini sağlamada bütün sorumluluğu yönetici organların üstlenmeleri asla kabul edilemez, çünkü böyle yapmak, hem çok sayıda subayın, erbaş ve erin inisiyatiflerini kısıtlar hem de onların ihtiyaçlarını karşılayamaz. Şöyle demeliyiz: "Yoldaşlar, hep beraber işe girişelim ve güçlüklerimizin üstesinden gelelim!" Ancak üst kademelerdeki önderlik, görevleri iyi saptar ve kendi çabalarıyla güçlüklerin üstesinden gelebilmeleri için alt kademelere serbesti tanırorsa, sorun çözülecek, hem de çok daha tatmin edici bir biçimde çözülecektir. Ama böyle yapacak yerde, üst kademeler alt kademelerin omuzlarına daima taşıyabileceklerinden daha fazla yük yüklerse, onlara serbesti tanımaya cesaret edemezse ve geniş kitleler arasında kendine güvenme çoškusu uyandırmazsa, o zaman, üst kademelerin bütün çabalarına rağmen, sonuçta, hem üst hem de alt kademeler kötü duruma düşecekler ve bu sorun var olan koşullarda asla çözülemeyecektir. Son birkaç yılın tecrübesi, bunu fazlasıyla doğrulamıştır. "Birleşik önderlik ve ademi merkezîyetçi yönetim" ilkesinin, bugünkü koşullarda, Kurtarılmış Bölgelerimizdeki bütün ekonomik faaliyetleri örgütlemeye doğru ilke olduğu kanıtlanmıştır.

Kurtarılmış Bölgeler silahlı kuvvetlerinin toplam mevcudu daha şimdiden 900 bini aşmıştır. Japon saldırganlarını yenmek için, bu sa-

*Bu başyazı, Mao Zedung yoldaş tarafından Yenan'da çıkan *Kurtuluş Gazetesi* için yazılmıştı.

yıyı birkaç kat artırmalıyız. Ama şimdiye kadar hiç dış yardım almadık. İlerde dış yardım alsak bile, ihtiyaç maddelerimizi gene de kendimiz sağlamak zorunda olacağız. Bu konuda asla hayale kapılmamalıdır. Yakın bir gelecekte, gerekli sayıda askeri birliği, şimdi dağınık harekâtlara giriştikleri alanlardan çekmek ve onları belirli düşman hedeflerine hücum etmek için bir araya getirmek zorunda kalacağız. Toplu harekâta girecek bu büyük birlikler, kendi ihtiyaçlarını karşılamak için üretim yapamayacak, üstelik cephe gerisinden yapılacak ölçüde ikmale ihtiyaç duyacaktır: Sadece geride kalan yerel birlikler ve bölgesel kuruluşlar (ve bunlar gene bir hayli olacaktır), daha önce olduğu gibi hem savaşabilecek hem de üretimle uğraşabilecektir. Durum böyle olunca, savaşmaya ve talime engel olmadığı sürece, hiç istisnasız bütün birliklerin, üretim yoluyla kendi ihtiyaçlarını kısmen nasıl karşılayacaklarını öğrenmek için bu fırsattan yararlanmaları gerektiğinden kuşku duyulabilir mi?

Bizim koşullarımızda, ordunun kendi ihtiyacını karşılamak için üretim yapması, gerçi biçim bakımından geriye dönüktür ya da bir gerilemedir, ama özü bakımından ilericidir ve büyük bir tarihî öneme sahiptir. Biçim açısından bakıldığında, biz işbölümü ilkesini çiğniyoruz. Bununla birlikte bizim koşullarımızda, yani ülkenin bölünmüşlüğü ve yoksulluğu (bu, Guomindang'ın esas hâkim kliğinin suçlarının bir sonucudur), uzun süreli ve dağınık halk gerilla savaşı koşullarında yaptığımız ilerici bir şeydir. Bir bakın, Guomindang'ın askerleri ne kadar soluk yüzlü ve sıksa, bizim Kurtarılmış Bölgelerimizin askerleri ise ne kadar sağlıklı ve güçlü! Kendi ihtiyacımızı karşılamak amacıyla üretime başlamadan önceki güçlüklerimize ve o zamandan beri durumumuzun ne kadar düzeldiğine bir bakın! İki askeri birliğin, örneğin iki bölüğün, şu iki yöntem arasında bir seçim yapmalarını isteyelim: Bütün ihtiyaç maddelerinin üst kademeler tarafından sağlanması ile üst kademelerin onlara pek az bir şey sağlaması ya da hiçbir şey sağlamaması ve onları ihtiyaçları olan her şeyi, ya da bunun büyük bir kesimini ya da yarısını ya da yarısından azını üretmesine izin vermesi. Hangi yöntem daha iyi sonuçlar verecektir? Hangisini tercih edeceklerdir? Kendi ihtiyaçlarını karşılamak için üretimde bir yıllık ciddi tecrübeden sonra, ikinci yöntemin daha iyi sonuçlar ver-

diğini güvenle söyleyecekler ve o yöntemi benimsemek isteyeceklerdir. Ve ilk yöntemle daha yetersiz sonuçlar alındığını söylecekler ve onu benimsemek istemeyeceklerdir. Bunun nedeni, ikinci yöntemin ordudaki herkesin yaşam koşullarını düzeltebilmesi, buna karşılık ilk yöntemin üst kademeler ne kadar çabalarsa çabalasın güç maddi koşullarda altında onların ihtiyacını asla karşılayamamasıdır. "Geriye dönük" ve "gerileme" gibi görünen bir yöntemi kabul ettiğimiz için birliklerimiz, ihtiyaç maddeleri sıkıntısının üstesinden gelebildi ve yaşam koşullarını düzeltebildi; bundan dolayı, her asker, sağlıklı ve güçlü bir hale geldi. Bunun bir sonucu olarak, güçlükler içinde yaşayan halkın vergi yükünü hafifletebildik ve böylece onların desteğini kazandık. Artık uzun süreli savaşı sürdürebiliyor ve silahlı kuvvetlerimizi genişletebiliyor, böylece düşman işgalindeki bölgeleri daraltarak Kurtarılmış Bölgeleri genişletiyor ve saldırgana karşı kesin zafer kazanma ve bütün Çin'i kurtarma amacımıza yaklaşıyoruz. Bunun büyük bir tarihi önemi yok mudur?

Ordu'nun kendi ihtiyacını karşılamak için üretim yapması, sadece orduda yaşama koşullarını düzeltmekle, halkın yükünü hafifletmekle ve böylece ordunun daha da genişlemesini sağlamakla kalmamış, aynı zamanda kısa sürede bazı sonuçlar da vermiştir. Bu sonuçlar şunlardır:

1. Subaylarla erler arasındaki ilişkilerin gelişmesi. Subaylar ve erler üretimde birlikte çalışıyorlar ve kardeş gibi yaşıyorlar.
2. Çalışmaya karşı daha iyi bir tutumun doğması. Bizim şimdiki sistemimiz, ne eski paralı asker sistemi, ne de zorunlu askerliktir; üçüncü bir sistemdir, gönüllüleri seferber etme sistemidir. Bu, paralı askerlik sisteminden iyidir, çünkü o sistemdeki gibi birçok işsiz güçsüz yaratmaz. Ama bu, zorunlu askerlik kadar iyi değildir. bununla birlikte, bugünkü koşullarımız zorunlu askerlik sistemini değil, ancak gönüllüleri seferber etme sistemini kabul etmemize izin vermektedir. Seferber edilen askerler uzun bir süre bir ordu hayatı sürdürmek zorundadırlar ve bu onların çalışmaya karşı tutumlarını olumsuz bir biçimde etkileyebilir ve böylece bunların bazılarını işsiz güçsüz hale getirebilir ya da savaş ağası ordularının özelliği olan

bazı kötü alışkanlıkları onlara bulaştırabilir. Ama ordu kendi ihtiyaçlarını karşılamak için üretim yapmaya başladığından bu yana çalışmaya karşı tutum düzelmiş ve aylaklık yok edilmiştir.

3. Disiplinin güçlenmesi. Üretimde çalışma disiplini savaşta ve ordu hayatında disiplini zayıflatmaz, tersine güçlendirir.

4. Ordu ile halk arasındaki ilişkilerin gelişmesi. Bir silahlı kuvvet, kendi geçimini sağlamaya başladı mıydı, halkın malına yapılan tecavüzler azalır ya da bütünüyle son bulur. Ordu ve halk, üretimde karşılıklı emek alışverişinde bulundukları ve yardımlaştıkları için aralarındaki dostluk güçlenir.

5. Ordu içinde hükümet hakkındaki şikâyetlerin azalması ve ordu ile hükümet arasındaki ilişkilerin gelişmesi.

6. Halkın giriştiği büyük üretim kampanyasının hız kazanması. Ordu üretime giriştiği zaman, hükümet ve öbür örgütlerin aynı şekilde davranmalarının gerekliliği daha da belirgin bir hale gelir ve bu işe daha büyük bir şevkle sarılırlar. Böylece, bütün halk da üretimin artırılması yolunda genel kampanyanın gerekliliğini daha iyi görür ve işe daha büyük bir şevkle sarılır.

1942'de başlayan yaygın düzeltme hareketi ve 1943'de başlayan yaygın üretim hareketinden birincisi ideolojik, öbürü maddi hayatımızda belirleyici bir rol oynamıştır ve hâlâ oynamaktadır. Zincirin bu iki halkasını kavramazsak, devrim zincirinin bütününe kavramayı başaramayız ve mücadelemiz ilerlemez.

Bildiğimiz gibi, 1937'den önce Partiye katılan üyelere geriye sadece 20-30 bin kişi kalmıştır ve bugünkü 1 200 000 üyemizin büyük çoğunluğu köylülükten ve küçük burjuvazinin öbür kesimlerinden gelmektedir. Bu yoldaşların devrimci coşkunluğu hayranlık vericidir ve bu yoldaşlar Marksist eğitimden geçmek istemektedirler. Ama kendileriyle birlikte Partiye, Marksizmle uzlaşmayan ve onunla asla uzlaşamayacak olan fikirler getirmişlerdir. Aynı şey Partiye 1937'den önce girenler için de geçerlidir. Bu, son derece ciddi bir çelişme, son derece büyük bir güçlük doğurmaktadır. Bu koşullarda yaygın bir Marksist eğitim hareketini, yani düzeltme hareketini başlatmasaydık, pürüzsüz bir ilerleme kaydedebilir miydik? Elbette edemezdik. Ama

çok sayıdaki kadro arasındaki bu çelişmeyi -Parti içinde, proleter ideoloji ile proleter olmayan ideolojiler (küçük burjuvazinin, burjuvazinin ve hatta toprak ağası sınıfının, ama genellikle küçük burjuvazinin ideolojileri), yani Marksist ideoloji ile Marksist olmayan ideolojiler arasındaki çelişmeyi- çözdüğümüz ya da çözme süreci içinde olduğumuz için, Partimiz, (tam olmamakla birlikte) eşi görülmemiş ideolojik, siyasal ve örgütsel birlik içinde büyük ve kararlı adımlarla ilerleyebiliyor. Bundan sonra Partimiz daha da büyüyebilir ve büyümelidir. Ve Marksist ideolojinin ilkeleri rehberliğinde Partinin daha da gelişmesine daha etkili bir biçimde yön verebileceğiz.

Zincirin öteki halkası üretim hareketidir. Direnme Savaşı sekiz yıldır sürüyor. Savaş başladığı zaman yiyecek ve giyeceğimiz vardı. Ama işler sürekli kötüleşti ve sonunda büyük bir sıkıntıya düştük. Tahıl, yemeklik yağ, tuz, yatak-yorgan, giyecek ve para sıkıntısı başladı. Bu büyük güçlük, bu büyük çelişme, büyük Japon taarruzlarının ve Guomindang hükümetinin 1940-43'de halka karşı giriştiği üç geniş çaplı saldırının ("anti-komünist saldırılar") ardından başladı. Bu güçlüğü alt etmeseydik, bu çelişmeyi çözmeseydik, zincirin bu halkasını kavramasaydık, Japonlara karşı mücadelemiz ilerleme kaydedebilir miydi? Elbette edemezdi. Ama üretimi geliştirmeyi öğrendik ve hâlâ öğreniyoruz; bu yüzden tekrar güçlü ve canlı bir hale geldik. Hiçbir düşmandan korkmadan birkaç yıl içinde hepsinin hakkından geleceğiz.

Bundan dolayı, düzeltme ve üretim için girişilen bu iki büyük hareketin tarihî öneminden kuşku duyulamaz.

Daha da ileri gidelim ve bu iki büyük hareketi, mücadelemizdeki öbür görevlerin yerine getirilmesi için bir temel olarak her yere yayalım. Böyle yapabilirsek, Çin halkının tam kurtuluşu güvence altına alınmış olacaktır.

Şimdi ilkbahar, çift sürme zamanıdır ve önder yoldaşların, bütün çalışan görevlilerin ve her Kurtarılmış Bölgedeki halk kitlelerinin üretim halkasını tam zamanında kavrayacaklarını ve geçen yıldan da büyük başarılar sağlamak için çalışacaklarını umuyoruz. Bu yıl özellikle üretimi geliştirmeyi henüz öğrenmemiş olan bölgelerde daha büyük çaba gösterilmelidir.

HURLEY-ÇAN DÜETİ BİR FİYASKODUR*

10 Temmuz 1945

Çan Kayşek'in diktatörlük rejimini maskeleyerek için toplanan Dördüncü Siyasî Halk Konseyi, Çungking'de 7 Temmuz'da çalışmalarına başladı. Bu, şimdiye kadar en az sayıda üyenin hazır bulunduğu açılış toplantısıydı. Çin Komünist Partisi'nden kimsenin olmaması bir yana, başka gruplardan Konsey üyelerinin pek çoğu da yoktu. 290 kişilik toplam üyenin sadece 180'i Konseye katıldı. Çan Kayşek bu açılış toplantısında şöyle bir nutuk çekti:

"Hükümet, Milli Meclisin toplantısına ilişkin meselerde özel olarak hiçbir öneri getirmeyecektir. Dolayısıyla siz baylar, meseleleri etraflıca tartışabilirsiniz. Hükümet, bu meselelerle ilgili görüşlerinizi tam bir dürüstlük ve samimiyetle dinlemeye hazırdır."

Büyük bir olasılıkla bu, Milli Meclisin 12 Kasım'da toplantıya çağrılması işinin sonu demektir. Emperyalist Petrik J. Hurley de bu işe karışmıştır. Hurley önceleri, Çan Kayşek'i böyle bir harekette bulunmaya hararetle teşvik etti. Çan Kayşek'in yılbaşı konuşmasındaki¹

* Bu yorum, Mao Zedung yoldaş tarafından *Sinhuu (Yeni Çin)* Haber Ajansı için yazılmıştı.

1. 1 Ocak 1945'te Çan Kayşek'in yaptığı radyo konuşmasında, bir önceki yıl Guomindang'ın Japon saldırganları karşısında uğradığı yüz kızartıcı yenilgilerden söz bile edilmiyordu. Ama halka kara çalınıyor, bütün halk ve ülkedeki bütün Japonya'ya karşı partilerin desteklediği bir öneri olan Guomindang'ın tek parti diktatörlüğünün lağvedilmesi ve bir koalisyon hükümeti, bir birleşik yüksek komutanlık kurma önerisine karşı çıkılıyordu. Çan Kayşek Guomindang'ın tek parti diktatörlüğünün sürdürülmesinde ısrar etti ve halkın eleştirisine karşı Guomindang denetiminde bir «Milli Meclis» toplanmasından söz etti. Bütün halk bu Meclisi nefretle reddetti.

sertleşmeye ve 12 Kasım'da "iktidarı halka geri vermeye" kararlı olduğunu açıkladığı 1 Mart konuşmasındaki² daha fazla sertleşmeye yol açan buydu. 1 Mart konuşmasında Çin Komünist Partisi'nin önerisini açıkça reddetti. Çin Komünist Partisi'nin önerisi, bütün partilerin katılacağı bir konferansın toplanması ve bir koalisyon hükümetinin kurulması yolundaki Çin halkının genel talebini dile getiriyordu. Çan Kayşek Çin Komünist Partisi'nin silahlı kuvvetlerini "yeniden düzenlemek" için bir Amerikalının da dahil olduğu bir sözde Üçlü Komite kurma fikrine dört elle sarıldı. Çin Komünist Partisi'nin "meşruluğunu" tanımak için, Partinin askeri birliklerini teslim etmesi gerektiğini söyleyecek kadar küstahlaştı. Bütün bunlarda, Petrik J. Hurley hazretlerinin desteği belirleyici oldu. 2 Nisan'da Vaşington'da yaptığı bir açıklamada Hurley, Çin Komünist Partisi'nin rolünü inkâr etmek, faaliyetlerini karalamak, onunla işbirliğine karşı olduğunu belirtmek ve bu tür başka emperyalist adilikler gevelemenin yanı sıra, Çan Kayşek'in "Milli Meclis" ve diğer kirli dolaplarını desteklemek için de elinden geleni yaptı. Böylelikle, ortak amacı Çin halkının kurban edilmesi olan Birleşik Amerika'daki Hurley ile Çin'deki Çan Kayşek arasındaki düet en tiz perdeye ulaştı. O günden bu yana düet tadını kaybetmiş gibidir. Her yerde hem Çinlilerden hem de yabancılardan, Guomindang'ın hem içinden hem de dışından, Partiyle bağı olan ya da olmayan insanlar arasından sayısız protesto sesleri yükselmiştir. Bunun tek nedeni, edilen bütün büyük laflara rağmen, Hurley-Çan şamatasının Çin halkının çıkarlarını feda etmeye, halkın birliğini daha da yıkmaya, Çin'de geniş çapta bir iç savaş tezgâhlamaya, böylece faşizme karşı savaş sırasında Birleşik Amerika'nın ve diğer müttefik ülkelerin halklarının ortak çıkarlarına ve savaştan sonra barış içinde bir arada yaşama imkânlarına zarar vermeye yönelmiş olmasıdır. Şu sırada Hurley'in pek sesi çıkmıyor. Kim bilir neler çeviriyor? Bu yüzden Çan Kayşek'e Siyasi Halk Konseyi önünde saçmalamak düşünüyor. Daha önce 1 Mart'ta şöyle demişti:

2. 1 Mart 1945'te Çan Kayşek Çungking'deki Anayasal Yönetimin Kurulması Derneği'nde bir konuşma yaptı. Yılbaşı konuşmasındaki gerici görüşleri tekrarlamasının yanı sıra, Çan Kayşek Sekizinci Yol Ordusunu ve Yeni Dördüncü Orduyu «yeniden düzenlemek» üzere bir ABD temsilcisinin de dahil olduğu bir Üçlü Komite kurulmasını önerdi. Bu öneri, ABD emperyalistlerine Çin'in işlerine karışmaları için açık bir davet demekti.

"Bizim ÷lkemizin koşulları başka ÷lkelerin koşullarından farklıdır: Milli Meclis toplanmadan önce halkı temsil edecek ve hükümetin halka fikir danışmasında aracı olacak sorumlu bir örgüte sahip değiliz.

Eğer bu doğruysa, Başkomutanımız şimdi "fikirleri dinlemek" için neden Siyasi Halk Konseyine giriyor? Ona bakarsanız bütün Çin'de "halka fikir danışmada vasıta olacak" hiçbir "sorumlu örgüt" yoktur. Buradan çıkan şu oluyor ki, Siyasi Halk Konseyi sadece yemek yemek için var olan bir "örgüt"tür ve Çan Kayşek'in onu "dinleme"sinin hiçbir meşru zemini yoktur. Öyle olsa bile Siyasi Halk Konseyi sahte "Milli Meclis"in toplanmasına karşı tek bir söz etmekle, 1 Mart İmparatorluk Fermanına aykırı hareket etmiş ve Majestelerine karşı bir suç işlemiş olsa bile, çok iyi bir iş yapmış ve sevaba girmiş olur. Elbette Siyasi Halk Konseyi hakkında bir yorum yapmak henüz erkendir. Çünkü bir-iki güne karşı Konseyin Başkomutanının "dinleme"si için neler söyleyeceğini beklememiz gerekiyor. Ancak kesin olan bir şey var: Çin halkı Milli Meclis'e karşı sesini yükseltmeye başlayalı beri hararetle "meşrutı krallık"tan yana olanlar bile "kralımız" hakkında kaygılanmaya başladılar: onu bir Domuzlar Meclisi³ toplayarak boynunu ilmiğe uzatmaması konusunda uyarmaya ve ona Yuan şih-kay'ın akibetini hatırlatmaya koyuldular. Kimbilir, belki de "kralımız" en sonunda harekete geçincekten vazgeçebilir. Ancak şu kesindir ki, Çan Kayşek ve maiyeti eğer kendilerine azıcık zararı dokunacağını bilseler, halkın iktidarda bir nebze söz sahibi olmasına izin vermezler. Bunun en yakın kanıtı, halkın haklı eleştirisini Majestelerinin "şiddetli saldırılar" olarak nitelemesidir. şöyle diyordu:

.... savaş koşullarında, Japon işgali altındaki bölgelerde bir genel seçim doğaldır ki söz konusu bile olamaz. Dolayısıyla iki yıl önce Guomintang Merkez Yürütme Komitesi Genel Toplantısı, savaşın bitiminden sonra bir yıl içinde Milli Meclisi toplantıya

3. 1923'te Kuzeyli savaş ağası Zao Kun, meclis üyelerinin her birine 5 bin gümüş dolar rüşvet vererek kendini «Çin Cumhuriyeti Başkanı» seçmişti. Zao Kun, rüşvetle seçilen başkan olarak meşhur oldu ve rüşvet alan meclis üyeleri «Domuzlar Meclisi üyeleri» olarak anıldılar. Mao Zedung yoldaş burada Guomintang'ın sahte «Milli Meclis var» ile Domuzlar Meclisi arasında bir benzetme yapıyor.

çağırma ve anayasal yönetim kurma kararı aldı. Ancak o sırada belli çevreler şiddetli saldırılarda bulundular."

Ve bu saldırıların gerekçesi bu tarihin çok geç olabileceğiydi. Bunun üzerine Majesteleri "savaşın kesin sonucunun alınmasının gecikebileceği ve savaş sona erdikten sonra bile, her yerde düzenin kısa zamanda sağlanamayacağı olasılığını göz önünde tutarak Milli Meclisin savaş durumu istikrar kazanır kazanmaz toplantıya çağırılmasını" önerdi. Hiç beklemediği halde bu kimseler yine "şiddetli saldırılar"da bulundular. Bu, Majestelerini korkunç bir çıkmaza soktu. Fakat Çin halkı Çan Kayşek ve grubuna bir ders vermeli ve şunu söylemelidir: Ne dersen de, ne yaparsan yap, halkın isteklerine aykırı hareket etmek için oynayacağın hiçbir oyuna izin verilmeyecektir. Çin halkının talebi, siyasal tutukluların serbest bırakılması, gizli polis teşkilatının kaldırılması, halkın hürriyete kavuşturulması ve siyasal partilerin meşruluğunun tanınması gibi acil demokratik reformlardır. Siz, bunların hiçbirini yapmıyor, bunun yerine "Milli Meclis"in toplantı tarihi gibi sahte bir meseleyle vakit geçirip duruyorsunuz; bununla üç yaşındaki bir çocuğu bile kandıramazsınız. Gerçek demokratik reformlar, asgari düzeyde yapılmadan küçük büyük bütün meclisleriniz çöp tenekesine atılacaktır. İsterseniz buna da "şiddetli saldırı" deyin, ama bu tür her aldatmaca kararlılıkla, bütünüyle, bütünüyle ve eksiksiz bir şekilde boşa çıkarılmalı ve geride bir zerresinin bile kalmasına izin verilmemelidir. Çünkü bu bir sahtekârlıktır. Bir milli meclisin olup olmaması başka bir şeydir, asgari demokratik reformların olup olmaması bütünüyle başka bir şey. Birincisinden, şimdiki halde vazgeçilebilir fakat ikincisi kesinlikle hemen yürürlüğe konmalıdır. Madem Çan Kayşek ve grubu "daha kısa bir zaman içinde iktidarı halka geri vermek" istiyor, niçin "daha kısa bir zaman içinde" asgari demokratik reformlar yapmaya yanaşmıyor? Guomindanglı beyler! Bu son satırlara geldikçe zaman kabul etmek zorunda kalacaksınız ki, Çin Komünistleri size hiçbir anlamda "şiddetli saldırılarda" bulunmuyor, tersine bir tek basit soru soruyorlar. Bir soru bile soramaz mıyız? Bu sorumuzu bir kenara atabilir misiniz? Cevap vermeniz gereken soru şu: Nasıl olur da hem "iktidarı halka geri vermek" ister, hem de demokratik reformlar yapmak istemezsiniz?

HURLEY SİYASETİNİN TEHLİKESİ ÜZERİNE*

12 Temmuz 1945

Büyükelçisi Petrik J. Hurley tarafından temsil edildiği şekliyle Birleşik Amerika'nın Çin'e karşı siyasetinin, Çin'de bir iç savaş buhranı çıkartmak olduğu gittikçe açıklık kazanmaktadır. Gerici siyasetlerine sarılan Guomindang hükümeti, on sekiz yıl önce kurulduğundan bu yana iç savaş sayesinde yaşayabilmiştir. Ancak 1936'daki Sian Olayı ve 1937'de Çin Seddi'nin güneyinin Japonya tarafından istilası, onu bir süre için ülke çapında iç savaşı terk etmeye zorlamıştır. Buna rağmen 1939'dan bu yana iç savaş mevzii olarak kesintisiz sürdürülüyor. Guomindang hükümetinin Japonya'ya karşı direnmeyi ikinci plana atarken, kendi adamlarını seferber etmede kullandığı slogan "Önce Komünistlere karşı savaşın"dır. Bugün için askeri düzenlemeleri, Japon saldırganlarına karşı koymak üzerinde değil, Çin'in Kurtarılmış Bölgelerinden "kaybedilmiş toprakları geri almak" ve Çin Komünist Partisi'ni ortadan kaldırmak üzerinde toplanmaktadır. Bu durum, hem Direnme Savaşı'nda zafer için mücadelemizde, hem de savaştan sonra barış içinde inşa mücadelemizde ciddi bir şekilde hesaba katılmalıdır. Merhum Başkan Roosevelt (Roosevelt) bunu hesaba kattı ve bunun sonucunda Birleşik Amerika'nın çıkarları bakımından Çin Komünist Partisi'ne karşı silahlı saldırılara girişmesinde Guomindang'a yardımcı olan bir siyaset benimsemekten kaçındı. Hurley, Kasım 1944'te Roosevelt'in özel temsilcisi olarak Yenan'ı ziyaret ettiğinde, Çin Komünist Partisi'nin Guomindang'ın tek parti diktatörlüğünün kaldırılması ve bir demokratik koalisyon hükümetinin kurulması yolundaki planını kabul ettiğini belirtmişti. Ancak daha sonra ağız de-

* Bu yorum, Mao Zedung yoldaş tarafından *Sinhua (Yeni Çin)* Haber Ajansı için yazılan ıdır.

ğıştirdi ve Yenan'da söylediklerini inkâr etti. Bu değişiklik onun Vaşington'da verdiği 2 Nisan tarihli demecinde apaçık ortaya çıktı. İkisi arasındaki süre içinde, gene bu Hurley'e göre, Çan Kayşek'in temsil ettiği Guomindang hükümeti düzelmiş, Çin Komünist Partisi kötülemiş gibidir. Ve o açıkça Birleşik Amerika'nın Çin Komünist Partisi ile değil, sadece Çan Kayşek'le işbirliği yapacağını açıklamaktadır. Elbet, bu, yalnızca Hurley'in kişisel görüşü değil, ABD hükümeti içindeki bir grup insanın da görüşüdür. Bu, yanlış ve tehlikeli bir görüştür. Bu buhranlı anda Roosevelt öldü ve Hurley, keyifle Çungking'deki ABD büyükelçiliğine döndü. Hurley'in temsil ettiği şekliyle Birleşik Amerika'nın Çin siyasetinin tehlikesi, onun Guomindang hükümetini daha da gericileşmeye teşvik etmesi ve iç savaş buhranını daha da ağırlaştırmasıdır. Eğer Hurley siyaseti devam ederse, ABD hükümeti geri dönmeyecek bir şekilde Çin gericiliğinin pis kokulu derin çöp tenekesine yuvarlanacak, uyanmış ve uyanmakta olan yüz milyonlarca Çin halkını karşısına alır bir duruma düşecek ve bugün için Direnme Savaşı'nın, gelecekte de dünya barışının önünde bir engel halini alacaktır. Bunun kaçınılmaz bir sonuç olacağı açık değil midir? ABD kamuoyunun bir kesimi Hurley türünde bir Çin siyasetinin tehlikeleri hakkında kaygılanmakta ve bunun değiştirilmesini istemektedir; çünkü bunlar Çin'in geleceği bakımından, Çin halkının bağımsızlık, özgürlük ve birlik isteyen güçlerinin yenilmez olduklarını ve kesinlikle ileri atılacaklarını, yabancı ve feodal baskıyı yerle bir edeceklerini açıkça görmektedir. Henüz ABD'nin siyasetinin değişip değişmeyeceğini ya da ne zaman değişeceğini söyleyemeyiz. Ama bir şey kesindir: Çin'deki gerici güçlere yardım etme ve kışkırtma, muazzam sayıdaki Çin halkına karşı tavır alma şeklindeki Hurley siyaseti değişmeden devam ederse, Birleşik Amerika hükümetine ve halkına taşıyamayacakları kadar ağır bir yük yükleyecek ve onları sonu gelmez sıkıntılara sürükleyecektir. Bu nokta Birleşik Amerika halkına kesinlikle kavratılmalıdır.

WILLIAM Z. FOSTER YOLDAŞA TELGRAF

29 Temmuz 1945

William Z. Foster yoldaş ve Amerika Birleşik Devletleri Komünist Partisi Milli Komitesi:

Birleşik Amerika Komünist Siyasi Birliğinin özel kurultayının Browder'ın revizyonist, yani teslimiyetçi çizgisini¹ reddetmeye karar verdiğini, Marksist önderliği yeniden gerçekleştirdiğini ve Birleşik Amerika Komünist Partisini yeniden canlandırıldığını sevinçle öğrendik. Birleşik Amerika'daki işçi sınıfının ve Marksist hareketin bu büyük zaferinden ötürü sizi hararetle kutlarız. Browder'ın (*Tahrır* adlı kitabında tam olarak ortaya konan) bütün revizyonist teslimiyetçi çizgisi özünde gerici Amerikan kapitalist gruplarının Amerikan işçi ha-

1. Earl Browder, 1930'dan 1944'e kadar Amerika Birleşik Devletleri Komünist Partisi'nin Genel Sekreteriydi. İkinci Dünya Savaşı sırasında ABD Komünist Partisi içinde, başını Browder'ın çektiği sağcı fikirler Marksizm düşmanı revizyonist-teslimiyetçi bir çizgi haline geldi. Aralık 1943'ten sonra Browder bu çizgiyi birçok konuşma ve yazısında savundu ve Nisan 1944'te sağ oportünist bir program olan *Tahrır* adlı kitabını yayımladı. Emperyalizmin tekelci, çürümüş ve can çekişen kapitalizmi olduğu şeklindeki temel Leninist tezden saparak ve ABD kapitalizminin emperyalist niteliğini inkâr ederek, ABD kapitalizminin «gens kapitalizmin özelliklerinden bazılarını koruduğunu» (altını Browder çizmiştir) ve ABD'de proletarya ile büyük burjuvazi arasında «ortak bir çıkar»ın var olduğunu ileri sürdü. Böylece tekeli tröstler sisteminin korunmasını savundu ve sınırlararası uzlaşma yoluyla ABD kapitalizmini kaçınılmaz buhranlardan koruyabileceğini hayal etti. ABD kapitalizmini bu saçma değerlendirmesine dayanarak ve tekeli sermaye ile sınırlararası işbirliği şeklinde teslimiyetçi bir çizgi izleyerek Browder, Mayıs 1944'te ABD proletaryasının partisi ABD Komünist Partisi'nin feshedilmesinin başını çekti ve Parti olmayan bir örgütü, ABD Komünist Siyasi Birliği'ni kurdu. Browder'ın yanlış çizgisi ta başından itibaren, ABD Komünist Partisi içinde başında William Z. Foster yoldaşın bulunduğu birçok üyenin muhalefetiyle karşılaştı. Foster yoldaşa önderliğine Komünist Siyasi Birlik Haziran 1945'te Browder'ın çizgisini mahkûm eden bir karar kabul etti. Temmuz'da birlik, özel bir milli kurultay topladı ve bu çizginin tamamen tasfiye edilmesine ve ABD Komünist Partisi'nin yeniden kurulmasına karar verdi. Browder, proletaryaya karşı ihanet olan eski tutumunda ısrar ettiği, Truman yönetiminin emperyalist siyasetini açıkça desteklediği ve Parti içinde hizip faaliyetlerine giriştiği için Şubat 1946'da Parti'den atıldı.

reketi üzerindeki etkisini yansıtmaktadır. Bu gruplar şimdi Çin'deki etkilerini genişletmek için de ellerinden geleni yapıyorlar; bunlar, Guomindang içindeki gerici kliğin yanlış siyasetini, ülkenin ve halkın çıkarlarına karşı olan siyasetini destekliyorlar ve böylelikle Çin halkını vahim bir iç savaş tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyorlar ve iki büyük ülke, Çin ve Birleşik Amerika halklarının çıkarlarına zarar veriyorlar. ABD işçi sınıfının ve onun öncüsü Birleşik Amerika Komünist Partisi'nin, Brovdir'in revizyonist-teslimiyetçi çizgisine karşı kazandığı zafer, kuşkusuz Çin ve Amerikan halklarının uğrunda mücadele ettikleri büyük davaya, Japonya'ya karşı savaşı sürdürme ve savaştan sonra barışçı ve demokratik bir dünya kurma davasına önemli bir katkıda bulunacaktır.

JAPON İSTİLACILARINA KARŞI SON RAUND

9 Ağustos 1945

Çin halkı, Sovyet hükümetinin 8 Ağustos'ta Japonya'ya savaş ilan etmesini sevinçle karşılıyor. Sovyetler Birliği'nin bu hareketi Japonya'ya karşı savaş çok kısaltacaktır. Savaş daha şimdiden son aşamasına girmiş ve Japon saldırganlarına ve onların uşaklarına son darbeyi indirmenin zamanı gelmiştir. Bu koşullarda Çin halkı, bütün Japonya'ya karşı güçler, Sovyetler Birliği ve Müttefik ülkelerin harekâtlarıyla yakın ve etkili bir uyum içinde, ülke çapında bir karşıtaarruza girişmelidirler. Sekizinci Yol Ordusu, Yeni Dördüncü Ordu ve diğer halk silahlı kuvvetleri, teslim olmayı reddeden bütün istilacılar ve onların uşaklarına karşı geniş çaplı saldırılara girişmek için her fırsattan yararlanmalı, düşman kuvvetlerini yok etmeli, silah ve malzemelerini ele geçirmeli, Kurtarılmış Bölgeleri hızla genişletmeli, düşman işgali altındaki bölgeler daraltılmalıdır. Cesaretle, silahlı çalışma ekipleri kurmalıyız. Bunların yüzlercesi binlercesi düşman işgali altındaki bölgelerin cephe gerisinin içlerine sızmalı, düşmanın ulaşım hatlarını tahrip etmek üzere halkı örgütlemeli, düzenli ordularla uyum halinde savaşmalıdırlar. İşgal altındaki bölgelerde bulunan on milyonlarca halkı cesaretle ayaklandırmalı ve silahlı ayaklanmalar hazırlayacak, dışarıdan hücum edecek birliklerle uyum halinde düşmanı yok edecek yeraltı kuvvetlerini derhal örgütlemeliyiz. Bu arada, Kurtarılmış Bölgelerin sağlamlaştırılması ihmal edilmemelidir. Burada yaşayan 100 milyon kişi içinde ve yeni kurtarılan bölgelerdeki halk içinde, bu kış ve gelecek baharda toprak kirası ve faizin azaltılmasını her yerde uygulamalı, üretimi artırmalı, halkın siyasal iktidarını ve silahlı kuvvetlerini inşa etmeli, milis çalışmalarını yoğunlaştırmalı, ordu disiplinini güçlendirmeli, halkın her kesimi içinde Birleşik Cep-

heyi kararlılıkla geliştirmeli, insan gücü ve maddi kaynakların israf edilmesine karşı dikkatli olmalıyız. Bütün bunlar ordumuzun düşmana karşı taarruzunu daha da güçlendirmeyi amaçlamaktadır. Bütün ülke halkı, iç savaş tehlikesini önlemek için uyanık olmalı ve bir demokratik koalisyon hükümetinin kurulmasını gerçekleştirmek için çaba harcamalıdır. Çin'in milli kurtuluş savaşında yeni bir aşamaya gelinmiştir ve bütün ülke halkı, birliğini güçlendirmeli ve nihai zafer için mücadele etmelidir.

ÜÇÜNCÜ CİLDİN SONU

ISBN 978-975-343-009-8

9 789753 430098

16 TL